TEK BİR SEÇİM SENİ YOK EDEBİLİR

KURALSIZ

VERONICA ROTH

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI *UYUMSUZ*'UN YAZARI

Veronica ROTH

Kuralsız

Çeviren: Uğur Mehter

Artemis Yayınları

Her tür riski göze almaya değen Nelson için.

“Tıpkı vahşi bir hayvan gibi gerçek, kafese kapatılamayacak kadar güçlü.”

- Dürüstlük Grubu Manifestosu ’ndan

KURALSIZ
Veronica Roth
Orijinal Adı; *Insurgent*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez.

İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Türkçe Düzenleme: dramaRepublic

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Murat Yıldırım

4. Basım: Mayıs 2014
I. Basım: Ağustos 2013
ISBN: 978-605- 142‘355-5
Sertifika No: 10905

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212)513 34 20-21 Faks: (212)512 33 76.
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzbr Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: |.212| 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks; (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BİRİNCİ BÖLÜM

ONUN İSMINI SAYIKLAYARAK UYANIYORUM.

Will.

Gözlerimi açmadan önce, onun kaldırıma yığılışını tekrar seyrediyorum. Ölüyor.

Ben öldürüyorum.

Tobias önümde diz çöküyor, elini sol omzuma koyuyor. Tren vagonları demir raylar üzerinde takırdarken Marcus, Peter ve Caleb eşikte duruyor. Derin bir nefes çekip çektiğim nefesi içimde tutuyorum ve göğsümde biriken basıncın en azından bir kısmını bu nefesin rahatlatacağını umuyorum.

Bir saat önce yaşananların hiçbiri bana gerçek gelmiyor.

Nefesimi salıyorum ama basınç hala orada.

“Tris hadi,” diyor Tobias, gözleriyle yüzümü incelerken. “Artık atlamamız lazım.”

Nerede olduğumuzu göremeyeceğimiz kadar karanlık bir yerdeyiz ama inmeye karar verdiğimize göre muhtemelen çitlere yakın bir noktadayız. Tobias ayağa kalkmama yardım ediyor ve bana kapıya kadar eşlik ediyor.

Diğerleri teker teker vagondan atlıyor: Önce Peter, sonra Marcus, ardından Caleb. Tobias’ın elini tutuyorum. Vagonun açık kapısında dururken rüzgar hızlanarak bir el gibi beni geriye, güvenli mesafeye itiyor.

Kendimizi karanlığa atıyoruz ve sertçe yere konuyoruz. Yere çarpma anı omzumdaki kurşun yarasını acıtıyor. Çığlık atmamak için dudağımı ısırıyorum ve ağabeyime bakınıyorum.

“İyi misin?” diye soruyorum, onu birkaç metre ötede otların arasında otururken gördüğümde. Dizini ovuşturuyor.

Başını sallıyor. Gözyaşlarını bastırıyormuş gibi burnunu çektiğini duyunca sırtımı dönmek zorunda kalıyorum.

Çitin yakınındaki otluk alanda, şehre yiyecek taşıyan Dostluk kamyonlarının kullandığı delik deşik yoldayız ve çıkış kapısı bize çok uzak değil. Kapı şu anda kapalı olduğundan içeride tutsağız. Üzerimizde yükselen çit kuleleri tırmanmak için fazlasıyla yüksek ve esnek, yıkılamayacak kadar da sağlam.

“Cesurluk nöbetçilerinin burada olması gerekiyordu,” diyor Marcus. “Neredeler?”

“Muhtemelen simülasyonun etkisi altındaydılar,” diyor Tobias. “Şimdiyse...” Susuyor. “Kim bilir nerede, neler yapıyorlar?..”

Arka cebimdeki sabit diskin ağırlığıyla simülasyonu kapattığımızı tekrar hatırlıyorum. Sonrasını görmek için beklememiştik. Arkadaşlarımıza, akranlarımıza, liderlerimize ve topluluklarımıza neler olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok.

Tobias, kapının sağ tarafındaki küçük metal kutuya gidip kapağını açtığında tuşlar ortaya çıkıyor.

“Dua edelim de Bilgeliktekiler şifreyi değiştirmiş olmasın,” diyor bir dizi tuşa basarken. Sekizinci tuşa bastığında kapı kilidi açılıyor.

“Şifreyi nereden biliyordun?” diye soruyor Caleb. Sesi duygusallıktan boğuklaşmış. O kadar boğuklaşmış ki konuşurken boğulur gibi olmamasına şaşırıyorum.

“Cesurluğun kontrol odasında güvenlik sisteminin gözetim görevini yapıyordum. Şifreleri yılda sadece iki kere değiştiririz,” diyor Tobias.

“Şanslıymışsın,” diyor Caleb, Tobias’a temkinli bir bakış fırlatarak.

“Şansın bununla hiç ilgisi yok,” diye yanıtlıyor genç adam. “Dışarı çıkmanın yolunu bulabilmek için orada çalışıyordum.”

Ürperiyorum. Dışarı çıkmaktan bahsetmesi, sanki kapana kısıldığının itirafı gibi. Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim, şimdiyse düşünmemiş olduğum için kendime kızıyorum.

Küçük grubumuzla yürümeye başlıyoruz. Peter kanayan kolunu -benim vurduğum kolunu- kucağında bebek gibi taşıyor, Marcus ise elini onun omzuna koymuş, dengesini sağlamasına yardım ediyor. Caleb her iki saniyede bir yanaklarını siliyor; ağladığını biliyorum ama ne onu nasıl avutabileceğimi biliyorum ne de neden benim de ağlamadığımın cevabını kendime verebiliyorum.

Bunun yerine sessizce yürüyen Tobias’la birlikte önden yürüyorum. Bana dokunmasa da dik yürümeme yardımcı oluyor.

Dostluk merkezine yaklaştığımızın ilk işaretleri, iğne ucu kadar görünen ışıklar. Sonra kare ışıklar, parlayan pencerelere dönüşüyor. Bir sürü ahşap ve cam bina.

Binalara ulaşmadan önce bir meyve bahçesinden geçmemiz gerekiyor. Ayaklarım toprağa batıyor ve başımın üzerindeki dallar birbiri üzerine büyüyerek bir tür tünelin oluşmasına neden oluyor. Yaprakların arasında düşmeye hazır karanlık elmalar asılı duruyor. Çürüyen elmaların keskin ve tatlı kokusu ıslak toprak kokusuyla birlikte genzimi yakıyor.

Yaklaştığımızda Marcus, Peter’ın yanından ayrılıyor ve öne geçiyor. “Nereye gideceğimizi biliyorum,” diyor.

Birinci binayı geçip soldaki ikinci binaya yöneliyor. Seralar hariç bütün binalar aynı koyu renk ahşaptan yapılmış, boyanmadan bırakılmış. Açık bir pencereden kahkahalar duyuyorum. Kahkahalarla taş sessizliği arasındaki tezat sarsıcı geliyor.

Marcus, kapılardan birini açıyor. Dostluk merkezinde olmasak hiçbir güvenlik önlemi olmamasına şaşardım. Bu topluluk, sıklıkla güven ve aptallık çizgisi üzerinde cambazlık yapıyor.

Binanın içindeki tek ses, ayakkabılarımızın gıcırtısı.

Caleb’ın ağladığını artık duymuyorum, gerçi öncesinde de duymuyordum.

Marcus, kapısı açık bir odanın önünde duruyor, içeride Dostluk temsilcisi Johanna Reyes pencereden dışarıyı seyrediyor. Onu hemen tanıyorum çünkü Johanna’nın yüzünü unutmak mümkün değil; ister bir kere ister binlerce kere görmüş olun. Sağ kaşının hemen üstünden başlayan kalın bir yara izi dudağının kenarına kadar iniyor. Bir gözü kör ve yara izi yüzünden peltek konuşuyor. Onu sadece bir kez konuşurken gördüm, hatırlıyorum. Yara izi olmasa çok güzel bir kadın olurdu.

“Ah, şükürler olsun,” diyor Marcus’u görünce. Kollarını açıp ona doğru yürüyor. Oysa kucaklamak yerine, sanki Fedakarlıktan olanların sıradan fiziksel temastan hoşlanmadığını hatırlamış gibi sadece omuzlarına dokunmakla yetiniyor.

“Sizinkiler birkaç saat önce geldiler ama sizin başaracağınızdan emin değillerdi,” diyor. Sığınakta babam ve Marcus’la birlikte olan diğer Fedakarlık üyelerinden bahsediyor. Onlar için endişelenmek aklıma bile gelmemişti.

Marcus’un omzunun üzerinden önce Tobias’la Caleb’a, sonra benle Peter’a bakıyor.

“Aman Tanrım,” diyor, gözleri Peter’ın kana bulanmış gömleğinde dolaşırken. “Hemen bir doktor çağırayım. Bu gece kalmanıza izin verebilirim ama kararı yarın topluluğumuz hep birlikte verecek. Ve...” Tobias’la bana bakıyor. “Yerleşkemizde Cesurların olmasından pek hoşlanmayacaklar. Bu yüzden varsa üzerinizdeki silahlan bırakmanızı rica etmem gerekiyor.”

Birden benim Cesurluktan olduğumu nereden bildiğini merak ediyorum. Üzerimde hala gri gömleğim var. Babamın gömleği.

O anda babamın sabun ve ter kokusu burnumu dolduruyor, genzimi yakarken bütün beynimi ele geçiriyor. Ellerimi öyle şiddetli sıkıyorum ki tırnaklarım etimi kesiyor. Burada olmaz. Burada olmaz.

Tobias, tabancasını kadına veriyor ama belime gizlediğim silahıma davrandığımda elimi belimden uzaklaştırıyor. Sonra yaptığı şeyin anlaşılmaması için parmaklarını benimkilere doluyor.

Silahlarımızdan birini tutmanın zekice olduğunu biliyorum. Ama silahı kadına teslim etsem içim daha rahat ederdi.

“Adım Johanna Reyes,” diyor kadın, benimle ve Tobias’la tokalaşırken. Cesurluk selamlaşması. Kadının, diğer toplulukların adetleriyle ilgili farkındalığından etkileniyorum. Karşı karşıya gelmedikçe Dostluk topluluğundan olanların ne kadar saygılı olduğunu hep unutuyorum.

“Bu T—” diye söze başlıyor Marcus ama Tobias onun sözünü kesiyor.

“Benim adım Dört,” diyor. “Bunlar daTris, Caleb ve Peter.”

Birkaç gün önce Cesurlukta onun adının “Tobias” olduğunu sadece ben biliyordum; bana kendisini açmasının bir parçasıydı bu isim. Artık Cesurluk merkezinde değildik ve ben ismini dünyadan saklamasının nedenini çok iyi hatırlıyorum; ismi hemen Marcus’la ilişkilendiriliyor.

“Dostluk yerleşkesine hoşgeldiniz.”

Johanna gözlerini yüzüme dikiyor, sonra yapmacık bir gülümsemeyle, “Hadi sizinle ilgilenelim,” diyor.

İlgilenmelerine izin veriyoruz. Bir Dostluk hemşiresi, omzuma sürmem için Bilgelik tarafından geliştirilmiş bir merhem veriyor, sonra kolunu tedavi etmek üzere Peter’ı hastaneye götürüyor. Johanna yla kafeteryaya gidiyoruz. Caleb ve babamla birlikte sığınakta olanlar, birkaç Dostluk üyesiyle birlikte burada oturuyor. Susan ve birkaç eski komşumuz da burada. Odanın kendisi gibi sıra sıra ahşap masalar da upuzun. Bizi, tuttukları gözyaşları ve bastırılmış gülümsemelerle karşılıyorlar. Özellikle de Marcus...

Tobias’ın koluna yapışıyorum. Ailemin bir parçası olduğu topluluğun, yaşamlarının ve gözyaşlarının ağırlığı altında eziliyorum.

Dostluk üyelerinden biri, dumanı tüten bir sıvıyı burnuma dayıyor, “Bunu iç. Diğerlerinin de uyumasına yardımcı oldu. Rüya yok.”

Sıvı çilekler gibi pembemsi bir kırmızı renkte. Kupayı aldığım gibi hızla içiyorum. Sıvının sıcaklığı birkaç saniyeliğine yine içim, daraltıyor. Son yudumum boğazımdan geçerken rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

Biri koridor boyunca bana eşlik ederek içinde yarak olan bir odaya götürüyor. Hepsi bu.

İKİNCİ BÖLÜM

GÖZLERİMİ DEHŞETLE AÇIYORUM. ELLERİM ÇARŞAFLARA yapışmış. Ama ne şehrin sokaklarında ne de Cesurluk merkezinin koridorlarında koşuyorum. Dostluk merkezindeki bir odada yataktayım. Havada talaş kokusu var.

Kıpırdadığımda sırtıma batan bir şeyle yüzümü buruşturuyorum. Elimi uzattığımda parmaklarım tabancanın kabzasını kavrıyor.

Bir an için Will'in önümde durduğunu görüyorum; ikimizde de silah var -eline, eline ateş edebilirdim, niye öyle yapmadım, neden?- ve neredeyse adını haykırıyorum.

Sonra Will'in hayali kayboluyor.

Yataktan kalkıp döşeği tek elimle kaldırıyorum, dizimden destek alarak tabancayı altına yerleştiriyorum. Silahı etimde hissetmemek daha berrak düşünmemi sağlıyor.

Bir önceki günün adrenalin yüklemesi yok. Beni uyutan her neyse, etkisi geçmiş ama hala her yerim ağrıyor ve omzumdaki sızlamalar geçmek bilmiyor. Hala aynı kıyafetlerinim. Sabit diskin bir köşesi, yastığımın altından çıkmış; uyumadan hemen önce oraya ben sokuşturmuştum. Diskte simülasyon bilgileri ve Bilgeliktekilerin neler yaptıkları kayıtlı. 1)okunmaya bile korkuyorum ama onu burada bırakamam, o yüzden yastığın altından alıp dolapla duvar arasına sıkıştırıyorum. içimden bir ses diski yok etmenin daha iyi olacağını söylüyor ama annemle babamın ölümleriyle ilgili bütün kayıtlar bunun içinde ve sırf bu yüzden diski yok etmeyip saklamaya razı oluyorum.

Biri kapımı tıklatıyor. Yatağın kenarına oturup saçlarımı düzeltiyorum.

"Girin," diyorum.

Kapı açıldığında Tobias başını uzatıyor, kapıdan sadece göğşünden yukarısı görünüyor. Üzerinde hala aynı kot var. Siyah tişörtü yerine koyu kırmızı bir tişört giymiş; Dostluktakilerin birinden ödünç almış olmalı. Onun için fazla parlak bir renk, tişörtü ona yakıştıramıyorum ama başını pervaza yasladığında tişörtün, mavi gözlerinin daha açık renk görünmesini sağladığım fark ediyorum.

“Dostluk üyeleri yarım saat sonra toplanıyor.” Kaşlarını kaldırıp, bir parça abartarak ekliyor, “Kaderimize karar verecekler.”

Başımı sallıyorum. “Kaderimin bir avuç Dostluk üyesinin elinde olacağı aklımın ucundan geçmezdi.”

“Benim de. Ah, sana bir şey getirdim!” Küçük bir şişenin kapağını açıp şeffaf bir sıvıyla dolu damlalığı çıkarıyor. “Ağrı kesici. Her altı saatte bir alacaksın.”

“Teşekkürler.” Damlalığı boğazıma boşaltıyorum. İlaç ba- yat limon tadında.

Tobias başparmağını kemerine geçiriyor, “Nasılsın Beatrice?”

“Sen bana Beatrice mi dedin?”

“Şansımı deneyeyim dedim.” Gülümsüyor. “Kötü mü yaptım?”

“Belki sadece özel durumlarda beni öyle çağırabilirsin. Mesela Kabul Töreni, Seçme Günü...” Duraklıyorum. Birkaç özel gün daha sayacaktım ama bunları sadece Fedakarlık topluluğu kutlardı. Sanırım Cesurlukta da kendi özel günleri ve tatilleri vardı ama ne olduklarını öğrenmeye fırsatım olmadı. Hem şu anda bir şey kutlama fikri o kadar saçma ki devam edemiyorum.

“Anlaştık.” Tobias’ın gülümsemesi sönüyor. “Nasılsın, Tris?”

Yaşadıklarımdan sonra tuhaf bir soru değil bu, yine de zihnimi okuyabileceği endişesiyle soruyu duyduğumda geriliyorum. Ona henüz Will olayını anlatmadım. Anlatmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı kestiremiyorum. Kelimeleri sesli olarak dile getirme düşüncesi bile beni öylesine ağırlaştırıyor ki yer döşemelerini göçertip yerin dibine düşebilirim.

“Ben...” Başımı birkaç kez sallıyorum. “Bilmiyorum, Dön. Uyanığım. Ben...” Başımı sallamaya devam ediyorum. Parmaklarını kulağımın altından geçirip başparmağını yanağımda gezdiriyor. Sonra eğilip beni öptüğünde vücudum tatlı bir sızıyla uyuşuyor. Kollarım kavrayıp gücüm yettiğince ona tutunuyorum. Tobias bana dokunurken, göğsümdeki ve midemdeki boşluk hissi neredeyse tamamen uçup gidiyor.

Ona söylemem gerekmiyor. Will’i unutabilirim — Tobias onu unutmama yardım eder.

“Biliyorum,” diyor. “Üzgünüm. Sormamam gerekirdi.”

Bir an için tek düşünebildiğim: Sen nereden bileceksin ki? Oysa Tobias’ın yüzündeki ifade, onun birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini hatırlatıyor bana. Küçük yaşlarda annesini kaybetmişti. Kadının nasıl öldüğünü hatırlamıyorum; sadece cenazesine katılmıştık.

Birden onun dokuz yaşındaki halini hatırlıyorum; oturma odasındaki perdelere yapışmış, gri takım elbisesiyle gözlerini yummuş duruyor. Gözlerimin önündeki görüntü geldiği gibi kayboluyor; sanki hafızam benimle oyun oynuyor.

Tobias beni bırakıyor. “Hadi, sen hazırlan.”

Kadınların banyosu iki kapı yanda. Yerler koyu kahverengi seramikle döşenmiş. Duş kabinlerinin duvarları ahşap ve her bir duş kabini ana koridordan birer plastik perdeyle ayrılıyor. Arka duvarda bir yazı var: KAYNAKLARI KORUMAYI UNUTMA. SU SADECE BEŞ DAKİKA AKAR.

Su buz gibi olduğundan duşun altında daha fazla kalmaya niyetim yok. Sol elimi kullanarak hızla yıkanırken, sağ elimi hareket ettirmemeye çalışıyorum. Tobias’ın verdiği ağrı kesici hemen etki etti - omzumdaki acı şimdi cılız bir zonklamadan ibaret.

Duştan çıktığımda yatağımın üzerinde temiz kıyafetler buluyorum. Bazıları sarı ve kırmızı, bunlar Dostluk renkleri. Aralarında griler var, bunlar da Fedakarlık renkleri; bu renkler nadiren birarada görülür. Sanırım bu kıyafetleri Fedakarlıktan olanlar bıraktı. Sadece onlar böyle bir şeyi akıl edebilir.

Koyu kırmızı kot pantolonu giyiyorum, paçaları o kadar uzun ki birkaç kez katlamam gerekiyor. Üzerime bana fazlasıyla büyük gelen Fedakarlık gömleğini geçiriyorum. Kolları parmak uçlarıma kadar uzuyor, bu yüzden onları da katlıyorum. Sağ elimi hareket ettirmek canımı yaktığından yavaş ve küçük hareketler yapıyorum.

Biri kapıyı tıklatıyor. “Beatrice?” Susanın yumuşak sesi bu.

Kapıyı açıyorum. Getirdiği yemek tepsisini yatağın üzerine koyuyor. Onun kaybına dair bir işaret bulmak üzere yüzünü inceliyorum -Fedakarlık Topluluğu başkanmın babası saldırıda hayatını kaybetti- ama eski topluluğumun karakteristik özelliği olan sakin bir azimden başka bir şey göremiyorum.

“Uygun bedende kıyafet bulamadığımız için özür dilerim,” diyor kız. “Dostluk topluluğu kalmamıza izin verirse daha iyilerini bulacağımızdan eminim.”

“İdare ediyorum,” diyorum. “Teşekkürler.”

“Vurulduğunu duydum. Saçların için yardımımı ister misin? Ya da ayakkabıların?”

Reddetmek üzereyken aslında yardıma ihtiyaç duyduğuma karar veriyorum.

“Evet, teşekkür ederim.”

Aynanın önündeki tabureye oturuyorum, Susan arkama geçip aynadaki yansımasına bakmadan işine odaklanıyor. Bir an için bile aynaya göz atmıyor, sadece saçlarımı tarıyor. Ve omzumu, nasıl vurulduğumu, simülasyonu durdurmak için Fedakarlık sığınağından çıktıktan sonra neler olduğunu sormuyor. Kızın içini açıp baksam Fedakarlıktan başka bir şey göremeyeceğimi düşünüyorum.

“Robert’ı gördün mü?” diye soruyorum. Ben Cesurluk topluluğunu seçerken, Susanın ağabeyi Robert, Dostlukta karar kılmıştı, o yüzden buralarda bir yerlerde olmalıydı. Onların karşılaşmasının da Caleb’la benim karşılaşmam gibi olup olmayacağını merak ediyorum.

“Dün gece kısa bir süreliğine görüştük,” diyor. “Ben kendi topluluğum için üzülürken, onu kendi topluluğu için üzülmek üzere yalnız bıraktım. Yine de onu tekrar görebilmek güzel.”

Sesindeki noktalama tonundan konuyu kapatmak istediğini anlıyorum.

“Bunların şimdi olması kötü oldu,” diyor Susan. “Liderlerimiz harika bir şey yapmak üzereydi.”

“Sahi mi? Ne yapacaklardı?”

“Bilmiyorum.” Susan kızarıyor. “Sadece bir şey yapmak üzere olduklarını biliyorum. Meraklı görünmek istemem, ama bazı şeyler dikkatimden kaçmıyor.”

“Merak etsen de seni suçlamazdım.”

Saçlarımı taramaya devam ederken başını sallıyor. Babam da dahil olmak üzere Fedakarlık liderlerinin ne yapmayı planladıklarını merak ediyorum. Ve planları her neyse Susan ın bunun harika olacağı varsayımına şaşırıyorum. Keşke o insanlara yine inanabilsem.

Sanki daha önce inanmışım gibi...

“Cesurlar saçlarını düz seviyor, değil mi?” diye soruyor Susan.

“Bazen,” diyorum. “Belik örmesini biliyor musun?”

Susan hünerli parmaklarıyla saçlarımı tutamlara ayırıp, sırtımın ortasını gıdıklayan bir belik örüyor. O işini bitirene kadar aynada kendimi seyrediyorum. Saçlarımı ördükten sonra minik bir gülümsemeyle kapıyı kapatıp çıkarken ona yine teşekkür ediyorum.

Hala aynadaki yansımama bakıyorum ama kendimi görmüyorum. Susan ın parmaklarını hala ensemde hissediyorum; annemle geçirdiğim son sabah

onunkileri hissettiğim gibi. Gözlerim yanarken taburenin üstünde öne arkaya sallanıyor, bu hatırayı kafamdan kovmaya çalışıyorum. Hıçkırmaya başlarsam, yüzümün kuru üzüm gibi buruşacağından, ağlamamın önüne geçemeyeceğimden korkuyorum.

Dolabın üstünde bir dikiş kutusu görüyorum. İçinde bir makas ve iki renk iplik var: Kırmızı ve sarı.

Örgüyü çözüp tekrar tararken sakinleşiyorum. Saçlarımı ortadan ayırıp dümdüz tarıyorum. Makası alıp çenemin hizasında tutuyorum.

Annem gitmiş, her şey değişmişken nasıl aynı görünebilirim ki? Bunu yapamam.

Mümkün olduğunca düz bir hiza tutturup saçlarımı kesmeye başlıyorum. Göremediğim için başımın arka tarafını kesmek kolay olmuyor, o yüzden parmaklarımla hissederek elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Sarı lüleler yerde yarım bir çember oluşturuyor.

Aynada kendime bakmadan odadan çıkıyorum.

Daha sonra Tobias ve Caleb beni almaya geldiğinde bir önceki gün tanıdıkları insan değilmişim gibi bakıyorlar.

“Saçını kesmişsin,” diyor Caleb kaşını kaldırarak. Şok yaşarken bile gerçekleri dile getirmesi onun tam bir Bilgelik üyesi olmasının kanıtı. Yan yattığı için saçları dikilmiş, gözleri uykudan hala kan çanağı gibi.

“Evet,” diyorum. “Uzun saç için... hava çok sıcak.”

“Mantıklı.”

Birlikte koridordan yürüyoruz. Ayaklarımızın altındaki ahşap döşeme gıcırdıyor. Cesurluk yerleşkesinde yankılanan ayak seslerimi özlüyorum; serin yeraltı havasım özlüyorum. Ama en çok geçen birkaç hafta korkularımı törpüleyen korkulu anları özlüyorum.

Binadan çıkıyoruz. Dışarıdaki hava beni boğmaya çalışan bir yastık gibi üzerime çullanıyor. Her yer, parmaklarınla ortadan ikiye ayırdığın yaprak gibi yeşil kokuyor.

“Marcus’un oğlu olduğunu herkes biliyor mu?” diye soruyor Caleb. “Fedakarlıktakilerden bahsediyorum.”

“O kadarım bilemem,” diyor Tobias, Caleb’a göz atarak. “Sen de bu konuyu başkalarının önünde açmazsan sevinirim.”

“Açmama gerek yok. Gözleri gören herkes bu sonuca ulaşabilir.” Caleb kaşlarını çatarak ona bakıyor. “Hem sen kaç yaşındasın?”

“On sekiz.”

“Küçük kız kardeşimle takılmak için fazla yaşlı olduğunu düşünmüyor musun?”

Tobias küçük bir kahkaha atıyor. “O senin küçük bir şeyin falan değil.”

“ikiniz de kesin şunu,” diyorum. Sarı kıyafetli bir grup insan önümüzden, camdan yapılmış geniş ve basık bir yapıya doğru yürüyor. Cam panellerden yansıyan gün ışığı gözlerimi acıtıyor. Ellerimi kaşlarımın üzerinde siper edip yürümeye devam ediyorum.

Seranın kapıları ardına kadar açık. Yuvarlak seranın kenarlarındaki bitkiler ve ağaçlar su oluklarından ya da küçük gölcüklerden besleniyor. Tavandaki pervaneler, sadece sıcak havanın seranın içine dağılmasını sağlıyor, o yüzden çoktan terlemeye başladım bile. Ama önümdeki kalabalık dağılıp da manzara açıldığında terlediğimi unutuyorum.

Seranın tam ortasında devasa boyutlarda bir ağaç var. Dalları seranın hemen her yerine yayılmış ve yerden fışkıran kökleri koyu renkli bir ağ oluşturuyor. Köklerin arasındaki boşluklardan toprak yerine su görüyorum; kökler metal direklerle desteklenmiş. Aslında şaşırmam gereksiz — Dostluk topluluğu hayatlarını bu türden tarımsal başarılara adamıştır. Tabii Bilgelikten aldıkları teknolojinin yardımını unutmamalı.

Bir yığın kökün üzerinde oturan Johanna Reyes’in saçları yüzünün yara izi olan tarafını kapatıyor. Topluluk Tarihi dersinde, Dostluk topluluğunun resmi bir liderleri olmadığını görmüştük - her şeyi oyluyorlar ve genellikle oy birliğiyle bir sonuca varıyorlar. Sanki tek bir zihnin farklı parçaları gibiler ve Johanna da onların ağzı.

Dostluk üyelerinin yere bağdaş kurup oturmuş bacaklarını ağacın köklerine benzetiyorum. Fedakarlık üyeleriyse hemen sol tarafımda neredeyse omuz omuza oturmuşlar. Gözlerim birkaç saniye kalabalığı taradıktan sonra ne aradığımı fark ediyorum: Annemle babamı.

Zorlukla yutkunup unutmaya çalışıyorum. Tobias belime dokunup beni Fedakarlık topluluğunun arkasında bir yere yönlendiriyor. Oturmadan önce dudaklarım kulağıma dayayıp “Saçların hoşuma gitti,” diyor.

Gülümseyecek gücü buluyorum ve oturduğumuzda kolumu onunkinin üzerine koyup ona yaslanıyorum.

Johanna elini havaya kaldırıp başım eğiyor. Kaşla göz arasında sera sessizliğe gömülüyor. Bütün Dostluk üyeleri susuyor, bazılarının gözleri kapalı, bazılarının dudakları duyamadığım kelimelerle kıpırdıyor, diğerleri gözlerini uzaklara dikmiş.

Geçen her saniye daha rahatsız edici bir hal alıyor. Johanna başını tekrar kaldırdığında artık taş kesmişim gibi hissediyorum.

“Bugün önemli ve acil bir sorunu çözmemiz gerekiyor,” diyor kadın. “Barışı isteyen insanlar olarak, şu anlaşmazlık ortamında nasıl bir yol izleyeceğiz?”

Seradaki Dostluk üyeleri yanındakilere dönüp konuşmaya başlıyorlar.

“Bunlar nasıl iş bitiriyor?” diyorum konuşmalar sönmeye yüz tutarken.

“Onlar verimliliği umursamıyor,” diyor Tobias. “Asıl önem verdikleri konu anlaşma. İzle bak.”

Sarı elbiseli iki kadın ayağa kalkıp üç kişilik bir erkek grubuna katılıyor. Genç bir adam yerinde kaydığında küçük çember yanındakilerle birlikte büyüyor. Bütün serada bu küçük kalabalıklar çoğalıyor, genişliyor, sonunda sadece üç veya dört grup oluştuğunda sesler giderek azalıyor. Söylediklerini bölük pörçük duyabiliyorum: “Barış — Cesurluk — Bilgelik - sığınak - katılım...”

“Bu çok acayip,” diyorum.

“Bence çok güzel,” diyor Tobias.

Ona tuhaf tuhaf bakıyorum.

“Ne?” Genç adam sessizce gülüyor. “Hepsinin yönetimde eşit rolü var; her biri eşit derecede kendini sorumlu hissediyor. Böylece hayatı önemsiyorlar, herkese nazik davranıyorlar. Bence bu çok güzel.”

“Bence böyle bir hayatın sürdürülmesi mümkün değil,” diyorum. “Elbette Dostluk topluluğunda işe yarıyor ama başka birileri banço çalıp çiftçilik yapmak istemezse? Biri korkunç bir şey yaptığında konuşmak sorunu çözemiyorsa ne olacak?”

Tobias omuz silkiyor. “Sanırım bunu öğreneceğiz.”

Sonunda büyük gruplardan birer kişi Johanna’ya yaklaşıyor. Bunu yaparken büyük ağacın köklerine basmamak için dikkatli adımlar atıyorlar. Bizi de çağırmalarını bekliyorum, fakat Johanna’nın etrafında oluşturdukları çemberde sözcüler sessizce konuşuyorlar. Ne konuştuklarını asla öğrenemeyeceğime dair bir hisse kapılıyorum.

“Bizim fikrimizi almayacaklar, değil mi?” diyorum.

“Şüpheliyim,” diyor Tobias.

Biz şüphelenmek için doğmuşuz.

Herkcs söyleyeceğini söyledikten sonra yerine oturduğunda Johanna seranın ortasında tek başına kalıyor. Bize dönüyor ve ellerini önünde

birleştiriyor. Gitmemizkarar verdiklerinde nereye gideceğiz? Hiçbir şeyin güvende olmadığı şehre mi?

“ löpluluğumuzün Bilgelikle, çok uzun zamandır yakın bir ilişkisi bulunmaktadır. Ayakta kalmak için birbirimize muhtacız ve onlarla her zaman işbirliği içinde çalıştık,” diyor Jolıanna. “Ama geçmişte Fedakarlık topluluğuyla da güçlü ilişkilerimiz vardı ve geçen onca zamandan sonra uzatılan dostluk elini geri tepmenin doğru olmayacağını düşünüyoruz.”

Sesi bal kadar tatlı. Hareketleri de bal gibi yavaş ve özenli.

I Iimin tersiyle alnımda biriken terleri siliyorum.

“Her iki toplulukla da ilişkilerimizi koruyabilmek için tarafsız kalmanın tek yol olduğunu hissediyoruz,” diye devam ediyor kadın. “Her ne kadar aramızdaki varlığınız hoş karşı- lansa da tarafsız kalma arzumuzu zora sokuyor.”

İşte zurnanın zırt dediği yere geldik, diye düşünüyorum. “Belli şartlar altında,” diyor Johanna, “Her topluluktan insanların sığınabileceği bir sığınağı genel merkezimizde oluşturmaya karar verdik. İlk şartımız, yerleşkede hiçbir türden silahın bulundurulmaması. İkinci olarak, sözlü ya da fiziksel herhangi bir ciddi anlaşmazlıkta bize sığınanlardan ayrılmalarını isteyeceğiz. Üçüncü şartımız, bu yerleşkenin sınırları dahilinde yaşanan anlaşmazlığın, özel olarak bile konuşulmaması.

Ve son olarak, burada kalan herkes çevremizin iyileşmesine çalışarak katkıda bulunacak. Bu kararımızı Bilgelik, Dürüstlük ve Cesurluk topluluklarına en kısa zamanda bildireceğiz.” Bakışlarını Tobias’la bana çeviriyor.

“Yalnızca kurallarımıza ayak uydurabilecekseniz burada kalabilirsiniz,” diyor. “Bu son kararımızdır.”

Yatağımın altına sakladığım tabanca aklıma geliyor. Peter’la benim ve Tobias’la Marcus arasındaki anlaşmazlıkları da hatırlayınca ağzım kuruyor. Anlaşmazlıkları görmezden gelme konusunda pek iyi olduğum söylenemez.

“Uzun süre kalamayacağız,” diyorum Tobias’a çaktırmadan. Birkaç saniye önce hala belli belirsiz gülümsüyordu. Şimdi dudakları dümdüz bir çizgiyi andırıyor. “Hayır, kalmayacağız!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AKŞAM VAKTİ ODAMA DÖNÜYORUM VE TABANCANIN HALA yerinde olup olmadığını kontrol etmek için elimi döşeğin .ılıma kaydırıyorum.

Parmaklarım tetiğe değdiğinde alerjik bir tepkime gibi göğsüm daralıyor. Elimi geri çekip yatağın yanında diz çökerken bu histen kurtulmak için havayı yırtarcasına ciğerlerime çekiyorum.

Senin neyin var böyle? Başımı iki yana sallıyorum. Kendine yel!

Dağılan parçalarımı toplamak, ayakkabı bağcığım bağlamak gibi. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ama aynı zamanda güçlüyüm.

Göz ucuyla bir hareket yakaladığımda elma bahçesine bakan pencereden dışarı bakıyorum. Johanna Reyes ve Marcus Eaton yan yana yürüyor, arada bir dalından nane yaprağı koparmak için duruyorlar. Onları neden takip etmek istediğimi bile düşünmeden odamdan fırlıyorum.

Onları gözden kaybetmemek için koridorda deli gibi koşuyorum. Dışarı çıktığımda daha dikkatli olmalıyım. Seranın uzak ucundan dolaşıp Johanna'yla Marcus'un bir dizi ağacın arkasında kaybolduğunu gördüğümde hemen başımı eğiyorum. Arkalarına dönüp bakmaları durumunda dalların beni saklayacağını umuyorum.

"... benim kafamı asıl karıştıran, saldırının zamanlaması," diyor Johanna. "Jeanine sonunda planını tamamlayıp uygulamaya mı koydu, yoksa bir tür tahrik mi vardı acaba?"

Marcus'un yüzünü ağacın ikiye ayrılmış gövdesinin arasından görebiliyorum. Dudaklarını birbirine bastırıp "Hımmm," diyor.

"Sanırım bunu hiç bilemeyeceğiz," diyor Johanna, yüzünün yaralı olmayan tarafındaki kaşını kaldırıyor. "Öyle değil mi?"

"Muhtemelen."

Johanna adamın kolunu tutup ona dönüyor. Bir an için beni göreceğinden korkarak kaskatı kesiliyorum ama kadın, gözlerini Marcus'a dikiyor. İyice eğilip daha geniş gövdeli bir ağaca doğru emekliyorum. Sırtımı dayadığımda ağaç kabuğu sırtıma batıyor ama kımıldamıyorum.

"Ama sen biliyorsun," diyor Johanna. "Jeanine'in neden şimdi saldırdığını biliyorsun. Artık bir Dürüstlük üyesi olmayabilirim ama karşımdakinin sakladığı bir şey olduğunu hala anlayabiliyorum."

"Merak, kendinden başka bir şeye hizmet etmez Johanna."

Kadının yerinde olsam böyle bir yanıt karşısında patlardım .ima Johanna nazikçe yanıtlıyor, "Topluluğum tavsiyelerime güveniyor. Bu kadar hayati bir bilgiyi bilirsem onlarla da paylaşabilirim. Bunu anlayacağından eminim, Marcus."

"Bildiğim her şeyi senin bilmemenin bir nedeni var. Uzun /.aman önce Fedakarlık birtakım hassas bilgilere sahipti," diyor Marcus. "Jeanine bu

bilgileri çalmak için saldırdı. Ve dikkatli olmazsam bu bilgileri yok etmek için elinden geleni ardına koymayacak. Sana söyleyebileceklerim bu kadar.”

“Ama eminim...”

“Hayır!” diye kesiyor Marcus onun sözünü. “Bu bilgi, hayal edebileceğinden de önemli. Şehrin birçok lideri, bu bilgiyi Jeanine’den korumaya çalışırken hayatını tehlikeye attı, hatta birçoğu öldü. Şahsi merakını gidermek için riski göze alamam.”

Johanna birkaç saniye sessiz kalıyor. Hava iyice karardığından kendi ellerimi bile zor görüyorum. Hava, toprak ve elma kokuyor. Nefes alırken ses çıkarmamaya çalışıyorum.

“Özür dilerim,” diyor Johanna. “Güvenemeyeceğin biri olduğumu düşünmene neden olacak bir şey yapmış olmalıyım.”

“Bu bilgiyi paylaşacak kadar güvendiğim bir topluluk temsilcisi yüzünden arkadaşlarımın hepsi öldürüldü,” diye yanıtlıyor Marcus. “Artık kimseye güvenmiyorum.”

Kendimi tutamıyorum, onları görebilmek için başımı ağacın arkasından çıkarıyorum. Marcus ve Johanna, hareketimi fark edemeyecek kadar birbirlerine odaklanmışlar. Yakın duruyorlar ama birbirlerine dokunmuyorlar. Marcus’u böylesine yorgun görmemiştim. Johanna ise fazlasıyla kızgın görünüyor. Yine de yüz ifadesi yumuşarken tekrar Marcus’un koluna dokunuyor, bu sefer dokunuşunda hafif bir şefkat seziyorum.

“Barış için öncelikle güveni sağlamalıyız,” diyor kadın. “Umarım fikrini değiştirirsin. Unutma ki her zaman dostun oldum Marcus, hatta kimseler seninle konuşmak istemezken bile.”

Adama sokulup yanağından öpüyor, sonra meyve bahçesinin sonuna doğru yürüyor. Marcus birkaç saniye öylece duruyor, her halinden donup kaldığı belli oluyor, sonunda o da yerleşkeye doğru ilerliyor.

Son yarım saatte öğrendiklerim beynimin içinde vızıldıyor. Jeanine’in Fedakarlık topluluğuna saldırmasının nedenini güç gösterisi olarak değerlendirmiştim, oysa sadece onların bildiği bir bilgiyi çalmak için saldırmış.

Sonra Marcus’un söylediği bir şeyi hatırlayınca vızıldama kesiliyor: Şehrin birçok lideri, bu bilgiyi Jeanine’den korumaya çalışırken hayatını tehlikeye attı. Bu liderlerden biri babam mıydı?

Öğrenmem gerekiyor. Fedakarlık liderlerinin ölümü göze alarak saklamaya çalıştığı ve Bilgelik liderinin cinayet işlemesine neden olan bu önemli bilginin ne olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Ibbias’ın kapısını çalmadan önce duraksıyorum ve içeriyi dinliyorum.

“Hayır, hiç de öyle değil,” diyor Tobias gülerek.

“Öyle değil de ne demek? Aynısını yaptım işte.” İkinci ses ('aleb’a ait.

“Yapamadın.”

“Eh, yine yap o zaman!”

Kapıyı açtığımda Tobias’ın bacaklarını uzatarak yerde oturmuş, bir kahvaltı bıçağını karşı duvara fırlattığını görüyorum. Bıçak dolabın üzerine koydukları büyük bir peynir parçasına saplanmış, sadece sapı görünüyor. Tobias’ın yanında duran Caleb inanamayan gözlerle önce peynire, sonra bana bakıyor.

“Onun bir Cesurluk mucizesi olduğunu söyle bana,” diyor. “Sen de yapabiliyor musun?”

Öncekinden daha iyi görünüyor - gözleri artık kırmızı değil, hatta dünyayla yeniden ilgilenmeye başlamış gibi tanıdık merak kıvılcımları gözlerinde oynaşıyor. Kahverengi saçları dağılmış, gömleğini yanlış iliklemiş. Ağabeyim, nasıl göründüğü umrun- da değilmiş gibi bütün özensizliğiyle yakışıklı görünüyor.

“Belki sağ elimle,” diyorum. “Ama evet. Dört, Cesurluk mucizelerinden biridir. Neden peynirime bıçak fırlattığınızı sorabilir miyim?”

“Dört” kelimesini duyduğunda Tobias gözlerime bakıyor. Lakabının mükemmelliği yansıttığını Caleb bilemez tabii.

“Caleb bir şey konuşmak için geldi,” diyor Tobias, başını duvara yaslarken. “Ve bir şekilde bıçak fırlatma konusu açıldı.”

“Sohbetlerin vazgeçilmez konusu,” diye dalga geçiyorum, küçük bir gülümseme eşliğinde.

Başını duvara dayamış, kolunu dizinin üzerine atmış dururken Tobias fazlasıyla rahatlamış görünüyor. Tuhaf kaçmayacak kadar birkaç saniye boyunca bakışıyoruz, yine de Caleb öksürerek boğazını temizliyor.

“Her neyse, ben odama dönsem iyi olacak,” diyor önce Tobias’a, sonra bana bakarak. “Su fîltreleme sistemleri üzerine bir kitap okuyorum. Kitabı istediğim çocuk bana deliymişim gibi baktı. Sanırım bir kullanım kılavuzu ama müthiş bir şey.” Susuyor. “Kusura bakmayın. Muhtemelen siz de deli olduğumu düşünüyorsunuz şu anda.”

“Asla,” diyor Tobias yapmacık bir içtenlikle. “Belki şu kullanım kılavuzunu sen de okumalısın, Tris. Hoşuna gidebilecek bir şeymiş gibi geliyor kulağa.”

“İstersen ödünç verebilirim,” diyor Caleb.

“Belki daha sonra,” diyorum. Caleb kapıyı ardından kapatıp çıktığında Tobias’a pis pis bakıyorum.

“Çok sağol,” diyorum. “Caleb artık her fırsatta kulağımın dibinde su fîltreleme sistemlerinin nasıl çalıştığını vızıldayıp

»Iıııacak. Gerçi benimle konuşmak isteyebileceği başka şeylere tercih ederim bu konuyu.”

“Ya? Neymiş onlar?” Tobias kaşlarım kaldırıyor. “Akuaponik sistemleri mi?”

“Akua-ne?”

“Burada bitki yetiştirmede kullandıkları yöntemlerden biri. Bilmek istemezsin.”

“Haklısın, istemiyorum. Caleb ne konuşmaya gelmiş?”

“Seni,” diyor Tobias. “Sanırım ağabeylik yapmak istedi. Kız kardeşimle oyunlar oynamaya kalkma falan filan.”

Ayağa kalkıyor.

“Sen ne dedin?”

Bana doğru geliyor.

“Nasıl tanıştığımızı anlattım. Zaten bıçak fırlatma konusu da öyle açıldı,” diyor. “Ona seninle oyun oynamadığımı söyledim.”

Sıcak basıyor. Ellerini belime dolayıp beni hafifçe kapıya yaslıyor. Dudakları benimkileri buluyor.

Buraya neden geldiğimi bile unutuyorum.

Ve umursamıyorum.

Yaralı kolumla ona sarılıp kendime çekiyorum. Parmaklarım gömleğinin eteklerini bulup altına kayıyor, güçlü kaslarını hissediyorum.

Elleriyle belimi sıkıca kavrarken daha ateşli öpmeye başlıyor. Nefesi, nefesim; vücudu, vücudum... Neredeyse tek vücut oluyoruz.

Geri çekildiğinde aramızda sadece birkaç santim var. Daha fazla uzaklaşmasına izin vermiyorum.

“Buraya bunun için gelmemiştin,” diyor.

“Evet.”

“Niye gelmiştin?”

“Kimin umrunda?”

Parmaklarımı saçlarına daldırıp dudaklarım kendime çekiyorum. Direnmiyor ama birkaç saniye sonra yanağımda, “Tris,” diye mırıldanıyor.

“Tamam, tamam.” Gözlerimi yumuyorum. Buraya önemli bir şey için gelmiştim; duyduklarımı anlatmak için.

Tobias’ın yatağında yan yana oturuyoruz ve her şeyi baştan alıyorum. Marcus ve Johannayı meyvelikte takip ettiğimi anlatıyorum. Johanna’nın saldırının zamanlamasıyla ilgili sorusunu, Marcus’un cevabını ve sonrasında konuşulanları aktarıyorum. Bunu yaparken onun yüzünü izliyorum. Ne şok olmuş ne de meraklı görünüyor. Sadece Marcus’un adını duyduğu her seferinde dudakları memnuniyetsizlikle bükülüyor.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye soruyorum anlatacaklarım bittiğinde.

“Bence,” diyor Tobias kelimeleri seçmeye çalışarak, “Marcus kendini olduğundan daha önemli hissetmeye çalışıyor.”

Bu cevabı beklemiyordum.

“Eee... yani? Saçmaladığını mı düşünüyorsun?”

“Fedakarlıkta Jeanine’in bilmek istediği bazı bilgiler olması muhtemel ama Marcus bunun önemini abartıyor olabilir. Johanna’nın isteyebileceği bir şeye sahip olduğunu ve bunu ona vermeyeceğini göstermeye çalışarak kendi egosunu tatmin ediyordur.”

“Ben...” Kaşlarım çatılıyor. “Bence yanılıyorsun. Yalan söylediğini sanmıyorum.”

“Onu benim kadar tanıyamazsın. Mükemmel bir yalancıdır.”

Tobias haklı - Marcus’u onun kadar iyi tanıyamam. Ama içgüdülerim Marcus’a güvenmemi söylüyor ve ben genellikle içgüdülerime güvenirim.

“Belki haklısın,” diyorum. “Ama neler olduğunu öğrenmemiz gerekmez mi? Yani emin olmak için?”

“İçinde bulunduğumuz durumla baş etmeye çalışmamız daha önemli,” diyor Tobias. “Şehre geri dönmemiz, neler olup bittiğini öğrenmemiz gerekiyor. Bilgeliktekileri devirmenin bir yolunu bulmalıyız. Belki ondan sonra, her şey çözüme kavuştuktan sonra Marcus’un söylediklerini araştırabiliriz. Tamam mı?”

Başımla onaylıyorum. Planı kulağa iyi geliyor, hatta zekice bir plan olduğunu düşünüyorum. Ama ona katılmıyorum; harekete geçmenin, gerçeği öğrenmekten daha önemli olduğu kanısına inanmıyorum. Bir Uyumsuz olduğumu anladığımda... Bilgeliktekilerin Fedakarlık topluluğuna saldıracağını fark ettiğimde... Bildiklerim olayların gidişatım değiştirdi. Gerçekler, planlan değiştirir.

Öte yandan Tobias'ı yapmak istemediği bir şeye ikna etmeye çalışmanın zor olduğunu biliyorum. Hatta ortada elle tutulur bir kanıt olmadan sezgilerimin peşinden gitmenin de bir anlamı olmayacaktır.

O yüzden Tobias'ın söylediklerini kabul ediyorum. Ama fikrim değişmiyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"BİYOTEKNOLOJİ UZUN ZAMANDIR VAR AMA HİÇBİR ZAMAN BU kadar etkili olmamıştı," diyor Caleb. Tostunun kenarlarını yemeye başlıyor. Küçükken yaptığı gibi ortasını daha önce yedi.

Kafeteryada, pencereye en yakın masada karşımda oturuyor. Ahşap masanın kenarına kazınmış kalbin içinde D ve T harfleri var, kalp o kadar küçük ki neredeyse harfleri göremiyorum. Caleb konuşurken parmağımı ahşaptaki oyukta dolaştırıyorum.

"Ama Bilgelik bilim adamları bir süre önce son derece verimli mineral solüsyonunu geliştirdi," diyor. "Omzuna sürdüğün merhemin daha önceki bir versiyonu bu. Yeni hücrelerin büyümesini hızlandırıyor."

Bu yeni bilgiyle gözleri fıldır fıldır dönüyor. Liderleri Jeanine Matthews'un aksine bütün Bilgelik üyeleri güce tapan ve vicdan yoksunu bireyler değil. Bazıları Caleb gibi her şeye karşı hayranlık duyuyor, konuyla ilgili bütün bilgilere ulaşmadan rahat edemiyor.

Çenemi elime dayayıp ona gülümsüyorum. Bu sabah neşeli görünüyor. Acısını unutturacak bir şeyler bulmuş olmasına seviniyorum.

"Yani Bilgelik ve Dostluk birlikte çalışıyor, öyle mi?" diye soruyorum.

"Diğer topluluklardan daha fazla," diyor Caleb. "Topluluk Tarihi kitabımızda yazanları hatırlamıyor musun? Bu iki topluluğu 'temel topluluklar' olarak tarif ediyordu. Onlar olmadan hayatta kalmamız mümkün değildi. Bazı Bilgelik metinlerinde kendileri ve Dostluk topluluğu için 'zenginleştiren topluluklar' ifadesi geçiyor. Ve Bilgelik topluluğunun misyonu her ikisini de içeriyor. Temel ve zenginleştirici olmak."

Toplumumuzun Bilgelik işlevlerine bu kadar muhtaç olması fikrine aklım yatmıyor. Ama olmazsa olmaz bir topluluk oldukları kesin. Onlar olmadan tarım verimsiz, tıbbi çözümler yetersiz, teknoloji eski kalırdı.

Elmamdan bir ısırık alıyorum.

"Tostunu yemeyecek misin?" diye soruyor Caleb.

"Ekmeğin tadı bir tuhaf," diyorum. "İstersen alabilirsin."

“Buradaki yaşam tarzına hayranım,” diyor ağabeyim, tabağımdan tostu alırken. “Tamamen kendilerine yetiyorlar. Kendi enerji kaynakları, su pompaları, su filtreleme sistemleri, yiyecek kaynakları var... Bağımsız bir yaşam tarzı.”

“Bağımsız,” diyorum. “Ve etliye sütlüye karışmayan. Hoş olmalı.” Aslında yaşadıklarım düşünülürse gerçekten de hoş.

Pencerelerden giren güneş ışığı o kadar yoğun ki dışarıda oturuyormuşuz gibi hissediyorum. Dostluk grupları, bronz tenlerinin üzerinde daha da göz alan açık renkli kıyafetleriyle diğer masalarda oturuyorlar. Sarı benim üzerimde daha cansız duruyor.

“Sanırım Dostluk, seçmelerde aklından geçen topluluklardan biri değildi,” diyor Caleb sırıtarak.

“Hayır.” Birkaç masa ötedeki bir Dostluk grubu kahkahalarla gülüyor. Masaya oturduğumuzdan beri bize hiç bakmadılar. “Biraz alçak sesle konuş, olmaz mı? Bu konuda herkese yayın yapmak istemem.”

“Kusura bakma,” diyor Caleb, sesi duyulmasın diye masanın üzerine abanarak. “Peki hangi toplulukları düşünüyordun?”

Sırtımı dikleştirirken gerildiğimi hissediyorum. “Neden soruyorsun?”

“Tris,” diyor. “Biz kardeşiz. Bana her şeyi söyleyebilirsin.”

Yeşil gözlerinde hiç tereddüt olmaz. Bilgelik üyesi olduğunda Fedakarlık topluluğunun alameti-farikası olan gri gömleği ve kısa saçlarından vazgeçmese de hiçbir işe yaramayan gözlükler takmıştı. Artık gözlük takmıyordu. Yine karşılıklı odalarımızda hangi topluluğu seçeceğimizi düşünüp birbirimize söyleyecek kadar cesur olamadığımız günlerdeki gibi görünüyor. Ona dürüst olmayacak kadar güvenmeme hatasına bir daha düşmek istemiyorum.

“Fedakarlık, Cesurluk...” diyorum. “Ve Bilgelik.”

“Uç topluluk?” Kaşlarını kaldırıyor.

“Evet. Neden?”

“Bana fazla gibi geldi,” diyor. “Bilgelik adaylığı sırasında odaklanacağımız birer araştırma seçmemiz gerekti. Benimki eğilim testi simülasyonuydu, o yüzden nasıl tasarlandığını çok iyi biliyorum. Bir kişinin iki farklı sonuç vermesi bile gerçekten zor. Aslına bakarsan program bunun olmasına izin vermiyor. Ama üç farklı eğilim... Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum.”

“Şey, test gözetmeni bazı müdahalelerde bulunmak zorunda kaldı,” diyorum. “Bilgelik seçeneğini elemek için otobüs senaryosunu devreye

soktu ama maalesef Bilgelik elenmedi."
Caleb düşüncelere dalarak çenesini yumruğuna dayıyor. "Programı değiştirmek," diyor. "Test gözetmeninin bunu yapmayı nereden öğrendiğini merak ediyorum. Bu onlara öğretilen bir şey değil çünkü."
Kaşlarımı çatıyorum. Tori bir dövme sanatçısıydı ve eğilim testine gönüllü olmuştu. Öyleyse eğilim testinde değişiklik yapmayı nereden biliyordu? Bilgisayarlarla arası iyi olsa, hobi olarak boş zamanlarını bu alanda değerlendirse bile Bilgelik simülasyonunu değiştirebilecek kadar yetenekli olduğundan şüphe ederim.
Aklıma onunla yaptığım konuşmalardan biri geliyor. Ağabeyimle birlikte Bilgelik topluluğundan transfer olduk.
"Eskiden Bilgelikteymiş," diyorum. "Topluluk transferi. Belki bu yüzden biliyordur."
"Belki," diyor Caleb, parmaklarıyla yanağında tempo tutarken. Kahvaltıyı neredeyse unuttuk, tabaklar aramızda öylece duruyor. "Peki bu beyin kimyan ya da anatomin açısından ne anlama geliyor?"
Küçük bir kahkaha koyuveriyorum. "Bilmem. Tek bildiğim simülasyon sırasında bilincimin yerinde olduğu, hatta bazen kendimi uyandırabiliyorum. Bazen bana hiç etki etmiyorlar bile. Saldırı simülasyonu da etkilemedi."
"Kendini nasıl uyandırıyorsun? Ne yapıyorsun?"
"Ben..." Hatırlamaya çalışıyorum. Sadece birkaç hafta olmuştu ama bir simülasyona girmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi hissediyorum. "Söylemesi zor çünkü Cesurluk simülasyonlarının sakinleştiğimizde sona ermesi gerekiyordu. Oysa benimkilerden birinde... Tobias'ın benim ne olduğumu anladığı simülasyonda, imkansız bir şey yapıverdim. Sadece dokunarak camı kırdım." Caleb'ın gözleri uzaklara dalıyor. Az önce söylediğim türden bir şeyi, eğilim testi simülasyonunda hiç yaşamadı, bunu biliyorum. Muhtemelen bunun neye benzediğini ya da mümkün olup olamayacağını düşünüyordur. Yanaklarım yanmaya başlıyor. Caleb bir bilgisayarı ya da makineyi incelercesine beynimi analiz etmeye çalışıyor.
"Hey," diyorum. "Geri gel!"
"Özür," diyor tekrar bana odaklanırken. "Bu sadece..." "Müthiş. Evet, biliyorum. Bir şeyi müthiş bulduğunda biri kanım emiyormuş gibi görünüyorsun."
Gülüyor.

“Konuyu değiştirebilir miyiz?” diye soruyorum. “Etrafta Bilgelik ya da Cesurluk casusları olmayabilir ama yine de bunları insanların içinde konuşmak bir parça delilikmiş gibi geliyor.” lamam.

Caleb sözüne devam edemeden kafeteryanın kapısı açılıyor ve içeri bir grup Fedakarlık üyesi giriyor. Üzerlerinde benim gibi Dostluk kıyafetleri var ama aynı zamanda yine benim gibi hangi topluluktan oldukları bariz bir şekilde belli oluyor. Suskunlar ama somurtmuyorlar. Yanlarından geçtikleri Dostluk üyelerine gülümsüyor, başlarıyla selam veriyorlar. Hatta aralarından birkaçı ayaküstü sohbet etmek için duruyor.

Susan yüzünde küçük bir gülümsemeyle Caleb’ın yanına oturuyor. Saçlarını her zamanki gibi başının arkasında topuz yapmış, fakat sarı saçları altın gibi ışıldıyor. Caleb’la iki arkadaştan daha yakın otursalar da birbirlerine değmiyorlar. Susan başını sallayarak bana selam veriyor.

“Özür dilerim,” diyor. “Bölmedim ya?”

“Hayır,” diyor Caleb. “Nasılsın?”

“iyiyim. Siz nasılsınız?”

Bu nazik Fedakarlık sohbetinin bir parçası olmamak için yemek salonundan kaçmaya hazırlanıyorum ki Tobias içeri giriyor. Yorgun görünüyor. Dostluk topluluğuyla yaptığımız anlaşma gereği sabahtan beri mutfakta çalışmış olmalı. Ben de yarın çamaşırhanede çalışacağım.

“Ne oldu?” diye soruyorum yanıma oturduğunda.

“Karmaşa çözümü konusunda heyecanlılar ama belli ki Dostluk topluluğu her işe burun sokmanın işleri daha çok karıştıracağını unutmuş,” diyor. “Burada biraz daha kalırsak birilerini yumruklamam yakındır ve bu hiç hoş olmayacak.”

Caleb ve Susan kaşlarını kaldırarak ona bakıyorlar. Yan masadaki Dostluk üyelerinden birkaçı da sohbetlerini kesip bize dönüyor.

“Beni duydunuz,” diyor onlara Tobias. Komşu masadakiler yine önlerine dönüyor.

“Ben sana demiştim,” diyorum, gülümsememi saklamak için elimle ağzımı örterek. “Ne oldu?”

“Sonra anlatırım.”

Marcus’la ilgili olmalı. Tobias, Marcus’un zalimliklerinden bahsettiğinde Fedakarlıktakilerin kuşkulu bakışlarını görmekten hoşlanmıyor ve şu anda Susan tam karşısında oturuyor. Ellerimi kucağımda kavuşturuyorum.

Fedakarlık üyeleri masamıza oturuyor ama saygılı bir şekilde birkaç sıra boşluk bırakıyorlar ve otururken başlarıyla bizi selamlıyorlar. Bu insanlar

annemle babamın dostları, komşu- lan, iş arkadaşlarıydı. Eskiden olsa yanlarında sessiz ve ağırbaşlı davranırdım. Şimdiyse daha yüksek sesle konuşmak, eski kimliğimden ve buna eşlik eden acılardan mümkün olduğunca uzak kalmak istiyorum.

Bir el sağ omzuma konduğunda kolum acıyla sızlıyor. Tobias sus pus olurken, homurdanmamak için dişlerimi sıkıyorum.

“O omzundan vuruldu,” diyor Tobias arkamızdaki adama bakmadan.

“Özür dilerim.” Marcus elini çekip soluma oturuyor. “Merhaba.”

“Ne istiyorsun?” diye soruyorum.

“Beatrice,” diye uyarıyor Susan beni sessizce. “Böyle kaba davranmana hiç...”

“Susan, lütfen,” diyor Caleb fısıldamasına. Kız dudaklarını kısıp başını çeviriyor.

Kaşlarımı öfkeyle çatıp Marcus’a bakıyorum. “Bir soru sordum.”

“Sizinle bir konuyu konuşmak istiyorum,” diyor Marcus. Sakin görünüyor ama aynı zamanda kızgın - sesindeki huysuzluk onu ele veriyor. “Diğer Fedakarlık üyeleriyle bu konuyu tartıştık ve burada kalmamamız gerektiğine karar verdik. Şehrimizdeki karmaşa ve anlaşmazlığın devamı kaçınılmaz olduğundan, topluluğumuzun geri kalanı çitlerin arka tarafındayken burada kalmamız bencillik olur. Bize eşlik etmenizi istiyoruz.”

Bunu beklemiyordum. Marcus neden şehre dönmek istiyor olabilir? Bu gerçekten bir Fedakarlık kararı mı, yoksa şehirde başka işler çevirmeyi mi planlıyor? Fedakarlık topluluğunun sahip olduğu şu gizli bilgiyle bir alakası var mı acaba?

Birkaç saniye adama bakıyorum, sonra bakışlarımı Tobias’a çeviriyorum. Biraz rahatlamış görünüyor ama gözlerini masadan ayırmıyor. Babası etraftayken neden böyle davrandığını bilmiyorum. Oysa hiç kimse, Jeanine bile onu böyle sindiremez.

“Ne diyorsun?” diye soruyorum ona.

“Bence yarın da kalıp ertesi gün ayrılabiliriz,” diyor Tobias.

“Tamam. Teşekkür ederim,” diyor Marcus. Ayağa kalkıp masada oturan diğer Fedakarlık üyelerine katılıyor.

Yanlış yapmadan onu nasıl rahatlatabileceğim! kestireme- sem de Tobias’a bir parça sokuluyorum. Sol elimle elmamı alıp sağ elimle masanın altından onunkini tutuyorum.

Ama gözlerimi Marcus’tan ayıramıyorum. Johanna’ya söyledikleriyle ilgili daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Ve bazen gerçekleri öğrenmek

istiyorsan, bunu istemen gerekir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KAHVALTIDAN SONRA TOBIAS'A YÜRÜYÜŞE ÇIKACAĞIMI söylüyorum ama aslında Marcus'u takibe alıyorum. Onun misafirhaneye gideceğini düşünmüştüm; oysa adam yemekhanenin arkasındaki tarlayı geçip su filtreleme binasına yürüyor. Basamakların önüne geldiğimde duraksıyorum. Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum?

Sonunda basamakları tırmanıp az önce Marcus'un ardından kapanan kapıdan geçiyorum.

Filtreleme binası küçük bir bina; içinde devasa makinelerin olduğu tek bir salondan oluşuyor. Görebildiğim kadarıyla makinelerden bazıları yerleşkedeki kirli suyu topluyor, diğer birkaçı arındırıyor, test ediyor ve son olarak bazıları da temiz suyu yerleşkeye geri pompalıyor. Çitin yakınındaki elektrik santraline su gönderen boru dışında diğer boruların hepsi yerin altından geçiyor olmalı. Elektrik santrali rüzgar, su ve güneş enerjisini birleştirerek şehrin elektrik ihtiyacını karşılıyor.

Marcus, suyu filtreleyen makinelerin yakınında duruyor. Makinenin boruları şeffaf. Kahverengi suyun bir borudan geçip makinenin içinde kaybolduğunu, diğer taraftan berrak bir şekilde çıktığını görebiliyorum, ikimiz de arındırma işlemini seyrediyoruz, onun da benim gibi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum: Hayat da bizi kirlerimizden arındırıp dünyaya tertemiz geri yollasa hoş olurdu. Ama bazı kirler kolay çıkmaz.

Marcus'un ensesine bakıyorum. Bunu şimdi yapmalıyım.

Şimdi.

"Geçen gün sizi duydum," deyiveriyorum.

Marcus telaşla omzunun üzerinden bakıyor. "Ne yapıyorsun, Beatrice?"

"Seni buraya kadar takip ettim." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Johannaya Jeanine'in Fedakarlık topluluğuna saldırma nedenini söylerken seni duydum."

"İnsanların mahremiyetine saygısızlığı Cesurlukta mı öğrettiler, yoksa zaten burnunu her şeye sokar miydin?"

"Doğuştan meraklıyım diyelim. Konuyu değiştirme."

Marcus'un alnı kırışıyor, dudaklarının yanındaki derin çizgiler belirginleşiyor. Hayatı boyunca çatık kaşla dolaşmış birini andırıyor. Gençken yakışıklıymış, şimdi bile Johanna gibi akranları için yakışıklı

sayılabilir ama ona baktığımda tek görebildiğim, Tobias’ın korku senaryosundaki zifiri karanlık kuyuları andıran siyah gözleri...

“Johanna’yla konuşmamı duyduysan, ona bir şey söylemediğimi de biliyorsundur. Böylesi bir bilgiyi seninle paylaşacağım kanısına nereden varıyorsun?”

Hemen cevap veremiyorum. Sonra aklıma geliyor.

“Babam,” diyorum. “Babam öldü.” Trende Tobias’a annemle babamın benim için öldüğünü söylediğimden beri bunu ilk kez dile getiriyorum. Benim için “ölüm” duygulardan arınmış bir gerçeklikten başka bir şey değildi. Ama “öldü” kelimesi, fokurdayıp çalkalanan sesler arasında göğsüme çekiç yemişim gibi hissetmeme neden oluyor. Yas canavarı uyanıp pençeleriyle boğazıma ve gözlerime hücum ediyor.

Devam etmek için kendimi zorluyorum.

“Bahsettiğin bilgi her neyse, onun yüzünden ölmemiş olabilir,” diyorum. “Ama hayatını sırf bunun için tehlikeye atıp atmadığını bilmek istiyorum.”

Marcus’un dudakları seğiriyor.

“Evet,” diyor. “Öyleydi.”

Gözlerim doluyor. Kirpiklerimi kırpıştırarak yaşları kovmaya çalışıyorum.

“İyi,” diyorum neredeyse boğulurcasına. “O zaman o lanet olasıca bilgi neydi? Korumaya çalıştığın bir şey miydi? Yoksa çalmaya mı çalışıyordun? Neydi?”

“O bilgi...” Marcus başını iki yana sallıyor. “Bunu sana söylemeyeceğim.”

Ona doğru bir adım atıyorum. “Ama geri istiyorsun. Çünkü Jeanine bilgiyi aldı.”

Marcus iyi bir yalancı - en azından bazı sırları saklama konusunda yetenekli. Tepki vermiyor. Keşke Johanna ya da Dürüstlük gibi görebilsem, keşke yüzünden ne düşündüğünü okuyabilsem. Belki gerçeği bana söylemek istiyordur. Belki üstelersem bir yerden çatlak verir.

“Yardım edebilirim,” diyorum.

Marcus’un üst dudağı bükülüyor. “Bunun kulağa ne kadar komik geldiğini bilemezsin.” Bunları tükürürcesine söylüyor. “Saldırı simülasyonunu kapatmayı başarmış olabilirsin kızım ama bu yetenek değil, acemi şansıydı. Hayatın boyunca bir tek yararlı iş yapmayı başarsan şaşkınlıktan ölürüm.”

Bu konuşan, Tobias'ın tanıdığı Marcus. Hasarın büyüğünü vereceğinden emin olduğu anda vurmayı çok iyi biliyor.

Öfkeden titriyorum. "Tobias senin hakkında yanılmıyor- muş," diyorum. "Kibirli, yalancı bir pislikten başka bir şey değilsin!"

"Tobias böyle mi dedi?" Marcus kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır," diyorum. "Senin adını bile ağzına almıyor. Onun ne düşündüğünü anlamak zor değil." Dişlerimi sıkıyorum. "Biliyorsun, onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Zaman geçtikçe gözünde daha da küçülüyorsun."

Marcus yanıt vermiyor. Su arıtıcıya dönüyor. Zafer anımı yaşarken hızla akan suyun sesi kulağımda atan kalbimin ses- lerine eşlik ediyor. Sonra binadan çıkıyorum. Ancak tarlanın yarısına geldiğimde anlıyorum. Ben değil, Marcus kazandı.

Gerçek her neyse başka bir yerde aramam gerekiyor çünkü bunu ona bir daha sormayacağım.

Gece rüyamda bir tarlada olduğumu görüyorum. Bir noktaya yığılmış kargaları kovaladığımda kargaların bir adamın üstüne tünemiş, gri Fedakarlık giysilerini gagaladıklarını fark ediyorum. Kuşlar birden havalandığında yerde yatanın Will olduğunu anlıyorum.

Uyanıyorum.

Yüzümü yastığa bastırıp onun adım fısıldamak yerine yatağı sarsan bir hıçkırık çıkıyor ağzımdan. Yas canavarının kalbimin ve midemin olması gereken yerdeki boşluğuna çöreklendiğini hissediyorum.

İki avcumu birden göğsüme bastırıp güçlükle nefes almaya çalışıyorum. Canavar pençelerini boğazıma dolayıp ciğerlerime giden havayı kesiyor. Kıvrılıp başımı dizlerimin arasına alıyorum ve boğulma hissi beni bırakana kadar soluklanıyorum.

Hava sıcak olmasına rağmen ürperiyorum. Yataktan çıkıp koridordan sessiz adımlarla Tobias'ın odasına yöneliyorum. Çıplak bacaklarım karanlıkta neredeyse parlayacak kadar beyaz. Kapıyı ittiğimde onu uyandırmaya yetecek şekilde gıcırdıyor. Hemen başını kaldırıp bana bakıyor.

"Gel buraya," diyor uykulu sesiyle. Bana yer açmak için yana kayıyor.

Aklım başımda değil. Dostluktan verilen uzun tişörtle uyuyorum. Ancak kalçalarımı örtecek uzunlukta ve ben buraya gelmeden önce en azından ayağıma bir şort geçirmeyi bile akıl edemedim. Tobias çıplak bacaklarımı süzdüğünde yüzüm yanmaya başlıyor. Yan yatıp yüzüne bakıyorum.

“Kabus mu?” diye soruyor.

Başımla onaylıyorum.

“Ne oldu?”

Başımı bu sefer iki yana sallıyorum. Ona Will’le ilgili kabuslarımı anlatamam çünkü anlatırsam açıklamam gerekecek. Ne yaptığımı öğrendiğinde benim hakkımda neler düşünür? Bir daha yüzüme bakar mı?

Avcunu yanağıma koyup başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor.

“Biz iyiyiz,” diyor. “Şenle ben. Tamam mı?”

Yüreğim sızlarken başımı sallıyorum.

“Başka hiçbir şey iyi değil.” Fısıltısı yanağımı gıdıklıyor. “Ama biz iyiyiz.”

“Tobias,” diyorum. Ama daha o saniye söyleyeceklerimi unutuyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum çünkü bu öpücüğün kafamdakileri sileceğini biliyorum.

Öpüşüyoruz. Eli yanağımdan aşağı kayıyor, belimin oyuğunu, kalçalarımı, çıplak bacağımı okşuyor. Ürperiyorum.

Al

Ona iyice sokulup bacaklarımı ona doluyorum. Gerginlikten kafamın içi vızıldıyor ama bedenimin geri kalanı belli ki ne yapacağını biliyor, her bir santimetrekaresi aynı tempoyla zonkluyor, tek bir şey istiyor: Kendimden kaçmak ve onun bir parçası olmak istiyorum.

Dudakları benimkilerle oynarken eli tişörtümün altına kayıyor. Onu durdurmam gerektiğini biliyorum ama durdurmuyorum. Bunun yerine ağzımdan belli belirsiz bir nida çıkıyor, yanaklarım yanmaya başlıyor. Beni ya duymuyor ya da duyduğunu umursamıyor. Avcunu belime bastırıp beni kendine çekiyor. Parmakları yavaşça sırtımda dolaşıyor. Tişörtüm açılıp serin havayı karnımda hissettiğimde bile tişörtü aşağı çekiştirmiyorum.

Tobias boynumu öperken kendimi kaybetmemek için omzunu kavrayıp tişörtünü yumruğumun içinde sıkıyorum. Eli yukarı kayıyor ve ensemi kavrıyor. Tişörtüm koluna dolanırken öpüşmemiz alevleniyor, içimdeki gerginlik nedeniyle ellerimin titrediğini biliyorum, o yüzden Tobias anlamasın diye tişörtünü daha sıkı kavrıyorum.

Sonra parmakları omzumdaki sargılara değdiğinde korkunç bir sancıyla bütün vücudum kasılıyor. Fazla acımıyor ama gerçek dünyaya geri dönmemi sağlıyor. Sırf yasımı ve kafamı dağıtmak için onunla birlikte olamam.

Geri çekilip dikkatle tişörtümü aşağı çekiyorum. Birkaç saniye boyunca nefes nefese öylece yatıyoruz. Ağlamak iste- iniyorum -şimdi ağlamanın zamanı değil, evet, ağlamamalı- yım- ama ne kadar direnirsem direneyim, gözlerimi ne kadar kırpıştırırsam kırpıştırayım gözyaşlarıma engel olamıyorum.

“Özür dilerim,” diyorum.

Neredeyse sert bir sesle, “Özür dileme!” diyor. Yanaklarımdaki yaşları eliyle siliyor.

Her an uçabilecek bir kuş gibi küçük ve minyon olduğumu biliyorum, dümdüz bir belim var ve kırılganım. Ama kendine engel olamıyormuş, eline hakim olamıyormuş gibi yine bana dokunduğunda farklı olmayı dilemiyorum.

“Mız-mız bebek olmak istemezdim,” diyorum çatlayan sesimle. “Ben sadece...” Başımı iki yana sallıyorum.

“Yanlış olduğunu düşünüyorsun,” diyor Tobias. “Annenle babanın daha iyi bir yerde olması önemli değil. Seninle birlikte değiller ve bu çok yanlış, Tris. Bunu yaşamamalıydın. Ve bunun normal olduğunu kim söylerse söylesin, yalan söylüyordur.”

Bütün vücudum yeni bir hıçkırıkla sarsılırken, Tobias kollarıyla beni öylesine sıkı sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum, yine de umursamıyorum. Asil hıçkırıklarım bir süre sonra tam bir çirkinliğe dönüşüyor; ağzım ardına kadar açık, suratım çarpılmış ve boğazımdan can çekişen hayvanlar gibi sesler çıkıyor. Böyle devam ederse fena dağılacağım ve belki böylesi daha iyidir. Belki paramparça olmak ve bir şeyleri düşünmek zorunda kalmamak daha iyidir.

Ben sakinleşene kadar Tobias konuşmuyor.

Sonra, “Uyu,” diyor. “Kabus görürsen ben onları döverim.”

“Neyle?”

“Çıplak yumruklarımla tabii ki.”

Kolumu beline dolayıp omzunda derin bir iç çekiyorum. Ter, temiz hava ve arada bir kaslarını gevşetmek için kullandığı merhemden dolayı nane kokuyor. Elma bahçesinde güneşin altında yürümek ya da yemekhanede sessizce kahvaltı etmek gibi güvenli kokuyor. Uykuya dalmadan hemen önce harabeye dönmüş şehrimizi ve yakında yakamıza yapışacak yeni anlaşmazlıkları neredeyse unutuyorum. Tabii kendimiz bir anlaşmazlık yaratmazsak...

Onun, “Seni seviyorum,” diye fısıldadığını duyuyorum.

Cevap verirdim belki ama uyku ağır basıyor.

ALTINCI BÖLÜM

Sabah elektrİklİ tıraş makînesînİn vızıltısıyla uyanıyo- rum. Tobias aynanın önünde duruyor. Çenesini görebileceği şekilde başını arkaya atmış.

Örtülerle birlikte dizlerimi kucaklayıp onu seyrediyorum.

"Günaydın," diyor. "İyi uyudun mu?"

"Sayılır." Yataktan kalkıyorum. Tobias çenesinin altını tıraş etmek için başını iyice kaldırırken sırtına sarılıp tişörtünün altından ucu görünen Cesurluk dövmesine alnımı dayıyorum.

Makineyi bırakıp ellerimi tutuyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Nefeslerini dinliyorum. Tobias tıraş olduğunu unutmuş gibi parmaklarımı okşuyor.

"Gidip hazırlansam iyi olur," diyorum bir süre sonra. Yanından ayrılmayı hiç istemiyorum ama bugün çamaşırhanede çalışmam gerekiyor ve Dostluktakilerin görevimi yerine getirmediğimi söylemelerini hiç istemem.

"Sana giyecek bir şeyler vereyim," diyor Tobias.

Birkaç dakika sonra üzerimde uyurken giydiğim tişört ve Tobias'ın Dostluk üyelerinden ödünç aldığı bir şort olduğu halde koridorda yalın ayak yürüyorum. Yatak odama girdiğimde Peter'ı yatağımın yanında buluyorum. içgüdüsel olarak sırtımı dikleştirip odada keskin bir şey arıyorum.

"Defol," diyorum mümkün olduğunca sesimi titretmeme- ye çalışarak. Yine de boğazımdan kavrayıp uçurumun kıyısında tutarken ya da Cesurluk yerleşkesinde beni duvara fırlatırken gözlerindeki bakışı unutmam mümkün değil.

Dönüp bana bakıyor. Son zamanlarda bana kötü gözlerle bakmıyor. Çökük omuzları ve askıda duran yaralı koluyla daha çok bitkin görünüyor. Ama ben aptal değilim.

"Odamda ne yapıyorsun?"

Bana yaklaşıyor. "Asıl sen Marcus'u takip ederek ne yaptığını sanıyorsun? Dün kahvaltıdan sonra seni gördüm."

Dimdik gözlerine bakıyorum. "Seni hiç ilgilendirmez. Defol buradan!"

"Buradayım çünkü neden şu sabit diskin sende durduğunu anlayamıyorum," diyor. "Son zamanlarda eskisi kadar istikrarlı görünmüyorsun."

"Ben mi istikrarsızım?" Gülüyorum. "Sen söyleyince kulağa komik geliyor."

Peter dudaklarım büzüp bir şey söylemiyor.

Gözlerimi kısıyorum. “Hem sabit diskten sana ne?”

“Aptal değilim,” diyor. “Diskin içinde simülasyon verile- t inden daha fazlası olduğunu biliyorum.”

“Evet, hiç aptal değilsin gerçekten,” diyorum. “Diski Bilgeliktekilere götürürsen, patavatsızlıklarının affedileceğini ve sana iyi davranıp tekrar aralarına alacağını düşünüyorsun.”

“Aralarına dönmeyi falan istemiyorum,” diyor bir adım daha yaklaşırken. “Öyle olsaydı Cesurluk yerleşkesinde size yardım etmezdim.”

Parmağımı göğsüne bastırdığımda tırnağımı batırıyorum. “Sırf seni tekrar vurmayayım diye yardım ettin.”

“Fedakarlara bayılan bir topluluk haini olmayabilirim.” Parmağımı tutuyor. “Ama kimse, özellikle de Bilgelik beni kontrol edemez.”

Parmağımı tutamasın diye elimi geri çekiyorum. Avuçlarım terliyor.

“Anlamanı beklemiyorum.” Dolaba yönelirken ellerimi tişörtüme siliyorum. “Eminim saldırıya uğrayan Fedakarlık değil de Dürüstlük olsaydı, ailenin kaşlarının tam ortasından vurulmasına sesini bile çıkarmazdın. Ama ben senin gibi değilim.”

“Ailem hakkında konuşurken sözlerine dikkat et, kasıntı.” Dolaba doğru geldiğinde dikkatle yana kayıp çekmecelerle onun arasında duruyorum. O buradayken sabit diski ortaya çıkarmayacağım ama Peter’ın daha fazla yaklaşmasına da izin vermeyeceğim.

Gözleri arkamdaki dolabın sol tarafına, sabit diski sakladığım yere kayıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve o ana kadar fark etmediğim bir şeyi fark ediyorum: Cebinde kare bir şişkinlik var.

“Onu bana ver,” diyorum. “Hemen şimdi!”

“Olmaz.”

“Onu bana ver, yoksa seni uykunda gebertirim.”

Pis pis sırıtıyor. “Birini tehdit ederken ne kadar komik olduğunu keşke görebilsen. Küçük bir kız, atlama ipiyle beni uykuda boğacağım söylüyor.”

Üzerine yürüdüğümde koridora doğru geriliyor.

“Bana ‘küçük kız’ deme.”

“İstediğimi derim.”

Yumruğumu en çok canını yakacağımı bildiğim noktaya savuruyorum, kolundaki kurşun yarasına. Eğilip yumruktan kaçıyor ama yeni bir yumruk savurmak yerine kolunu bütün gücümle kavrayıp arkaya büküyorum. Peter

ciğerleri yırtılırca- sına çığlık atıyor, acıdan dikkati dağılmışken dizimle tekmelediğimde yere yığılıyor.

Gri, siyah, sarı ve kırmızı kıyafetli insanlar telaşla koridora koşturuyor. Peter yarı doğrularak karnıma bir yumruk indiriyor. İki büklüm oluyorum ama acı beni durdurmuyor. Kükreme ve çığlık arası bir feryat kopardıktan sonra üzerine saldırıyorum. Suratına yumruk atmak üzere sol elimi havaya kaldırıyorum.

Dostluk üyelerinden biri kollarımdan yakalayıp ayaklarımı hafifçe yerden keserek beni Peter'dan uzaklaştırıyor. Omzumdaki yara zonklasa da damarlarımda hızla dolaşan adrenalin nedeniyle yarayı umursamıyorum bile. Dehşet içinde bakan Dostluk ve Fedakarlık üyelerine -ve Tobias'a- aldırmadan tekrar Peter'a doğru atılıyorum ama bir kadın onun yanına diz çöküp tatlı bir sesle yatıştırmaya çalışıyor. Acı dolu homurtularını ve mideme saplanan suçluluk duygusunu umursamamaya çalışıyorum. Ondan nefret ediyorum. Hiçbir şey umrumda değil. Ondan nefret ediyorum!

"Tris, sakinleş!" diyor Tobias.

"Sabit disk onda!" diye bağırıyorum. "Benden çaldı! Sabit diski çaldı!"

Tobias, Peter'ın yanına gidiyor, diz çöken kadını görmezden gelerek ayağını onun göğsüne koyuyor, eğilip Peter'ın cebinden sabit diski çıkarıyor.

Sonra son derece alçak bir sesle konuşuyor, "Sığınakta sonsuza kadar kalacak değiliz, o yüzden bu yaptığın hiç akıllıca değil." Bana dönüp ekliyor, "Senin yaptığın da hiç akıllıca değil. Buradan kovulmamızı mı istiyorsun?"

Suratımı asıyorum. Kollarımdan tutan Dosduk üyesi adam beni koridora doğru sürüklüyor. Kurtulmak için kıvranıyorum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bırak beni!"

"Barış anlaşmamızın kurallarını çiğnedin," diyor adam nazikçe. "Protokolü uygulamalıyız."

"Hadi git," diyor Tobias. "Sakinleşmen gerekiyor."

Toplanan kalabalıktaki yüzleri inceliyorum. Kimse Tobias'la tartışmıyor. Hepsi bana bakıyor. O yüzden iki Dostluk üyesi adamın koridor boyunca bana eşlik etmesine izin veriyorum.

"Adımlarına dikkat et," diyor aralarından biri. "Buradaki yer döşemeleri düzgün değil, ayağın takılıp düşebilirsin."

Başım zonkluyor, sakinleşmeye başladığımın işareti bu. Saçları ağarmaya başlamış adam soldaki bir kapıyı açıyor. Kapıdaki tabelada

ANLAŞMAZLIK ODASI yazıyor.

"Beni molaya falan mı atıyorsunuz?" diye kaşlarımı çatıyorum. Böylesi Dostluk topluluğundan beklenmeyecek bir şey değil. Beni molaya at, sonra nefesle arınma ya da olumlu düşünme teknikleri öğret.

Odadaki ışık o kadar parlak ki gözlerimi kısıyorum. Karşı duvardaki geniş pencere doğrudan elma bahçesine bakıyor. Buna rağmen muhtemelen duvarlar, tavan ve zemin tamamen ahşapla kaplı olduğundan oda çok küçük görünüyor.

"Lütfen otur," diyor yaşlı adam, odanın ortasındaki tabureyi başıyla işaret ederek. Dostluk yerleşkesindeki diğer tüm mobilyalar gibi tabure de cilalanmamış ahşaptan yapılmış. Sanki kökleri hala topraktaymış gibi sağlam görünüyor. Oturmuyorum.

"Kavga bitti," diyorum. "Tekrar yapmayacağım. Buradayken yapmam."

"Protokole uymalıyız," diyor genç olanı. "Lütfen otur! Neler olduğunu konuşacağız, sonra gitmene izin vereceğiz." Sesleri çok yumuşak. Kutsal topraklarda kimseyi rahatsız ei inek istemeyen Fedakarlıktakiler gibi kısık değil. Yumuşak ve tatlı konuşuyorlar, seslerini yükseltmiyorlar. Bunu fark edince böyle konuşmayı adaylara da öğretip öğretmediklerini merak ediyorum. Nasıl güzel konuşulur, gülümsenir, barışçıl imam sağlanır...

Oturmak istemesem de oturuyorum, gerektiğinde hemen kalkabileceğim şekilde taburenin kenarına ilişiyorum. Genç olanı önümde duruyor. Arkamda menteşelerin gıcırdadığını duyuyo- ıııın. Omzumun üzerinden geriye baktığımda yaşlı adamın duvarın kenarındaki tezgahta bir şeyleri karıştırdığını görüyorum. "Ne yapıyorsunuz?"

"Çay hazırlıyorum," diyor adam.

"Çayın bu meseleyi çözeceğini hiç sanmıyorum."

"O zaman söyle bakalım," diyor genç olanı dikkatimi tekrar pencere tarafına çekerek. Gülümsüyor. "Çözüm sence ne?" "Peter'ı yerleşkeden kovmak."

"Bana öyle görünüyor ki," diyor adam nazikçe, "Ona sen saldırmışsın, dahası onu kolundan vuran da sensin."

"Bunu ne kadar hak ettiği hakkında hiçbir fikriniz yok." Yanaklarım yine yanarken kalp atışlarıma eşlik edercesine başım zonkluyor. "Beni öldürmeye çalıştı. Ve başka birinin gözüne bıçak sapladı... bıçak. Pisliğin tekidir. Onu..."

Ensemde keskin bir acı hissediyorum. Önümdeki adamın yüzü silinmeye başlıyor.

“Özür dilerim canım,” diyor. “Sadece protokolü uyguluyoruz.”

Yaşlı adamın elinde bir şırınga var. İçinde hala çim kadar parlak yeşil renkte birkaç damla sıvı var. Hızla gözlerimi kırpıştırdığımda gözümün önündeki kara benekler kayboluyor ama bu sefer dünya önümde gidip geliyormuş gibi hissediyorum. Sanki bir sallanan sandalyede oturuyorum.

“Nasıl hissediyorsun?” diye soruyor genç adam.

“Ben...”

Kızgın demek üzereyim. Peter’a kızgınım, Dostluk topluluğuna kızgınım. Ama bu tam olarak doğru sayılmaz, öyle değil mi? Gülümsüyorum. “Ben iyi hissediyorum. Sanki... sanki havada süzülüyorum. Ya da suda yüzüyorum. Siz nasıl hissediyorsunuz?”

“Baş dönmesi serumun yan etkisidir. Öğleden sonra dinlemen iyi olur. Ve ben gayet iyiyim. Sorduğun için teşekkürler,” diyor. “İstersen artık gidebilirsin.”

“Tobias’ı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?” diye soruyorum. Yüzünü gözümün önüne getirdiğimde kanım kaynamaya başlıyor. Onu öpmekten başka bir şey düşünemiyorum. “Dört yani. Çok yakışıklı, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Benden niye bu kadar hoşlandığını anlayamıyorum. Pek de hoş sayılmam, değil mi?”

“Çoğu zaman değilsin,” diyor adam. “Ama denersen hoş biri olabilirsin.”

“ Teşekkür ederim,” diyorum. “Çok naziksiniz.”

“Sanırım onu elma bahçesinde bulabilirsin,” diyor. “Kavganın ardından dışarı çıktığını gördüm.”

Küçük bir kahkaha atıyorum. “Kavga. Ne saçma bir şey!..” Ve gerçekten de yumruğunu birine indirmenin fazlasıyla aptalca olduğunu düşünüyorum. Aslında bir dokunuş ama d.ılıa sert. Okşamak daha güzel. Belki Peter’ın kolunu okşa- malıydım. Bu ikimizin de yatışmasını sağlardı. Hem parmaklarım da bu kadar acımazdı.

Kalkıp kapıya yöneliyorum. Dengemi bulmak için duvara ıııtunmak zorunda kalıyorum. Sendeleyerek koridorda yürürken dengemi bir türlü sağlayamadığım için kıkırdıyorum. Küçükken olduğu gibi yine hantalım. Annem gülümseyip “Ayağını bastığın yere dikkat et, Beatrice,” derdi. “Canının yanmasını istemezsin.” Dışarı çıktığımda ağaçlar gözüme daha yeşil görünüyor, öylesine yoğun bir yeşil ki neredeyse tadını alabiliyorum. Belki gerçekten de tadını alıyorumdur; çocukken sırf meraktan tadına bakmaya karar verdiğim çimen tadında... Kahkahalarla iki yana savrulurken

merdivenlerden aşağı neredeyse yuvarlanıyorum. Yerdeki odar çıplak ayaklarımı gıdıklıyor. Elmalığa yöneliyorum.

“Dört!” diye sesleniyorum. Neden bir sayıyı haykırıyorum ki ben? Ah, evet. Çünkü Tobias’ın adı bu. Tekrar sesleniyorum, “Dört! Neredesin?”

“Tris?” diyor bir ses sağ tarafımdaki ağaçların ardından. Sanki ağaç konuşmuş gibi kıkırdıyorum ama elbette bu Tobias’ın sesi. Bir dalın altından eğilmiş bana bakıyor.

Ona doğru koşuyorum, yerde bir tümseğe denk gelince ayağım takılıyor, az daha düşüyorum. Beni belimden kavrayıp dengemi sağlamama yardım ediyor. Dokunuşu bütün vücuduma bir şok dalgası yayıyor, parmaklarının ucu kıvılcımlar çakıyormuş gibi içim tutuşuyor. Ona sokulup vücudumu yaslıyorum, öpmek için başımı kaldırıyorum.

“Sana ne..diye söze başlıyor ama onu dudaklarımla susturuyorum. O da beni yarım yamalak öpünce derin bir iç çekiyorum.

“Bu pek bir baştan savmaydı,” diyorum. “Tamam, pek sayılmaz ama...”

Onu öpmek için yine parmak uçlarımda yükseldiğimde Tobias beni durdurmak için parmağını dudağıma bastırıyor.

“Tris,” diyor. “Sana ne yaptılar? Aklını yitirmiş gibi davranıyorsun.”

“Hiç nazik değilsin,” diyorum. “Kafamı iyi yaptılar, hepsi bu. Ve şu anda seni deli gibi öpmek istiyorum, o yüzden biraz olsun gevşersen...”

“Seni öpmeyeceğim. Neler olduğunu öğrenmeden olmaz,” diyor Tobias.

Bir an için dudaklarımı büküyorum ama sonra aklıma başka başka şeyler gelince sırıtıyorum.

“Benden bu yüzden hoşlanıyorsun!” diyorum. “Sen de nazik biri sayılmazsın çünkü! Şimdi bütün taşlar yerine oturuyor.”

“Hadi gel,” diyor. “Johanna’yı görmeye gidiyoruz.”

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

“Bu çok ümit verici,” diyor düz bir sesle. “Hadi! Ah, Tanrı .ışkına! Seni kucağımda götürsem daha iyi olacak.”

Bir kolunu dizlerimin, diğerini boynumun altından geçi- ı ip beni kucağına alıyor. Kollarımı boynuna dolayıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Havayı tekmelerken ayaklarımı yalayan serinlik hoşuma gidiyor, Johanna’nın çalıştığı binaya varana kadar bacaklarımı sallıyorum.

Ofise vardığımızda önünde bir yığın kağıtla birlikte onu masasında otururken buluyoruz. Kalemin silgisini kemiriyor. Başını kaldırıp baktığında ağzı açık kalıyor. Bir tutam koyu renk saçı, yüzünün sol tarafını örtüyor.

“Bence yara izini saklamamalısınız,” diyorum. “Saçlarınız yüzünüze düşmediğinde daha güzel görünüyorsunuz.”

Tobias beni sertçe kucağından bırakıyor. Yere çarptığım anda omzum biraz sancıyor ama ayaklarımın döşemeye değdiğinde çıkardığı gürültü hoşuma gidiyor. Kahkaha atıyorum. Ne Johanna ne de Tobias kahkahalarıma eşlik ediyor. Tuhaf.

“Ona ne yaptınız?” diye soruyor Tobias aksi aksi. “Tanrı aşkına, ona ne yaptınız?”

“Ben...” Johanna kaşlarım çatarak bana bakıyor. “Dozu abartmış olmalılar. Minyon biri. Muhtemelen boyuyla kilosunu iyi hesaplayamadılar.”

“Ona ne verdiniz ki dozu abartmış olsunlar?” diyor Tobias.

“Güzel bir sesin var,” diyorum.

“Tris,” diyor bana, “Lütfen sus!”

“Barış serumu,” diyor Johanna. “Küçük dozlarda rahatlatıcı bir etki yapar, ruh halini iyileştirir. Tek yan etkisi hafif bir baş dönmesidir. Barışı koruma konusunda sorun yaratan üyelerimize de bundan veriyoruz.”

Tobias burnundan soluyor. “Ben gerzek değilim. Topluluğunuzda herkes barışı koruma konusunda sorun yaşar, çünkü onlar da insan. Muhtemelen su kaynaklarına da bu serumu katıyorsunuzdur.”

Johanna birkaç saniye cevap vermiyor. Ellerini önünde birleştiriyor.

“Meselenin bu olmadığını sen de biliyorsun, aksi takdirde bu karışıklık hiç olmazdı,” diyor sonra. “Ama burada ne yaparsak yapalım, topluluk olarak hep birlikte yapıyoruz. Serumu şehirdeki herkese verebilecek olsam hiç durmazdım. Bunu ya- pabilseydim, kesinlikle şu durumda olmazdınız.”

“Ah kesinlikle,” diyor Tobias. “Bütün nüfusa uyuşturucu vermek, sorunlarımız için mükemmel bir çözüm. Harika plan!”

“iğneleyici konuşmak hiç hoş değil, Dört,” diyor kadın nazikçe. “Tris’e aşırı dozda serum verildiği için özür dilerim, ger çekten çok üzgünüm. Ama o da anlaşmamızın koşullarını çiğnedi ve sonuç olarak korkarım burada daha fazla kalamayacaksınız.

()ğlanla arasındaki kavga, göz yumabileceğimiz bir şey değil.” “Merak etmeyin,” diyor Tobias. “Mümkün olduğunca insani bir hızda buradan ayrılacağız.”

“Güzel,” diyor Johanna hafif bir gülümsemeyle. “Dostluk ve Cesurluk arasında, ancak belli bir mesafe bırakıldığında ba- ı ış olabilir.”

“Bu her şeyi açıklıyor.”

“Pardon?” diye soruyor kadın. “Neyi ima ediyorsun?” Tobias dişlerini sıkarak konuşuyor, “Bilgelik saldırılarında bizi ölüme bıraktığınız halde nötr kalabilmenizden bahsediyo- mm, tabii bu ne kadar mümkünse artık!”

Johanna sessizce iç çekip pencereden dışarı bakıyor. I’cncereden küçük bir üzüm bağı görünüyor. Sarmaşıklar pençe re pervazına kadar ulaşmış, sanki içeri girip sohbete katılmak istiyorlar.

“Dostluk topluluğu öyle bir şey yapmaz,” diyorum. “Bu çok fena bir şey.”

“Tarafsız kalmamızın tek nedeni barış,” diye söze başlıyor (ohanna.

“Barış!” Tobias kelimeyi neredeyse tükürürcesine söylüyor. “Evet, eminim hepimiz öldüğünde ya da sonu gelmek bilmeyen bir zihin kontrolü simülasyonunda ödlekler gibi sindiğimizde barış gelecektir.”

Johanna’nın yüzü öfkeden çarpıldığında onu taklit edip yüzümü çarpıtmanın nasıl bir his olduğunu çözmeye çalışıyorum. Pek hoş bir his değil. Zaten kadının neden yüzünü çarpıttığından da emin değilim.

Johanna ağır ağır konuşuyor, “Karar benim değil. Öyle olsaydı, şu anda belki başka şeyler konuşuyor olurduk.”

“Yani onlarla aynı fikirde olmadığını mı söylüyorsun?” “Şunu söylüyorum,” diyor kadın, “topluluğumun fikirlerine katılmamak benim işim değil ama özelimde yüreğime sahip çıkabilirim.”

“Tris ve ben, iki gün içinde gidiyoruz,” diyor Tobias. “Umarım topluluğunuz, yerleşkede bir sığınak yapma kararından vazgeçmez.”

“Kararlarımızdan kolay vazgeçmeyiz. Peki Peter ne olacak?” “Onunla ayrı olarak ilgilenmeniz gerekecek,” diyor Tobias. “Çünkü o bizimle gelmeyecek.”

Tobias elimi tuttuğunda tenini hissediyorum. Ne yumuşak ne de pürüzsüz ama hoşuma gidiyor. Özür dilercesine Johanna’ya bakıyorum, kadının yüz ifadesi değişmiyor.

“Dört,” diyor sonra. “Arkadaşlarınla birlikte... serumdan etkilenmek istemiyorsanız, ekmek yemeyin.”

Tobias omzunun üzerinden bakıp teşekkür ediyor. Koridorda birlikte yürürken iki adımda bir sekiyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

GÜNEŞ BATMAK ÜZEREYKEN SERUMUN ETKİSİ GEÇMEYE haşlıyor. Tobias beni odama kapattıktan sonra her saat başı polip kontrol

etti. Bu sefer geldiğinde yatakta oturmuş duvarı seyrediyorum.

“Şükürler olsun,” diyor başını kapı pervazına dayayarak. “Serumun etkisi hiç geçmeyecek sanıyordum. Kafan iyiyken... hayali çiçekleri koklaman ve artık içinden ne geçiyorsa onu yapman için seni burada hapis tutmak zorunda kalacaktım.”

“Onları geberteceğim,” diyorum. “Onları geberteceğim!” “Zahmet etme. Yakında buradan ayrılıyoruz,” diyor Tobias kapıyı ardından kapatırken. Sabit diski cebinden çıkarıyor. “Bunu dolabın arkasına saklayabileceğimizi düşündüm.” “Önceden de oradaydı.”

“İyi ya, Peter oraya bir daha bakmaz.” Tobias tek eliyle dolabı duvardan uzaklaştırıyor ve diski arkasına sıkıştırıyor.

“Neden barış serumuna direnemedim?” diye soruyorum. “Yani beynim simülasyon serumuna karşı koyabilecek kadar garip çalışıyorsa, neden bunda aynı şey olmadı?”

“Gerçekten bilemiyorum,” diyor. Yatakta yanıma çöktüğünde karyola sarsılıyor. “Belki serumla savaşabilmen için bunu istemen gerekiyor.”

“Eh, direnmeyi istediğim çok açık!” diyorum bezginlikle, çünkü pek emin değilim. İstedim mi? Yoksa öfkemi, acımı, birkaç saatliğine her şeyi unutmak daha mı iyiydi?

“Bazen,” diyor Tobias kolunu omzuma atarken, “İnsanlar gerçek olmasa bile mutlu olmak ister.”

Haklı. Şimdi bile aramızdaki huzur başka şeyleri konuşmadığımız için. Will, annemle babam, onu neredeyse başından vuracak olmam, Marcus... Gerçeklerle huzurumuzu bozmaya cesaret edemiyorum çünkü şu anda tek desteğim bu huzura sahip çıkabilmek.

“Haklı olabilirsin,” diyorum alçak sesle.

“Sen boyun mu eğiyorsun?” diye soruyor, şaşkınlıktan açık kalan ağzıyla bana bakarken. “Demek serum gerçekten işe yarıyormuş...”

Onu sertçe itekliyorum. “Sözünü geri al! Sözünü hemen geri al 1 ”

“Tamam, tamam!” Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıyor. “Ben sadece... Biliyorsun, ben de pek nazik biri sayılmam. Senden bu yüzden çok...”

“Dışarı!” diye bağırıyorum kapıyı göstererek.

Kendi kendine gülen Tobias yanağımı öpüp odadan çıkıyor.

Akşam vakti olan bitenden dolayı yemeğe gidemeyecek kadar utanıyorum, o yüzden zamanımı elmalığın dibindeki ağaçlardan olgun elmaları toplayarak geçiriyorum. Ağaçların en ı «.peşine tırmanırken

kaslarım yanıyor. Boş boş oturmanın mateme yer açtığını keşfettiğimden kendimi elma toplayarak oyalıyorum.

Bir dalın üzerine tünemiş tişörtümün eteğiyle alnımdaki teri silerken sesi duyuyorum. Başta belli belirsiz ağustos bö- ı eklerinin cırlamasına eşlik ediyor. Dinlemek için kulak kabartıyorum ve biraz sonra ne olduğunu anlıyorum: Araba sesi bu.

Malların nakliyesi için Dostluk topluluğunda bir düzine kamyon var ama nakliye sadece haftasonlarında yapılıyor, kinsem karıncalanıyor. Bu sesler dostluk kamyonlarına ait değilse muhtemelen Bilgelik araçları geliyor. Emin olmam lazım.

Başımın üzerindeki dala tutunup sol kolumla yavaşça ayağa kalkıyorum. Kolumla bunu hala yapabildiğime şaşırıyorum. Kamburumu çıkarıp dururken saçlarım dallara ve yapraklara dolanıyor. Ağırlığımı öteki yanıma verdiğimde yere birkaç elma düşüyor. Elma ağaçları pek yüksek değil; yeterince uzağı göremeyebilirim.

Ellerimle dengeyi sağlayarak yakındaki dallara tırmanıyorum, dal labirentinden kıvrılarak ilerliyorum. Limanda dönme dolaba tırmanışım aklıma geliyor; elim ayağım titremiş, avuçlarım zonklamıştı. Şimdi yaralı olduğum halde daha güç- lüyüm, daha kolay tırmanıyorum.

Yukarı çıktıkça dallar incelip zayıflıyor. Dudaklarımı yalayıp bir sonraki dala bakıyorum. Mümkün olduğunca yükseğe tırmanmalıyım ama hedeflediğim dal fazlasıyla kısa ve her an kırılabilirmiş gibi görünüyor. Ayağımı üzerine koyup dayanıklılığını kontrol ediyorum. Dal bel veriyor ama kırılmıyor. Tam öteki ayağımı da üzerine koyup kendimi yukarı çekerken dal kırılıveriyor.

Sırtüstü düşerken nefesimi tutup son saniyede ağacın gövdesine yapışıyorum. Çıkabileceğim en üst noktadayım. Parmak uçlarımda yükselip sesin geldiği tarafa bakıyorum.

Başta önümde uzanan çiftlik arazisinden başka bir şey göremiyorum. Boş topraklar, çit ve tarlaların hemen dibinden başlayan binalar... Sonra kapıya yaklaşan hareketli ışık beneklerini seçiyorum. Işığı yakaladıkça gümüş renkte parlayan benekler. Üzerinde güneş panelleri olan araçlar tek bir anlama gelebilir: Bilgelik.

Dişlerimin arasından tıslamasına nefesimi salıyorum. Düşünmeye bile fırsat kalmadan hızla aşağı inmeye başlıyorum. Dallar ve ağaç kabuklan kopup soyuluyor. Ayaklarım yere değer değmez koşuyorum.

Yanlarından geçerken ağaç sıralarını sayıyorum. Yedi, sekiz. Dallar alçalırken altlarından geçiyorum. Dokuz, on. Sağ kolumu göğsüme yaslayıp depar atıyorum, omzumdaki kurşun yarası attığım her adımda zonkluyor. On bir, on iki.

On üçüncü ağaç sırasına geldiğimde sağdaki boşluğa fırlıyorum. Bu sırada ağaçlar daha sıklaşıyor. Dalları birbirine girmiş, yapraklardan, ince dallardan ve elmalardan bir labirent oluşmuş.

Oksijensiz kalan ciğerlerim yanıyor, yine de elmalığın sınırına çok uzak değilim. Kaşlarımdan ter damlıyor. Yemekhaneye vardığımda kapıyı ardına kadar açıp Dosduk üyelerinden oluşan bir grubu itekleyerek koşmaya devam ediyorum. İşte orada! Tobias, kafeteryanın sonundaki masalardan birinde Peter, Caleb ve Susanla oturuyor. Gözlerim kararmak üzere olduğundan onları zor görebiliyorum ama Tobias omzuma dokunuyor.

“Bilgelik,” diyebiliyorum nefes nefese.

“Buraya mı geliyorlar?” diye soruyor.

Başımla onaylıyorum.

“Kaçmaya vaktimiz var mı?”

Bundan emin değilim.

Masanın diğer ucundaki Fedakarlık üyeleri de bizi dinliyor, yavaş yavaş etrafımızda toplanıyolar.

“Neden kaçmamız gerekiyor ki?” diye soruyor Susan. “Dostluk burayı sığınak olarak açıkladı. Anlaşmazlık çıkmasına izin vermezler.”

“Dostlar bu kuralı uygulamakta zorlanacak,” diyor Marcus. “Anlaşmazlık olmadan anlaşmazlığı nasıl durdurabilirsin?”

Susan başım sallıyor.

“Ama ayrılamayız,” diyor Peter. “Zamanımız yok. Bizi görürler.”

“Tris’te silah var,” diyor Tobias. “Gerekirse kullanırız.”

Yatakhaneye yöneliyor.

“Bekle,” diye sesleniyorum. “Bir fikrim var.” Fedakarlık üyelerini gözlerimle tarıyorum. “Kılık değiştirme. Bilgelik, burada olduğumuzdan emin değil. Dostluktanmış gibi davranabiliriz.”

“O zaman Dostluk üyesi gibi giyinmeyenler hemen yatakhaneye gitsin,” diyor Marcus. “Geri kalanınız saçlarını tarasın, onların hareketlerini taklit etmeye çalışsın.”

Gri kıyafetli Fedakarlar grup halinde yemekhaneden çıkıp misafirhaneye gidiyor. Ben de onlarlayım. Hemen yatak odama koşuyorum, dört ayak üzerine düşüp ellerimle döşeğin altında tabancayı arıyorum.

Birkaç saniye sonra buluyorum, fakat daha dokunduğum anda boğazım kuruyor, yutkunamıyorum. Tabancaya dokunmak istemiyorum. Bir daha dokunmak istemiyorum.

Hadi ama Tris. Tabancayı alıp kırmızı pantolonumun beline sıkıştırıyorum. Pantolon bol olduğu için şanslıyım. Komodinin üzerindeki merhem ve ağrı kesici şişeleri gözüme çarpınca, kaçmayı başarırsak diye hemen cebime atıyorum.

Sonra sabit diski almak için dolabın arkasına uzanıyorum.

Bilgelik bizi yakalarsa -ki öyle görünüyor- her yerimizi arayacaklar. Saldırı simülasyonunu onlara kendi ellerimle teslim etmeyi hiç istemem. Öte yandan bu diskte saldırının kanıtları da var. Kayıplarımızın kayıtları. Annemle babamın ölümü. Onlardan bana kalan son şey. Dahası Fedakarlıkta fotoğraf çekmek hoş görülmediğinden, onların nasıl göründüğünü hatırlayabilmem için tek yol.

Bundan yıllar sonra hatıralarım solmaya yüz tuttuğunda, annemle babamın nasıl göründüğünü hatırlayabilmem için elimde ne kalacak? Zihnim, yüzlerini değiştirecek, onları bir daha hiç göremeyeceğim.

Aptallaşma. Bu hiç önemli değil.

Sabit diski öyle bir sıkıyorum ki elim acıyor.

İyi de o zaman neden önemli olduğunu hissediyorum?

“Aptal olma,” diyorum bu sefer, sesli olarak. Dişlerimi gıcırdatıp komodinin üzerindeki lambayı alıyorum. Kablosunu prizden çektiğim gibi lambanın başlığını yatağın üzerine fırlatıyorum ve sabit diskle birlikte yere çöküyorum. Gözlerimi kırpıştırarak yaşları kovalamaya çalışırken lambanın altıyla sabit diske vuruyorum.

Tekrar tekrar vuruyorum. Sonunda disk çatladığında parçaları yere dağılıyor. Parçaları ayağımla dolabın altına süpürüyorum, lambanın başlığını takıp koridora çıkmadan önce gözlerimi elimin tersiyle siliyorum.

Birkaç dakika sonra gri kıyafetli kadın ve erkekler koridorda durmuş, bir kıyafet yığınını karıştırıyorlar. Peter da aralarında.

“Tris,” diyor Caleb. “Üzerinde hala gri kıyafetin var.”

Babamın gömleğine dokunduğumda duraksıyorum.

“Babamın gömleği,” diyorum. Üzerimden çıkarırsam arkamda bırakmam gerekecek. Dudağımı ısırarak bunun acısıyla kendimi toparlamaya çalışıyorum. Gömlekten kurtulmam lazım. Sadece bir gömlek işte. Hepsi bu.

“Benimkinin altına giyerim,” diyor Caleb. “Böylece görmezler.”

Başımı sallayıp kıyafet yığınının arasından kırmızı bir gömlek çekiyorum. Belimdeki tabancanın şişliğini gizleyecek kadar bol. Hemen yanımdaki odaya girip üstümü çıkarıyorum, sonra koridora çıkıp gri gömleği Caleb'a veriyorum. Açık kapıdan Tobias'ın Fedakarlık kıyafetlerini bir çöp bidonuna tepiştirdiğini görüyorum.

"Dostluktakiler, bizim için yalan söyleyecek mi sence?" diye soruyorum ona kapı pervazına dayanarak.

"Karmaşayı önlemek için mi?" diyor Tobias başını sallayarak. "Elbette."

Üzerinde kırmızı yakalı bir gömlek ve dizleri parçalanmış bir kot pantolon var. Bu tarz onun üzerinde komik görünüyor.

"Güzel gömlekmiş," diyorum.

Burnunu kırıştırıp bana bakıyor. "Ensemdeki dövmeyi saklayacak tek şey buydu, tamam mı?"

Sinirli sinirli gülümsüyorum. Kendi dövmelerim hiç aklıma gelmemişti, neyse ki giydiğim gömlek onları da saklıyor.

Bilgelik araçları yerleşkeye geliyor. Hepsinin siyah tavanı gümüş gibi parlayan beş araç var. Tümsekli zeminde tekerlekler zıplarken motorlar mırlama sesi çıkarıyor. Hemen binanın içine süzülüp kapıyı açık bırakıyorum. Tobias hala çöp bidonunda meşgulmüş gibi görünüyor.

Arabalar duruyor, kapılar açılıyor, mavi kıyafetli en az beş Bilgelik üyesi görünüyor. Kadınlar ve erkekler karışık.

Ve siyahlar içinde en az on beş Cesurluk üyesi...

Cesurlar yaklaşırken kollarında Bilgelikle ittifak halinde olduklarını belirten mavi kolluklar görüyorum. Zihinlerini köleleştiren topluluğa teslim olmuşlar.

Tobias elimi tutup yatakhaneye götürüyor.

"Topluluğumuzun bu kadar aptal olacağı aklıma gelmezdi," diyor. "Tabancayı aldın değil mi?"

"Evet," diyorum. "Ama sol elimle düzgün ateş edebileceğimi sanmıyorum."

"Çalışman gerekirdi," diyor, her zamanki eğitmen tavrıyla.

"Çalışacağım," diye yanıtlıyorum. "Tabii hayatta kalırsak," diye eklerken sesim titriyor.

Elleri çıplak kollarımdan yukarı kayıyor. Alnıma öpücük kondururken "Yürürken biraz zıpla," diyor. "Ve silahlarından korkuyormuşsun gibi rol yap..." Bu sefer kaşlarımın arasını öpüyor. "Ve asla olamayacağın kadar

büzüşen bir menekşe gibi davran...” Yanağımdan öpüyor. “Böyle yaparsan sorun çıkmaz.”

“Tamam,” diyorum. Yakasını tutarken ellerim titriyor. Başını kendime doğru çekiyorum.

Bir çan üç kez çalıyor. Katıldığımız toplantı kadar önemli olmayan durumları konuşmak üzere Dostluk üyeleri yemekhanede biraraya geliyor. Artık Dostluk üyesi gibi görünen Fedakarlara katılıyoruz.

Susan ın saçındaki Firketeleri çekip alıyorum, Dostluktan biri gibi görünemeyeceği kadar derli toplu görünüyor. Saçları omuzlarına dökülürken kız minnet dolu bir gülümsemeyle bakıyor. Onu ilk kez böyle görüyorum. Saç şekli sert hatlı çenesini yumuşatıyor.

Sözüm ona Fedakarlardan daha cesur görünmem gerekiyor ama hiçbiri benim kadar endişeli durmuyor. Birbirlerine gülümsüyor, sessizce dolaşıyorlar. Fazla sessizler. Aralarına dalıp yaşlı hanımlardan birinin omzuna dokunuyorum.

“Çocuklara ebelemece oynamalarını söyleyin,” diyorum.

“Ebelemece mi?” diye soruyor.

“Fazla saygılı ve... kasıntı gibi duruyorlar,” diyorum. Cesurluk yerleşkesindeki lakabım, ağzımdan neredeyse bir çığlık gibi çıkıyor. “Dostluk çocukları ortalığı şimdiye çoktan velveleye vermişti. Bunu hemen yapın, olur mu?”

Kadın Fedakar çocuklardan birinin omzuna dokunup kulağına bir şeyler fısıldıyor, çok geçmeden çocuklardan oluşan küçük bir grup hoplaya zıplaya koridorda oynamaya başlıyor.

“Ebeledim! Ebe sensin!”

“Hayır, sadece gömleğime dokundun!”

Caleb da oyuna katılıp parmağını Susanın kaburgaları .ırasına batırdığında kız çığlık atarak gülüyor. Rahatlamaya, lobias’ın önerdiği gibi zıplamasına yürümeye çalışıyorum. Köşeleri dönerken kollarımı rahatça sallıyorum. Başka bir toplulukta rol yapmanın her şeyi nasıl değiştirdiği inanılmaz bir şey, yürüyüşüm bile değişiyor. Sanırım üç topluluğa birden kolayca uyum sağlayabilmem bu yüzden tuhaf.

Avludan yemekhaneye geçip önümüzden yürüyen Dostluk üyelerine yetişiyor, aralarına karışıyoruz. Tobias’ı sürekli göz hapsinde tutuyorum, ondan uzak düşmemem gerekiyor çünkü. Dostluktakiler hiçbir şey sormuyor; sadece aralarına karışmamıza izin veriyorlar.

İki Cesurluk haini ellerindeki silahlarıyla dimdik yemekhanenin kapısında bekliyor. Birden Bilgelik ve Cesurluk askerleri tarafından sarılmış bir binaya girmek zorunda kaldığım kafama dank ediyor. Bizi fark ederlerse kaçabileceğimiz bir yer yok. Silahımız da yeterli olmadığından beni anında vururlar.

Kaçmayı düşünüyorum. Ama nereye gidersem gideyim beni yakalarlar. Nefeslerimi düzenlemeye çalışıyorum. Neredeyse yanlarından geçiyorum. Bakma, bakma\ Birkaç adım daha. Gözlerini başka yere çevir, bakma!

Susan koluma giriyor.

“Sana komik bir şey söylemişim gibi gül,” diyor.

Ağzımı elimle kapatıp tiz bir kıkırdamayla gülüyorum, kulağıma tuhaf geliyor ama Susanın yüzündeki gülümsemeye bakılırsa falso vermiyorum. Dostluk kızları gibi kol kola yürürken Cesurluk askerlerine bakıp yine kıkırdıyoruz, içimdeki kurşuni ağırlığa rağmen nasıl bu kadar rahat hareket edebildiğime şaşırıyorum.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanıyorum içeri girdiğimizde.

“Bir şey değil,” diye yanıtlıyor.

Tobias uzun masalardan birinde karşıma, Susan da yanıma oturuyor. Diğer Fedakarlık üyeleri salonun farklı yerlerine dağılıyor. Caleb ve Peter benden birkaç sıra ötede yer buluyor.

Bir şeylerin olmasını beklerken parmaklarım dizimi dövüyor. Uzun süre oturup sol tarafımda bir şeyler anlatan Dostluk kızını dinler gibi yapıyorum. Ama sık sık Tobias’la bakışıyor, korkularımızı körüklüyoruz.

Sonunda Johanna yanında Bilgelikten bir kadınla birlikte içeri giriyor. Kadının mavi gömleği kahverengi teninin üzerinde sanki daha parlak görünüyor. Johanna’yla konuşurken gözleriyle salondakileri inceliyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesimi tutuyorum. Sonra bir an için bile olsa duraksamadığını görünce nefesimi salıyorum. Beni tanımıyor.

En azından henüz tanımadı.

Biri masaya vurunca herkes susuyor. İşte o an geldi. Ya bizi ele verecekler ya da saklamaya devam edecekler.

“Bilgelik ve Cesurluktan dostlarımız birtakım insanları arıyorlar,” diyor Johanna. “Fedakarlıktan birkaç kişi, Cesurluktan üç kişi ve eski bir Bilgelik adayı.” Gülümsüyor. “Tam işbirliği adına onlara aradıkları kişilerin gerçekten de burada olduğunu ama çoktan ayrıldıklarını söyledim. Yine de tesisleri aramak için izin istiyorlar, bu da oylama yapacağımız anlamına geliyor. Aramaya karşı çıkanlar var mı?”

Gergin sesinden karşı çıkan olsa bile çenelerini kapalı tutmaları gerektiğini anlıyoruz. Dostluktakilerin böylesi imaları anlayıp anlayamadıklarını bilmiyorum ama kimse bir şey söylemiyor. Johanna başını sallayarak Bilgelik kadınına izin veriyor.

“Siz üçünüz buradan ayrılmayın,” diyor kadın kapıda duran Cesurluk askerlerine. “Geri kalanlar bütün binaları araştırsın ve bir şey bulduklarında rapor etsin. Gidin.”

Bulabilecekleri çok şey var. Sabit diskin parçaları. Atmayı unuttuğum kıyafetler. Odalarımızdan kuşku uyandıracak derecede eksik olan takı ve süsler. Uç Cesurluk askeri masalar arasında dolaşmaya başladığında kulaklarımın arkası zonkluyor.

Hatta bir tanesi gürültülü adımlarıyla arkamdan geçerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bu kadar minyon ve sıradan göründüğüm için yine seviniyorum. İnsanların dikkatini çekmiyorum.

Ama Tobias bütün dikkatleri üzerine çekiyor. Etrafındaki her şeyin sahibiymiş gibi dimdik duruyor. Bu Dostluk topluluğuna özgü bir tavır değil. Böyle duran biri ancak bir Cesur olabilir.

Cesurluktan bir kadın gözlerini ona dikip doğrudan yanına gidiyor. Yaklaşırken gözlerini kısarak bakıyor, sonra tam arkasında duruyor.

Keşke daha yüksek yakalı bir gömlek giyseydi, diye düşünüyorum. Keşke bu kadar çok dövmesi olmasaydı. Keşke...

“Saçların bir Dostluk üyesi için fazla kısa,” diyor kadın.

... Tobias Fedakarlar gibi saçlarını kesmedi.

“Hava sıcak,” diyor.

Daha uysal söylese bahanesi işe yarayacak ama neredeyse kadını azarlamasına söylüyor.

Kadın elini uzatıp dövmesini görmek için işaret parmağıyla yakasını çekiyor.

Ve Tobias harekete geçiyor.

Kadının bileğini kavradığı gibi arkaya büküyor ve onun dengesini bozuyor. Kadın kafasını masanın kenarına vurup düşüyor. Salonun bir yerinde silah patlıyor, birileri çığlık atıyor, herkes masaların altına giriyor ya da sıraların yanında diz çöküyor.

Ben hariç. Ellerimle masanın kenarını kavramış, silah patlamadan önceki gibi oturuyorum. Burada olduğumu biliyorum ama artık kafeteryayı görmüyorum. Gözümün önünde annem öldükten sonra kaçtığım aralık

sokak var. Elimdeki silaha, Will'in kaşlarının arasındaki pürüzsüzlüğe bakıyorum.

Boğazımdan gargara gibi küçük bir nida kaçıyor. Dişlerimi birbirine bu kadar geçirmemiş olsam çığlık atabilirdim. Gözümün önündeki görüntü solup gitse de yerimden kımıldayamıyorum.

Tobias Cesurluk kadınının ensesini kavrayıp ayağa kaldırıyor. Kadının silahını eline almış ve onu kalkan gibi kullanarak karşıdan gelen Cesurluk askerine, kadının sağ omzunun üzerinden ateş ediyor.

"Tris!" diye bağırıyor. "Biraz yardımcı olmaya ne dersin?"

Gömleğimi tabancayı belimden çekecek kadar kaldırdığımda parmaklarım metalle buluşuyor. Soğukluğu parmak uçlarımı yaktığında afallıyorum, oysa salon çok sıcak. Bir Cesurluk askeri masaların arasındaki boşluktan tabancasını bana doğrultuyor. Namlunun ucundaki siyah delik gözümde büyüyor, kalbimin atışlarından başka hiçbir şey duymuyorum.

Caleb öne atılıp tabancamı kapıyor. İki eliyle tutup birkaç metre ilerideki adamın dizlerine ateş ediyor.

Cesurluk askeri acıyla haykırıp yere çökerken elleriyle dizini kavrıyor. Fırsatı gören Tobias onu başından vuruyor. Adamın çektiği acı anında son buluyor.

Vücudumun titremesine engel olamıyorum. Tobias hala kadını boğazından tutuyor ama bu sefer tabancasını Bilgelik kadınına doğrultuyor.

"Bir tek kelime edersen ateş ederim," diyor.

Bilgelik kadını bir şey söylemek üzere ağzını açıyor ama bir şey demiyor.

"Bizimle birlikte olanlar koşmaya başlasın," diyor Tobias, bütün salonda çınlayan sesiyle.

Bütün Fedakarlık üyeleri anında masaların ve sıraların arasından fırlayıp kapıya yöneliyor. Caleb beni oturduğum sıradan kaldırıyor. Ben de kapıya yürüyorum.

Sonra bir şey görüyorum. Minicik bir seğirme, belli belirsiz bir hareket. Bilgelik kadını küçük bir silah çıkarmış, önümden yürüyen sarı gömlekli bir adama doğrultmuş duruyor, içgüdüsel olarak harekete geçiyorum. Adamı yakaladığım gibi yana savuruyorum ve kurşun bizi es geçip duvara saplanıyor.

"Silahını indir," diyor Tobias, tabancasını Bilgelik kadınına doğru sallayarak. "Bahse girerim benim kadar iyi nişancı değilsindir."

Gözlerimin önündeki pusu kovalamak için birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırıyorum. Peter bana bakıyor. Az önce onun hayatını kurtardım.

Teşekkür etmiyor. Ben de zaten öyle bir şey yapmasını beklemiyorum.

Bilgelik kadını tabancasını indiriyor. Peter'la birlikte kapıya yürüyoruz. Tobias silahını Bilgelik kadınından ayırmadan gerisin geri arkamızdan geliyor. Eşiği geçer geçmez de kapıyı büyük bir gürültüyle kadının yüzüne çarpıyor.

Hepimiz koşuyoruz.

Elma bahçesinin orta koridorundan nefes nefese koşuyoruz. Gece ağır bir battaniye gibi üzerimize çullanıyor, havada yağmur kokusu var. Arkamızdan bağırtılar duyuyoruz. Araba kapıları kapanıyor. Bütün gücümle koşuyorum, sanki hava yerine adrenalin soluyorum. Motor sesleri ağaçların arasından peşime düşüyor. Tobias elimi sımsıkı tutuyor.

Tek sıra halinde bir mısır tarlasından koşuyoruz. Arabalar artık hemen dibimizde. Araçların üzerindeki projektör, ışıklarla tarlayı tararken kah bir yaprağın kah bir mısırın parlamasına neden oluyor.

"Ayrılın!" diye bağırıyor biri. Marcus olduğunu düşünüyorum.

Dökülen su gibi tarlada farklı yönlere dağılıyoruz. Caleb'ın kolunu yakalıyorum. Arkamızdan koşan Susanın tık nefeslerini duyabiliyorum.

Sürekli mısır koçanlarına çarpıyoruz. Sert yapraklar yanaklarımı ve kollarımı kesiyor. Koşarken Tobias' ın sırtına bakıyorum. Bir patırtıyla birlikte bir çığlık duyuyorum. Sağımda, solumda, her yerde çığlıklar kopuyor. Tabancalar. Tıpkı simülasyonun etkisi altındaymışçasına göründüğüm sırada öldükleri gibi Fedakar insanlar yine ölüyorlar. Ve benim tek yaptığım kaçmak.

Sonunda çite ulaşıyoruz. Tobias çit boyunca koşuyor, sonunda bir delik buluyor. Örgü teli kaldırdığında Caleb, Susan ve ben karşıya geçiyoruz. Tekrar koşmaya başlamadan önce durup az önce çıktığımız mısır tarlasına bakıyorum. Araçların tepe ışıklarını görebiliyorum. Ama hiç ses duymuyorum.

"Diğerleri nerede?" diye fısıldıyor Susan.

"Gittiler," diyorum.

Kız hıçkırıyor. Tobias beni sertçe yanma çekiyor, sonra koşmaya başlıyor. Mısır yapraklarından kesilen yanaklarım acıyor ama gözlerim kuru. Fedakarların ölümü, henüz algılamaya hazır olmadığım yeni bir yükten başka bir şey değil.

Bilgelik ve Cesurluk üyelerinin Dostluk yerleşkesine gelmek için kullandığı toprak yoldan uzak duruyor, şehre giden tren raylarını takip ediyoruz. Burada saklanabileceğimiz hiçbir şey yok; ne ağaçlar ne de

binalar bize kalkan olabilir ama bunun önemi yok. Bilgelik üyeleri arabalarını çitten geçiremez ve kapıya varmaları bile zaman alacak.

“Benim biraz... durmam... lazım,” diyor Susan arkamdaki zifiri karanlıkta.

Duruyoruz. Susan yere yığılıp hıçkırarak ağladığında Caleb hemen yanma çöküyor. Tobias’la şehre doğru bakıyoruz; henüz geceyarısı olmadığı halde ışıklar yanıyor.

Bir şeyler hissetmek istiyorum. Korku, öfke, üzüntü. Ama hissetmiyorum. Tek hissettiğim harekete devam etme ihtiyacım.

Tobias bana dönüyor.

“O neydi Tris?” diye soruyor.

“Ne neydi?” derken sesimin cılızlığından utanıyorum. Peter’dan mı bahsediyor? Yoksa öncesinde olan bir şeyi mi kastediyor? Kestiremiyorum.

“Donakaldın! Biri seni öldürmek üzereydi ve sen orada öylece oturdun!” Artık resmen bağırıyor. “En azından kendi hayatın söz konusu olduğunda sana güvenebileceğimi sanmıştım!”

“Hey!” diye çıkışıyor Caleb. “Onu rahat bırak, tamam mı?”

“Hayır,” diyor Tobias gözlerini gözlerime dikerek. “Rahatlama lüksü yok!” Sesi yumuşuyor. “Ne oldu?”

Hala benim güçlü biri olduğuma inanıyor. Anlayış göstermesine ihtiyaç duymayacak kadar güçlü biri olduğuma inanıyor. Onun haklı olduğunu düşünürdüm ama şu anda bundan emin olamıyorum. Boğazımı temizliyorum.

“Panikledim,” diyorum. “Tekrar olmayacak.”

Tobias bir kaşını kaldırıyor.

“Bir daha paniklemeyeceğim,” diyorum, bu sefer daha yüksek bir sesle.

“Tamam.” Pek ikna olmuş gibi görünmüyor. “Güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor. Tekrar dağılıp bizi aramaya başlayacaklardır.”

“Bizi bu kadar önemsediklerini mi düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Bizi, evet,” diyor. “Marcus haricinde asıl peşinde oldukları muhtemelen bizdik. Marcus zaten ölmüş olmalı.”

Bunu ondan nasıl duymayı beklediğimden emin değilim. Belki hayatını zehir eden adamın sonunda ölmesinden doğan bir rahatlama bekliyor olabilirim. Hatta babasının ölmüş olabileceği düşüncesiyle acı çekip üzüleceğini bekliyordum, çünkü bazen matem mantık dinlemiyor. Oysa Tobias birine yön tarif eder ya da saati söyler gibi sıradan bir şekilde söylüyor matemini.

“Tobias...” diye söze başlıyorum, sonra ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Gitme zamanı,” diyor Tobias omzunun üzerinden.

Caleb avutmaya devam ederken Susan’ı ayağa kaldırıyor. Kız ancak ağabeyimin desteğiyle yürüyebiliyor.

O an Cesurluk adaylığımın bana önemli bir ders öğrettiğini fark ediyorum: Ne olursa olsun yola devam etmek gerekiyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HİÇBİRİMİZ YÖN BELİRLEME KONUSUNDA BECERİKLİ olmadığımızdan sonunda hep beraber şehre giden rayları takip etmeye karar veriyoruz. Ben iki ray arasındaki tahtadan tahtaya atlarken, Tobias da demir rayın üzerinde dengede yürümeye çalışırken arada bir yalpalıyoruz. Caleb’la Susan ise ayaklarını sürüyerek yavaşça arkamızdan geliyorlar. Her yabancı seste irkiliyorum. Duyduğum seslerin sadece rüzgar ya da demir üzerinde gıcırdayan ayakkabı sesi olduğunu anlayana kadar kaskatı kesiliyorum. Keşke koşmaya devam etsek ama artık bacaklarım beni taşıyamayacak kadar yorgun.

Sonra raylardan gelen ince kükremeyi duyuyorum.

Eğilip avcumu demire dayayıp gözlerimi yumuyorum. Parmaklarımın altındaki metale odaklanıyorum. Titreşim, bir iç çekiş gibi damarlarımı dolaşıyor. Susanın dizlerinin arasından raylara baktığımda trenin ışığını göremiyorum ama bu nun bir önemi yok. Tren, geldiğini bildiren düdük sesleri ve ışıklar olmadan da yolda olabilir.

Küçük bir vagondan yansıyan ışığı görüyorum, şu anda çok uzak ama hızla yaklaşıyor.

“Geliyor,” diyorum. İçimden yere uzanmak geçerken, ayağa kalkmak büyük güç gerektiriyor, sonunda kalkıp ellerimi kotuma siliyorum. “Bence binmeliyiz.”

“Bilgelik tarafından kullanıldığı halde mi?” diye soruyor Caleb.

“Treni Bilgelik kullanıyor olsaydı, bizi aramak için Dostluk yerleşkesine trenle gelirlerdi,” diyor Tobias. “Bence risk almaya değer. Şehirde saklanacak yer bulabiliriz. Burada bizi bulmaları an meselesi.”

Hepimiz rayların dışına çıkıyoruz. Caleb, Susan a hareket halindeki trene nasıl adayacağını sadece eski bir Bilgelik üyesinin yapabileceği şekilde adım adım anlatıyor. İlk vagonun yaklaşmasını seyrediyorum; raylar

üzerinden yayılan ritmik gürültüleri, metal tekerleğin metale sürtünmesiyle çıkan fısıltıyı dinliyorum.

İlk vagon yanımdan geçerken koşmaya başlıyorum. Bacak kaslarımın yanmasına aldırmıyorum. Caleb, Susanın ortadaki vagona binmesine yardım ediyor, sonra kendisi de sıçrıyor. Derin bir nefes alırken bütün vücudumla kapının yanma yığılıp bacaklarımı vagondan dışarı sarkıtıyorum. Caleb sol kolumu kavrayıp beni geri çekiyor. Tobias benden sonra kapı koluna tutunup içeri atlıyor.

Başımı kaldırıp baktığımda nefesim kesiliyor.

Karanlıkta gözler parlıyor. Vagonda oturan karanlık gölgelerin sayısı bizden fazla.

Topluluksuzlar...

Rüzgar vagonun içinde ıslık çalıyor. Silahımız olmadığı için Susanla ben hariç, herkes ayağa fırlayıp silahını çekiyor. Çözüne korsan bandı takmış topluluksuz adamlardan biri tabancasını Tobias'a doğrultuyor. Silahı nereden bulduğunu merak ediyorum.

Onun yanında yine topluluksuz bir kadın bıçağını çekmiş; ekmek kestiğim türden bir bıçak. Daha arkada, ucundan çivi başları çıkan kalın bir kalas tutan başka bir adam var.

"Daha önce silahlı Dostluk üyeleri görmemiştim," diyor elinde bıçağı sallayan topluluksuz kadın.

Tabancalı adam tanıdık geliyor. Farklı renklerde hırpani kıyafetleri var. Siyah bir tişörtün üzerine delik deşik bir Fedakarlık ceketi giymiş, kot pantolonu kırmızı yamalarla kaplı, çizmeleriyse kahverengi. Karşımdaki grupta bütün topluluk renklerini görebiliyorum: Siyah Dürüstlük pantolonunun üstüne siyah Cesurluk tişörtü, sarı elbise üzerine geçirilmiş mavi kazak... Çoğu fena halde yıpranmış ya da kirlenmiş, bazıları daha bakımlı. Bunların yeni çalındığını tahmin ediyorum.

"Bunlar Dostluktan değil," diyor tabancalı adam. "Cesurluktan."

Birden onu hatırlıyorum: Peter'ın kahvaltı bıçağıyla saldırmasının ardından Cesurluk adaylığından ayrılan Edward bu. O yüzden gözünü kapamış.

Yerde acıyla haykırırken başını kucağıma aldığımı, o gittikten sonra da yere bulaşan kanı temizlediğimi hatırlıyorum.

"Merhaba Edvvard," diyorum.

Başını eğip bana bakıyor ama silahını indirmiyor. "Tris."

“Her kimseniz,” diyor kadın, “Yaşamak istiyorsanız hemen bu vagondan inmeniz gerekecek.”

“Lütfen,” diyor Susan dudağı titrerken. Gözleri doluyor. “Kaçıyorduk... Geri kalanımız öldü ve ben...” Yine hıçkırmaya başlıyor. “Ben devam edebileceğimi hiç sanmıyorum.

Kafamı duvara vurmak istiyorum. Hıçkırık sesi beni rahatsız ediyor. Bencilce bir his ama öyle.

“Bilgelikten kaçıyoruz,” diyor Caleb. “İnersek bizi kolayca bulurlar. O yüzden şehre kadar kalmamıza izin verirseniz çok seviniriz.”

“Öyle mi?” Edvvard çenesini havaya dikiyor. “Bugüne kadar bizim için ne yaptınız?”

“Kimse ilgilenmezken sana yardım ettim,” diyorum. “Unuttun mu?”

“Sen belki ettin. Ya diğerleri?” diye soruyor Edvvard. “Dişe dokunur bir şey yaptıklarını sanmıyorum.”

Tobias bir adım öne çıktığında Edvvard’ın namlusu neredeyse boğazına dayanıyor.

“Adım Tobias Eaton,” diyor. “Beni bu trenden atmak istediğini hiç sanmıyorum.”

Vagondakiler ismi duyunca anında afallıyor, hatta silahlarını indiriyorlar. İmalı bakışlarla birbirlerini süzüyorlar.

“Eaton mı? Gerçekten mi?” diye soruyor Edward kaşlarını kaldırarak. “Bak bunu hiç beklemiyordum.” Boğazını temizliyor. “Pekala, kalabilirsiniz. Ama şehre vardığımızda bizimle geleceksiniz.”

Sonra hafifçe gülümsüyor. “Seni arayan birini tanıyoruz, Tobias Eaton.”

Tobias’la birlikte bacaklarımızı dışarı sarkıtmış vagonun kapısında oturuyoruz.

“Kim olduğunu biliyor musun?”

Tobias başını sallıyor.

“Kim peki?”

“Açıklaması zor,” diyor. “Sana anlatmam gereken çok şey

» var.

Ona yaslanıyorum.

“Evet,” diyorum. “Benim de...”

Atlamamızı söylemelerine kadar ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilim. Atlamamızı söylediklerinde ise topluluksuzların yaşadığı bölgeye vardığımızı görüyorum; yaşadığım yerden yaklaşık bir buçuk kilometre ötesi... Yanından geçtiğimiz her binayı tanıyorum, okul otobüsünü

kaçırdığım her seferinde önlerinden geçerdim. Kırık tuğlalı ev. Devrilen trafik ışığının üzerine düştüğü ev.

Vagonun kapısında dördümüz birden sıra halinde duruyoruz. Susan sızlanıyor.

“Bir yerimiz kırılırsa ne olacak?” diyor.

Elini tutuyorum. “Birlikte atlayacağız. Şenle ben. Bunu defalarca yaptım ve bir kez olsun yaralanmadım.”

Başını sallayarak elimi sıktığında parmaklarım acıyor.

“Üçte atlıyoruz. Bir,” diye saymaya başlıyorum. “İki. Üç.”

Atlarken Susanı da beraberimde çekiyorum. Ayağım yere çarptığında koşmaya devam ediyorum ama Susan kaldırıma düşüp yuvarlanıyor. Yine de sıyrılan dizi haricinde iyi görünüyor. Diğerleri zorlanmadan atlıyor. Hatta daha önce trenden sadece bir kez adayan Caleb bile.

Topluluksuzlar arasında Tobias’ı kimin tanıyabileceğini kestiremiyorum. Cesurluk adaylığını başaramayan Drew ya da Molly olabilir ama onlar Tobias’ın gerçek ismini bilmiyorlardı bile. Hem onlar olsaydı bize silah doğrultuşuna bakılırsa muhtemelen Edvvard onları çoktan öldürmüş olurdu. Fedakarlıktan ya da okuldan biri olmalıydı.

Susan sakinleşmiş görünüyor. Caleb’ın yanında tek başına yürüyor, artık ağlamadığı için yanakları kurumaya başlamış.

Tobias yanımdan yürürken hafifçe omzuma dokunuyor.

“Omzunu uzun süredir kontrol etmedim,” diyor. “Ne alemde?”

“Sorun yok. İyi ki ağrı kesiciyi yanıma almışım,” diyorum. Sıradan bir şeyler konuştuğumuz için seviniyorum; tabii silah yarası ne kadar sıradan bir konu olabilirse... “Sanırım iyileşmesine fazla fırsat vermiyorum. Sürekli kolumu kullanıyorum ya da bir yerlere çarpıyorum.”

“Bütün bunlar sona erdiğinde dilediğin kadar dinlenebilirsin.”

“Öyle.” Ya da iyileşip iyileşmemesi dert olmayacak, çünkü o zamana kadar ölmüş olacağım, diye geçiriyorum içimden.

“Al,” diyor arka cebinden çıkardığı ufak bir çakıyı bana verirken. “İhtiyaç halinde kullanırsın.”

Çakıyı cebime koyuyorum. Gerginliğim giderek artıyor.

Topluluksuzlar sokakta önümüzden yürüyor. Daha sonra soldaki çöp kokan pis bir ara sokağa giriyorlar. Sıçanlar dehşetle ciyaklayarak kaçışıyor, sadece çöplerin, boş tenekelerin, yıpranmış karton kutuların arasında kaybolan kuyruklarım görebiliyorum. Kusmamak için ağzımdan nefes alıp veriyorum.

Edward dökülmeye başlamış tuğla bir binanın önünde durup çelik kapıyı çekiyor. Öyle sertçe çekiyor ki bütün binanın yıkılacağını düşünerek yüzümü ekşitiyorum. Camlar kirle kaplandığından kapkara görünüyor, içeriden neredeyse hiç ışık sızmıyor. Edward'ın arkasından rutubetli bir odaya giriyoruz. Titrek gaz lambasının ışığında insanları görüyorum.

MMHMÜ

Rulo halindeki döşeklerin yanında oturan insanlar. Konserve kutusu açan insanlar. Şişeden su yudumlayan insanlar. Belli bir topluluk rengi gözetmeksizin giyinmiş, yetişkinlerin arasında mekik dokuyan çocuklar, topluluksuz çocuklar.

Bir topluluksuz antreposundayız ve dışlanmış, izole edilmiş, topluluk olmaması gereken topluluksuzlar hep birarada yaşıyorlar. Tıpkı bir topluluk gibi biraradalar.

Onları nasıl bulacağımı beklediğimi bilmiyorum ama normal görüntüleri karşısında şaşırıyorum. Ne birbirleriyle kavga ediyorlar ne de birbirlerini görmezden geliyorlar. Bazıları şakalaşıyor, diğerleri sessizce sohbet ediyor. Ama birer birer bizi fark etmeye başlıyorlar.

"Gelin," diyor Edvvard parmağıyla bizi çağırarak. "O arkada." Edward terk edilmiş olması gereken binanın derinliklerine ilerlerken bizi bakışlar ve sessizlik selamlıyor. Artık kendimi tutamıyorum.

"Burada ne oluyor böyle? Niye hepiniz biraradasınız?" "Onların, yani bizim dağınık yaşadığımızı sanıyorsun," diyor Edward omzunun üzerinden. "Eh, bir süre önce öyleydi! Yiyecek aramaktan başka bir şey yapamayacak kadar açlık çekiyorlardı. Sonra Kasıntılar onlara gıda, giyecek, eşya vesaire yardımı yapmaya başladı. Güçlendiler ve beklediler. Onları bulduğumda böyleydiler ve beni aralarına aldılar."

Karanlık bir koridorda ilerliyoruz. Burası Cesurluk merkezinin karanlık ve sessiz tünellerine benziyor, o yüzden ken dimi bir parça yuvamda hissediyorum. Oysa Tobias görüleninden sarkan bir parça iplikle oynayıp duruyor. Kiminle karşılaşacağımızı biliyor ama benim hala hiçbir fikrim yok. beni sevdiğini söyleyen biri hakkında nasıl oluyor da bu kadar az şey biliyorum? Nasıl oluyor da düşmanca davranan insanlarla dolu bir vagonda ismini söyler söylemez güçlü bir etki yaratabiliyor?

Edward demir bir kapının önünde durup kapıyı yumrukluyor.

"Bir dakika, beklediklerini söylemiştin ya?" diyor Caleb. "Tam olarak neyi bekliyorlar?"

"Dünyanın yıkılmasını," diyor Edward. "Ve dünya yıkıldı."

Kapı açıldığında bir gözü tembellik hastalığına yakalandığı belli olan haşin görünümlü bir kadın eşikte beliriyor. Sağlam gözüyle dördümüzü birden süzüyor.

“Serseriler mi?” diye soruyor.

“Pek sayılmaz, Therese.” Edward omzunun üzerinden başparmağıyla Tobias’ı işaret ediyor. “Bu Tobias Eaton.”

Therese birkaç saniye Tobias’a bakıyor, sonra başını sallıyor. “Evet, kesinlikle o! Biraz bekleyin.”

Kapıyı kapatıyor. Tobias yutkunduğunda ademelması oynuyor.

“Kimi çağıracağını biliyorsun, değil mi?” diye soruyor Caleb, Tobias’a.

“Caleb,” diyor Tobias. “Lütfen çeneni tut!”

Şaşkın bakışlarım altında ağabeyim Bilgelik merakını bastırıyor.

Kapı tekrar açılıyor ve Therese içeri girmemiz için geri çekiliyor. Makinelerin görülebildiği eski bir karanlık kazan dairesine girdiğimizde dizlerimi ve dirseklerimi oraya buraya çarpıyorum. Therese bizi metal yığınından oluşan bir labirentte odanın arka tarafına götürüyor. İleride, masanın üzerinde bir sürü ampul sarkıyor.

Masanın arkasında orta yaşlı bir kadın duruyor. Esmer tenli, kıvırcık siyah saçlı bir kadın. Yüz hatları o kadar sert ki çirkin bir kadın olabilirdi ama pek çirkin sayılmaz.

Tobias elimi sıkıyor. O anda Tobias’la kadının aynı burun şekline sahip olduğunu fark ediyorum. Kemerli burnu yüzüne biraz büyük geliyor ama Tobias’ınkiyle aynı. Güçlü çeneleri, kalkık üst dudakları, kepçe kulakları da birbirine benziyor. Sadece kadının gözleri farklı, mavi değiller. Gözleri o kadar koyu görünüyor ki iki gözün de siyah olduğunu düşünüyorum.

“Evelyn,” diyor Tobias hafifçe titreyen sesiyle.

Evelyn, Marcus’un karısının, aynı zamanda Tobias’ın annesinin adı. Tobias’ın elindeki parmaklarım gevşiyor. Daha birkaç gün önce kadının cenaze törenini hatırlamıştım. Cenazesini. Şimdiyse hiçbir Fedakarlık kadınında görmediğim kadar soğuk gözlerle karşımda duruyor.

“Merhaba.” Kadın masanın arkasından dolaşırken Tobias’ı inceliyor. “Büyümüşsün.”

“Eh, evet! Zamanın hiç acıması yok.”

Tobias, annesinin yaşadığını biliyordu. Bunu ne zaman öğrenmişti?

Evelyn gülümsüyor. “Demek sonunda geldin.

“Sandığın sebeplerle değil,” diye sözünü kesiyor onun lobias. “Bilgelikten kaçıyorduk ve ne yazık ki zavallı silahlarını bize doğrultan

yalakalara adımı söylemek zorunda kaldım."

Annesine bir sebepten dolayı kızgın olmalı. Ama kendi .ninemin öldüğünü sanırken uzun süre sonra karşımda canlı görsem, her ne yapmış olursa olsun onunlaTobias'ın annesiyle konuştuğu şekilde konuşmayacağımdan eminim.

Bu düşüncenin gerçekliğiyle içim sızlıyor. Annemin hayaliın bir tarafa itip önümde olan bitene odaklanıyorum. Evelyn'in .n kasındaki masada, üzeri işaretlerle dolu büyük bir harita var. Bu, şehrimizin haritası. Bunu hemen anlayabiliyorum ama üzerindeki işaretlerin ne anlama geldiğini kestiremiyorum. Arkadaki duvarda, üzerinde bir tablo olan bir karatahta asılı, kablodaki yazıları çözemiyorum; steno gibi şifreli yazılmış, ne olduğunu bilmiyorum.

"Anlıyorum." Evelyn hala gülümsüyor ama girdiğimizdeki kadar neşeli değil. "Pekala, beni kaçak arkadaşlarınla tanıştır bakalım."

Gözleri ellerimize kayıyor. Tobias'ın parmakları hemen gevşeyip elimden uzaklaşıyor. Önce başıyla beni işaret ediyor. "Bu İris Prior. Bu da ağabeyi, Caleb. Ve arkadaşları Susan Black."

"Prior," diyor kadın. "Birçok Prior tanıyorum ama hiçbirinin adıTris değil. Gerçi Beatrice..."

"Eh," diyorum. "Ben de yaşayan bir sürü Eaton tanıyorum ama hiçbirinin adı Evelyn değil."

"Evelyn Johnson ismini tercih ediyorum. Özellikle de Fedakarlar arasında."

"Ben de Tris ismini tercih ediyorum," diye yapıştırıyorum cevabı. "Üstelik biz Fedakar falan değiliz. En azından hepimiz değiliz."

Evelyn, Tobias'a bakıyor. "Bakıyorum çok ilginç arkadaşlar edinmişsin."

"Bunlar nüfus sayıları mı?" diyor Caleb arkamdan. Ağzı açık bir şekilde öne geçiyor. "Ve... ne? Topluluksuz sığınakları mı?" Tablodaki ilk satırı parmağıyla işaret ediyor

Sr. "Yani haritadaki şu işaretleri kastediyorum, bunlar tıpkı şunun gibi bir sığınak, öyle değil mi?"

"Çok soru sordun," diyor Evelyn, bir kaşını kaldırarak. Bu ifadeyi tanıyorum. Tobias da aynısını yapıyor, üstelik tıpkı annesi gibi sorulardan hiç hoşlanmıyor. "Güvenlik nedeniyle sorularını yanıtlamayacağım. Her neyse, zaten yemek vakti geldi."

Başıyla kapıyı gösteriyor. Susanla Caleb çıkmak üzere döndüklerinde ben de arkalarından yürüyorum. Tobias ve annesi arkada kalıyor. Tekrar

makineler labirentinde yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. r

"Aptal biri değilim," diyor Evelyn kısık sesle. "Benimle yan v.ıtı.ı olmak bile istemiyorsun. Yine de nedenini tam olarak ıııl.ıyabilmiş değilim..."

Ibbias burnundan kıkırdıyor.

"Aıua," diyor kadın, "Davetimi yineleyeceğim. Burada yardımcı olabilirsin. Topluluk sistemi hakkında aynı fikirde olduğumuzu biliyorum."

"Evelyn," diyor Tobias. "Ben Cesur olmayı seçtim." "Seçimler değişebilir."

"Yan yana olmayı bırak, yakınında olmak isteyebileceğimi de nereden çıkarıyorsun?" diye üsteliyor Tobias. Adımlarının durdurduğumda kadının cevabını duymak için yavaşlıyorum.

"Çünkü ben senin annenim," diyor Evelyn. Sesi neredeyse lıcr kelimede daha perişan ve ona yakışmayacak şekilde kırılgan bir hal alıyor. "Çünkü sen benim oğlumsun."

"Hiç anlamıyorsun," diyor Tobias. "Bana yaptığın şeyle ilgili eıı ufak bir fikrin bile yok." Nefes nefese konuşuyor. "Küçük mpluluksuz çetene katılmak falan istemiyorum. Buradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaktan başka derdim yok."

"Küçük topluluksuz çetem, Cesurların iki katı," diyor Evelyn. "Ciddiye alsan iyi edersin. Topluluksuzların eylemleri, şehrin geleceğini belirleyebilir."

Bunu söyler söylemez Evelyn yürümeye başlıyor ve önüme geçiyor. Sözleri beynimde yankılanıyor: Cesurların iki katı. Ne zaman sayıca bu kadar büyüdüler?

Tobias çökmüş kaşlarıyla bana bakıyor.

"Ne zamandır biliyordun?" diye soruyorum.

"Yaklaşık bir yıldır." Duvara yaslanıp gözlerini yumuyor. "Cesurluktayken bana şifreli bir mesaj göndererek onunla antrenman sahasında buluşmamı istedi. Buluştum, çünkü merak etmiştim ve işte kanlı canlı karşımda duruyordu. Yaşıyordu. Tahmin edeceğin gibi öyle mutlu bir kavuşma falan olmadı."

"Neden Fedakarlıktan ayrıldı?"

"Bir ilişkisi varmış." Başını iki yana sallıyor. "Ve babamın..." Yine başını sallıyor. "Eh işte, Marcus'un ona bana davrandığından daha kötü davranmasına şaşmamalı!"

"Ona bu yüzden mi kızgınsın? Babana sadık kalmadığı için mı?

Gözlerini açıp “Hayır!” diyor sertçe. “Hayır, ona kızgınlığım bu yüzden değil!”

Vahşi bir hayvana yaklaşır gibi ona sokuluyorum, beton zeminde her adımımı dikkatle atıyorum. “O zaman neden kızgınsın?”

“Babamdan ayrılması gerekiyordu, bunu anlayabiliyorum,” diyor. “Ama beni de yanında götürmeyi bir kere olsun düşündü mü acaba?”

Dudaklarımı büzüyorum. “Ah! Seni onunla bıraktı.”

Evelyn, onu en büyük kabusuyla baş başa bırakmıştı. Tobias’ın annesinden nefret etmesi hiç şaşırtıcı değil.

“Evet.” Topuğuyla duvarı tekmeliyor. “Öyle yaptı.”

El yordamıyla parmaklarını bulup parmaklarımı doluyorum. Daha fazla soru sormamam gerektiğinin farkındayım. () yüzden o bozmaya karar verene kadar sessizliğin aramızda oyalanmasına izin veriyorum.

“Bence topluluksuzlar, düşmanlarımızdan daha dost canlısı,” diyor.

“Belki. Ama bu dostluğun bedeli nedir?” diyorum.

Başını iki yana sallıyor. “Bilmiyorum. Ama başka çaremiz olmayabilir.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

TOPLULUKSUZLARDAN BİRİ ATEŞ YAKIYOR, BÖYLECE yiyeceklerimizi ısıtabiliyoruz. Yemek yiyenler büyük mangalın etrafında toplanıyor. Önce teneke kaplarındaki yemeği ısıtıyor, sonra kaşık çatalları elden ele dağıtıyorlar. Ardından da herkes her şeyin tadına bakabilsin diye bütün teneke kaplar da sırayla dolaştırılıyor. Kaşığımı çorba kabına daldırırken kaç tür hastalığın bu yolla yayılabileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Edward yanıma çöküp çorba kabım elimden alıyor.

“Demek hepiniz Fedakarlıktandınız, ha?” Erişte ve bir parça havuçla doldurduğu kaşığı ağzına götürüyor, sonra kabı solundaki kadına uzatıyor.

“Öyleydik,” diyorum. “Ama Tobias’la ben transfer olduk ve...” Bir anda Caleb’ın Bilgelik topluluğuna katıldığını hiç kimseye söylememem gerektiğini kavrıyorum. “Caleb’la Susan hala Fedakarlıkta.”

IOO

“Ve Caleb ağabeyin,” diyor. “Cesurlardan biri olmak için aileni sattın demek?”

“Sen de bir Dürüst gibi konuşuyorsun,” diyorum aksi aksi. “Önyargılarını kendine saklasan nasıl olur?”

Therese bize doğru eğiliyor. “Aslında başta Bilgeliktendi. Dürüstlükten değil.”
“Evet, biliyorum,” diyorum. “Ben...”
Kadın sözümü kesiyor. “Ben de öyle. Gerçi ayrılmam gerekti.”
“Ne oldu?”
“Yeterince zeki değildim.” Omuz silkip Edward’dan fasulye kabını alıyor ve kaşığını daldırıyor. “Adaylıkta zeka testinden yeterli puanı alamadım. ‘Ya hayatını araştırma laboratuvarlarını temizleyerek geçir ya da ayrıl’ dediler. Ben de ayrıldım.”
Başını eğip kaşığını yalıyor. Fasulye kabını ondan alıp kaba hiç dokunmadan gözlerini ateşe dikmiş oturan Tobias’a uzatıyorum.
“Çoğunuz Bilgelikten misiniz?” diye soruyorum.
Therese başını iki yana sallıyor. “Aslında çoğu Cesurluktan.” Başıyla o sırada somurtan Edward’ı işaret ediyor. “Sonra sırasıyla Bilgelik, Dürüstlük ve bir avuç Dostluk üyesi. Kimse Fedakarlık adaylığında başarısız olmuyor, yine de birkaç Fedakarımız eksik değil. Tabii bir de simülasyon saldırısından kurtulan ve bize sığınanlar var.”
IOI
“Cesurluk konusunda sanırım şaşırmamam gerekir,” diyorum.
“Eh, öyle. Sizinki en kötü adaylık süreci, tabii bir de şu yaşlanma meselesi var.”
“Yaşlanma mı?” diye soruyorum. Tobias’a göz atıyorum. O da artık bizi dinliyor. Yine eskisi gibi normal görünüyor, gözleri dalgın ve ateşin ışığına rağmen karanlık.
“Bir Cesur belli bir bedensel yıpranmaya ulaştığında, yerleşkeden ayrılmaları istenir. Öyle ya da böyle ayrılırlar,” diyor.
“Öylesi böylesi ne?” Kalbim sanki cevabı biliyormuş ama dürtüklemeden yüzleşemeyecekmiş gibi sıkışıyor.
“Şöyle diyelim,” diyor Tobias. “Bazıları toplulukuksuz kalmaktansa ölümü tercih eder.”
“Gerzek onlar,” diyor Edward. “Cesur olmaktansa toplulukuksuz kalmayı tercih ederim.”
“Sonunda buraya gelmen isabet olmuş o zaman,” diyor Tobias buz gibi bir sesle.
“İsabet mi?” Edward burnundan kıkırdıyor. “Evet. Tek gözüme rağmen şanslıyım.”
“Kavgayı senin başlattığına dair söylentiler duydum,” diyor Tobias.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye soruyorum. “Edward kazanıyordu, Peter kıskandı, hepsi bu. Sonra...”

Edward’ın suratındaki sırıtışı görünce susuyorum. Belki adaylık sürecimde olup biten her şeyi bilmiyorumdur.

“Bir tahrik olduğu doğru,” diyor Edward. “Ve Peter bundun zaferle çıkmadı. Yine de gözüme saplanan kahvaltı bıçağı için haklı bir gerekçe değil bu.”

“Seninle tartışmıyorum,” diyor Tobias. “Eğer kendini iyi hissedeceksen, simülasyon saldırısı sırasında kolundan vuruldu o.

Belli ki bu Edward’ın keyfini yerine getiriyor, çünkü ağzı kulaklarına varıyor.

“Kim yaptı?” diye soruyor. “Sen mi?”

Tobias başını iki yana sallıyor. “Onu Tris vurdu.”

“Müthiş,” diyor Edward.

Tahta parçalarını sarıp sarmalayan alevleri seyrediyorum. Tıpkı düşüncelerim gibi oynaşıyorlar. İlk kez yaşlı bir Cesurla hiç tanışmadığımı fark edişimi hatırlıyorum. Babamın Çukurdan yukarı çıkan patikaları tırmanamayacak kadar yaşlı olduğunu fark edişimi de hatırlıyorum. Şimdi hoşuma gitse de gitmese de meseleyi daha iyi kavrıyorum.

“Son durum hakkında bilgin var mı?” diye soruyor Tobias Edward’a. “Bütün Cesurlar Bilgelik tarafına mı geçti? Dürüstlük ne yapıyor?”

“Cesurlar ikiye bölündü,” diyor Edward. Ağzında hala yemek olduğu için yarım ağızla konuşuyor. “Yarısı Bilgelik Merkezi’nde, diğerleri Dürüstlük merkezinde. Fedakarlıktan geri kalanlar bizimle. Bunlar dışında dişe dokunur bir şey olmadı henüz. Tabii sizin başınıza gelenler hariç sanırım.”

Tobias başıyla onaylıyor. En azından Cesurların yarısının hain olmadığını öğrenmek içimi rahatlatıyor.

Karnım doyana kadar kaşık kaşık yemek yiyorum. Sonra Tobias döşeklerimizi ve battaniyelerimizi getirdiğinde yatabileceğimiz bir köşe buluyorum. Ayakkabılarını çözmek için eğildiğinde belinde Dostluk sembolünü görüyorum, dallar omurgasına doğru kıvrılarak uzanıyor. Tekrar doğrulduğunda battaniyenin üzerinden geçip ona sarılıyorum. Parmaklarımın ucuyla dövmeyi okşuyorum.

Tobias gözlerini yumuyor. Elim sırtından yukarı kayarken sönmeye yüz tutan titrek ateşin yaptığım şeyi saklayacağına güvenerek her bir dövmesine dokunuyorum. Dokunurken açık Bilgelik gözünü, dengesiz Dürüstlük terazisini, birleşen Fedakarlık ellerini ve Cesurluk ateşini gözümde

canlandırıyorum. Diğer elimle kürek kemiğinin üzerine dövülmüş alevleri buluyorum. Yüzünü yanağıma dayadığından nefeslerini tenimde hissediyorum.

“Keşke yalnız olsaydık,” diyor.

“Keşke hep yalnız olsak,” diyorum.

Uzaktan mırıltı gibi gelen konuşmalar eşliğinde uyukluyorum. Bugünlerde etrafta ses varken bile kolayca uyuyabiliyorum. Sessizlikte beynimin içini oyan düşünceler yerine bu seslere odaklanabiliyorum. Ses ve hareket, yas ve suçluluk duygusunun sığınağı gibi.

Ateş kora dönüşmüşken uyanıyorum. Topluluksuzlardan sadece birkaçı hala uyanık. Neden uyandığımı anlamam birkaç saniyemi alıyor: Biraz ötemde Evelyn’le Tobias’ın sesini duydum. Uyandığımı anlamamalarını umarak kıpırdamadan yatıyorum.

“Size yardım etme konusunu düşünmemi istiyorsan, burada tam olarak ne olduğunu anlatman lazım,” diyor Tobias. “Gerçi bana burada niye ihtiyaç duyacağın hakkında hiçbir fikrim yok.”

Evelyn’in gölgesi soluk ateşin ışığıyla duvarda titreşiyor. Tobias gibi ince ve güçlü. Konuşurken saçlarıyla oynuyor. “Tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?”

“Şu karatahtadaki tabloyla başlayalım. Ve şu harita.” “Arkadaşın, harita ve tabloda sığınaklarımızın listelendiği konusunda haklıydı,” diyor kadın. “Ama nüfus sayımı konusunda yanılıyordu... Yani öyle sayılır. Sayılar bütün topluluksuzlara ait değil, sadece belli insanları kapsıyor. Ve bunların kim olduğunu bildiğine bahse girebilirim.”

“Tahmin oyunu havamda değilim.”

Evelyn iç çekiyor. “Uyumsuzlar. Onların kaydını tutuyoruz.” “Kim olduklarını nereden biliyorsunuz?”

“Simülasyon saldırısından önce Fedakarlık yardımlarının bir parçası olarak topluluksuz bireyler birtakım genetik anomaliler açısından test edildi,” diye yanıtlıyor kadın. “Bazen bu testler, yetenek testlerini yönlendirmeyi içeriyordu. Ve kimi zaman bu testler göründüğünden de karmaşıktı. Ama bize, şehirdeki en kalabalık Uyumsuz nüfusuna sahip olabileceğimizi düşündüklerini açıkladılar.”

“Anlamıyorum. Neden...”

“Neden topluluksuzlar arasındaki Uyumsuz sayısı fazla olsun diye mi soruyorsun?” Sesinden sırıttığını tahmin ediyorum. “Belli bir düşünce

tarzına uyum sağlayamayanlar ya girdiği topluluktan ayrılır ya da adaylık sürecinde başarılı olamaz, öyle değil mi?”

“Bunu sormayacaktım,” diyor Tobias. “Neden Uyumsuz sayısıyla bu kadar ilgilendiğinizi bilmek istiyorum.”

“Bilgelik, insan gücü arıyor. Geçici olarak bu ihtiyaçlarını Cesurluktan karşılıyorlar. Şimdi daha fazlasını arayacaklar ve ilk gelecekleri yer burası. Tabii diğer topluluklardan daha fazla Uyumsuza sahip olduğumuzu öğrenmezlerse. Bunu bilmediklerini tahmin ettiğim için simülasyona direnç gösterebilecek kaç kişi olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Mantıklı,” diyor Tobias. “Peki Fedakarlık neden Uyumsuzlarla ilgili bulgu konusunda bu kadar endişeleniyordu? Jeanine’e yardım etmeye çalışmıyorlardı, öyle değil mi?” “Tabii ki hayır,” diye yanıtlıyor Evelyn. “Ama gerçek cevabı da bilmiyorum. Fedakarlar sadece merak gidermek için bilgi paylaşma konusunda çok gönülsüzdü. Bilmemiz gerektiğine inandıkları kadarını anlattılar sadece.”

“Tuhaf,” diye mırıldanıyor Tobias. ıoe

“Belki bunu babana sormalısın,” diyor kadın. “Seni bana söyleyen oydu.”

“Beni mi?” diye soruyor Tobias. “Bana ne olmuş?”

“Senin bir Uyumsuz olduğundan şüpheleniyordu,” diyor annesi. “Gözü sürekli üzerindeydi. Hareketlerini izliyordu. Yakından ilgileniyordu. Bu yüzden... Bu yüzden onunla güvende olacağım düşündüm. Onunla benimle olduğundan daha güvende olurdun.”

Tobias bir şey demiyor.

“Şimdi yanıldığımı anlıyorum,” diye devam ediyor Evelyn. Tobias yine bir şey söylemiyor.

“Keşke...” diye söze başlıyor kadın.

“Sakın özür dilemeye kalkma!” Tobias’ın sesi titriyor. “Bu bir iki kelimeyle ya da sarılarak iyileştirebileceğin bir şey değil.” “Peki,” diyor Evelyn. “Peki, özür dilemem.” “Topluluksuzların birleşme amacı ne?” diye soruyor Tobias. “Niyetiniz ne?”

“Bilgelik topluluğunu ele geçirmek istiyoruz,” diyor Evelyn. “Onlardan kurtulduğumuzda, hükümeti kontrol etmek için önümüzde hiçbir engel kalmayacak.”

“Demek bunun için yardım etmemi bekliyorsun. Yozlaşmış bir yönetimi devirip yerine topluluksuzların tiranlığını kurmak için.” Homurdanıyor. “Hiç şansın yok.”

“Tiranlık kurmak istemiyoruz,” diyor Evelyn. “Yeni bir toplum oluşturacağız. Topluluklara bölünmeyen bir toplum.”

Ağzım kuruyor. Topluluklara bölünmeyen bir toplum mu? Hiç kimsenin kim olduğunu ya da hangi gruba uyduğunu bilmediği bir dünya? Kafam almıyor. Gözümde sadece kaos ve dışlanma canlanıyor.

Tobias küçük bir kahkaha atıyor. “Ne demezsin! Peki Bilgelik topluluğunu alt etmek için ne yapacaksınız?”

“Bazen zorlu değişimler, zorlu tedbirler gerektirebilir.” Gölgesinden Evelyn’in omzunu kaldırdığını görüyorum. “Sanırım büyük bir yıkım bizi bekliyor.”

“Yıkım” kelimesini duyduğumda birdenbire ürperiyorum. içimdeki karanlık, yıkım için yanıp kavruluyor, Bilgeliktekilerin yok olmasını istiyorum. Ama yıkımın neye benzediğini gördüğümden yıkım kelimesi benim için yeni anlamlar taşıyor: Gri kıyafetleriyle kaldırımlara yığılan cesetler, posta kutularının hemen yanında alınlarından vurulmuş Fedakarlık liderleri... Yüzümü üzerinde yattığım döşeğe yapıştırıyorum. Döşek o kadar sert ki alnım acıyor. Tek derdim hatıraları aklımdan uzaklaştırmak, tamamen uzaklaştırmak.

“Sana neden ihtiyaç duyduğumuza gelince,” diyor Evelyn. “Bunu yaparken Cesurların yardımına ihtiyacımız olacak. Hem silahları hem de dövüş deneyimleri var. Onlarla aramızdaki köprü olabilirsin.”

“Cesurluk için önemli olduğumu mu sanıyorsun? Çünkü alakası yok. Ben sadece bir parça korkusuz biriyim, o kadar.”

“Şunu söylüyorum,” diyor kadın. “Artık önemlisin.” Doğrulduğunda gölgesi yerden tavana kadar uzuyor. “İstersen bir yolunu bulacağından eminim. Bir düşün.”

Birkaç dakika sonra Tobias yanıma gelip yatıyor. Kulak misafiri olduğumu ona çaktırmak istemiyorum ama içimden Evelyn’e ya da sıradan bir şeymiş gibi bütün bir topluluğu yok etmekten bahseden herhangi birine güvenmemesini söylemek geçiyor.

Bir şey söylemeye cesaretimi toplayana kadar düzenli nefeslerinden Tobias’ın uyuyakaldığını anlıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

YAPIŞAN SAÇLARIMI ELLERİMLE KALDIRARAK ENSEMİ havalandırıyorum. Bütün vücudum sızlıyor. Hele bacaklarım! Hareket

etmediğimde bile laktik asitle yanıyorlar. Ve leş gibi kokuyorum. Duş almam lazım.

Koridordan banyoya yürüyorum. Duş almaya niyetlenen sadece ben değilim. Yarısı çıplak, diğer yarısı ise fazlasıyla utangaç bir grup kadın lavaboların önünde duruyor. Köşede boş bir lavabo bulduğumda başımı musluğun altına sokup soğuk suyun kulaklarımın üzerinden akmasına izin veriyorum.

“Merhaba,” diyor Susan. Başımı yana çeviriyorum. Su yanaklarımdan burnuma akıyor. Elinde iki havlu var: Biri beyaz, biri gri, ikisinin de kenarları yıpranmış.

“Selam,” diyorum.

“Aklıma bir şey geldi,” derken sırtını dönüyor ve havluyu tutarak önümde paravan oluşturuyor. Rahatlayarak nefesimi salıyorum. Sonunda biraz olsun mahremiyete kavuşuyorum. Yani olduğu kadarıyla.

Hızla soyunup lavabodaki sabunu alıyorum.

“Nasılsın?” diye soruyor.

“İyiyim.” Sadece topluluk nezaketi gereği sorduğunu biliyorum. Keşke daha rahat konuşabilse, diye geçiriyorum içimden. “Sen nasılsın, Susan?”

“Daha iyiyim. Therese, topluluksuz sığınaklarından birinde kalabalık bir Fedakarlar grubu olduğunu söyledi,” diyor Susan, ben saçlarımı sabunlarken.

“Ya?” diyorum. Başımı yine musluğun altına sokuyorum ve bu sefer sol elimle saçlarımı duruluyorum. “Gidecek misin peki?”

“Evet,” diyor Susan. “Tabii bana ihtiyacınız yoksa.”

“Teklif için teşekkürler, ama sanırım topluluğun sana daha çok ihtiyaç duyuyordur,” diyorum musluğu kapatırken. Keşke üzerime bir şey giymek zorunda kalmasam, diye düşünüyorum. Kot pantolon giymek için hava fazlasıyla sıcak. Yine de yerden diğer havluyu alıp hızla kurulanıyorum.

Daha önce giydiğim kırmızı tişörtü üzerime geçiriyorum. Tekrar kirli bir şey giyme fikri hoşuma gitmiyor ama başka şansım yok.

“Topluluksuz kadınlardan bazılarında yedek kıyafet olduğundan şüpheleniyorum,” diyor Susan.

“Muhtemelen haklısın. Pekala, sıra sende.”

Susan temizlenirken havluyu önünde tutuyorum. Bir süre sonra kollarım ağrıyor ama Susan dayanabildiyse ben de dayanabilirim. Kız saçlarını yıkarken sular bileklerime sıçrıyor.

“Böyle bir durumda biraraya geleceğimiz aklımın ucundan bile geçmezdi,” diyorum biraz sonra. “Bilgelikten kaçarken terk edilmiş bir binada banyo yapacağımızı hayal bile edemezdim.”

“Komşu olacağımızı sanıyordum,” diyor Susan. “Birlikte sosyal etkinliklere katılacağımızı. Çocuklarımızı otobüs durağına bırakacağımızı.

Dudağımı ısırıyorum. Bunun asla bir ihtimal olmaması elbette benim suçum, çünkü başka bir topluluğu seçtim.

“Özür dilerim,” diyor Susan. “Bu konuyu açmak istememiştim. Sadece daha önce seninle yakından ilgilenmediğim için pişmanım. Biraz ilgilenseydim neler yaşadığından haberim olurdu. Çok bencilce davrandım.”

Küçük bir kahkaha atıyorum. “Susan, davranışında hiçbir kusur yok.”

“Ben tamamım,” diyor kız havlunun arkasından. “Şunu verebilir misin?”

Havluyu alabilsin diye bırakırken gözlerimi yumup arkamı dönüyorum. Therese saçlarım örerek banyoya girdiğinde Susan ona yedek kıyafeti olup olmadığını soruyor.

Çıktığımızda üzerimde kot pantolon ve omuzlarımdan kayacak kadar bol siyah bir tişört var. Susan da bol bir kot i

\ j pantolonla beyaz bir Dürüstlük tişörtü giydi. Yakalı tişörtün düğmelerini boğazına kadar düğümlüyor. Fedakarların gösterişten uzak kalma çabaları rahatsızlık derecesine varabiliyor.

Büyük salona girdiğimde topluluksuzlardan bazılarının ellerinde boya kovaları ve fırçalarla dışarı çıktıklarını görüyorum. Kapı arkalarından kapanana kadar onları seyrediyorum.

“Diğer sığınaklara mesaj yazmaya gidiyorlar,” diyor Evelyn arkamdan. “Bir reklam panosunu kullanıyoruz. Kişisel bilgilere göre şifreliyoruz, birinin en sevdiği renk, diğerinin evcil hayvanı.”

Ona dönene kadar neden topluluksuzların şifreleriyle ilgili bir bilgiyi benimle paylaştığından emin olamıyorum. Gözlerinde tanıdık bir ifade var. Jeanine, Tobias’a onu kontrol edebileceği bir serum geliştirdiğini söylerken aynı şekilde bakıyordu. Gururlu bir bakış.

“Zekice,” diyorum. “Sizin fikriniz mi?”

“Gerçekten de öyle.” Omuz silkiyor, ama onun bu hallerine kanmıyorum. Bu kadın umursamaz biri olmaktan çok uzak. “Fedakarlık topluluğuna geçmeden önce Bilgeliktendim.” “Ah!” diyorum. “Akademik hayata ayak uyduramadınız sanırım?”

Oltaya gelmiyor. “Onun gibi bir şey, evet.” Susuyor. “Baban da aynı nedenle ayrıldı galiba.”

Konuşmayı sona erdirmek için neredeyse sırtımı dönmek üzereyim. Kullandığı kelimeler kafamın içinde bir tür ba sınç oluşturuyor; sanki beynimi elleriyle sıkıyor. Ona bakakalıyorum.

“Bilmiyor muydun?” Evelyn kaşlarını çatıyor. “Özür dilerim, topluluk üyelerinin eski toplulukları hakkında pek konuşmadıklarını hep unutuyorum.”

“Ne?” derken sesim çatlıyor.

“Baban Bilgelikte doğdu,” diyor. “Ailesi ölmeden önce Jeanine Matthews’un ailesiyle ahbaptı. Babanla Jeanine çocukken birlikte oynuyorlardı. Onları okulda aralarında kitap değiş tokuş ederken görürdüm.”

Yetişkin babamı okul kafeteryasında yetişkin bir kadınla oturmuş kitap alışverişi yaparken hayal ediyorum. Hayali bile o kadar komik ki içimden kıkırdıyorum. Bu doğru olamaz.

Ama...

Babam asla ailesi ya da çocukluğu hakkında konuşmazdı.

Babam hiçbir zaman Fedakarlıkta yetişmiş biri gibi sessiz sakin biri olmadı.

Babamın Bilgelik topluluğuna karşı nefreti o kadar şiddetliydi ki kişisel bir meselesi olmalıydı.

“Özür dilerim Beatrice,” diyor Evelyn. “Eski yaralan açmak istememiştim.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Ama açtınız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni dikkatle dinleyin,” diyorum sesimi alçaltarak. Omzumun üzerinden Tobias’ın duyma mesafesinde olup ol-

I 14 madiğim kontrol ediyorum. Caleb’la Susan köşede yere oturmuş, fıstık ezmesi kavanozunu paylaşıyorlar. Tobias ortalıkta görünmüyor.

“Ben aptal değilim,” diyorum. “Tobias’ı kullanmaya çalıştığınızı anlayabiliyorum. Henüz anlamadıysa bile bunu ona söyleyen ben olacağım.”

“Sevgili kızım,” diyor. “Ben onun annesiyim. Hayatında hep olacağım. Sense sadece geçici bir hevessin.”

“Evet,” diyorum. “Annesi onu bırakıp gitti, babası dayak attı. Böyle bir aileyle kendi kanından olanlara nasıl sadık kalmasın?”

Sırtımı dönüp Caleb'ın yanında yere otururken ellerim titriyor. Susan salonun öteki ucunda birine temizlikte yardım ediyor. Ağabeyim fıstık ezmesini uzatıyor. Dostluk seralarındaki fıstık bitkilerini hatırlıyorum. Fıstığı, protein ve yağ zengini olduğu için yetiştiriyorlar. Fıstık özellikle topluluksuzlar için çok önemli bir besin. Parmağımı kavanoza daldırıp ağzıma götürüyorum.

Az önce Evelyn'in söylediklerini Caleb'a anlatmalı mıyım? Kanında Bilgelik dolaştığını ona hatırlatmak istemiyorum. Geri dönmesi için ona bir sebep yaratamam.

Şimdilik bunu kendime saklamaya karar veriyorum.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum," diyor Caleb.

Parmağım hala ağzımdayken başımı sallıyorum.

"Susan gidip Fedakarları görmek istiyor," diyor. "Ben de istiyorum. Aynı zamanda onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ama seni de bırakmak istemiyorum."

"Sorun değil," diyorum.

"Neden bizimle gelmiyorsun?" diye soruyor. "Fedakarlık seni hemen kucaklayacaktır; buna eminim."

Ben de eminim, Fedakarlar asla kin tutmaz. Oysa yasın kıyısında yalpalıyorum ve ailemin eski topluluğuna gidersem uçurumun beni yutmasından korkuyorum.

Başımı iki yana sallıyorum. "Dürüstlük merkezine gidip neler olduğunu öğrenmem lazım," diyorum. "Bilmemek beni çıldırtıyor." Zorla gülümsüyorum. "Ama sen gitmelisin. Susanın sana ihtiyacı var. Daha iyi görünse de sana ihtiyacı var."

"Tamam." Caleb başıyla onaylıyor. "Eh, en kısa zamanda yine yanınıza gelmeye çalışırım! Dikkatli ol!"

"Hep dikkatli değil miyim?"

"Hayır, bence seni en çok pervasız kelimesi tanımlar." Caleb sağlam omzumu hafifçe sıkıyor. Kavanozdan bir parmak daha fıstık ezmesi alıyorum.

Birkaç dakika sonra Tobias erkekler banyosundan çıkıyor. Kırmızı Dostluk gömleği yerine siyah bir tişört giymiş, kısa saçları ıslak olduğu için parlıyor. Odanın iki ucundan gözlerimiz buluştuğunda gitme zamanının geldiğini anlıyorum.

Dürüstlük genel merkezi, bütün dünyayı içine alabilecek kadar büyük. En azından bana öyle görünüyor.

Geniş beton bina, bir zamanlar nehrin aktığı yatağa bakıyor. Tabelada A...1...MERKEZİ harfleri kalmış. Alışveriş

Merkezi yazması gerekiyor ama insanlar genellikle buraya Acımasız Merkezi demeyi tercih ediyorlar. Çünkü Dürüstler dobra oldukları kadar acımasız bireyler. Bu yakıştırmayı da sahiplenmekten gocunmuyorlar.

Nasıl bir şeyle karşılaşmayı beklediğimden emin değilim çünkü bu binaya daha önce hiç girmemiştim. Tobias'la kapının önünde durup bakışıyoruz.

"İşte başlıyor," diyor.

Cam kapılarda yorgun ve pis yansımamın ötesini göremiyorum. İlk defa aslında hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımız aklıma geliyor. Topluluksuzların yanına sığınabilir, karmaşayı çözme işini başkalarına bırakabiliriz. Hiç kimse olup hep birlikte güvende olabiliriz.

Tobias, gece annesiyle yaptığı konuşmayı hala anlatmadı; anlatacağını da sanmıyorum. Dürüstlük merkezine gelme konusunda o kadar azimliydi ki benim dahil olmadığım bir planı olup olmadığını merak ediyorum.

İçeri neden girdiğimi bilmiyorum. Belki buraya kadar gelmişken neler olup bittiğini anlayayım, olsun bitsin diye düşünüyorum. Ama bir şeyleri öğrendikçe neyin gerçek neyin yalan olduğunu daha az anlayabildiğimden şüpheleniyorum. Ben bir Uyumsuzum, yani hiç kimse olamam, benim için "güvende olmak" diye bir şey söz konusu olamaz ve aklımda Tobias'la evcilik oynamaktan çok daha önemli işler var. Belli ki onun da öyle.

Lobi geniş, iyi aydınlatılmış. Siyah mermer döşeme, ilerideki asansörlerin önüne kadar uzuyor. Holün ortasında beyaz mozaiklerle Dürüstlük sembolü oluşturulmuş: Gerçeğin yalanlara ağır bastığını gösterecek şekilde dengesi bozulmuş bir terazi. Her yer silahlı Cesurluk askerleriyle dolu.

Kolu askıya alınmış bir asker silahını doğrultup Tobias'a doğru yaklaşıyor.

"Kendinizi tanıtın," diyor kadın. Genç biri ama Tobias'ı tanıyabilecek kadar genç değil.

Diğerleri onun arkasında birikiyor. Bazıları kuşkuyla, diğerleri merakla bakıyorlar, ama ikisinden de tuhaf olanı bazılarının gözlerinde bir kıvılcım çaktığına tanık oluyorum. Tanıyorlar. Tobias'ı tanımış olabilirler, ama beni nereden tanıyabilirler ki?

"Dört," diyor Tobias. Başıyla beni işaret ediyor. "Bu da Tris. ikimiz de Cesurluktanız."

Cesurluk askerlerinin gözleri büyüyor ama kadın silahını indirmiyor.

“Birileri yardımcı olacak mı?” diye sesleniyor diğerlerine. Birkaç Cesur öne geçiyor, ama sanki çok tehlikeli insanlarmışız gibi bunu temkinli adımlarla yapıyor.

“Bir sorun mu var?” diye soruyor Tobias.

“Silahlı mısınız?”

“Tabii ki silahlıyım. Ben bir Cesurum.”

“Ellerinizi ensenizde birleştirin,” diyor kadın. Reddedeceğimizi düşünüyor olmalı ki korkuyla bakıyor.

Tobias’a göz atıyorum. Neden herkes onlara saldıracakmışız gibi davranıyor?

“On kapıdan girdik,” diyorum yavaşça. “Size zarar vermek istesek, böyle bir şey yapar mıydık?”

Tobias bana bakmıyor. Parmak uçlarını ensesinde birleştiriyor. Biraz sonra ben de aynı şeyi yapıyorum. Cesurluk askerleri etrafımızı sarıyor. İçlerinden biri Tobias’ın bacaklarım yoklarken, bir diğeri beline sıkıştırdığı tabancayı alıyor. Yuvarlak suratlı, kırmızı yanaklı başka biri özür dilercesine bana bakıyor.

“Arka cebimde bir çakı var,” diyorum. “Bana dokunursan, seni pişman ederim.”

Ağzının içinde mırıldanarak özür diliyor. Bana dokunmamaya özen göstererek parmak uçlarıyla çakıyı sapından tutup çıkarıyor.

“Neler oluyor?” diye soruyor Tobias.

Kadın asker diğerleriyle bakışıyor.

“Kusura bakmayın,” diyor. “Ama gelir gelmez tutuklanmanız emredildi.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ETRAFIMIZI SARIYORLAR AMA İKİMİZE DE KELEPÇE takmıyorlar. Hep birlikte asansörlere yürüyoruz. Neden tutuklandığımızı kaç kere sorarsam sorayım, kimse cevap vermiyor, hatta yüzüme bile bakılmıyor. Sonunda pes edip tobias gibi susuyorum.

Üçüncü katta siyah yerine beyaz mermer yer döşemesi olan küçük bir odaya alınıyoruz. Duvarın dibindeki bank dışında başka hiçbir mobilya yok. Her toplulukta sorun çıkaranlar için nezarethane bulunur ama buraya hiç girmemiştim.

Kapı arkamızdan kapanıyor, ardından kilitleniyor. Baş başa kalıyoruz. Tobias çatık kaşlarıyla banka oturuyor. Bense önünde volta atıyorum. Neden burada olduğumuza dair bir fikri olsaydı bana kesin söylerdi, o yüzden bir şey sormuyorum. Beş adım ileri, beş adım geri yürüyorum. Ritmi bozmadan gidip gelirken durumu anlamayı umuyorum. k

Bilgelik, Dürüstleri ele geçirmediyse -ki Edward geçirmediklerini söylemiştio zaman Dürüstlük bizi neden tutukladı? Onlara ne yaptık ki?

Eğer Bilgelik, Dürüstleri gerçekten ele geçirmediyse, o zaman tek suçumuz onlarla işbirliği yapmış olma olasılığımız olabilir. Bilgelik yandaşı olduğumu sanmalarına neden olabilecek bir şey mi yaptım? Dişlerim alt dudağıma geçtiğinde yüzümü ekşitiyorum. Evet, yaptım. Will'i vurdum. Bir sürü Cesuru öldürdüm. Simülasyonun etkisi altındaydılar, ama belki Dürüstler bunu bilmiyor ya da daha mantıklı bir açıklama bulamıyorlar.

"Sakinleşir misin lütfen?" diyor Tobias. "Beni de geriyorsun."

"Sakinleşmeye çalışıyorum işte."

One eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor ve spor ayakkabılarının arasındaki boşluğa bakıyor. "Dudağındaki yara tam tersini söylüyor."

Yanına oturup tek kolumla dizlerimi göğsümde kucaklıyorum. Sağ kolum yanımdan sarkıyor. Uzun süre bir şey demiyor, o bir şey demedikçe kolum bacaklarımı daha da sıkı sarıyor. Ne kadar küçülürsem o kadar güvende olacağımı hissediyorum.

"Bazen," diyor sonunda, "bana güvenmediğini düşünüyorum ve bu beni çok endişelendiriyor."

"Sana güveniyorum," diyorum. "Tabii ki sana güveniyorum. Niye aksini düşünesin ki?"

"Benden sakladığın bir şeyler varmış gibi geliyor. Sana bir şeyler anlattım..." Başını iki yana sallıyor. "Başka hiç kimseye anlatmayacağım şeyleri paylaştım. Ama sana bir şeyler oluyor ve bana henüz söylemedin."

"Fırsatım olmadı. Bunu biliyorsun," diyorum. "Hem sana ne demeli? Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Bana bakıp saçlarımı yana çekerken parmağı yanağıma değiyor. Tıpkı benim gibi o da söylediğim şeyi duymazdan geliyor.

"Mesele ailense anlat, sana inanırım," diyor yumuşak bir sesle. içinde bulunduğumuz şartlar göz önüne alınırsa gözlerinde endişe olmalı ama hala sakin ve karanlık bakıyor o gözler. Gözlerine bakarken aşina olduğum yerlere gidiyorum. En iyi arkadaşlarımdan birini vurduğumu itiraf etmenin

kolay olduğu, yaptığım şeyi öğrendikten sonra Tobias'ın bana nasıl bakacağından endişelenmeyeceğim güvenli bir yere...

Yanağımdaki elini tutuyorum. "Hepsi bu," diyorum cılız bir sesle.

"Tamam," diyor. Dudaklarımdan öperken suçluluk duygusu midemi kavuruyor.

Kapı açılıyor. İçeri silahlı iki Dürüstlük üyesi, esmer tenli ve diğerlerinden daha yaşlı başka bir Dürüstlük adamı, tanımadığım bir Cesurluk kadını daha giriyor. Onların ardından da Jack Kang, meclisteki Dürüstlük temsilcisi.

Diğer topluluklarla karşılaştırıldığında görece daha genç bir lider, henüz otuz dokuz yaşında. Ama Cesurluk standartlarında çok yaşlı. Eric, daha on yedi yaşındayken Cesurluk lideri olmuştu. Ama muhtemelen diğer topluluklar bu yüzden ne fikrimizi dinliyor ne de kararlarımızı ciddiye alıyor.

Jack, kısa siyah saçları, Tori gibi sıcak bakan çekik gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle yakışıklı bir adam. İyi görünümüne rağmen, muhtemelen bir Dürüst olduğu için sevimliliği bir aldatmaca olarak görülüyor. Oyun oynamadan bize olan biteni anlatacağı konusunda ona güveniyorum. Bu da bir şeydir.

"Neden tutuklandığınız konusunda kafanızın karıştığı söylendi," diyor adam. Sesi gür ama tuhaf bir şekilde düz. Boş bir mağaranın en dibindeyken bile sesi yankılanmazmış gibi geliyor kulağa. "Bana göre ya yanlışlıkla suçlandınız ya da iyi rol yapıyorsunuz. Tutuklanmanızın tek..."

"Neyle suçlanıyoruz?" diye sözünü kesiyorum.

"O, insanlığa karşı eylemlerle suçlanıyor. Sen de ona yardım etmekle suçlanıyorsun."

"İnsanlığa karşı eylemler mi?" Tobias'ın sesi sonunda öfkeli çıkıyor. Jack'e iğrenerek bakıyor. "Ne?"

"Saldırının video kayıtlarını gördük. Saldırı simülasyonunu sen çalıştırıyordun," diyor Jack.

"Kayıtları nasıl görmüş olabilirsiniz? Bütün verileri yanımıza almıştık," diyor Tobias.

'‘Sadece bir kopyasını aldınız. Saldırı sırasında Cesurluk yerleşkesinde kaydedilen tüm bilgiler, aynı zamanda şehrin farklı yerlerindeki diğer bilgisayarlara aktarılıyordu," diyor Jack. "Tek bildiğimiz simülasyonu senin çalıştırdığın, kızın da pes edene kadar neredeyse ölümüne yumruklanmak üzere olduğu. Sonra birden durdunuz, kavgalı aşıklar gibi barıştınız ve

birlikte sabit diski çaldınız. Olasılıklardan biri simülasyonun sona ermiş olması ve bizim elimize geçmesini istememeniz."

Neredeyse kahkaha atıyorum. Hayatımın tek kahramanlık anında Bilgelik için çalıştığımı düşünüyorlar.

"Simülasyon sona ermedi," diyorum. "Onu biz durdurduk, siz..."

Jack elini kaldırarak beni susturuyor. "Şu anda söyleyeceklerinle ilgilenmiyorum. Gerçeklik serumu aldıktan sonraki sorgulama sırasında gerçekler ortaya çıkacaktır."

Christiana, bir keresinde gerçeklik serumundan bahsetmiş, Dürüstlük adaylığının en zorlu kısmının verilen gerçeklik serumu sonrasında bütün topluluğun önünde kişisel soruları yanıtlamak olduğunu söylemişti. Kendi derinliklerimdeki karanlık sırları araştırmak için gerçeklik serumunun damarlarımda dolaşması, isteyebileceğim en son şey.

"Gerçeklik serumu?" Başımı iki yana sallıyorum. "Olmaz. Asla olmaz!"

"Sakladığın bir şey mi var?" diye soruyor Jack, kaşlarını kaldırarak.

Birazcık gururu olan herkesin kendine bir şeyler saklayacağını söylemek istiyorum ama onu kuşkulandırmayı göze alamıyorum. O yüzden başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Peki o zaman." Jack saatine bakıyor. "Öğlen oldu. Soruşturma saat yedide olacak. Hazırlanmaya zahmet etmeyin. Gerçeklik serumunun etkisi altında hiçbir bilgiyi saklayamazsınız."

Topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkıyor.

"Aman ne hoş bir adam!" diyor Tobias.

Öğleden sonra bir grup silahlı Cesurluk askeriyle birlikte tuvalete gidiyorum. Acele etmeden oyalanıyorum, ellerimi sıcak suyun altında kızarana kadar yıkıyorum, aynada yansımamı inceliyorum. Fedakarlıktayken aynaya bakmam yasaktı, üç ayda insanın görünümünün fazlasıyla değişebileceğini düşünürdüm. Ama bu sefer değişmem sadece birkaç gün aldı.

Daha yaşlı görünüyorum. Belki kısa saçtandır ya da belki yaşadığım her şeyi bir maske gibi yüzümde taşıyorumdur. Ne olursa olsun, çocuk gibi görünmediğimde daha mutlu olacağımı sanırdım. Oysa şu anda boğazıma bir yumruk oturmuş gibi hissediyorum. Artık annemle babamın tanıdıklarını sandığı kızları değilim. Bu halimi hiç göremeyecekler.

Aynaya sırtımı dönüp dirseğimle kapıyı açıyorum ve koridora çıkıyorum.

Cesurluk askerleri beni nezaret odasına getirdiğinde kapıda biraz oyalanıyorum. Tobias, onu ilk gördüğümdeki gibi görünüyor; siyah tişört,

kısa saç, sert yüz ifadesi. Görüntüsü sinirli bir heyecana kapılmama neden olurdu. Eğitim odasından çıktığımızda sadece birkaç saniyeliğine elini tutuşumu ve uçurumun kenarındaki kayalıklarda yan yana oturuşumuzu hatırladığımda içim sızlıyor. Yine eskiye dönmek istiyorum.

“Aç mısın?” diye soruyor. Yan tarafındaki tepsiden bir sandviç uzatıyor.

Sandviçi aldıktan sonra yanına oturduğumda başımı omzuna yaslıyorum. Tek yapabileceğimiz beklemek, biz de öylece bekliyoruz. Sandviçlerimizi bitiriyoruz. Rahatsızlık hissedene kadar oturuyoruz. Sonra yan yana yere uzanıyoruz, omuzlarımız birbirine değerken beyaz tavandaki aynı lekeye bakıyoruz.

“Söylemeye korktuğun şey ne?” diye soruyor.

“Hepsi. Her şey. Hiçbirini söylemek istemiyorum!”

Başını sallıyor. Gözlerimi yumup uyuyormuş gibi yapıyorum. Odada saat yok, o yüzden sorgu saatine kadar geri sayamıyorum. Burada zaman sanki durmuş gibi ama saat yedide gerçekleşmesi kaçınılmaz olan sorgu üzerime bir ağırlık gibi çöküyor, omuzlarımı yere yapıştırıyor.

Belki içimdeki suçluluk duygusu olmasa zaman bu kadar ağır geçmezdi. Gerçeği bildiğim halde bu duyguyu Tobias’ın bile göremeyeceği derinliklerime itmekten dolayı suçluluk du yuyorum. Belki konuşmaktan bu kadar çok korkmamalıyım çünkü dürüst olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir.

Sonunda uyuyakalmış olmalıyım çünkü kapının açılma sesiyle birlikte irkilerek uyanıyorum. Biz ayağa kalkarken içeri birkaç Cesurluk askeri giriyor ve içlerinden biri adımı söylüyor. Christina onları itekleyip kendine yol açıyor ve gelip bana sımsıkı sarılıyor. Parmaklan omzumdaki yaraya denk geldiğinde acıyla inliyorum.

“Vuruldum,” diyorum. “Omzum. Uffl”

“Aman Tanrım!” Kız beni bırakıyor. “Özür dilerim, Tris.” Christina hatırladığım gibi görünmüyor. Saçları oğlan çocuklarınınki kadar kısa, bronz rengi yerine teni de neredeyse grileşmiş. Gülümsemesi yorgun gözlerine ulaşmıyor. Ben de gülümsemek istiyorum ama fazlasıyla gerginim. Christina da sorgulandığım sırada orada olacak. Will’e yaptığım şeyi o da duyacak. Beni asla affetmeyecek.

Tabii eğer seruma direnip gerçekleri içimde tutabilirsem başka...

Ama bunu gerçekten istiyor muyum? Gerçeklerin içimde sonsuza kadar kök salmasına izin verecek miyim?

“İyi misin? Burada olduğunu duyunca sana eşlik etmek istedim,” diyor nezaret odasından birlikte çıkarken. “Bunu yapmadığını biliyorum. Sen bir hain olamazsın.”

“İyiyim,” diyorum son söylediklerini duymazdan gelerek. “Teşekkürler. Sen nasılsın?”

“Ah, ben...” Susarken dudağını ısırıyor. “Kimse söylemedi mi?.. Yani şimdi zamanı olmayabilir ama.

“Ne? Ne oldu?”

“Şey... Will saldırıda öldü,” diyor Christina.

Endişeli bakışlarında beklenti de var. Neyin beklentisi bu?

Ah! WiH’in öldüğünden haberim yokmuş gibi davranmam, duygulanmam gerekiyor ama bunu ikna edici bir şekilde yapabilir miyim? En iyisi WiU’in öldüğünü bildiğimi söylemek. Ama ona her şeyi anlatmak zorunda kalmadan bildiğimi nasıl açıklayabileceğimi kestiremiyorum.

Birden midem bulanıyor. Arkadaşımı nasıl kandırabileceğimi düşünmek bile kusma isteğimi artırıyor.

“Biliyorum,” diyorum. “Kontrol odasındayken onu monitörlerden gördüm. Çok üzgünüm, Christina.”

“Ya?” Kız başını sallıyor. “Eh, ben, yani zaten bildiğine sevindim! Kötü haberi koridorda vermeyi hiç istememiştim.”

Küçük bir kahkaha. Göründüğü gibi kaybolan bir gülümseme. ikisinin de eski Christina’yla alakası yok.

Asansöre doluşuyoruz. Tobias’ın bana baktığını hissediyorum. Will’i monitörlerden görmediğimi biliyor ama onun öldüğünü şimdiye kadar bilmiyordu. Gözümü önüme dikip bakışları beni yakmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

“Gerçeklik serumunu dert etme,” diyor Christina. “Çok kolay. Etkisi altındayken neler olup bittiğini pek anlamıyorsun. Hem etkisi geçtikten sonra neler söylediğini biliyorsun.

Çocukken bana da yapmışlardı. Dürüstlükte oldukça yaygındır.”

Asansördeki Cesurlar birbirleriyle imalı imalı bakışıyor. Normal şartlar altında olsak eski topluluğu hakkında konuştuğu için onu azarlanabilirdi ama şu andaki şartlar hiç normal değil. Christina hayatının başka hiçbir diliminde, bir hain olduğundan şüphelenilen ve herkesin içinde sorgulanacak en iyi arkadaşına eşlik edemeyecek.

“Herkes iyi mi?” diye soruyorum. “Uriah, Lynn, Marlene?”

“Hepsi burada,” diye yanıtlıyor. “Sadece Uriah’ın ağabeyi '/.eke diğer Cesurlarla birlikte.”

“Ne?” Kayma ipinde askılarımı bağlayan Zeke, şimdi bir hain mi?

Asansör en üst katta durduğunda diğerleri iniyor.

“Biliyorum,” diyor Christina. “Doğrusu kimse bunu beklemiyordu.”

Koluma girip beni asansörden çıkarıyor. Siyah mermer döşemeli koridordan aşağı yürüyoruz. Her şey aynı göründüğünden Dürüstlük genel merkezinde kaybolmak kolay olmalı. Başka bir koridora girip çift kanatlı bir kapıdan geçiyoruz.

Dışarıdan bakıldığında Acımasız Merkezi, ortasından hafifçe yükselen güdük bir binaya benziyor. Oysa içeriden bakıldığında yükseltilmiş bölümün, duvarlarında pencere yerine boşluklar olan üç katlı boş bir salon olduğu anlaşılıyor. Yukarıda yıldızsız gökyüzünün kararmaya başladığını görüyorum.

Buradaki beyaz mermer döşemenin ortasında siyah Dürüstlük sembolü yer alıyor. Duvarlar bir dizi loş sarı ışıklarla aydınlanıyor, bu yüzden bütün salon ışıldıyor. Bütün sesler yankılanıyor.

Çoğu Dürüstlük ve Cesurluk üyeleri çoktan toplanmış. Bazıları salonu çevreleyen tribünleri andıran sıralarda oturuyor ama herkes için yer olmadığından geri kalanlar Dürüstlük sembolünün etrafına toplanmış. Sembolün biri kolu aşağıda, diğeri yukarıda görünen terazisinin iki kefesinin üzerine birer sandalye yerleştirilmiş.

Tobias elimi tutuyor. Parmaklarımı onunkilere doluyorum.

Cesurluktan gardiyanlarımız bizi salonun ortasına yönlendirirlerken insanlar bizi mırıltılar ve iğneleyici sözlerle selamlıyorlar. On sıralardan birinde Jack Kang’ı görüyorum.

Elinde siyah bir kutu olan koyu tenli yaşlı bir adam öne çıkıyor.

“Benim adım Niles,” diyor. “Sorgucunuz ben olacağım. Sen...” Tobias’ı işaret ediyor. “İlk sen sorgulanacaksın. Lütfen, öne çıkarsan...”

Tobias elimi sıktıktan sonra bırakıyor. Christina’yla birlikte Dürüstlük sembolünün kenarında duruyoruz. Salondaki hava sıcak -nem, yaz havası, günbatımı havası, hepsi birarada ama üşüyorum.

Niles siyah kutuyu açıyor. İçinde iki şırınga var; biri Tobias, diğeri benim için. Adam cebinden antiseptik bir mendil çıka- ı ıp Tobias’a uzatıyor. Cesurluktayken bu tür şeylerle zaman kaybetmezdik.

“İğne boynundan yapılacak,” diyor Niles.

Tobias antiseptik mendille boynunu silerken tek duyabildiğim rüzgarın sesi. Niles birkaç adım atıp iğneyi Tobias'ın boynuna sapladığında şırıngadaki bulanık mavimsi sıvı damarlarına yayılıyor. Tobias'a iğne yapan son kişi Jeanine'di, onu Uyumsuzlarda bile etkili olan -en azından kadın buna inanıyordu- yeni bir simülasyonun etkisi altına almıştı. O zaman Tobias'ı sonsuza kadar kaybettiğimi sanmıştım.

Ürperiyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"SERUM ETKISÎNİ TAMAMEN GÖSTERENE KADAR, RAHATLAMAN için bir dizi soru soracağım," diyor Niles. "Pekala. Adın ne?" Tobias, sanki bedeni kendisine ağır geliyormuş gibi çökük omuzları ve öne eğdiği başıyla sandalyeye neredeyse kaykılmış durumda. Kaşlarını çatıp sandalyenin kollarını sıkıyor, sonra dişlerinin arasından "Dört," diyor.

Belki gerçeklik serumunun etkisi altındayken yalan söylemek mümkün değil, ama hangi gerçeği söyleyeceğini seçmek de imkansız değil: Dört onun lakabı.

"Bu bir lakap," diyor Niles. "Gerçek adın ne?" iobıa s.

Christina beni dirseğiyle dürtüyor. "Bunu biliyor muydun?" Başımla onaylıyorum.

"Annenle babanın adları ne, Tobias?"

Tobias cevap vermek için ağzını açıyor, sonra bir şey söylememek için çenesini sıkıyor.

"Bunun ne alakası var şimdi?" diye soruyor.

Etraftaki Dürüstlük üyeleri kendi aralarında mırıltıyla konuşuyor, bazıları surat asıyor. Kaşımı kaldırıp Christina'ya bakıyorum.

"Serumun etkisi altındayken sorulara hemen cevap vermemek son derece zordur," diyor. "Bu da iradesinin gerçekten çok güçlü olduğu anlamına gelir. Ve saklayacağı çok önemli bir şey olduğuna işarettir."

"Belki daha önce alakalı değildi, Tobias," diyor Niles. "Ama soruma direndiğin için önem kazandı. Annenle babanın adları lütfen."

Tobias gözlerini yumuyor. "Evelyn ve Marcus Eaton."

Soyadlarımız, sadece resmi kayıtlarda kafa karışıklığını önlemek için kullanılan ek birer kimlikten başka bir şey değil. Evlilikte eşlerden birinin soyadı kullanılır ya da yeni bir soyadı seçilir. Buna rağmen bu adları taşısak da nadiren dile getiririz.

Oysa Marcus'un soyadını herkes tanıyor. Tobias konuştuktan sonra salonda yükselen sesler bunun adeta kanıtı gibi. Marcus, Dürüstlükte muhtemelen en etkili hükümet görevlisi olması nedeniyle tanınıyor. Bazıları ise Jeanine tarafından yazılan ve oğluna yaptığı zalimliklerin anlatıldığı yazıyı okumuş olmalı. Yazıda anlatılanlar kadının hayatı boyunca ortaya koyduğu tek gerçek doğrulardı. Şimdi herkes Tobias'ın onun oğlu olduğunu biliyor.

Tobias Eaton çok güçlü bir isim.

Niles birkaç saniye susuyor, sonra devam ediyor: “Demek topluluk transferisin, öyle mi?”

“Evet.”

“Fedakarlıktan Cesurluk topluluğuna mı geçtin?”

“Evet,” diye patlıyor Tobias. “Bu çok bariz değil mi?” Dudağımı ısırıyorum. Sakinleşmesi gerekiyor; kendini fazlasıyla ele veriyor. Cevap vermeye gönülsüzleştikçe Niles onu daha fazla sıkıştıracak.

“Bu sorgulamanın amaçlarından biri sadakatini ölçmek,” diyor Niles. “O yüzden sormam gerekiyor: Neden başka bir topluluğa geçtin?”

Tobias ateş saçan gözlerle adama bakıyor, sonra ağzını sımsıkı kapatıyor. Saniyeler çıt çıkmadan geçiyor. Seruma direnmeye çalıştıkça, her saniye daha çok zorlanıyor. Yanakları kızarıyor, nefesleri sıklaşıyor. Onun için üzülüyorum. Çocukluğuyla ilgili ayrıntılar, anlatmak istemediği sürece kendinde kalmalı. Dürüstlük, ona bu özgürlüğü çok görüp cevabını almak için direterek asıl zalimliği yapıyor.

“Bu korkunç bir şey!” diyorum Christina’ya öfkeyle. “Çok yanlış!”

“Ne?” diye soruyor. “Bu çok basit bir soru.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Anlamıyorsun.”

Christina hafifçe gülümsüyor. “Onu gerçekten önemsiyorsun.” Bütün dikkatimi Tobias’a verdiğimden cevap veremeyecek kadar meşgulüm.

“Tekrar soracağım,” diyor Niles. “Seçtiğin topluluğa sadakatinin boyutlarını anlamamız çok önemli. O yüzden, neden Cesurluk tarafına geçtin?”

“Kendimi korumak için,” diyor Tobias. “Kendimi korumak için geçtim.”

“Kendini neden korumak için?”

“Babamdan.”

Salondaki bütün fısıldaşmalar aniden kesildiğinde oluşan sessizlik, mırıldanmaların sinir bozucu uğultusundan daha beter. Niles’ın daha derinlere ineceğini sanıyorum ama neyse ki bunu yapmıyor.

“Dürüstlüğün için çok teşekkürler,” diyor. Diğer Dürüstlük üyeleri de bir dua gibi hep birlikte bunu fısıldıyor. “Dürüstlüğün için teşekkürler” sözü farklı tonlarda salonu dolaşırken kızgınlığım sönmeye yüz tutuyor. Fısıldanan kelimeler, en karanlık sırlarından kurtulması için adeta Tobias’ı kucaklıyor.

Bu belki zalimlik değil, belki anlama arzusu onları motive ediyor. Yine de serumun etkisi altına girme korkumdan bir şey eksilmiyor.

“Şu anda kendi topluluğuna sadık mısın, Tobias?” diye soruyor Niles.

“Benim sadakatim, Fedakarlık topluluğuna yapılan saldırıyı desteklemeyenlerden yana,” diye yanıtlıyor Tobias anında.

“Konu açılmışken,” diyor Niles. “Bence o gün neler olduğuna odaklanmalıyız. Simülasyonun etkisi altında olmak hakkında neler hatırlıyorsun?”

“Başta simülasyonun etkisi olmadı,” diyor Tobias. “İşe yaramadı.”

Niles küçük bir kahkaha atıyor. “İşe yaramadı derken ne demek istiyorsun?”

“Uyumsuzların en belirgin özelliklerinden biri, simülasyonlara dirençli olmaları,” diyor Tobias. “Ve ben bir Uyumsuzum. O yüzden işe yaramadı.”

Fısıltılar artıyor. Christina yine dirseğiyle beni dürtüyor.

“Sen de mi?” diye soruyor, sesi duyulmasın diye ağzını kulağıma yapıştırarak. “Bu yüzden mi uyanıktın?”

Ona bakıyorum. Son birkaç ayımı “Uyumsuz” kelimesinden, birilerinin ne olduğumu öğreneceğinden korkarak geçirdim. Ama artık saklayamayacağım. Başımla onaylıyorum.

Kızın gözleri neredeyse yuvalarından uğruyor. Yüz ifadesinden ne anlamam gerektiğini kestiremiyorum. Şok mu geçiriyor? Korktu mu?

Hayranlık mı bu?

“Ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye soruyorum.

“Küçükken duymuştum,” diyor kız saygılı bir fısıltıyla.

Kesinlikle hayranlık.

“Tıpkı fantastik bir hikaye gibi,” diye devam ediyor. “Aramızda süper güçleri olan insanlar var! Öyle bir şey yani.”

“Eh, fantastik bir şey değil, üstelik önemli bir şey de değil!” diyorum. “Korku simülasyonundaki gibi. Simülasyonun içinde olduğunun farkındasındır ve simülasyonu istediğin gibi yönlendirirsin. Yalnız ben her tür simülasyona karşı dirençliyim.”

“AmaTris,” diyor eliyle kaşıma dokunarak. “Bu imkansız.” Salonun ortasında Niles ellerini havaya kaldırıp kalabalığı susturmaya çalışıyor, fakat çok fazla fısıldaşma var. Kimi düşmanca, kimi korkmuş, kimi de Christina gibi hayranlık dolu fısıldaşmalar. Sonunda Niles ayağa kalkıp bağırıyor, “Sessiz kalmazsanız, salonu terk etmenizi isteyeceğim!”

Sonunda herkes susuyor. Niles yine yerine oturuyor. “Şimdi,” diyor. “Simülasyona dirençli olduğunu söylerken ne demek istiyorsun?”

“Genellikle simülasyonun farkında olduğumuz anlamına gelir,” diyor Tobias. Duygusal sorulardansa bilgiye dayalı sorularda gerçeklik serumuyla daha iyi anlaşıyormuş gibi görünüyor. Serumun etkisi altında değilmiş gibi rahat cevaplar veriyor; oysa çökmüş bedeni ve fıldır fıldır dönen gözleri bunun tersini söylüyor. “Ama saldırı simülasyonu farklıydı, uzun menzilli alıcı içeren farklı bir tür simülasyon serumu kullanılmıştı. Belli ki alıcılar Uyumsuzlar üzerinde işe yaramıyor çünkü ertesi sabah kendim olarak uyandım.”

“Başta simülasyonun etkisi altında olmadığını söylüyorsun. Bununla ne kastettiğini açıklayabilir misin?”

“Başta etki altında olmadığım keşfedilince Jeanine’e götürüldüm, o da bana özellikle Uyumsuzları hedef alan bir simülasyon serumu verdi. O simülasyonun da farkındaydım ama kendimi kontrol edemiyordum.”

“Cesurluk genel merkezindeki video kayıtları, simülasyonu senin yönettiğini gösteriyor,” diyor Niles, kara kara düşünerek. “Bunu nasıl açıklayacaksın?”

“Simülasyon çalışırken gözleriniz hala görür ve gerçek dünyayı algılar, ama beyniniz bunlara itaat etmez. Gerçi bir aşamada beyniniz hala ne gördüğünüzün ve kim olduğunuzun farkındadır. Bu yeni simülasyon doğası gereği dış uyaranlara verdiğim duygusal tepkileri kaydediyordu,” diyor Tobias, sonra gözlerini birkaç saniyeliğine yumuyor. “Aynı zamanda gelen dış uyaranlara tepkimi başka bir şeye dönüştürüyordu. Simülasyon arkadaşlarımı düşman, düşmanlarımı arkadaşım gibi görmeme neden oldu. Simülasyonu kapattığımı düşünüyordum. Aslında programı nasıl sürdüreceğimle ilgili talimatlar alıyordum.” Christina duyduğu her kelimeyle birlikte başını sallıyor. Kalabalıktakilerin çoğunun da aynı tepkiyi gösterdiğini görünce sakinleşiyorum. Gerçeklik serumunun faydası bu, diye düşünüyorum içimden. Bu yolla Tobias’ın ifadesi kuşkuya yer bırakmıyor.

“Kontrol odasında daha sonra olanlara dair kayıtları da gördük,” diyor Niles. “Ama çok kafa karıştırıcıydı. Lütfen bize nasıl bir şey olduğunu tarif et!”

“Biri odaya girdiğinde onun Cesurluk askerlerinden biri olduğunu düşündüm. Beni durdurmaya çalışıp simülasyonu yok edecekti. Onunla dövüşmeye başladım, sonra...” Tobias bocalayarak kaşlarını çatıyor. “Sonra o dövüşmeyi bırakınca kafam karıştı. Kendimde olsaydım bile kafam karışırdı. Niye teslim oluyordu ki? Neden beni öldürmüyordu?”

Gözleriyle kalabalığı tarayıp beni buluyor. Yüreğim boğazımda atıyor, yanaklarım zonkluyor.

"Hala anlayamıyorum," diye devam ediyor yumuşak bir sesle. "Simülasyonun nasıl çalıştığını nasıl bilmişti? Bilemiyorum."

Parmak uçlarım atmaya başlıyor.

"Sanırım çatışan duygularım simülasyonun da kafasını karıştırdı," diyor. "Sonra onun sesini duydum. Bir şekilde benim simülasyona direnmemi sağladı."

Gözlerim yanıyor. O anı düşünmemeye çalışıyorum. O sırada onu tamamen kaybettiğime, tek istediğim onun kalp atışlarını hissetmekken az sonra öleceğime inanmıştım. Gözyaşlarımı kovalamak için kirpiklerimi kırpıştırıyorum.

"Sonunda onu tanıdım," diyor Tobias. "Birlikte kontrol odasına gidip simülasyonu durdurduk."

"Bu kişinin adı nedir?"

"Tris," diye yanıtlıyor. "Beatrice Prior yani."

"Onu daha öncesinde de tanıyor muydun?"

Evet.

"Nereden tanıyordun?"

"Eğitmeniydim," diyor Tobias. "Şimdi beraberiz."

"Son bir sorum var," diyor Niles. "Dürüstlükte birisi topluluğumuza kabul edilmeden önce, kendisini tamamen açmasını isteriz, içinde bulunduğumuz şartlar düşünülürse bunu senden de istiyoruz. Tobias Eaton, en büyük pişmanlığın nedir?"

Hırpalanmış spor ayakkabılarından uzun parmaklarına, düz kaşlarına kadar onu süzüyorum.

"Ben..." Tobias başını eğip iç çekiyor. "Seçimimden pişmanım."

"Ne seçimi?"

"Cesurluk," diyor. "Bir Fedakar olarak doğmuştum. Cesurluktan ayrılıp topluluksuz olmayı planlıyordum. Sonra onunla tanıştım ve belki seçimimle barışabileceğimi düşündüm."

Onunla.

Bir an için sanki Tobias'ın tenine bürünmüş farklı birine, hayatı hiç de sandığım kadar basit olmayan birine bakıyorum. Cesurluktan ayrılmak istemiş ama benim için kalmış. Bunu bana hiç söylememişti.

"Babamdan kaçmak için Cesurluk topluluğunu seçmek başlı başına korkaklıktı," diye devam ediyor Tobias. "O korkaklıktan pişmanım. O

topluluğa layık değildim. Bundan her zaman pişmanlık duyacağım.”

Cesurluktan olanların öfkeyle bağırıp çağıracağını, hatta belki sandalyeye saldırıp onu döveceklerini düşünüyorum. Daha fanatik şeyler yaptıklarını gördüm. Ama bir şey yapmıyorlar. Taş gibi sessiz yüzleriyle onlara asla ihanet etmeyen ama aynı zamanda kendini onlardan biri olarak görmeyen genç adama bakıyorlar.

Bir süre herkes susuyor. İlk fısıltının kimden geldiğini bilmiyorum; sanki yoktan var oluyor fısıltı. Ama şöyle diyor: “Dürüstlüğün için teşekkürler.” Salondaki herkes aynısını tekrarlıyor.

“Dürüstlüğün için teşekkürler,” diye fısıldıyorlar.

Onlara katılmıyorum.

Ayrılmak istediği toplulukta kalmasının tek nedeni benim. Ben buna değecek biri değilim.

Belki de her şeyi öğrenmeyi hak ediyor.

Niles, elindeki şırıngayla salonun ortasında duruyor. Başının üzerindeki ışıklar gözümü alıyor. Dürüstlük ve Cesurluk üyeleri öne çıkmamı, bütün hayatımı gözlerinin önüne sermemi bekliyor.

Birden belki seruma direnebileceğimi düşünüyorum. Ama deneyip denememe konusunda emin değilim. Belki gerçekleri ortaya dökmem, sevdiklerim açısından daha hayırlı olur.

Tobias sandalyeden kalkarken dimdik salonun ortasına yürüyorum. Yanından geçerken elimi tutup parmaklarımı sıkı yor. Sonra gittiğinde Niles ve şırıngayla baş başa kalıyorum. Antiseptik mendille boynumu siliyorum ama adam iğneyi yaklaştırırken geri çekiliyorum.

“Kendim yapmayı tercih ederim,” diyorum elimi uzatarak. Final testimden sonra Eric’in saldırı simülasyonu serumunu enjekte etmesi sondu; bir daha hiç kimsenin bana iğne yapmasına izin veremem, iğneyi kendim yaparak şırınganın içeriğini değiştiremem belki ama en azından yıkımım kendi elimden olur.

“Nasıl yapılacağını biliyor musun?” diye soruyor Niles, kalın kaşını kaldırarak, hvet.

Adam şırıngayı bana uzatıyor. İğnenin ucunu boynumdaki damara dayayıp batırıyorum ve içeriğini boşaltıyorum. Küçük bir çimdikten daha fazla acımıyor. Fazlasıyla adrenalin yüklüyüm.

Birisi çöp tenekesiyle yaklaştığında şırıngayı içine atıyorum. Serum hemen etkisini gösteriyor. Damarlarımda akan kanı hissedebiliyorum.

Sandalyenin üzerine neredeyse yığılıyorum. Niles beni kollarımdan yakalayıp oturmama yardım ediyor.

Birkaç saniye sonra beynim suskunlaşıyor. Ben ne düşünüyordum? Önemli değilmiş gibi görünüyor. Altımdaki sandalye ve karşımda oturan adamdan başka hiçbir şeyin önemi yok.

“Adın ne?” diye soruyor Niles.

Soruyu sorduğu anda cevap ağzımdan çıkıyor. “Beatrice Prior.”

“Ama Tris ismini kullanıyorsun, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Annenle babanın adları ne Tris?”

“Andrew ve Natalie Prior.”

“Sen de topluluk transferisin, değil mi?”

“Evet,” diyorum ama zihnimin gerilerinde yeni düşünceler fısıldamaya başlıyor. Sen de mi? içinde bulunduğumuz durumda Tobias’ı kastediyor. Tobias’ı gözümün önüne getirmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum ama bu çok zor. Yine de başarıyorum. Onu görüyorum, sonra şu anda oturduğum sandalyede otururkenki hali gözümde canlanıyor.

“Fedakarlıktandın, sonra Cesurluk topluluğunu seçtin, değil mi?”

“Evet,” diyorum yine ama bu sefer sesim aksi çıkıyor. Nedenini tam olarak kestiremiyorum.

“Neden transfer oldun?”

Soru daha zorlu olsa da cevabını biliyorum. Fedakarlık için yeterince iyi değildim cümlesi dilimin ucunda ama sonra yerini başka kelimeler alıyor: Özgür kalmak istemiştim. İkisi de doğru. İkisini de söylemek istiyorum. Nerede olduğumu, ne yaptığımı hatırlamaya çalışırken sandalyenin kollarını sıkıyorum. Etrafımdaki insanları görüyorum, ama neden burada olduklarını çıkaramıyorum.

Test sorusunun cevabını bildiğim halde bir türlü hatırlayamıyor muş gibi kendimi zorluyorum. Sınavda olsam, gözlerimi yumup cevabın yer aldığı kitap sayfasını gözümde canlandırmaya çalışırdım. Birkaç saniye bocalıyorum ama yapamıyorum; bir türlü hatırlayamıyorum.

“Fedakarlık için yeterince iyi değildim,” diyorum. “Ve özgür kalmak istemiştim. O yüzden Cesurluk topluluğunu seçtim.

“Neden yeterince iyi değildin?”

“Çünkü bencildim,” diyorum.

“Bencil miydin? Artık değil misin?”

“Tabii ki bencilim. Annem herkesin bencil olduğunu söylerdi,” diyorum. “Ama Cesurluktayken daha az bencil olmayı öğrendim. Uğruna savaşabileceğim insanlar olduğunu fark ettim. Hatta uğurlarında ölebileceğim insanlar.”

Cevabıma kendim de şaşırıyorum ama neden? Bir süre dudaklarımı büzüyorum. Aslında şaşırmamam gerek çünkü söylediklerim doğru. Burada böyle söylüyorsam, doğru olmalı.

Bu düşünce, deminden beri bulmaya çalıştığım şeyin kayıp halkasını yakalamamı sağlıyor. Bu bir yalan testi. Söylediğim her şey doğru. Ensemden süzülen bir ter damlasını hissediyorum.

Yalan testi. Gerçeklik serumu. Bunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Dürüstlükte çok kolay kaybolabilirim.

“Tris, bize saldırı gününde neler olduğunu anlatır mısın lütfen?”

“Uyandım,” diye başlıyorum. “Herkes simülasyonun etkisi altındaydı. O yüzden Tobias’ı bulana kadar onlara ayak uydurdum.”

“Tobias’la ayrıldıktan sonra neler oldu?”

“Jeanine beni öldürtmeye çalıştı ama annem beni kurtardı. Önceden Cesurluktanmış, bu sayede tabanca kullanmayı biliyordu.” Vücudum gittikçe ağırlaşıyor. Artık sıcak hissetmiyorum. Göğsümde hüzünden ve pişmanlıktan çok daha beter bir şeyler kımıldanıyor.

Bir sonraki sorunun ne olacağını biliyorum. Annem öldü, sonra Will’i öldürdüm; onu vurdum, onu öldürdüm.

“Kaçabilmem için Cesurluk askerlerini oyaladı. Sonra annemi öldürdüler,” diyorum.

Bazıları peşime düştüğünde ben de onları öldürdüm. Ama beni dinleyenler arasında Cesurlar var; Cesurları öldürdüğümden burada bahsedemem, bahsetmemem gerekir.

“Kaçmaya devam ettim,” diyorum. “Sonra...” Sonra Will arkamdan geldi. Ve ben onu öldürdüm. Hayır! Hayır! Saç diplerim terliyor.

“Sonra babamla ağabeyimi buldum,” diyorum zorla. “Simülasyonu yok etmek için bir plan geliştirdik.”

Sandalyenin kolu avcuma batıyor. Bazı gerçekleri saklamayı başardım. Serumu atlatmayı başardım.

Seruma direndim. Ve o kısacık anda galip ben oldum.

Aslında zafer sarhoşluğuyla mutlu olmam gerekir. Oysa yaptığım şeyin ağırlığı üzerime iyice çullanıyor.

“Gizlice Cesurluk yerleşkcsine sızdık, babamla birlikte kontrol odasına çıktık. Babam hayatı pahasına Cesurluk askerleriyle savaştı, ben de kontrol odasına gittim,” diyorum. “Tobias oradaydı.”

“Tobias onunla dövüştüğünü ama sonra birden dövüşmeyi bıraktığını söyledi. Neden öyle yaptın?”

“Çünkü ikimizden birinin öleceğini fark ettim,” diye yanıtlıyorum. “Ve onun ölmesini istemiyordum.”

“Yani pes ettin?”

“Hayır!” diye azarlıyorum onu. Başımı hızla iki yana sallıyorum. “Hayır, tam sayılmaz! Cesurluk adaylığım sırasında korku simülasyonunda yaptığım bir şeyi hatırladım... Simülasyonda bir kadın ailemi öldürmemi emrediyordu. Bense bunu yapmak yerine beni vurmasına izin verdim. O zaman işe yaramıştı. Düşündüm ki...” Burnumun kemerini parmaklarımla sıkıyorum. Başım ağrımaya başlıyor, kontrolü yitiriyorum, kelimeler düşüncelerimle yarışıyor. “Aklımı yitirmiş gibiydim ama tek düşünebildiğim başka çarem olmadığıydı. Üstelik onu öldüremezdim, o yüzden denedim.”

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırıyorum.

“Yani simülasyonun etkisine hiç maruz kalmadın?”

“Hayır!” Gözyaşlarını yanaklarımdan süzülüp herkese rezil olmayayım diye elimin ayasını gözüme bastırıyorum.

“Hayır!” diyorum yine. “Hayır, ben bir Uyumsuzum!”

“Açıklığa kavuşturalım diye soruyorum,” diyor Niles. “Bilgelik tarafından öldürülmek istendiğini, sonra Cesurluk yerleşkesine gitmek için savaştığını ve simülasyonu yok ettiğini mi söylüyorsun?”

“Evet,” diyorum.

“Sanırım şimdi söyleyeceğimi herkes adına dile getirmiş olurum,” diyor Niles. “Bence Cesurluk unvanını bileğinin hakkıyla almışsın.”

Odanın sol tarafından tezahüratlar yükselirken karanlıkta havaya kalkan yumrukları hayal meyal görüyorum. Topluluğum adımı haykırıyor.

Ama hayır, yanılıyorlar. Ben cesur değilim, ben cesur değilim; Will’i vurdum ve bunu itiraf edemiyorum, kendime bile itiraf edemiyorum...

“Beatrice Prior,” diyor Niles bana bakarak, “en büyük pişmanlığın nedir?”

En büyük pişmanlığım mı? Ne Cesurluk topluluğunu seçtiğim ne de Fedakarlıktan ayrıldığım için pişmanım. Kontrol odasının dışındaki

askerleri vurduğum için de pişman değilim, çünkü onları geçebilmem çok önemliydi.

"Ben..."

Gözlerim Niles'ın yüzünden ayrılıp odayı tarıyor, sonunda Tobias'ta duruyor. Dudakları ince bir çizgi gibi kısılmış, bakışları boş, yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değil. Kollarım göğsünde kavuşturmuş, ellerini öylesine sıkmış ki parmak eklemleri beyaza dönmüş. Yanında Christina duruyor. Göğsüm sıkışıyor, nefes alamıyorum.

Onlara söylemem gerekiyor. Gerçeği anlatmam lazım.

"Will," diyorum. Bu isim karnımdan çekilip alınmışçasına bir hıçkırık gibi çıkıyor ağzımdan. Artık geri dönüşü yok.

"Will'i vurdum," diyorum. "Simülasyonun etkisi altındaydı ve ben onu vurdum. Beni öldürecekti ama ben onu öldürdüm. Arkadaşımı öldürdüm."

Kaşlarının arası çatık duran, kereviz gibi yeşil gözleri olan ve Cesurluk manifestosunu ezberden okuyabilen Will... Midemdeki sancı nedeniyle neredeyse inliyorum. Onu hatırlamak canımı yakıyor. Onu hatırlamak her yerimin acımasına neden oluyor.

Ve daha önce fark etmediğim başka bir şey daha var. Tobias'ı öldürmektense ölmeye razıydım, ama Will'le karşı karşıya geldiğimde bu aklımın ucundan bile geçmemişti. Saniyenin binde biri bir sürede onu öldürmeye karar vermiştim.

Kendimi çıplak hissediyorum. Sırlarımı bir kalkan olarak kullandığımı bilmiyordum. Oysa şimdi herkes kim olduğumu görebiliyor.

"Dürüstlüğün için teşekkürler," diyorlar.

Ama Christina'yla Tobias bir şey söylemiyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SANDALYEDEN KALKIYORUM. BAŞIM AZ ÖNCEKI KADAR dönmüyor; serumun etkisi geçmeye başladı bile. Harekete geçen kalabalığın arasında hemen kapıyı aranıyorum. Genelde başım belaya girdiğinde kaçmam ama bundan kaçabilirim.

Christina hariç herkes kapıya yığılıyor. Onu bıraktığım yerde, yumruklarını bir daha açmayacakmış gibi sıkmış duruyor. Gözlerimiz buluşuyor ama beni görmüyor. Gözleri dolu ama henüz ağlamıyor.

"Christina," diyorum. Üzgünüm demekten başka bir şey düşünemiyorum. Oysa bu kelime bir özürden çok hakaret gibi geliyor bana. Birine dirseğini

çarptığında ya da birilerinin konuşmasını böldüğünde üzgün olduğunu bildirirsin. Bense üzgün olmanın çok ötesindeyim.

“Tabancası vardı,” diyorum. “Beni vuracaktı. Simülasyonun etkisi altındaydı.”

“Onu öldürdün,” diyor Christina. Bu iki kelime sanki ağzından çıkmadan önce damağında büyüyor, patlarcasına ağzından çıkıyor. Birkaç saniye beni hiç tanımıyormuş gibi bana bakıyor, sonra sırtını dönüyor.

Aynı ten renginde ve aynı boyda daha küçük bir kız onun elini tutuyor - Christina’nın kız kardeşi bu. Onu ilk gördüğüm ziyaret günü, şimdi sanki binlerce yıl önceymiş gibi geliyor. Gerçeklik serumu nedeniyle baktığım yerler dalgalanıyor ya da ağlamak üzereyim.

“Sen iyi misin?” diyor Uriah, kalabalığın arasından sıyrılıp omzuma dokunurken. Onu en son simülasyon saldırısı öncesinde görmüştüm, selamlama gücünü kendimde bulamıyorum, bvet.

“Hey!” Omzumu sıkıyor. “Yapman gerekeni yaptın sen, tamam mı? Bizi Bilge köleliğinden kurtardın. Eninde sonunda Christina da bunu anlayacaktır. Yani matemini unutmaya başladığında durumu kavrayacaktır.”

Başımı bile sallayacak gücüm yok. Uriah gülümsedikten sonra uzaklaşıyor. Birkaç Cesur yanımdan geçerken kulağıma teşekkür, iltifat ve rahatlatma gibi gelen mırıltılarını duyuyorum. Diğerleri mümkün olduğunca uzağımdan geçiyor, kıstıkları gözleriyle kuşkuyla bakıyorlar.

Siyah kıyafetli bedenler önümde puslanıyor. Bomboş hissediyorum. İçim boşaldı.

Tobias yanımda duruyor. Kendimi tepkisine hazırlıyorum.

“Silahlarımızı geri aldım,” diyor çakımı uzatırken.

Gözlerine bakmadan çakıyı arka cebime kaydırıyorum.

“Bunu yarın konuşabiliriz,” diyor. Sakince. Tobias söz konusu olduğunda sakinlik tehlike demek.

“Peki.”

Kolunu omzuma sarıyor. Elim belini bulduğunda onu kendime çekiyorum.

Beraberce asansöre doğru yürürken Tobias’a sımsıkı tutunuyorum.

Koridorun sonunda bir yerlerde bizim için portatif karyola buluyor. Konuşmadan yan yana yatarken başlarımızın arasında sadece birkaç santim var.

Uyuduğundan emin olunca sessizce örtünün altından çıkıp koridorda uyuyan bir düzine Cesurun yanından geçiyorum. Merdivenlere giden kapıyı

buluyorum.

Basamakları tırmanırken her adımımda kaslarım yanmaya başlıyor, ciğerlerim daha çok hava için yakarıyor. Oysa günlerdir ilk defa rahatlıyorum.

Düz zeminde koşma konusunda iyi olabilirim ama merdiven tırmanmak başka bir mesele. On ikinci kata vardığımda kramp nedeniyle baldırımı elimle ovuştururken nefesleniyorum. Bacaklarımda ve göğsümdeki yanmayı hissederken sırıtıyorum. Acıyı rahatlatmak için acıya başvurmak... Çok saçma ama öyle.

On sekizinci kata ulaştığımda bacaklarım artık pelte gibi. Sorgulandığım yere doğru ayaklarımı sürüyorum. Salon şimdi boş ama tribün gibi banklar ve oturduğum sandalye hala orada. Bulutların arasından burnunu çıkaran ay parlıyor.

Ellerimi sandalyenin arkalığına yerleştiriyorum. Sıradan bir sandalye. Tamamı ahşap, eklem yerleri hafifçe gıcırdıyor. En önem verdiğim insanlarla ilişkime zarar verecek kararları aldığım sırada böylesi sıradan bir mobilyanın rol alması çok tuhaf.

Başka bir çözüm yolu bile düşünmeden WilPi öldürmüş olmam yeterince kötüyken, şimdi suçluluk duygularımın yanı sıra herkesin önyargılarıyla yaşamak zorundayım. Artık hiçbir şey -ben bile- aynı olmayacak.

Dürüstlük topluluğu, doğruluğa ve içtenliğe övgü düzer ama bunun neye mal olacağından hiç bahsetmezler.

Sandalyenin kenarları avuçlarımı ısırıyor. Ellerimi düşündüğümden daha güçlü sıkıyorum galiba. Birkaç saniye boyunca sandalyeye bakıyorum, sonra sandalyeyi havaya kaldırıp ters çevirerek sağlam omzumda dengeliyorum. Salonda yukarı tırmanmama yarayabilecek bir merdiven bakınıyorum. Tek görebildiğim, yerden yükselen tribün bankları.

En yüksek banka çıkıp sandalyeyi başımın üzerine kaldırıyorum. Duvardaki pencere boşluğunun kenarına zor değiyor. Zıpladığımda sandalye pervaza oturuyor. Omzum acıyor, iyileşmesi için kolumu zorlamamam gerekiyor ama yapmam gereken şeyler var.

Zıplayıp pervaza tutunuyorum, kendimi yukarı çekerken kollarım titremeye başlıyor. Bir bacağımı yukarı savurup bütün bedenimi pervaza çekiyorum. Yukarı çıktığımda biraz uzanarak derin nefesler alıp ciğerlerimden dışarı salıyorum.

Daha önce pencere olan kemerli boşlukta ayağa kalkıp şehre bakıyorum. Ölü nehir, binaların arasından kıvrılıp gözden kayboluyor. Kırmızı boyaları

dökülen köprü, çamurun üzerinden uzanıyor. Karşı kıyıdaki binaların hemen hepsi boş. Bir zamanlar şehri dolduran yeterince nüfus olduğuna inanmak çok zor.

Bir saniyeliğine sorgulama anını yeniden hatırlamak için kendime izin veriyorum. Tobias'ın ifadesiz yüzü, sırf akıl sağlığımı koruyabilmem için bastırdığı öfkesi... Christina'nın boş bakışları... "Dürüstlüğün için teşekkürler," fısıltıları. Yaptıklarım onlara dokunmadığı için bunu söylemek kolay.

Sandalyeyi kaptığım gibi dışarı fırlatıyorum. Önce küçük bir nida çıkıyor ağzımdan, sonra bu nida çığlığa dönüşüyor. Sandalye yere uçarken Acımasız Merkezinin tepesinde durmuş haykırıyorum. Çığlığım boğazımı yakana kadar haykırıyorum. Sonra sandalye yere çarparak narin bir iskelet gibi parçalanıyor. Pervazın kenarına oturup başımı duvara dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

İşte o zaman aklıma Al geliyor.

Acaba Al, Cesurluk yerleşkesindeki Çukura atlamadan önce uçurumun kıyısında ne kadar durmuştu?

Yaptığı korkunç şeylerin listesini yaparken -beni öldürmeye çalışmak da bunlardan biriydi- muhtemelen uzun süre durmuş olmalıydı. Belki yaptığı iyi, kahramanca, cesurca şeyleri de düşünmüş, sonra bunlardan sıkıldığına karar vermişti. Sadece yaşamaktan değil, var olmaktan da sıkılmıştı. Al olmaktan sıkılmıştı.

Gözlerimi açıp aşağıda belli belirsiz seçebildiğim sandalyenin parçalarına bakıyorum. İlk defa Al'i anlayabildiğimi hissediyorum. Tris olmaktan sıkıldım. Kötü şeyler yaptım. Yaptıklarımı geri alamam ve bunlar artık kimliğimin bir parçası. Çoğu zaman varlığımın tek parçası gibi geliyor bana.

Bir elimle pervaza tutunup öne eğiliyorum. Birkaç santim daha eğilsem ağırlığım beni aşağı çekecek. Düşüşüme engel olamayacağım.

Ama bunu yapamam. Annemle babam sırf beni sevdikleri için öldüler. Sebepsiz yere kendimi öldürmem, onların fedakarlıklarının karşılığı olamaz; her ne yapmış olursam olayım...

"Suçluluk duygusunun, sana daha sonra nasıl davranacağını öğretmesine izin ver," derdi babam.

"Ne olursa olsun seni seviyorum," derdi annem.

Bir yanımla onları zihnimden yakıp uzaklaştırmak, bir daha asla onlar için yas tutmamak istiyorum. Diğer yanım onlarsız nasıl birine

dönüşeceğimden korkuyor.

Gözlerim dolarken manzara bulanıklaşıyor. Sorgu salonuna geri iniyorum.

Portatif karyolaya döndüğümde gün ışımak üzere ve Tobias çoktan uyanmış. Dönüp asansöre giderken arkasından gidiyorum çünkü bunu yapmamı istediğini biliyorum. Asansörde yan yana duruyoruz. Kulaklarım çınlıyor. ikinci katta indiğimizde titremeye başlıyorum. Titreme ellerimden kollarıma ve göğsüme yayılıyor, sonunda bütün vücudum durduramayacağım bir şiddetle sarsılıyor. Karşılıklı asansörlerin arasında, Dürüstlük sembolünün dengede durmayan kefelerinin üzerinde duruyoruz. Aynı sembol Tobias'ın sırtında da var.

Uzun süre bana bakmıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını eğmiş, öylece duruyor. Bu haline dayanamıyorum, çığlık atmak istiyorum. Bir şey söylemeye çalışıyorum ama söyleyeceğim kelimeleri bulamıyorum. Özür dileyemem çünkü gerçeği söyledim ve gerçeği bir yalanla değiştiremem. Bahanem de yok.

"Bana söylemedin," diyor. "Neden?"

"Çünkü ben..." Başımı iki yana sallıyorum. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Kaşlarını çatıyor. "Çok kolay, Tris.

"Doğru," diyorum başımla onaylayarak. "Bu çok kolay. Tek yapmam gereken karşına geçip 'Bu arada Will'i öldürdüm ve şimdi vicdan azabından içim parçalanıyor. Neyse kahvaltıda ne var?' demekti. Değil mi? Değil mi?" Birden her şey üstüme üstüme gelmeye başlıyor. Gözlerim dolarken bağırıyorum, "Neden sen de en iyi arkadaşlarından birini öldürüp sonuçlarıyla baş etmeye çalışmayı denemiyorsun?"

Ellerimle yüzümü örtüyorum. Yine ağladığımı görmesini istemiyorum. Omzuma dokunuyor.

"Tris," diyor bu sefer nazik bir sesle. "Özür dilerim. Biliyormuş gibi davranmamalıydım. Ben sadece..." Birkaç saniye bocalıyor. "Keşke böyle bir şeyi söyleyebilecek kadar bana güvenseydin."

Sana güveniyorum zaten, demek geçiyor içimden. Ama bu doğru değil. Yaptığım korkunç şeylere rağmen beni sevmeye devam edeceğine güvenemedim. Bu konuda kimseye güvenemem ama bu onun sorunu değil, benim sorunum.

"Şunu söylemeye çalışıyorum," diyor Tobias. "Su tankında neredeyse boğulmak üzere olduğunu Calebdan öğrenmek zorunda kalıyorum. Sence

de bu biraz tuhaf değil mi?"

Tam da özür dilemek üzereyken söylenecek laf mı şimdi bu?

Parmak uçlarımla yanaklarımı silip ona bakıyorum.

"Tuhaf bulduğum bir sürü şey var," diyorum sesimi alçak tutmaya çalışarak. "Mesela erkek arkadaşımın ölmüş olması gereken annesini canlı olarak karşımda görmek. Ya da bana hiç bahsetmediği halde topluluksuzlarla işbirliği yaptığını öğrenmek. Bunlar da bana biraz tuhaf geliyor."

Tobias elini omzumdan çekiyor.

I 56

"Sorun sadece bendeymiş gibi davranma," diyorum. "Sana güvenmiyorsam sen de bana güvenmiyorsun."

"Eninde sonunda bu konulan konuşacağımızı düşünmüştüm," diye yanıtlıyor. "Her şeyi anında sana söylemek zorunda mıyım?"

O kadar kızgınım ki birkaç saniye konuşamıyorum bile. Yanaklarım yanmaya başlıyor.

"Tanrı aşkına, Dört!" diye patlıyorum sonunda. "Sen bana her şeyi anında söylemek zorunda değilsin ama bana gelince her şeyi anında sana anlatmam gerekiyor, öyle mi? Bunun ne kadar aptalca olduğunu anlayamıyor musun?"

"Her şeyden önce, bir daha sakın adımı bir silah gibi bana karşı kullanma," diyor parmağını yüzüme doğrultarak. "İkincisi, topluluksuzlarla işbirliği yaptığım falan yok, sadece düşünüyorum. Bir karar vermiş olsaydım, sana söylerdim. Ve üçüncüsü; Will olayını bir aşamada söylemeye niyetlenmiş olsaydın her şey farklı olurdu ama böyle bir şeye hiç niyetlenmediğin gayet ortada."

"Will olayım söyledim aslında!" diyorum. "Söylememin nedeni gerçeklik serumu değildi. Söylemeyi seçtiğim için söyledim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Serumun etkisi altındayken her şeyin farkındaydım. Yalan söyleyebilirdim, gerçeği senden saklayabilirdim. Ama bunu yapmadım, çünkü gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

"Söylemek için ilginç bir yol!" diyor kaşlarını çatarak. "Yüzlerce insanın önünde! Aman ne hoş!"

"Ya? Demek söylemem yetmiyor, illa senin istediğin şekilde olsun, öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir dahaki sefere çay demleyip odayı havalandırdığımdan emin olurum, ne dersin?" Tobias öfkeli bir homurtu salıp sırtını dönüyor ve hızlı adımlarla uzaklaşıyor. Tekrar geri döndüğünde

yanakları kıpkırmızı öfke lekeleriyle dolu. Onu bu halde gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

"Bazen," diyor sakinliğini korumaya çalışarak, "seninle birlikte olmak hiç kolay değil, Tris." Başını çeviriyor.

Kolay olmadığını bildiğimi ama son birkaç haftayı onsuz atlatamayacağımı söylemek istiyorum. Bunun yerine kalbim kulaklarımda atarken ona bakmakla yetiniyorum.

Ona ihtiyacım olduğunu söyleyemem. Onu muhtaç olamam, bu kadar net. Birbirimize muhtaç olmamalıyız çünkü bu savaşta kimin ölüp kimin kalacağını hiç kimse bilemez.

"Özür dilerim," derken sesimde öfkeden eser yok. "Sana karşı dürüst olmalıydım."

"Bu mudur? Bütün söyleyeceğin bu mu?" Suratını asıyor. "Başka ne dememi istiyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hiçbir şey, Tris. Hiçbir şey!" Uzaklaşmasını seyrediyorum. İçimdeki boşluğun büyüyerek beni hızla parçalayacağını hissediyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"PEKALA, BURADA NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?" DIYE SORUYOR ısrarlı bir ses.

Koridorlardan birindeki şiltenin üzerinde oturuyorum. Buraya bir şey yapmaya gelmiştim ama geldiğimde yapmak istediğim şey aklımdan uçup gitti. O yüzden sadece oturmaya karar verdim. Başımı kaldırıp bakıyorum. Hancock binasındaki asansörlerde ayağıma bastığında tanıştığım Lynn, soran gözlerle bana tepeden bakıyor. Saçları uzamış, hala kısa ama artık kafa derisini göremiyorum.

"Oturuyorum," diye yanıtlıyorum. "Niye?"

"Çok komiksin." Kız iç çekiyor. "Eşyalarını topla. Sen bir Cesursun ve bir Cesur gibi davranma zamanın geldi de geçiyor bile. Dürüstlükte itibarın sarsılacak, haberin olsun."

"Ne varmış itibarımda?"

"Bizi tanımıyormuş gibi davranıyorsun."

"Ortalıkta görünmeyerek Christina'ya iyilik yapıyorum."

"Christina." Lynn burnundan kıkırdıyor. "O aşık bir bebek. insanlar ölür. Savaşta insanlar ölür. Eninde sonunda bu gerçeği anlayacaktır."

“Evet, insanlar ölür ama genellikle en iyi arkadaşları tarafından öldürülmezler.”

“Her neyse.” Lynn bu sefer sabırsızca iç çekiyor. “Hadi kalk!”

Direnmek için bir sebep göremiyorum. Kalkıp bir dizi koridorda onu takip ediyorum. Uzun adımlarla yürüdüğü için ona yetişmek zor oluyor.

“Korkunç erkek arkadaşın nerede?” diye soruyor.

Ekşi bir şey yemişim gibi dudaklarım büzüşüyor. “O korkunç biri değil!”

“Tabii ki değil.” Lynn pis pis sırıtıyor.

“Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Kız omuz silkiyor. “Eh, onun için de bir ranza tutabilirsin! Şu Cesurluk-Bilgelik piçlerini unutmaya çalışıyoruz. Toparlanmamız lazım.”

Gülüyorum. “Cesurluk-Bilgelik piçleri ha?”

Bir kapıyı itip açtığında önümüze çıkan salon, bana binanın lobisini hatırlatıyor. Yerleri kaplayan siyah mermerin ortasında devasa boyutlarda beyaz bir sembol olması şaşırtıcı gelmiyor ama sembolün büyük bölümü ranzaların altında kalıyor. Her yerde Cesurluk erkekleri, kadınları, çocukları var; gözüme tek bir Dürüst bile çarpmıyor.

Lynn beni salonun sol tarafındaki ranzaların arasına götürüyor. Ranzalardan birinin alt yatağında oturan bir çocuğa gözlerini dikiyor. Çocuk bizden sadece birkaç yaş küçük, ayakkabısının bağını çözmeye çalışıyor.

“Hec,” diyor Lynn. “Kendine başka bir ranza bulman gerekecek.”

“Ne? Hayatta olmaz,” diyor çocuk başını kaldırmadan. “Sırf geceyarıları aptal arkadaşınla yastık sohbeti yapasın diye yine yerimi değiştirmeyeceğim.”

“O arkadaşım falan değil,” diye azarlıyor Lynn çocuğu. Neredeyse kahkahayı koyuveriyorum. “Hec, bu Tris. Tris, küçük kardeşim Hector’la tanış.”

Çocuk adımı duyunca hemen başımı kaldırıyor ve açık ağzıyla beni seyrediyor.

“Tanıştığımıza sevindim,” diyorum.

“Sen Uyumsuzsun,” diyor Hector. “Annem senden uzak durmamı söyledi, tehlikeli olabilirmişsin.”

“Öyle. Tris korkunç bir Uyumsuz ve sadece beyin gücüyle birazdan kafanı padatacak,” diyor Lynn parmağıyla kaşlarının arasını dürterek. “Sakın bana Uyumsuzlarla ilgili bu aptallıklara inandığını söyleme!”

Hector kıpkırmızı kesilirken yatağın yanına yığdığı eşyalarını hızla toplamaya başlıyor. Taşınmak zorunda kalmasına üzülüyorum ama sonra eşyalarını birkaç ötedeki ranzaya attığını görüyorum. Neyse ki uzağa gitmesi gerekmiyor.

“Ben de orada yatabilirdim,” diyorum.

“Evet, biliyorum.” Lynn sırıtıyor. “Bunu hak etti. Uriah’ın gözünün içine baka baka Zeke’nin bir hain olduğunu söyledi. Yani söylediği yanlış değil, ama bu ona pislik gibi davranması hakkını vermiyor. Sanırım Dürüstlük onu yüreklendiriyor. Canının istediğini söyleyebileceğini düşünüyor. Hey, Mar!” Marlene ranzalardan birinden başını uzatıyor ve beni görünce ağzı kulaklarında gülümsüyor.

“Selam Tris!” diye selamlıyor beni. “Hoşgeldin! N’aber Lynn?”

“Küçük kızların birkaç kıyafetlerinden feragat etmelerini sağlayabilir misin?” diye soruyor Lynn. “Sadece tişört değil. Kot, iç çamaşırı, hatta belki yedek bir çift ayakkabı?”

“Tabii,” diyor Marlene.

Çakımı ranzanın altına koyuyorum.

“Neymiş şu aptallıklar?” diyorum.

“Yok efendim Uyumsuzların süper beyin güçleri varmış falan. Hadi canım sen de!” Omuz silkiyor. “Buna inandığını biliyorum ama ben inanmam.”

“O zaman simülasyonlar sırasında uyanık olmamı nasıl açıklıyorsun?” diye soruyorum. “Ya da tamamen direnebilme-

• i» mı?

“Bence liderler rasgele insanları seçip onlar için simülasyonları değiştiriyorlar.”

“Bunu niye yapsınlar ki?”

Elini yüzüme doğru sallıyor. “Dikkatleri dağıtmak. Annem gibi Uyumsuzları o kadar çok kafaya takıyorsunuz ki liderlerin neler yaptığını düşünmeye fırsat kalmıyor. Bu da bir tür zihin kontrolü işte.”

Göz ucuyla bana bakıp topuğuyla mermer zemini dövüyor. Son seferinde simülasyonun etkisi olduğu anları hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Saldırı simülasyonu sırasında...

Fedakarlara olanlara o kadar odaklanmıştım ki Cesurların başına neler gelmiş olabileceğini düşünmek neredeyse aklıma bile gelmemişti. Yüzlerce Cesurluk üyesi cinayet işlemenin kara lekesiyle uyanmıştı, üstelik bunu tamamen iradeleri dışında yapmışlardı.

Lynn’le tartışmamaya karar veriyorum. Komplo teorilerine inanmak istiyorsa onu ikna edebileceğimi hiç sanmıyorum. Bunu ancak yaşayarak öğrenebilir.

“Kıyafetleri getiriyorum,” diye uyarıyor Marlene ranzaya yaklaşırken. Kucağında kendi ölçülerine uygun siyah kıyafetlerden bir yığın var. Yüzünde başarmış olmanın verdiği tatmin duygusuyla bir gülümseme eşliğinde giysileri bana uzatıyor. “Ablana biraz vicdan yapıp elbise vermesini istedim, Lynn. Üç tane birden verdi.”

“Senin ablan mı var?” diye soruyorum Lynn’e.

“Evet,” diye yanıtlıyor. “On sekiz yaşında. Dört’le aynı adaylık sınıfındaymışlar.”

‘Adı ne?

“Shauna,” diyor. Sonra Marlene’e bakıyor. “Ona hiçbirimizin yakın zamanda elbiseye ihtiyacı olmayacağım söyledim ama her zamanki gibi bir kulağından girip ötekinden çıkmış olmalı.” Shauna’yı hatırlıyorum. Binanın tepesinden iple kayarken beni aşağıda karşılayanlardan biriydi.

“Bence elbiseyleyken dövüşmek daha kolay,” diyor Marlene, parmağıyla çenesini döverken. “Bacakların daha rahat hareket eder. Üstelik insanların donunu görmesi kimin umrunda? Sonuçta karşındakini bayıltana kadar tekmeleyebilirsin.” Lynn, sanki bu zeka kıvılcımını takdir ediyormuş da bunu kendine itiraf edemiyormuş gibi susuyor.

“Nedir bu don meselesi?” diye araya giriyor, yandaki ranzaya gelen Uriah. “Konu her neyse ben varım.”

Marlene onun koluna yumruk atıyor.

“Bu gece birkaç kişi Hancock binasına gideceğiz,” diyor Uriah. “Hepiniz gelebilirsiniz. Saat onda buradan çıkıyoruz.” “Kaymaya mı?” diye soruyor Lynn.

“Hayır. Gözetim. Bilgelik geceleri ışıklarını yanık tutuyormuş, pencerelerden içeriyi gözlemek kolay olacak. Ne yaptıklarını görebiliriz.”

“Ben gelirim,” diyorum.

“Ben de,” diye atılıyor Lynn.

“Ne? Ay, ben de!” diyor Marlene, Uriah’a gülümseyerek. “Gidip yiyecek bir şeyler alacağım. Gelmek ister misin?” mam

“Olur,” diye yanıtlıyor Uriah.

Marlene elini sallayarak uzaklaşıyor. Önceden neredeyse zıplaya zıplaya yürürdü, şimdiyse adımları daha yumuşak, daha zarif belki ama her

zamanki çocuksu neşesi eksilmiş. Simülasyonun etkisi altındayken neler yaptığını merak ediyorum.

Lynn dudaklarını büzüyor.

“Ne?” diye soruyorum.

“Hiç!” diyor sertçe. Başını iki yana sallıyor. “Son zamanlarda sık sık baş başa takılıyorlar.”

“Sanırım bütün arkadaşlarına ulaşmaya çalışıyor,” diyorum. “Zeke ve diğerleri.

“Öyle. Ne kabustu ama! Bir gün buradaydı, sonra bir baktık...” Iç çekiyor. “İstediğin kadar birine cesur olmayı öğret, başa gelmedikçe o kişinin neler yapacağını asla bilemezsin.”

Gözlerini benimkilere dikiyor. Gözlerinin altın kahverengi olduğunu daha önce fark etmemiştim. Garipsiyorum. Ve artık saçları uzadığı için gözüme ilk çarpan dazlak kafası olmadığından güzel burnu ve dolgun dudakları da dikkatimi çekiyor. O kadar çekici ki güzelleşmek için çaba sarf etmesine bile gerek yok. Bir an için güzelliğini kıskanıyorum. Sonra saçlarını güzel olmaktan nefret ettiği için kazımış olabileceğini düşünüyorum.

“Ama sen cesursun,” diye devam ediyor. “Bunu söylememe gerek yok, zaten biliyorsun. Yine de bildiğimi bilmeni istedim.”

Bana iltifat ediyor ama tokat yemişim gibi hissediyorum.

Sonra ekliyor: “Sakın her şeyi mahvetme!”

Öğle yemeği ve kısa bir uykudan birkaç saat sonra omzumdaki sargıyı değiştirmek üzere yatağımın kenarında oturuyorum. Tişörtümü çıkardığım için atletimleyim. Cesurlar ranzalarda biraraya toplanmış, şakalaşarak kahkahalar atıyorlar. Yarama merhem sürerken ciyaklamasına bir kahkaha duyuyorum. Uriah Marlene’i omzuna atmış, ranzaların arasından koşuyor. Yanımdan geçerlerken suratı kıpkırmızı kesilmiş kız bana el sallıyor.

Yan ranzada oturan Lynn kıkırdıyor. “Olan bitene rağmen hala nasıl böyle flört edebildiğine inanamıyorum.”

“Ne yani, suratını asarak mı dolaşsın sürekli?” diye soruyorum, sargı bezini omzuma bastırırken. “Belki Uriahtan öğrenebileceğin bir şeyler vardır.”

“Konuşana bak!” diyor Lynn. “Sürekli bunalımdasın. Sana bundan sonra Trajediler Kraliçesi Beatrice Prior desek yeri var.

Ayağa kalkıp şakadan omzuna vuruyorum ama vuruşum niyetlendiğimden biraz daha sert kaçıyor. “Kapa çeneni!”

Kız bana bakmadan beni omzumdan itiyor. “Ben Kasıntılardan emir almam.”

Dudağındaki hınzır kıvrımı gördüğümde sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyor.

“Nereye?” diye soruyor Tobias, ranzasından aşağı kayıp yanıma inerek. Ağzımın kuruduğunu hissediyorum. Gün boyunca onunla konuşmadım ve şimdi de ne yapacağımı bilemiyorum. Tekrar konuşmaya başladığımızda tuhaf bir durum mu olacak, yoksa yine eskisi gibi mi konuşacağız?

“Bilgelikte casusluk yapmak için Hancock binasının tepesine,” diyor Lynn. “Gelmek ister misin?”

Tobias yan gözle bana bakıyor. “Hayır, burada yapmam gereken birkaç iş var. Ama dikkatli olun!”

Başımla onaylıyorum. Neden bizimle gelmediğini biliyorum. Tobias mümkün olduğunca yüksek yerlerden uzak durmaya çalışıyor. Koluma dokunup, durmama neden oluyor. Kavga ettiğimizden beri bana dokunmadığı için kasılıyorum, bunu hissedince elini çekiyor.

“Sonra görüşürüz,” diye mırıldanıyor. “Aptalca bir şey yapma!” “Bana güvendiğin için teşekkürler,” diyorum suratımı asarak.

“Öyle demek istemedim,” diyor. “Diğerlerinin aptalca bir şeyler yapmalarına izin verme. Seni dinleyeceklerdir.”

Öpecekmiş gibi eğiliyor, sonra belli ki vazgeçerek geri çekiliyor ve dudağını ısırıyor. Sinek küçük ama mide bulandırıyor. Bakışlarından kaçmak için Lynn’in arkasından koşuyorum.

Koridorda asansörlere doğru beraberce yürüyoruz. Cesurlar duvarları renkli karelerle işaretlemeye başlamışlar bile. Dürüstlük genel merkezi onlar için bir labirentten farksız. Yollarını bulmak için buna ihtiyaçları var. Ben de sadece belli başlı yerleri biliyorum: Yatakhane, kafeterya, lobi ve sorgu odası.

“Neden herkes Cesurluk yerleşkesinden ayrıldı?” diye soruyorum. “Hainler orada kalmıyor, değil mi?”

“Hayır, Bilgelik Merkezi’ndeler. Cesurluk yerleşkesi, şehrin en yoğun güvenlik kamerasının bulunduğu yer, o yüzden oradan ayrıldık,” diyor Lynn. “Bilgeliktekilerin kayıtlara ulaşabildiklerinden emindik. Üstelik bütün kameraların yerini bulmak çok zaman alacaktı. O yüzden en iyisinin ayrılmak olduğuna karar verdik.”

“Zekice.”

“Bazen kafamız çalışıyor işte.”

Lynn parmağıyla birinci kat düğmesine basıyor. Kapıdaki yansımamıza bakıyorum. Kız benden birkaç santim daha uzun, bol tişörtü ve pantolonuna rağmen vücudunun kıvrımlarını gözümde canlandırabiliyorum.

“Ne var?” diye soruyor kaşlarını çatarak.

“Neden kafanı kazıdın?”

“Adaylık yüzünden,” diyor. “Cesur olmayı seviyorum ama Cesurluk erkekleri adaylık sürecinde kızları bir tehdit olarak görmüyor. Çok canımı sıktılar. Kız gibi görünmezsem belki bana başka bir gözle bakmaya başlarlar diye düşündüm.”

“Bence hafife alınmanın avantajını kullanabilirdin.”

“Ne yapacaktım yani? Ödümü koparan bir şeyle karşılaştığımda bayılma numarası mı?” Lynn gözlerini deviriyor. “O kadar onursuz değilim!”

“Bence Cesurların en büyük sorunu korkmayı reddetmeleri,” diyorum. “Ne kadar güçlü olduğunu insanların kafasına kakmak zorunda değilsin.”

“Bilgeliktenmiş gibi davranmaya devam edeceksen mavi giyinmeye başlamak senin için daha iyi olur,” diyor kız. “Hem sen de farklı bir şey yapmıyorsun, sadece kafanı kazıtmıyorsun.”

Pişman olacağım bir şey söylememek için asansörden çıkıyorum. Lynn kolay affeden biri ama çoğu Cesur gibi çabuk öfkelenebiliyor. Gerçi ben de öyleyim, sadece kolayca affedemiyorum.

Her zamanki gibi birkaç Cesurluk askeri büyük silahlarıyla giriş kapısının önünde volta atarak nöbet tutuyor. Onlardan hemen önce daha genç cesurlardan oluşan küçük bir grup var: Uriah, Marlene, Lynn’in ablası Shauna ve Dört transfer adayları eğittiği sırada Cesurlukta doğan diğer adayları eğiten Lauren... Kız başını oynattığında kulağı parlıyor çünkü kızın kulağı baştan aşağı küpelerle dolu.

Lynn bir anda durup küfrü bastığında neredeyse çarpışıyoruz.

“Ay ne tatlı bir şeysin sen öyle!” diyor Shauna, gülümseyerek kardeşine bakarken. Birbirlerine pek benzemiyorlar, sa dece açık kumral saçları aynı. Shauna’nın çenesi benimki gibi daha sivri.

“Evet, hayatımın amacı bu. Tadı bir şey olmak,” diye yanıtlıyor Lynn.

Shauna, kolunu kardeşinin omzuna sarıyor. Lynn’i ablasıyla birlikte görmek tuhaf. Daha doğrusu Lynn’in biriyle bir bağı olmasına tanık olmak çok tuhaf. Shauna bana göz attığında gülümsemesi kayboluyor. Gözlerinde şimdi temkinlilik var.

“Selam,” diyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Merhaba,” diyor Shauna.

“Ay annem senin de kafana girdi, değil mi?” derken yüzünü elleriyle örtüyor Lynn. “Shauna.

“Lynn. Bir kere olsun çeneni kapalı tut!” diyor Shauna, gözlerini benden ayırmadan. Gergin görünüyor. Sanki ona her an saldırabileceğimi düşünüyor. Tabii süper beyin gücümle...

“Ah!” diyor Uriah yardımıma koşarak. “Lauren’la tanışmış miydin?”

“Evet,” diyor kız, ben cevap veremeden. Berrak ve sert bir sesi var, her zamanki sesi olduğunu bilmesem Uriah’ı azarladığını düşüneceğim. “Adaylık sırasında korku simülasyonumdan geçti. O yüzden beni gerektiğinden fazla tanıyor olmalı.”

“Sahi mi? Transfer adayların Dört’ün korku simülasyonundan geçtiğini sanıyordum,” diyor Uriah.

“Sanki herhangi birinin bunu yapmasına izin verirmiş gibi konuşuyorsun,” diyor Lauren burnundan kıkırdayarak.

Birden içim ısınıp yumuşuyor. Dört, korku simülasyonuna girmeme izin verdi.

Lauren’ın omzunun üzerinden bir mavilik gördüğümde başımı uzatıp bakıyorum.

Sonra tabancalar ateş etmeye başlıyor.

Kapının camları patlayarak paramparça oluyor. Dışarıda mavi kolluklu Cesurluk askerleri daha önce hiç görmediğim silahlarla duruyorlar. Silahların namlusundan mavi şimşekleri andıran ışınlar fırlıyor.

“Hainler!” diye bağırıyor biri.

Cesurluk askerleri neredeyse aynı anda silahlarını çekiyor. Bende silah olmadığından sadık Cesurların arkasındaki bir duvarın ardına geçiyorum. Cam parçaları ayaklarımın altında çatırdarken cebimden çakımı çıkarıyorum.

Etrafımda insanlar yere yığılıyor. Topluluk arkadaşlarım. En yakın arkadaşlarım. Kulak zarlarımı patlatan kurşun sesleriyle birlikte herkes yere düşüyor, ölüyor ya da can çekişiyor.

Sonra birden donakalıyorum. Mavi ışıklardan biri göğsüme doğrultulmuş. Ateşten kaçmak için yana atlıyorum ama yeterince hızlı olamıyorum.

Silah patladığında yere yığılıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AĞRI BELLİ BELİRSİZ BİR SIZIYA DÖNÜŞÜYOR. ELİMİ CEKETİMİN altından kaydırıp omzumu kontrol ediyorum.

Kanamıyor. Ama bir şey bana çarpıp yere düşürdü, yani vurulmuş olmalıyım. Parmaklarımla omzumu iyice yokluyorum ve bir noktada sert bir şişlik hissediyorum.

Yüzümün hemen yanında bir çatırdama duyuyorum. Elim büyüklüğünde metal bir silindir yuvarlanarak yanı başımda duruyor. Daha itmeme kalmadan silindirin iki ucundan da beyaz bir duman fışkırıyor. Öksürürken nesneyi alıp uzağa fırlatıyorum. Tek silindir bu değil gerçi, lobinin her yerindeler, bütün alanı gözü yakmayan, ciğerleri acıtmayan bir dumana boğuyorlar. Aslında dumanlar birkaç saniye içinde buhar gibi uçup gözden kaybolduğunda etrafı gayet net görebiliyorum.

Bunun amacı ne olabilirdi ki?

Etrafta yatan Cesurluk askerlerinin gözleri hep kapalı. Uriah'ı baştan aşağı süzerken kaşlarım çatılıyor. Üzerinde ya da çevresinde hiç kan yok. Hayati organlarına isabet eden bir kurşun yarası da göremediğime göre demek hala yaşıyor. İyi de bizi bayıltan neydi? Sol omzumun üzerinden arkama baktığımda Lynn'in yarı kıvrılmış, tuhaf bir pozisyonda yattığını görüyorum. O da baygın.

Cesurluk hainleri silahlarını doğrultmuş oldukları halde lobiye giriyor. Ne yapacağımı bilemediğim her seferinde olduğu gibi yine aynı şeyi yapıyorum: Diğer herkes gibi davranıyorum. Başımı kımıldatmadan gözlerimi yumuyorum. Adım sesleri yaklaşırken kalbim sıkışıyor, mermer zeminde bot gıcırtıları nefesimi kesiyor. İçlerinden biri elime bastığında acıyla çığlık atmamak için dilimi ısırıyorum.

"Neden hepsini başlarından vurmuyoruz, anlamış değilim," diyor biri. "Ordu olmadığında biz kazanırız."

"Bob, herkesi öldüremeyiz," diyor soğuk bir ses.

Ensemdeki tüyler ürperiyor. Bu sesi nerede duysam tanırım: Cesurluk lideri Eric.

"Kimse kalmazsa, refah yaratmak için koşulların da kalmaz," diye devam ediyor. "Her neyse. Zaten görevin soru sormak değil." Sesini yükseltiyor. "Yarınız asansörlere, diğerleri merdivenlere, sağ ve sol! Gidin!"

Sol tarafımda birkaç adım ötede bir tabanca vardı. Gözlerimi açıp tabancayı kaptığım gibi daha ne olduğunu anlayamadan ona ateş edebilirim. Ama paniğe kapılmadan tabancayı doğrultabileceğimin bir garantisi yok.

Gözlerimi açmadan önce ayak seslerinin asansörler ve merdivenlerde uzaklaşmasını bekliyorum. Lobideki herkes baygın gibi görünüyor. İçeri ne gazı sıktılarsa simülasyonla ilgili olmalı, aksi takdirde tek uyanık insan ben olmazdım. Kafam almıyor, bütün bunlar aşina olduğum simülasyon prensiplerine hiç uymuyor ama şu anda bunları düşünecek zamanım yok.

Ayağa kalkarken omzumdaki ağrıya aldırmamaya çalışıyorum. Elimde çakımla kapının yakınındaki ölü bir Cesurluk haininin yanına gidiyorum. Orta yaşlı bir kadın bu. Kadının siyah saçlarında birkaç beyaz tel görüyorum. Kafasındaki kurşun yarasına bakmamaya çalışsam da loş ışıkta bir şeyin parladığı dikkatimi çekiyor. Gözlerimi kaçırırken sessizce öğürüyorum çünkü gördüğüm muhtemelen kadının kafatası kemiği.

Düşün. Kim olduğu, adının ne olduğu, kaç yaşında olduğu önemli değil. Benim derdim kadının kolundaki mavi kolluk. Buna odaklanmalıyım. Parmağımı kumaşın altına sokmaya çalışıyorum ama olmuyor. Muhtemelen siyah ceketinin koluna dikilmiş. Ceketi de almam gerekecek.

Kendi ceketimi çıkarıp kadının yüzüne atıyorum, böylece kafasındaki yarayı görmeyeceğim. Sonra ceketin fermuarını çözüp önce sol kolundan sonra da sağ kolundan ceketi çıkarıyorum. Ağır cesedin altından ceketi çekerken dişlerimi ister istemez sıkıyorum.

“Tris!” diyor biri. Bir elimde ceket, diğer elimde çakım arkama dönüyorum. Çakıyı hemen saklıyorum çünkü istilacı

Cesurlarda çakı değil silahlar vardı. Gereksiz yere kuşku uyandırmak istemem.

Uriah arkamda duruyor.

“Sen de mi Uyumsuzsun?” diye soruyorum. Şok geçirmeye vakit yok.

“Evet,” diyor.

“Bir ceket kap kendine,” diyorum.

Cesurluk hainlerinden birinin yanına diz çöküyor. Bu seferki Cesurluk üyesi olamayacak kadar genç biri. Ölümün soldurduğu yüzüne bakarken irkiliyorum. Bu kadar genç birinin ölmemesi gerekirdi, burada olması bile çok yanlıştı.

Öfkeden yüzümü ateş basarken kadının ceketini üzerime geçiriyorum. Uriah da cesetten aldığı ceketi giyerken dudaklarım büzüyor.

“Sadece onlar öldü,” diyor sessizce. “Sence de tuhaf değil

♦ «S» mı?

“Vurulacaklarını bile bile üzerimize gelmiş olmalılar,” diyorum. “Soruları sonraya bırakalım. Yukarı çıkmalıyız.”

“Yukarı mı? Neden?” diye soruyor. “Buradan çıkmamız lazım.”

“Ne olduğunu anlamadan kaçmak mı istiyorsun?” Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. “Yukarıdaki Cesurlar neyle vurulduklarını anlayamadan hem de?”

“Ya birileri bizi tanırsa?”

Omuz silkiyorum. “Dua edelim de tanımasınlar.”

Merdivenlere doğru atıldığımda Uriah peşimden geliyor. Daha ilk basamağa adım attığımda ne yapmaya çalıştığımı ben de merak ediyorum. Bu binada muhtemelen daha fazla Uyumsuz var ama ne olduklarını biliyorlar mı? Nasıl gizleneceklerini biliyorlar mı? Peki ben kendimi hain Cesurlardan oluşan bir ordunun kucağına atmakla ne kazanacağım?

Cevabı biliyorum: Pervasız ve gözükarayım. Büyük olasılıkla hiçbir şey kazanacağım yok. Muhtemelen öleceğim.

Daha da rahatsız edici olanı şu: Umursamıyorum.

“Yukarı çıkacaklardır,” diyorum nefes nefese. “Sen de çık, üçüncü kata git. Herkese binayı terk etmelerini söyle. Sessizce.”

“Sen nereye gidiyorsun?”

“ikinci kata,” diyorum. İkinci katın kapısını omzumla açıyorum. Burada ne yapacağımı biliyorum: Uyumsuz arayacağım.

Koridorda ilerlerken siyah ve beyaz giysili baygın insanların üzerinden atlıyorum. Kimsenin duymadığını sandıkları bir anda Dürüstlük çocuklarının söylediği bir şarkının sözlerini hatırlıyorum:

Cesurlar, beşlinin en acımasızı

Birbirlerini acımadan parçalıyorlar...

Bu sözler şimdi her zamankinden daha anlamlı geliyor bana. Hain Cesurluk üyeleri, daha bir ay önce Fedakarları öldürmelerine neden olan simülasyondan çok da farklı olmayan bir uyku simülasyonuyia başka bir topluluğun merkezine saldırıyorlar.

Topluluklar arasında sadece bizimki böyle bölünebilir. Dostlukta hizipleşmeye izin verilmez. Fedakarlar asla bencilce davranmaz. Dürüstlükte ortak bir çözüm üretene kadar meseleyi tartışırlar. Bilgelik bile bu kadar mantıksız bir şey yapmaz. Biz gerçekten de en acımasız topluluğuz.

Önce kıvrık bir kolun, ardından ağzı açık uyuyan bir kadının üzerinden atlıyorum ve şarkının başka bir dizesi sessizce dilime takılıyor:

Bilgelik, beşlinin en soğuğu

Bilgi pahalıya patlıyor...

Jeanine’in Bilgelik ve Cesurluk topluluklarının ölümcül bir kombinasyon olacağını ne zaman keşfettiğini merak ediyorum. Acımasızlık ve buz gibi bir mantık, neredeyse iki topluluğu uyutmak da dahil her türlü zoru başarabilir.

Yürürken yüzleri ve vücutları inceliyorum, düzensiz bir nefes, titreşen kirpikler ya da baygın numarası yapıldığını anlayabileceğim herhangi bir işaret arıyorum. Şimdiye kadar duyduğum nefeslerin hepsi düzenli, bütün gözkapakları kıpırtısız. Belki Dürüstler arasında Uyumsuz yoktur.

“Eric!” Birinin koridorun diğer ucundan bağırdığım duyuyorum. Bana doğru yürürken nefesimi tutuyorum. Yerimden kımıldayamıyorum. Hareket edersem bana bakacak ve beni tanıyacak, bunu biliyorum. Kasılmaktan neredeyse titrerken yere bakıyorum. Bana bakma bana bakma bana bakma bana bakma...

Eric sol taraftaki koridordan geçip gidiyor. Araştırmama hızla devam etmem lazım ama merakım üstün geliyor, Eric’e kimin seslendiğini görmek istiyorum. Acil bir durum olmalı.

Gözlerimi yerden kaldırdığımda bir Cesurluk askerinin bir kadının yanında durduğunu görüyorum. Kadının üzerinde beyaz bluz ve siyah etek var; elleri ensesinde. Eric i profilden gördüğüm kadarıyla aç gözlerle gülümsüyor.

“Bir Uyumsuz,” diyor. “Aferin! Onu asansörlerin oraya götür. Hangilerini öldürüp hangilerini yanımızda götüreceğimize sonra karar veririz.”

Cesurluk askeri, kadını atkuyruğu saçlarından kavrayıp arkasından çekiştirerek asansörlere yöneliyor. Kadın ciyaklıyor, doğrulmaya çabalıyor, kıvranıyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama sanki boğazımda pamuk topları var.

Eric koridorda uzaklaşmaya başlıyor. Cesurluk askeri hala kadının saçlarından çekiştirirken Dürüstlük kadını çırpınarak yanımdan geçiyor. Ona bakmamaya çalışıyorum. Şimdiye kadar dehşetin nasıl işlediğini öğrendim: Birkaç saniye dehşetin beni ele geçirmesine izin veriyorum, sonra kendimi harekete geçmeye zorluyorum.

Bir... iki... üç...

Yepyeni bir amaçla yürümeye başlıyorum. Yerde yatanların uyanık olup olmadığını teker teker kontrol etmek çok fazla zaman alıyor. O yüzden gördüğüm ilk baygın insanın serçe parmağına sertçe basıyorum. Tepki gelmiyor, kılı bile kıpırdamıyor. Üzerinden atlayıp bir sonrakinin de parmağına ayakkabımla basıyorum. Yine bir şey olmuyor.

Birinin bağırdığını duyuyorum: “Bir tane daha buldum!” Ses koridorun çok ötesinden geliyor. Panikliyorum. Yerde yatan yaşlı kadın ve erkekleri, çocuk ve ergenlerin üzerinden atlayıp diğerlerinin parmaklarına, karınlarına, bileklerine basarak, tepki olup olmadığına bakıyorum. Bir süre sonra hızımdan yüzlerini bile görmez oluyorum, yine de hiçbir şey olmuyor. Uyumsuzlarla saklambaç oynuyorum, onların kim olduklarını bile bilmiyorum.

Sonra beklediğim olay gerçekleşiyor. Dürüstlükten bir kızın serçe parmağına bastığımda kızın yüzü acıyla ekşiyor. Çok küçük bir kıpırtı bu. Kızın acıya karşı direnci etkileyici, yine de dikkatimden kaçmıyor.

Omzumun üzerinden yakınlarda kimse var mı diye bakıyorum. Herkes, merkez koridordan uzak. En yakın merdiven sahanlığına göz atıyorum. Sadece dört metre ötemde, koridorun sağ tarafında bir merdiven var. Hemen kızın başının yanma çömeliyorum.

“Hey ufaklık!” diyorum fısıltıyla. “Sorun yok. Ben onlardan değilim.”

Gözleri hafifçe aralanıyor.

“Yaklaşık dört metre ötede bir merdiven var,” diyorum. “Sana söylediğimde hemen koşman gerekiyor, anladın mı?”

Başını sallıyor.

Yavaş hareketlerle ayağa kalkıp hafifçe arkama bakıyorum. Sol taraftaki Cesurluk haini öteki tarafa bakarken ayağıyla yerde yatan baygın bir Cesuru dürtüyor. Arkamdaki iki Cesurluk haini bir şeye gülüyor. Diğer taraftaki asker bana doğru yürümeye başlıyor, sonra başını kaldırıp tekrar geri dönüyor ve uzaklaşıyor.

“Şimdi,” diyorum.

Kız kalkıp bütün gücüyle merdiven sahanlığına açılan kapıya koşuyor. Kapı ardından kapanana kadar arkasından bakıyorum. Sonra camlardan birinde kendi yansımamı görüyorum. Ama baygın insanlarla dolu koridorda sandığım gibi yalnız değilim. Eric hemen arkamda duruyor.

Camda onun yansımasına bakıyorum, o da bana bakıyor. Kaçabilirim. Hızlı hareket edersem beni yakalamaya fırsatı olmayabilir. Ama daha bunu düşünürken bile ondan kaçamayacağımı biliyorum. Üstelik onu vuramam, çünkü aşağıda gördüğüm tabancayı yanıma almadım.

Dönüyorum, hızla dirseğimi kaldırıp Eric’in suratına savuruyorum. Dirseğim çenesine denk geliyor ama yeterince sert değil. Sol kolumu bir eliyle yakalarken diğer eliyle namluyu alnıma dayıyor. Gülümsüyor.

“Anlayamıyorum,” diyor. “Gerçekten buraya silahsız çıkacak kadar aptal mısın?”

“Eh, bunu yapacak katlar aklım var,” diyorum. Bütün gücümle, neredeyse bir ay önce ateş edip vurduğum ayağına basıyorum. Yüzü çarpıtırken haykırıyor ve tabancanın kabzasını çeneme vuruyor. İnlememek için dişlerimi sıkıyorum. Boynumdan kan süzülüyor, tabancayla bir yerimi yarmış olmalı.

Bütün bunlar olurken kolumdaki eli hiç gevşemiyor. Ama beni başımdan vurmamasının bir anlamı var: Henüz beni öldürmeye yetkisi yok.

“Hala hayatta olduğunu öğrenince şaşırdım,” diyor. “Sonuçta Jeanine’e sırf sana özel bir su tankı hazırlatmasını söyleyen bendim.”

Beni bırakmasını sağlayacak kadar nasıl canını yakabileceğimi bulmaya çalışıyorum. Kasığına sert bir tekmeye karar veriyorum ama arkamdan kaçıp iki kolumu birden yakalayarak kendine çektiğinde yerimden bile kıpırdayamıyorum. Tırnakları etime batıyor. Hem acıdan hem de sırtımda hissettiğim göğsünden dolayı dişlerimi sıkıyorum.

“Jeanine, Uyumsuzlardan birinin gerçek-zamanlı bir simülasyonda göstereceği tepkileri incelemenin ilginç olacağını düşündü,” diyor beni yürümeye zorlarken. Nefesi saç diplerimi gıdıklıyor. “Ben de kabul ettim. Gördüğün gibi Bilgelik topluluğunun en değerli özelliklerinden biri olan zeka, yaratıcılık gerektiriyor.”

Kolumu sıkarken nasırlarını tenimde hissedebiliyorum. Yürürken hafifçe sola kaykılarak adımlarına uymaya çalışı yorum. Birden topalladığını fark ettiğimde içimden seviniyorum.

“Bazen yaratıcılık mantıksızmış, boşa zaman harcamakmış gibi görünür... Oysa daha büyük amaçlar için gereklidir yaratıcılık. Bu durumda amacımız bilginin toplanması.”

Durmamla topuğumu bacaklarının arasına sertçe savurmam bir oluyor. Tiz bir çığlık boğazında takılıyor, elleri bir anlığına gevşiyor. Hemen elinden kurtulup kaçıyorum. Nereye koşacağımı bilmiyorum ama koşuyorum, koşmam lazım...

Dirseğimden yakalayıp geri çekiyor ve başparmağını yaralı omzuma bastırıyor. Öyle bir bastırıyor ki acıdan gözüm kararıyor, ciğerlerim yırtılırcasına çığlık atıyorum.

“Su tankı kayıtlarında omzundan vurulduğunu görmüştüm galiba,” diyor. “Demek yanılmamışım.”

Dizlerim boşaldığında umursamadan yakamı kavrıyor ve asansörlere doğru sürüklüyor. Ardından sendeleyerek giderken kumaş boğazımı sıkıyor, boğulur gibi oluyorum. Bütün vücudum bitmeyen bir acıyla zonkluyor.

Asansörlerin oraya vardığımızda beni daha önce gördüğüm Dürüstlük kadınının yanında yere çökmeye zorluyor. Karşılıklı asansörlerin arasındaki koridorda yere oturmuş dört kişinin başında Cesurluk askerleri silahlarıyla bekliyor.

“Bir silah sürekli üzerinde olacak,” diye emrediyor Eric, beni göstererek. “Silah doğrultulacak demiyorum, üzerinde olacak.”

Cesurlardan biri tabancasının namlusunu enseme dayıyor. Derimde soğuk halkayı hissedebiliyorum. Başımı kaldırıp Briç e bakıyorum. Yüzü kızarmış, gözleri dolmuş.

“Sorun ne Eric?” diyorum kaşlarımı kaldırarak. “Küçük bir kızdan mı korkuyorsun yoksa?”

“Ben aptal değilim!” diyor saçlarını düzeltirken. “Şu küçük kız numarasını daha önce yutmuş olabilirim ama bir daha olmaz. Ellerindeki en iyi saldırı köpeği sensin.” Üzerime eğiliyor. “Eminim bu yüzden çok yakında uyutulacaksın.”.

Asansör kapısı açıldığında Cesurluk askerlerinden biri Uriah’ı dışarı itiyor. Uriah’ın dudakları kanıyor. Diğer Uyumsuzların yanına beklenirken bana bakıyor ama insanları uyarma konusunda başarılı olup olmadığını yüzünden anlamam mümkün değil. Burada olduğuna göre muhtemelen başaramadı. Şimdi binadaki bütün Uyumsuzları bulacaklar ve çoğumuz öleceğiz.

Korkmam gerekir. Oysa içimden isterik kahkahalar yükseliyor çünkü aklıma bir şey geldi.

Belki tabancaya dokunamıyorum ama arka cebimdeki çakımı hissedebiliyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

SANTIM SANTIM KAYDIRARAK ELIMI ARKAMA GÖTÜRÜYORUM, silahım enseme dayayan asker farkına bile varmıyor. Asansör kapısı yeniden açıldığında cesurluk hainleri daha fazla uyumsuz getiriyor. Sağımdaki dürüstlük kadım sızlanıyor. Saç telleri tükürük ya da gözyaşı nedeniyle dudaklarına yapışmış, kim olduğunu kestiremiyorum.

Elim arka cebimin kenarına ulaşıyor. Sabırsızlıkla titreyen parmaklarıma sahip çıkmaya çalışıyorum. Eric'in yakınımda olduğu anı kollamalıyım.

Nefeslerime odaklanıyorum. Havayı içime çektiğimde ciğerlerimin her bir köşesine havanın ulaştığını hayal ediyorum. Nefesimi salarken de oksijenli ve oksijensiz kanın kalbimden çıkıp damarlarımı dolaştıktan sonra tekrar kalbime seyahat ettiğini kendime hatırlatıyorum.

Asansör koridorunda dizilmiş Uyumsuzlar yerine biyoloji düşünmek daha kolay. En fazla on bir yaşında olabilecek bir

Dürüstlük çocuğu solumda oturuyor. Sağımdaki kadından daha cesur. Gözünü kırpmadan önündeki Cesurluk askerine bakıyor.

Nefes al, nefes ver. Kanım hızla damarlarımda dolaşıyor. Başka Cesurluk askerleri gelip Acımasız Merkezinin belli başlı katlarında başarılı aramalar yapıldığını bildiriyor. Yüzlerce baygın insan yerlerde yatıyor. Kurşun yerine başka bir şeyle vuruldular. Vuran şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Kalbe odaklanıyorum. Kendi kalbime değil, Eric in kalbine... Atmayı bıraktığında göğsünün nasıl sessiz kalacağını düşünüyorum. Ne kadar nefret edersem edeyim onu öldürmek istemiyorum; en azından yaşamın onu terk ettiğini görebileceğim yakınlıkta, bıçağımla olmaz. Oysa başka çarem kalmadı. Bilgelik can damarlarından birini kaybederek bocalayacaksa bu bocalama, liderlerinden biri onlardan alınarak olacak.

Uyarıp merdivenlere gönderdiğim Dürüsdük kızının getirilmediğini fark ediyorum. Demek kaçmayı başardı. Güzel.

Eric ellerini arkasında bağlayıp Uyumsuzların önünde ileri geri volta atmaya başlıyor.

"Aranızdan sadece iki kişi incelenmek üzere Bilgelik genel merkezine gidecek," diyor. "Geri kalanınız imha edileceksiniz. Hanginizin işe yaramadığını belirlemenin çeşitli yolları var."

Bana yaklaşırken adımları yavaşlıyor Eric in. Çakının kabzasında parmaklarım geriliyor ama daha fazla yaklaşmıyor. Yürümeye devam edip solumdaki çocuğun önünde duruyor Eric.

"Beyin, gelişimini yirmi beş yaşında tamamlıyor," diyor. "O yüzden senin Uyumsuzluğun tam olarak gelişmemiş."

Tabancasını doğrultup ateş ediyor.

Çocuk yere yığılırken boğuk bir çığlık ağzımdan kaçıyor, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Vücudumdaki her bir kas onun yanına gitmek için gerilse de kendimi tutuyorum. Bekle, bekle, bekle! Oğlanı düşünemem. Bekle! Gözlerimi zorla açıp gözyaşlarımı geri gönderiyorum.

Çığlığım hiç olmazsa bir işe yaradı: Eric sırıtarak tam önümde duruyor. Bütün dikkati bende.

"Sen de genç sayılırsın," diyor. "Gelişimini tamamlamak için daha çok yolun var."

Bana doğru bir adım atıyor. Çakının kabzasını kavrıyorum.

"Çoğu Uyumsuz, yetenek sınavında iki sonuç alır. Bazıları sadece bir. Kimse üç farklı sonuç almadı; bunun nedeni yetenek değil, en basit tanımıyla belli bir şeyi seçmeyi reddetmek," diye devam ediyor yaklaşırken. Ona bakmak için başımı kaldırıyorum, metal gibi parlayan yüzüne, boş gözlerine bakıyorum.

"Üstlerim senin iki farklı sonuç elde ettiğinden kuşku duyuyor, Tris. O kadar karmaşık olduğuna inanmıyorlar. En fazla eşit derecede Fedakarlık ve Cesurluk yeteneğin olabilir. Aptallık derecesinde bencillikle de açıklanabilir belki. Yoksa aptallık derecesinde cesaret olabilir mi?"

Kabzayı parmaklarımın arasında sıkıyorum. Eric üzerime eğiliyor.

"Aramızda kalsın, bence sınavda üç farklı sonuç almış olabilirsin. Çünkü sırf istendi diye basit bir seçimi yapmayı reddedecek kadar inatçı birisin," diyor. "Beni aydınlatmak ister misin?"

Elimi cebimden çıkarırken öne atılıyorum. Keskin metali saplarken gözlerimi yumuyor, kanını görmek istemiyorum.

Bıçağın girip çıktığını, sonra tekrar girip çıktığını hissediyorum. Bütün vücudum kalbimle aynı anda atıyor. Ensem terden sırılsıklam. Eric yere yığılırken gözlerimi açıyorum, sonra... Ortalık karışıyor.

Cesurluk hainlerindeki silahlar ölümcül değil. Bizi vurdukları silahları her neyse o silahlar var ellerinde. O yüzden hemen gerçek tabancalarına davranıyorlar. Bunu yaparlarken Uriah içlerinden birinin üstüne atılıp çenesine yumruğu yapıştırıyor. Asker bayılıp yere düşerken hemen tabancasını alıp en yakınımızdaki Cesurluk hainlerine ateş etmeye başlıyor.

Ben de Eric'in tabancasına atılıyorum. Öylesine panik halindeyim ki gözüm hiçbir şeyi görmüyor. Başımı kaldırdığımda Cesurluk askerlerinin arttığını görüyorum, sayılarının ikiye katlandığına yemin edebilirim. Tabanca sesleri kulaklarımda patlıyor. Herkes kaçışırken kendimi yere atıyorum. Parmağım tetiğe değdiğinde ürperiyorum. Ellerim kabzayı kavrayamayacak kadar güçsüz.

Güçlü kollar omuzlarımdan yakaladığı gibi beni duvara yapıştırıyor. Sağ omzum yanarken Tobias'ın boynundaki

Cesurluk dövmesini tanıyorum. Tobias dönüp havada uçuşan kurşunlardan beni korumak için bedeniyle önümde kalkan oluyor.

"Arkadan biri gelirse haber ver!" diyor.

Göğsüne iyice sığınıp omzunun üzerinden bakarken parmaklarım tişörtünü kavrıyor.

Cesurların sayısı daha fazla ama bunların mavi kollukları yok, sadık Cesurlar. Topluluğum. Topluluğum bizi kurtarmaya geliyor. Peki nasıl uyandılar?

Hain Cesurlar koşarak asansörlerden uzaklaşıyor. Bir saldırıya hazır değillerdi, hele her yandan gelen sadık Cesurları hiç beklemiyorlardı. Bazıları direnirken çoğu merdivenlere kaçıyor. Tobias ardı ardına ateş ediyor, sonunda kurşunlar tükendiği için tetikten sadece klik sesi geliyor. Gözlerim dolduğundan bulanık görüyorum, ateş edemeyecek kadar halsizim. Sıktığım dişlerimin arasından öfkeyle çığlık atıyorum. Kendimi tutamıyorum. Hiçbir işe yaramıyorum.

Eric yerde inliyor. Şimdilik hala hayatta.

Silah sesleri giderek azalıyor. Avuçlarım sırılsıklam. Göz ucuyla baktığımda avuçlarımın kana bulandığını görüyorum, Eric'in kanı... Ellerimi pantolonuma silip kirpiklerimi kırpıştırarak gözyaşlarımdan kurtuluyorum. Kulaklarım çınlıyor.

"Tris," diyor Tobias. "Artık çakını indirebilirsin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TOBIAS KENDİ BAŞINDAN GEÇENLERİ ANLATTI:

Bilgelikten gelenler lobideki merdiven sahanlığına geldiğinde içlerinden biri ikinci kata girmemiş. Bunun yerine doğrudan binanın en üst katma çıkmış. Burada Tobias'ın da dahil olduğu sadık Cesurlardan oluşan bir grubu, Cesurluk hainlerinin tutmadığı bir yangın çıkışına yönlendirmiş. Bu Cesurlar lobide biraraya gelip dört koldan merdivenlere atılıp asansör aralarında toplanan hain Cesurların etrafını sarmış.

Cesurluk hainleri böylesi bir direnişi hiç beklemiyorlarmış. Uyumsuzlar haricinde herkesin bayıldığını samyorlarmış, o yüzden kaçmışlar.

Bilgelik kadını Cara'ymış. Will'in ablası.

Derin bir iç çekerek ceketin kollarımdan aşağı kaymasına izin veriyorum ve omzumu kontrol ediyorum. Serçe parmağımın tırnağı büyüklüğünde metal bir disk etime yapışmış. Diskin etrafı, kılcal damarlarıma mavi sıvı

zerk edilmiş gibi mavi ince izlerle çevrili. Kaşlarımı çatarak metal diski çıkarmaya çalışırken canım fena yanıyor.

Dişlerimi sıkarken bıçağımın kör tarafıyla diski ucundan kaldırmaya çalışıyorum. Dudaklarım sımsıkı olduğu halde ağzımın içini dolduran bir çığlık atıyorum çünkü acı bütün vücuduma yayılıyor, neredeyse bayılacak gibi oluyorum. Yine de pes etmiyorum, bütün gücümle diskin ucunu parmaklarımla tutabileceğim şekilde derimden kaldırmayı başarıyorum. Diskin altında bir iğne var.

Nefesimi tutup diski parmak uçlarımla kavrıyorum ve tek bir seferde çekiyorum. Bu sefer disk iğneyle birlikte çıkıyor. İğne en az serçe parmağım kadar uzun ve tamamı kana bulanmış. Kolumdan süzülen kana aldırmadan diski ve iğneyi, lavabonun üzerindeki ışığa tutuyorum.

Kolumdakiyle aynı renkte olan mavi sıvıya bakılırsa bize bir şey enjekte etmiş olmalılar. Ama ne? Zehir? Patlayıcı?

Başımı iki yana sallıyorum. Bizi öldürmek isteselerdi, zaten çoğumuz baygındı, başımıza tabanca sıkmaları yeterli olurdu. Bize her ne verdilerse amacı öldürmek değildi.

Biri kapıyı çalıyor. Şaşırıyorum, sonuçta herkesin kullandığı tuvaletteyim.

“Tris, orada mısın?” Uriah’ın boğuk sesini tanıyorum.

“Evet,” diye sesleniyorum.

Uriah bir saat önceki halinden daha iyi görünüyor. Ağzındaki kanı yıkamış, yüzüne biraz renk gelmiş. Birden yakışıklılığına şaşırıyorum. Yüz hatları çok orantılı, koyu renk gözleri kıvılcımlar çakıyor ve teni bronz kahverengi. Muhtemelen hep böyle yakışıklıydı. Sadece küçüklüklerinden beri yakışıklı olduğunu bilen erkeklerin gülümsemesinde belli belirsiz bir kibir olabilir.

Oysa Tobias hep mahcup bir şekilde gülümsüyor, sanki ona baktığında gerçekten de şaşırıyor.

Boğazım yanıyor, iğneyle diski lavabonun kenarına koyuyorum.

Uriah bir bana, bir iğneye bakıyor, sonra omzumdan bileğime kadar inen kan izini gözleriyle takip ediyor.

“Aman Tanrm!” diyor.

“Daha ona sıra gelmedi,” diyorum. Bir parça kağıt havlu alıp kolumu siliyorum. “Diğerleri nasıl?”

“Marlene her zamanki gibi şakalaşıp duruyor.” Uriah’ın ağzı kulaklarına varırken yanakları hafifçe kızarıyor. “Lynn mızıldanıyor. Bir saniye... O

şeyi kolundan mı çıkardın?” İğneyi gösteriyor. “Tanrım, Tris! Bütün sinirlerini aldırdın mı sen? Nasıl bu kadar rahatsın?”

“Sanırım bir yara bandına ihtiyacım var.”

“Sanır mısın?” Uriah başını iki yana sallıyor. “Yüzüne de biraz buz bulsan iyi olur. Neyse, herkes uyandı sayılır. Dışarısı akıl hastanesi gibi.”

Çeneme dokunuyorum. Eric’in tabancanın kabzasıyla çarptığı yer hassas, çürümemesi için üzerine merhem sürmem gerekecek.

“Eric öldü mü?” Evet ya da hayır cevaplarından hangisini beklediğimden emin değilim.

“Hayır. Dürüstlerden bazıları onu tedavi etmeye karar verdi.” Uriah kaşlarım çatarak lavaboya bakıyor. “Tutsakların tedavi hakkı mı neymiş. Kang onu şu anda sorguluyor. Barış bozulmasın diye bizi içeri almadı.”

Homurdanıyorum.

“Evet. Her neyse, zaten kimse bir şey anlayamıyor,” diyor, lavabonun üzerine tünerken. “Neden öyle fırtına gibi saldırıp ateş ettiler? Neden bizi öldürmek yerine bayıltmakla yetindiler?”

“Hiçbir fikrim yok,” diyorum. “Tek aklıma gelen, Uyumsuzlarla diğerlerini ayrıştırmanın en iyi yolunun bu olabileceği. Ama bu, yaptıklarını haklı çıkarmaz tabii.”

“İyi de niye biz? Yani bir ordu kurmak için zihinlerimizi kontrol etmek isteseler anlarım ama neden şimdi? Çok saçma.”

Kanamayı durdurmak için omzuma temiz bir parça kağıt havlu bastırırken acıyla alnım kırışıyor. Uriah haklı. Jeanine zaten bir orduya sahip. Neden şimdi Uyumsuzları öldürmek istiyor olabilir ki?

“Jeanine herkesi öldürmek niyetinde değil,” diyorum ağır ağır. “Bunun saçma olacağını o da biliyor. Topluluklar olma dan toplum işlemez çünkü her topluluk, üyelerini belli görevler için eğitiyor. Jeanine kontrolü ele geçirmek istiyor.”

Aynadaki aksime bakıyorum. Çenem şişmiş, kollarımda hala tırnak izleri var. İğrenç bir görüntü.

“Yeni bir simülasyon planlıyor olmalı,” diyorum. “Daha önceki gibi bir simülasyon. Bu sefer simülasyonun etkisi altına girildiğinden ya da simülasyonun etkisiyle ölündüğünden emin olmak istiyor.”

“Ama simülasyon sadece bir süre etkili olabiliyor,” diyor Uriah. “Belli bir şeyi elde etmeye çalışmadığın sürece çok anlamsız.”

“Doğru,” diyerek iç çekiyorum. “Bilmiyorum. Ben de anlamıyorum.” iğneyi elime alıyorum. “Bunun da ne olduğunu anlamıyorum. Diğer

simülasyon iğneleri gibiyse tek seferlik olduğunu düşünmek gerekir. Peki o zaman niye bizi bayıltmak için bunları kullandılar? Anlam veremiyorum.”

“Bilemiyorum Tris ama şu anda koskoca binada paniklemiş yüzlerce insanla baş etmek zorundayız. Hadi sana yara bandı bulalım!” Durup ekliyor, “Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Nedir?”

“Kimseye Uyumsuz olduğumu söyleme.” Dudağım ısırıyor. “Shauna, arkadaşım ve onun bir anda benden ürkmesini istemiyorum.”

“Tabii,” diyorum kendimi gülümsemeye zorlayarak. “Kendime saklarım.”

İnsanların kollarından iğneleri sökmek için bütün gece ayaktaydım. Birkaç saat sonra nazik olmaya çalışmaktan vazgeçtim. İğneleri bütün gücümle çekip çıkardım.

Eric’in başından vurduğu çocuğun adının Bobby olduğunu öğrendim. Eric ve Acımasız Merkezindeki yüzlerce insanın sağlık durumu iyi. Sadece seksen tanesine iğne isabet etmemiş; bunların yetmişi Cesur, içlerinden biri de Christina. Gece boyunca iğneler, serumlar ve simülasyonlardan oluşan bulmacanın içinde kayboldum. Düşmanlarımızın aklından geçenleri çözmeye çalıştım.

Sabah saatlerinde artık çıkaracak iğne kalmıyor. Gözlerimi ovuşturarak kafeteryaya giriyorum. Jack Kang, öğle saatinde bir toplantı istediğini duyurmuştu. Belki bir şeyler atıştırdıktan sonra küçük bir şekerleme yapabilirim. içeride Caleb’ı görüyorum.

Bana koşup nazikçe sarılıyor. Rahatlayarak nefesimi salıyorum. Artık ağabeyime hiç ihtiyaç duymayacağım bir noktaya geldiğimi sanıyordum; oysa öyle bir noktanın varlığından hiç emin değilim. Ona yaslanıp bir süreliğine gevşiyor ve sonra da Caleb’ın omzunun üzerinden Tobias’a bakıyorum.

“iyi misin?” diye soruyor ağabeyim geri çekilirken.

“Sorun değil,” diyorum. “Sadece şişti.”

“Birkaç Uyumsuzu toplayıp teker teker vurmaya başladıklarım duydum. Tanrı’ya şükür seni bulamamışlar.”

“Aslında buldular. Ama sadece birini öldürebildiler,” diyorum. Kafamın içindeki basıncı bir nebze olsun azaltabilmek amacıyla burnumun kemerini sıkıyorum. “Ben iyiyim. Siz ne zaman geldiniz?”

“On dakika önce. Marcus’la geldim,” diyor. “Şu andaki tek yasal siyasi liderimiz olarak burada olması gerektiğini düşündü. Bir saat öncesine kadar

saldırıdan haberimiz olmadı. Topluluksuzlardan biri Cesurların binaya daldığını görmüş ama ne yazık ki topluluksuzlar arasında haberler pek çabuk yayılmıyor."

"Marcus hayatta mı?" diye soruyorum. Dostluk yerleşkesinden kaçarken onun öldüğünü görmemiştik, ama öyle olduğunu, yani öldüğünü varsaymıştım. Nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyorum. Tobias'a yaptıkları nedeniyle ondan nefret etmeye devam mı etmeliyim? Yoksa Fedakarlık lideri olarak hala hayatta olduğuna sevinmeli miyim? ikisini birden hissetmek mümkün mü?

"Peter'la kaçıp şehre kadar yürümüşler," diyor Caleb.

Peter'ın hala hayatta olduğunu öğrenmek beni geriyor. "Peter nerede peki?"

"Olmasını tahmin ettiğin yerde tabii ki," diye yanıtlıyor Caleb.

"Bilgelik," diyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Ne o..."

Onu tarif edebilecek bir küfür aklıma gelmiyor. Kelime dağarcığımı geliştirmem gerekecek.

Caleb'ın yüzü bir an için burkuluyor. Sonra başıyla beni onaylayarak omzuma dokunuyor. "Aç mısın? Sana bir şey getireyim mi?"

"Evet, lütfen," diyorum. "Ben birazdan dönerim, olur mu? Tobias'la konuşmam lazım."

"Tamam." Caleb kollarımı son bir kez sıktıktan sonra uzaklaşıyor. Kafeterya kuyruğu kilometrelerce uzun görünüyor. Tobias'ın yanma gittiğimde birkaç saniye bile olsa birbirimizden uzak duruyoruz.

Sonra yavaşça bana sokuluyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Buna bir kez daha cevap vermek zorunda kalırsam sanırım kusacağım," diyorum. "Başımda kurşun yarası görmüyorsun, değil mi? Öyleyse iyiyim."

"Çenen şişmiş, sanki ağzında kocaman bir lokma varmış gibi görünüyor ve Eric'i de sadece bıçakladın," diyor kaşlarını çatarak. "Nasıl olduğunu sormaya hakkım yok mu?"

İç çekiyorum. Ona Marcus meselesini söylemeliyim ama etrafta bu kadar insan varken bunu yapmak istemiyorum. "Evet, evet. İyiyim."

Bana dokunmak üzereyken vazgeçmiş gibi kolları geriliyor. Sonra tekrar düşünmüş olmalı ki kolunu omzuma sarıp kendine çekiyor.

O anda belki bütün riskleri başkalarının almasına izin verebileceğimi, onu incitmeden hep yanında kalmak için bencilce davranabileceğimi

düşünüyorum. Tek istediğim, yüzümü boynuna gömüp başka her şeyi unutmak.

"Gelip seni kurtarmam uzun sürdüğü için özür dilerim," diye fısıldıyor saçlarıma.

Derin bir nefes çekip parmak uçlarımla sırtına dokunuyorum. Yorgunluktan bayılana kadar böyle durabilirim, ama şimdi bunu yapamam, yapmamalıyım. Geri çekilip "Seninle konuşmam lazım. Sessiz bir yere gidebilir miyiz?" diyorum.

Başıyla onayladığında birlikte kafeteryadan çıkıyoruz. Yanımızdan geçen bir Cesur "Ah bakın! Tobias Eaton bu!" diye bağırıyor.

Soruşturmayı ve Tobias isminin Cesurlar üzerinde yarattığı etkiyi çoktan unutmuştum.

Başka biri daha bağırıyor, "Az önce babanı buralarda gördüm, Eaton! Saklanacak mısın?"

Tobias, biri namluyu ona çevirmiş gibi doğrulup sırtını dikleştiriyor.

"Evet ya! Saklanacak mısın, ödlek herif?"

Etraftaki birkaç kişi gülüşüyor. Tepki vermesine fırsat kalmadan Tobias'ın kolunu yakaladığım gibi onu asansörlere doğru çekiştiriyorum. Birine yumruk atması an meselesiydi. Daha beterini de yapabilirdi.

"Ben de sana bunu söyleyecektim. Caleb'la birlikte gelmişler," diyorum. "Peter'la birlikte Dostluk yerleşkesinden kaçmışlar."

"Neyi bekliyordun o zaman?" Neyse ki sertçe sormuyor. Sesi sanki başkasının sesi gibi aramızda oyalanıyor.

"Kafeteryanın ortasında verebileceğim bir haber değildi," diyorum.

"Haklısın," diye yanıtlıyor.

Sessizce asansörü beklerken Tobias dudaklarını kemirip gözlerini boşluğa dikiyor. On sekizinci kata kadar durumu değişmiyor. Kat bomboş. Caleb'ın nazikçe sarılışı gibi sessizlik beni sarıveriyor. Sorgu odasının ucundaki banklardan birine oturuyorum. Tobias ise karşıma oturmak için Niles'ın sandalyesini çekiyor.

"Bunlardan iki tane yok muydu?" diye soruyor kaşlarını çatıp sandalyeye bakarken.

"Evet," diyorum. "Ben, şey... İkinciyi pencereden aşağı attım."

"Garip," diyor. Sandalyeye oturuyor. "Eee, ne konuşmak istiyorsun? Yoksa mesele Marcus muydu?"

"Hayır, değildi. Sen... Sen iyi misin?" diye soruyorum temkinli bir şekilde.

“Başımda kurşun yarası yok, öyle değil mi?” diyor ellerine bakarken. “Yani iyiyim. Başka bir konuda konuşmayı tercih ederim.”

“Simülasyonlar hakkında konuşmak istemiştim,” diyorum. “Ama ondan önce... Annen, Jeanine’in bir sonraki sefere topluluksuzlara saldıracağını sanıyordu. Belli ki yanılıyordu ve neden yanıldığından emin değilim. Yani Dürüstler her an savaşa hazır bir topluluk falan değil.

“Eh, düşünsene!” diye sözümü kesiyor. “Bilgelik gibi düşünmeye çalış.”

Ona bakakalıyorum.

“Ne?” diyor. “Bunu sen yapamayacaksan işimiz Tanrı’ya kalmış demektir.”

“Pekala,” diyorum. “Şey... Cesurluk ve Dürüstlük en mantıklı hedeflerdi. Çünkü topluluksuzlar farklı yerlerde yaşıyor ama geri kalanımız hep toplu yerleşkelerdeyiz.”

“Doğru,” diyor Tobias. “Üstelik Jeanine Fedakarlık insanlarına saldırdığında bütün verileri ele geçirdi. Annem, Fedakarların Uyumsuzların kaydını tuttuğunu söyledi, tabii bu da saldırıdan sonra elde ettiği bilgiler sayesinde Jeanine’in bir şeyi öğrenmesini sağladı: Topluluksuzlar arasında Dürüstlüktekinden çok daha fazla sayıda Uyumsuz var. Bu yüzden Dürüstlük binasına saldırmak daha mantıklı.”

“Tamam. Peki şu serum olayını tekrar anlatsana,” diyorum. “Birkaç parçası var, değil mi?”

“İki,” diyor başım sallayarak. “Verici ve simülasyonu tetikleyen sıvı. Alıcı beyindeki bilgileri alıp bilgisayara, aynı şekilde de bilgisayardaki bilgileri alıp beyne aktarıyor. Sıvı ise beyni simülasyon için değiştiriyor.”

Başımla anladığımı belirtiyorum. “Peki, o zaman alıcı sadece simülasyon için çalışıyor, değil mi? Sonra alıcıya ne oluyor?”

“Çözünüyor,” diye yanıtlıyor Tobias. “Bildiğim kadarıyla Bilgelik henüz bir seferden daha fazla dayanabilen bir alıcı geliştiremedi. Gerçi saldırı simülasyonu, bugüne kadar gördüğüm tüm simülasyonlardan daha uzun sürdü.”

“Bildiğim kadarıyla” sözlerine takılıyorum. Jeanine hayatı boyunca serum geliştirdi. Hala Uyumsuzları avlıyorsa muhtemelen elindeki teknolojiyi geliştirmeyi takıntı haline getirmiş olmalı.

“Ne düşünüyorsun Tris?” diye soruyor.

“Bunu görmüş müydün?” Omzumdaki yara bandını işaret ediyorum.

“Yakından görmedim,” diyor. “Zeke’yle birlikte bütün sabah yaralı Bilgeleri taşıdık.”

Yara bandını söktüğümde nokta şeklindeki yara izi ortaya çıkıyor, neyse ki artık kanamıyor ve mavi boyalı yama görünümü solmaya başlamış. Sonra kolumdan söktüğüm iğneyi cebimden çıkarıyorum.

“Saldırdıklarında bizi öldürmeye çalışmıyorlardı. Bunlarla ateş ettiler,” diyorum.

Parmak uçlarıyla yaranın etrafındaki boyalı deriye dokunuyor. Sürekli birlikte olduğumuz için hiç fark etmemiştim; birden adaylık sürecinde davrandığından çok daha farklı göründüğünü kavrıyorum şimdi. Sakalları biraz uzadı, saçları ilk gördüğümden daha uzun. Artık gölge olarak görünmediğinden saçlarının siyah değil, kahverengi olduğunu görebiliyorum. iğneyi elimden alıp metal diske parmağıyla vuruyor. “Tabii ki boş. Muhtemelen derine işleyen mavi sıvıyla doluydu. Vurulduktan sonra ne oldu?”

“Lobiye beyaz duman salan birtakım silindirler fırlattılar ve herkes bayıldı. Uriah, ben ve diğer Uyumsuz hariç.”

Tobias şaşırmış gibi görünmüyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

“Uriah’ın Uyumsuz olduğunu biliyor muydun?”

Omuz silkiyor. “Elbette. Onun simülasyonlarım da ben yönettim.”

“Ve bana söylemeyi hiç düşünmedin mi?”

“Özel bilgi,” diyor. “Tehlikeli bilgi.” içimde öfke kıvılcımları çakmaya başlarken bastırmaya çalışıyorum. Benden daha başka neler saklıyor acaba? Gerçi tabii ki Uriah’ın Uyumsuz olduğunu bana söylemezdi. Onun mahremiyetine saygı gösteriyordu. Mantıklı.

Boğazımı temizliyorum. “”Bugün hayatlarımızı kurtardın, biliyorsun, değil mi?” diyorum. “Eric hepimizi öldürecekti.”

“Sanırım artık kimin kimi hayatını kurtardığı konusunda hesabı karıştırdık.” Uzun uzun bana bakıyor.

“Neyse,” diyorum sessizliği bozmak için. “Herkesin baygın olduğunu anladıktan sonra Uriah insanları uyarmak üzere yukarı çıktı. Ben de neler olduğunu anlamak için ikinci kata gittim. Eric, bulduğu Uyumsuzları asansörlerin oraya toplamıştı ve hangimizi beraberinde geri götüreceğine karar vermeye çalışıyordu. İki kişiyi geri götürebileceğini söyledi. Bunu neden istediğini bilmiyorum.”

“Tuhaf,” diyor Tobias.

“Sence neden?”

“Sanırım sizi vurdukları iğnede alıcı vardı,” diyor. “Ve içeri sıktıkları gaz beyni etkileyen sıvının uçucu bir versiyonuydu. Ama neden...” Kaşlarının

arasında çizgiler beliriyor. “Ah! Uyumsuzları bulabilmek için herkesi bayılttılar.”
“Bizi vurmalarının tek sebebinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?”
Başını iki yana sallayıp gözlerini benimkilere dikiyor. Neredeyse laciverte kaçan mavi gözleri öylesine tanıdık geliyor ki içlerinde kaybolabilirim. Hatta bir an için bunu gönülden istiyorum. Böylece buradan, bütün bu olanlardan kaçabilirim.
“Bence sen zaten meseleyi çoktan çözmüşsün,” diyor. “Ama senin tezini çürütmemi bekliyorsun. Maalesef öyle bir şey olmayacak.”
“Uzun süre dayanan bir alıcı geliştirdiler,” diyorum.
Başıyla onaylıyor.
“Yani hepimiz çoklu simülasyona bağlıyız,” diye ekliyorum. “Jeanine istediği kadar simülasyonu devreye sokabilir.” Tekrar başını sallıyor.
Sesim titriyor. “Bu gerçekten çok kötü, Tobias.”
Sorgu odasının önünde durup duvara yaslanıyor.
“Demek Eric’e saldırdın,” diyor. “Bu kuşatma sırasında mı oldu, yoksa asansörlerin orada mı?”
“Asansörlerin orada,” diyorum.
“Bir şeyi anlamıyorum,” diyor. “Aşağıdaydın. Kaçabilirdin. Ama bunun yerine Cesurlardan oluşan bir ordunun kucağına kendini atmayı tercih ettin. Ve bahse girerim, üzerinde silah bile yoktu.”
Dudaklarımı sımsıkı kapatıyorum.
“Haksız mıyım?” diye üsteliyor.
“Silahımın olmadığını da nereden çıkarıyorsun?” diye kaşlarımı çatıyorum.
“İlk saldırıdan beri tabancaya dokunamıyordun,” diyor. “Will meselesi falan düşünülürse bu anlaşılır bir şey ama...” “Alakası yok.”
“Yok mu?” Kaşlarını kaldırıyor.
“Ben yapmam gerekeni yaptım.”
“Evet. Ama bu sefer kendini kurtarmalıydın,” diyor duvardan ayrılıp karşıma dikilerek. Dürüstlük koridorları yeterince geniş olduğundan aramızdaki mesafeyi koruyorum.
“Dostluk yerleşkesinde kalmalıydın. Bütün bunlardan uzak durmalıydın.”
“Hayır, uzak kalamazdım,” diyorum. “Benim için neyin iyi olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Hiçbir fikrin yok. Dostlukta kafayı yiyordum. Burada hiç olmazsa akıl sağlığımı yeniden kazandım.”

“Psikopat gibi davrandığın düşünülürse bu çok tuhaf,” diyor. “Dün yaptığın şey cesaret falan değil. Aptallığın da ötesinde intihar gibi bir şey. Kendi hayatına hiç mi saygı duymuyorsun?”

“Tabii ki saygı duyuyorum!” diye karşı çıkıyorum. “İşe yarayacak bir şeyler yapmak istedim!”

Birkaç saniye bana bakakalıyor.

“Sen bir Cesur olmaktan daha ötesin,” diyor alçak sesle. “Ama hiç düşünmeden, etik hiçbir değere önem vermeden onlar gibi kendini sebepsiz yere mantıksız durumlara düşürmek istiyorsan hiç durma, böyle devam et! Seni daha akıllı sanıyordum ama yanılıyor olabilirim!”

Çenemi ve yumruklarımı sıkıyorum.

“Cesurlara hakaret etmemelisin,” diyorum. “Gidecek hiçbir yerin yokken seni aralarına aldılar. İyi bir iş verecek kadar güvendiler. Bir sürü arkadaş edindin.”

Gözlerim yerde, duvara yaslanıyorum. Acımasız Merkezinde her yer siyah veya beyaz mermerdendi. Bu koridorda da yerler dama şeklinde döşenmişti. Gözlerim daldığında Dürüstlükte hiç inanılmayan bir şeyi görüyorum: Siyah ve beyaza inanırlar, onlar için gri yoktur. Belki biz de Tobias’la birbirimize inanmıyoruz. İnanamıyoruz.

Üzerime binen ağırlığı bedenim taşıyamıyor, neredeyse yere yığılacağım.

İris.

Yere bakmaya devam ediyorum.

İris.

Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum.

“Seni kaybetmek istemiyorum.”

Birkaç dakika boyunca öylece duruyoruz. Aklımdan haklı olabileceğini söylemek geçiyor ama düşüncelerimi ona söylemiyorum. Bir yanım ortadan kaybolmak, artık onlar için üzülmeyeyim diye annem, babam ve Will’le olmak istiyor. Öteki yanım, gelecekte beni nelerin beklediğini merak ediyor.

“Demek Tris’in ağabeyisin?” diye soruyor Lynn. “İyi genlerin kime gittiği belli oluyor.”

Caleb’ın suratında beliren ifadeyi görünce kahkahayı basıyorum. Gözleri büyürken dudaklarını büzüyor.

“Ne zaman dönmen gerekiyor?” diye soruyorum, dirseğimle dürterken.

Caleb’ın kafeterya kuyruğuna girip benim için aldığı sandviçi ısırıyorum. Burada olması beni geriyor, ailemle Cesurluktaki hayatıma dair hüzünlü anılar aklıma üşüşüyor.

Arkadaşlarım, topluluğum hakkında ne düşünüyor acaba? Ya topluluğum onun için ne düşünecek?

“Yakında,” diyor Caleb. “Kimsenin merak etmesini istemem.”

“Susanın adını ‘Kimse’ olarak değiştirdiğini bilmiyordum,” diyorum bir kaşımı kaldırarak.

“Ha ha!” diyor suratını ekşiterek.

Birbirimize karşı ne kadar özenli olduğumuzun farkındayım. Yeni topluluklarımız ve anne-babamızın ölümü ışığında ilişkimizin yepyeni bir yolunu keşfediyoruz. Ona her baktığımda hayattaki tek akrabam olduğunu hatırlıyorum ve aramızdaki uçurumu kapatmak, onu hep yanımda tutmak için yanıp tutuşuyorum.

“Susan da Bilgelik kaçağı mı?” diyor Lynn, çatalını tabağındaki fasulyelere saplarken. Uriah’la Tobias hala yemek kuyruğunda, yemek seçmeye çalışan iki düzine Dürüstlük üyesinin arkasında bekleşiyor.

“Hayır, küçükten beri komşumuzdu. O bir Fedakar,” diyorum.

“Ve onunla birliktesin, öyle mi?” diyor Lynn, Caleb’a. “Sence de çok aptalca bir seçim değil mi? Yani bütün bunlar sona erdiğinde farklı topluluklarda, birbirinden tamamen farklı yerlerde yaşayacaksınız.

“Lynn,” diye araya giriyor Marlene, kızın omzuna dokunarak. “Çeneni tutmaya ne dersin?”

Yemekhanenin karşı tarafında bir mavilik dikkatimi çekiyor. Cara kafeteryaya giriyor. İştahım kaçıyor, sandviçimi ta bağa bırakıyorum ve başımı eğerek kaşlarımın altından onu seyrediyorum. Kız kafeteryanın diğer köşesinde oturan birkaç Bilgelik kaçağının masasına gidiyor. Birçoğu mavi giysilerini çıkarıp siyah-beyaz kıyafetler giymiş ama gözlüklerinden vazgeçmemişler. Dikkatimi Caleb’a vermeye çalışıyorum; oysa Caleb’ın da gözü onlarda.

“Onlar gibi ben de Bilgelik topluluğuna geri dönemem,” diyor Caleb. “Her şey sona erdiğinde bir topluluğum olmayacak.”

Bilgelik hakkında konuşurken ne kadar üzgün göründüğünü ilk kez fark ediyorum. Onları terk etmenin onun için bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmezdim.

“Gidip onlarla oturabilirsin,” diyorum, başımla Bilgelik kaçaklarının oturduğu masaları işaret ederek.

“Hiçbirini tanımıyorum.” Omuz silkiyor. “Daha gideli bir ay oldu, unuttun mu?”

Uriah asık suratla tepsisini masaya bırakıyor. “Kuyrukta birileri Eric’in sorgulamasıyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Meğer Jeanine’in planı hakkında hiçbir şey bilmiyormuş.”

“Ne?” Lynn çatalını masaya çarpıyor. “Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

Uriah omuz silkip oturuyor.

“Şaşırmadım,” diyor Caleb.

Herkes ona bakıyor.

“Ne var?” diye söyleniyor kıpkırmızı kesilirken. “Planı başkalarına anlatması aptallık olurdu. Planda görev alanlara sa dece bilmeleri gerekenleri söylemek daha akıllıca. Böylece biri ihanet ettiğinde kayıp büyük olmaz.”

“Doğru,” diyor Uriah başını sallayarak.

Lynn çatalını çarptığı yerden alıp yemeye devam ediyor.

“Dürüstlerin dondurma yaptığını duydum,” diyor Marlene, başını hafifçe çevirip yemek kuyruğuna bakarken. “Saldırıya uğradık ama en azından tatlı var der gibi.”

“Kendimi şimdiden iyi hissediyorum,” diyor Lynn kuru bir sesle.

“Muhtemelen Cesurluk pastası kadar güzel olmaz,” diyor Marlene esefle. İç çektiğinde kahverengi saçları gözlerinin önüne düşüyor.

“Pastamız güzeldi,” diyorum Caleb’a.

“Bizde de gazoz vardı,” diye yanıtlıyor.

“Ah! Peki ama sizde yeraltı nehrine bakan bir iskele var mıydı?” diye kaşlarını oynatıyor Marlene. “Ya da bütün kabuslarınla yüzleşebileceğin bir oda?”

“Hayır,” diyor Caleb. “Aslını isterseniz, olanla yetinmeye razıyım.”

“Od-lek,” diyor Marlene şarkı mırıldanırcasına.

“Bütün kabuslarınızla mı?” diye soruyor Caleb, gözlerinde kıvılcımlar çakarken. “Nasıl oluyor o? Yani kabusları bilgisayar mı yaratıyor, yoksa beyinleriniz mi?”

“Ah Tanrım!” Lynn başını ellerinin arasına gömüyor. “İşte yine başlıyoruz.”

Marlene, simülasyonu anlatmaya başlıyor. Sandviçimi bitirene kadar kızın sesiyle Caleb’ın sorularının kulaklarımda çınlamasına izin veriyorum. Sonra masalardan kopan çatal bıçak gürültülerine ve yüzlerce kişinin uğuldayan sohbetine rağmen başımı masaya dayıyorum. Uyuyakalıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"SESSİZLİK LÜTFEN!"

Jack Kang elini havaya kaldırdığında herkes susuyor. Adam bu konuda gerçekten yetenekli.

Geç gelen Cesurlarla birlikte duruyorum, bize yer kalmamış. Gözüme bir ışık parlaması takılıyor, dışarıdaki şimşek. Pencere yerine, duvarlarında sadece boşluklar olduğundan salon şu anda toplantı yapmak için hiç uygun değil, ama binadaki en büyük salon da burası.

"Dün olanlardan sonra hepinizin kafasının karıştığını ve hepinizin çok sarsıldığını biliyorum," diyor Jack. "Farklı noktalardan çeşitli raporlar bana ulaştığında daha doğru bilgiye ulaşmamız ve daha fazla araştırma yapmamız gerektiğine dair bir his edindim."

Islak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Toplantı saatinden on dakika önce uyandım ve hemen duşa koştum. Hala yorgun olsam da kendimi daha canlı hissediyorum.

"Özellikle de," diye devam ediyor Jack. "Uyumsuzlar konusunda daha derin araştırmalar yapmak lazım."

Yorgun görünüyor. Sanki gecenin bir yarısı uykudan uyandırılmış gibi gözlerinin altında koyu halkalar belirmiş ve kısa saçları darmadağınık. Salonun insanı bunaltan sıcağına rağmen üzerinde düğmelerini sonuna kadar iliklediği uzun kollu gömleği var. Muhtemelen sabah giyinirken kafası başka yerlerdeydi.

"Aranızda Uyumsuz varsa lütfen bir adım öne çıkın da sizi dinleyebilelim."

Yan gözle Uriah'a bakıyorum. Bu biraz tehlikeli. Kendi Uyumsuzluğum aslında saklamam gereken bir şey. İtiraf etmenin karşılığı ölüm. Ama artık saklamamın bir anlamı yok. Herkes her şeyi biliyor zaten.

Tobias ilk adımı atan oluyor. Önce kalabalığın arasından geçmeye çalışıyor, sonra insanlar onu fark edince açılan koridordan geçerek dimdik omuzlarla Jack'in yanına gidiyor.

Ben de "Affedersiniz," diye mırıldanarak önümdeki insanların arasından harekete geçiyorum. Sanki üstlerine zehir sıkacakmışım gibi uzaklaşıyorlar. Birkaç kişi daha öne çıkıyor. Siyah-beyaz kıyafetlerinden Dürüstlükten olduklarını anlıyorum ama sayıları fazla değil. İçlerinden biri dün yardım ettiğim küçük kız.

Tobias'ın Cesurlar arasında istenmeyen adam olmasına, benim de Erici Bıçaklayan Kız şöhretime rağmen insanların ilgisi daha çok Marcus'un

üzerinde.

"Siz Marcus musunuz?" diye soruyor Jack, adam salonun ortasına gelip yerdeki alçak terazi kefesi çiziminin üzerinde durduğunda.

"Evet," diyor Marcus. "Endişeli olmanızı anlıyorum, hepiniz endişelisiniz. Uyumsuz kelimesini bir hafta öncesine kadar hiçbiriniz duymamıştı, şimdiyse bu kişilerin kuşkulu olduğunuz birtakım durumlara bağışıklık sahibi olduğunu biliyorsunuz. Bu korkutucu bir şey. Ama size endişelenecek ve korkacak bir şey olmadığı konusunda garanti veririm."

Konuşurken başı hafifçe yana eğiliyor ve kaşları anlayışla kalkıyor. İnsanların ondan niye hoşlandığını şimdi daha iyi anlıyorum. Kendinizi onun ellerine bıraktığınızda her şeyinizle ilgileneceği hissi yaratıyor.

Sözü Jack alıyor, "Bilgeliktekilerin, Uyumsuzları bulmak için bize saldırdığından eminim. Bunun sebebini biliyor musunuz?" "Hayır, bilmiyorum," diyor Marcus. "Belki öncelikli amaçları bizi sisteme tanıtmaktı. Simülasyonu tekrar kullanmaya niyetleri varsa faydalı bilgiler edindikleri kesin."

"Amaçları bu değildi." Daha konuşmaya karar vermeden kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

Marcus ve Jack'in sesleriyle karşılaştırıldığında sesim zayıf ve tiz çıkıyor ama artık geri dönüşüm yok. "Bizi öldürmek istediler. Başından beri amaçları bizi öldürmekti."

Jack'in kaşları kırışıyor. Yüzlerce fısıltı duyuyorum. Hepsi birlikte çatıya düşen yağmur damlalarını andırıyor fısıltılar.

Sanki sözlerim kasvete neden olmuş gibi salonu gölgeler kaplıyor.

"Bu bana biraz komplo teorisi gibi geldi," diyor Jack. "Bilgelik sizi neden öldürsün ki?"

Annem insanların Uyumsuzlardan, onları kontrol edemedikleri için korktuklarını söylemişti. Bu doğru olabilir ama kontrol edilemeyene karşı duyulan korku, Jack Kang'ın Bilgeliktekilerin bizi öldürmek istemelerine inanması için yeterince sağlam bir gerekçe değil. Soruyu cevaplayamayacağımı anladığımda kalp atışlarım hızlanıyor.

"Ben..." diye söze başlıyorum. Tobias hemen araya giriyor. "Biz de bilmiyoruz," diyor. "Ama son altı yılda Cesurlukta faili meçhul yaklaşık bir düzine ölüm kaydedildi ve ölenlerin hepsinde ortak noktanın dengesiz yetenek sınavı ya da adaylık simülasyonu sonuçları olduğunu biliyoruz."

Şimşek çaktığında salon aydınlanıyor. Jack başını iki yana sallıyor. "İlginç bir rastlantı olsa da güvenilir bir kanıt oluşturmuyor."

“Cesurluk liderlerinden biri bir Dürüstlük çocuğunu başından vurdu,” diye patlıyorum. “Bunun da raporu size geldi mi? Bu da daha derin bir araştırmayı gerektirmez mi?”

“Aslında olayın bilgisi bana geldi,” diyor adam. “Ve bir çocuğu soğukkanlılıkla vurmak, cezasız kalmaması gereken korkunç bir suç. Neyse ki suçluyu yakaladık ve yargılayabileceğiz. Yine de Cesurluk askerlerinin çoğunluğa zarar vermek ama cıyla gelmediklerini aklımızda tutmamız gerekir. Aksi takdirde baygın olduğumuz sırada hepimizi öldürebilirlerdi.”

Her yanımdan rahatsız fısıltılar duyuyorum.

“Barışçıl işgalleri doğrultusunda Bilgelik ve Cesurlukla bir barış anlaşması yapabileceğimizi düşünüyorum,” diye devam ediyor. “O yüzden en kısa zamanda Jeanine Matthews’la bir toplantı ayarlayacağım.”

“işgalleri hiç de barışçıl değildi,” diyorum. Durduğum yerden Tobias’ın belli belirsiz gülümsediğini görebiliyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar deniyorum, “Sırf hepinizi başınızdan vurmadılar diye onurlu bir girişimde bulunduklarını söyleyemeyiz. Buraya neden geldiklerini sanıyorsunuz? Koridorlarınızda koşuşturup hepimizi bayılttıktan sonra gitmek için mi?”

“Bana göre buraya sizin gibi insanlar yüzünden geldiler,” diye yanıtlıyor Jack. “Ve güvenliğiniz konusunda endişelerim varken, topluluğumuzun bir kısmını öldürmek istediler diye onlara saldıramayacağımızı düşünüyorum.”

“Sizi öldürmek, yapabilecekleri en kötü şey değil,” diyorum. “Kontrol etmeleri daha beter!”

Jack’in dudakları eğleniyormuş gibi kıvrılıyor. Adam eğleniyor. “Ya? Peki bunu nasıl yapacaklarmış?”

“Hepimizi bu iğnelerle vurdular,” diyorTobias. “Simülasyon alıcıları içeren sıvılarla doluydu iğneler. Bu simülasyonla sizi kontrol edebilirler.”

“Simülasyonların nasıl çalıştığım biliyoruz,” diyor Jack. “Alıcı kalıcı değil. Bizi kontrol etmek isteselerdi, hemen yaparlardı.”

“Ama...” diye araya girmeye çalışıyorum.

Adam sözümü kesiyor. “Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, Tris,” diyor sakince. “Aynı zamanda hem kendi topluluğun hem de Fedakarlık için büyük hizmetler verdin. Ama bence travmatik deneyimlerin nesnel olma yeteneğini köreltmiş olabilir. Küçük bir kızın kuşkuları üzerinden bir saldırıya karar veremem.”

Heykel gibi kıpırdamadan duruyorum. Adamın bu kadar aptalca şeyler söyleyebildiğine inanamıyorum. Yüzüm yanıyor. Bana küçük kız dedi.

Paranoya derecesinde stresli, küçük bir kız. Bu kesinlikle ben değilim ama şimdi bütün Dürüstlük benimle ilgili böyle düşünüyor.

“Siz bizim yerimize karar veremezsiniz, Kang,” diyor Tobias.

Etrafımızdaki Cesurlar bağırarak destek veriyor. Biri “Topluluğumuzun lideri sen değilsin!” diye bağırıyor.

Jack bağırışların kesilmesini bekliyor. “Bu doğru. İsterseniz Bilgelik yerleşkesine saldırmakta özgürsünüz. Ama bizim desteğimizi alamazsınız ve hatırlatmak isterim ki sayınız çok az, üstelik hiç hazırlıklı değilsiniz.”

Adam haklı. Dürüstlük üyeleri olmadan Cesurluk hainlerine ve Bilgelik topluluğuna savaş açamayız. Denesek ortalık kan deryası olur. İpler Jack Kang’ın elinde ve hepimiz bunu biliyoruz.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye devam ediyor kimseden ses çıkmayınca. “Pekala. Jeanine Matthews ile temasa geçerek bir barış anlaşması yapıp yapamayacağımıza bakacağım. İtirazı olan?”

Dürüstlük olmadan saldıramıyorsak, diye düşünüyorum, destek alabileceğimiz topluluksuzlar var.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ÖĞLEDEN SONRA LOBİDEKİ CAM KIRIKLARINI TEMİZLEYEN dürüstlük ve cesurluk üyelerine katılıyorum. Yeri süpürürken cam kırıklarıyla birlikte toplanan tozdan gözümü ayırmıyorum. Kaslarım beynime gerek duymadan süpürme işini gerçekleştiriyor. Bense yerdeki siyah mermer yerine beyaz fayansları ve gri duvarları görüyorum; annemin kestiği sarı saç tutamlarını, panel duvarın arkasına sağlamca asılmış aynayı görüyorum.

Vücudum güçten düştüğünde süpürgenin sapına dayanıyorum.

Omzuma bir el dokunduğunda irkilerek dönüyorum. Küçük bir Dürüstlük kızı, daha çocuk. Başını kaldırıp kocaman gözlerle bana bakıyor.

“İyi misin?” diye soruyor tiz ve oturmamış sesiyle.

“İyiyim,” diyorum. Sesim sert çıkıyor. Hemen düzeltmeye çalışıyorum. “Sadece yorgunum. Teşekkürler.”

“Bence yalan söylüyorsun,” diyor kız.

Tişörtünün altından bir yara bandının ucunu görüyorum. Muhtemelen iğne izinin üzerine yapıştırılmış. Küçük kızın simülasyonla kontrol edilmesi fikri midemi bulandırıyor. Ona bakamıyorum bile. Başımı çeviriyorum.

Ve onları görüyorum: Dışarıda Cesurluk haini bir adam, bir kadının kanayan bacağını sarıyor. Kadının saçlarındaki gri telleri, adamın kanca gibi burnunu, mavi kolluğu seçebildiğimde ikisini de tanıyorum. Tori ve Zeke.

Tori yürümeye çalışıyor ama bir ayağını sürüyor. Baldırının büyük bölümüne ıslak ve koyu renkli bir kumaş sarılı.

Dürüstlük üyeleri süpürmeyi bırakıp onlara bakıyor. Cesurluk nöbetçileri, kapıya doğrulttukları silahlarla asansörlere yakın bir yerde duruyorlar, insanlar yol açmak için geri çekiliyor ama ben olduğum yerde kalıyorum. Zeke ve Tori yaklaşırken damarlarımda sanki alevler dolaşıyor.

"Silahları var mı?" diye soruyor birisi.

Tori ve Zeke, camları patlamadan önce kapı olan girişe ulaşıyor. Zeke, silahlı Cesurları gördüğünde bir elini havaya kaldırıyor çünkü diğer eliyle Tori'ye destek oluyor.

"Tedavi edilmesi gerekiyor," diyor Zeke. "Hem de hemen."

"Neden bir haini tedavi edecekmişiz ki?" diyor dudaklarında iki halhal olan kısa sarı saçlı Cesurlardan biri silahını indirmeden. Onun da bileğinde yama gibi bir mavi iz göze çarpıyor.

Tori inlediğinde iki Cesurun arasından süzülüp ona uzanıyorum. Kandan vıcık vıcık olmuş eliyle bana tutunuyor. Zeke homurdanarak onu yere yatırıyor.

"Tris," diyor Tori şaşkın bir sesle.

"Geri çekilsen iyi olur, küçük hanım," diyor sarışın Cesur.

"Hayır," diyorum. "Silahını indir!"

"Uyumsuzların deli olduğunu söylemiştim," diye mırıldanıyor silahlı başka bir adam, yanındaki kadına.

"Yukarı çıkarıp yatağa bağlayın isterseniz!" diyor Zeke çatık kaşlarla. "Ama burada, Dürüstlük genel merkezinin lobisinde kanamadan ölmesine izin veremezsiniz!"

Sonunda birkaç Cesur gelip Tori'yi yerden kaldırıyor.

"Onu nereye götürmemiz gerekir?" diye soruyor içlerinden biri.

"Helena'yı bulun," diyor Zeke. "Cesurluk hemşiresi."

Adamlar başlarını sallayıp Tori'yi asansörlere taşıyorlar. Zeke'yle bakışıyoruz.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hain Cesurlar, onlardan bilgi toplamaya çalıştığımızı keşfetti," diye yanıtlıyor. "Tori kaçmaya çalışırken onu vurdular. Buraya gelmesine yardım ettim."

“Güzel hikaye,” diyor sarışın Cesurluk askeri. “Gerçeklik serumunun etkisi altındayken de anlatmak ister misin?”

Zeke omuz silkiyor. “Sorun değil.” Dramatik bir edayla bileklerini askere uzatıyor. “Çok istiyorsan, beni tutuklayabilirsin.”

Sonra omzumun üzerinden gördüğü bir şeye doğru ilerliyor. Döndüğümde Uriah’ın asansör koridorundan koşarak geldiğini görüyorum. Sırıtıyor.

“İğrenç bir hain olduğunu söylüyorlar,” diyor.

“Aman boşver,” diye yanıtlıyor Zeke.

Kucaklaştıklarında birbirlerinin sırtlarına vurmaları ve kahkahalar atmaları neredeyse içimi acıtıyor.

“Bize söylemediğine inanamıyorum,” diyor Lynn, başını iki yana sallarken. Masada tam karşımda, kollarını göğsünde birleştirmiş, bacak bacak üstüne atmış oturuyor.

“Aman, hemen alınganlık yapmayın!” diyor Zeke. “Shauna ve Uriah’a bile söylememem gerekiyordu. Üstelik herkese söylersen casusluk yapmanın ne anlamı kalır ki!”

Dürüstlük merkezinde Buluşma Yeri adı verilen bir salonda oturuyoruz. Cesurlar fırsat buldukça bu isimle dalga geçiyorlar. Salon geniş ve açık, bütün duvarlar siyah-beyaz kumaşlarla kaplı ve tam salonun ortasında daire şeklinde podyumlar bulunuyor. Bu podyumları büyük yuvarlak masalar çevreliyor. Lynn buranın eğlenceler, aylık toplantılar ve haftalık dinsel ayinler için kullanıldığını söylemişti. Ama herhangi bir program olmasa da salon genellikle kalabalık oluyor.

Zeke, yaklaşık bir saat önce Dürüstlük tarafından on sekizinci katta gerçekleştirilen kısa bir sorgulamayla aklandı. Kısmen Zeke’nin kuşkulu eylemlerine dair video kayıtları ol- uladığından, kısmen de gerçeklik serumuna rağmen -belki de serum yüzünden- Zeke hala komik olmayı başarabildiğinden Tobias ve benimki kadar ciddi bir sorgu olmamıştı. Her halükarda Uriah’ın da söylediği gibi Buluşma Yeri, ‘hey, sen iğrenç bir hain değilmişsin kutlaması için uygun bir yerdi.

“Evet ama simülasyon saldırısından beri sana demediğimizi bırakmadık,” diyor Lynn. “Üstelik kendimi salak gibi hissediyorum.”

Zeke kolunu Shauna’nın omzuna doluyor. “Sen bir salaksın zaten, Lynn! Yoksa nasıl bu kadar tatlı olabilirsin ki?”

Lynn plastik bardaklardan birini fırlattığında genç adam kaçıyor. Ama bardağın içindeki su masanın üzerinden uçup gözüne denk geliyor.

“Her neyse, dediğim gibi,” diyor Zeke, gözünü ovuştururken. “Daha çok Bilgelik sığınmacılarını güvenli bir şekilde oradan çıkarmaya çalışıyordum. O yüzden burada Dostluktakinden daha kalabalık bir grup var. Ama Tori... Onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Saatler boyunca ortadan yok olurdu ve tekrar ortaya çıktığında öfkeden patlayacakmış gibi görünürdü. Bizi ele vermesine şaşmamalı.”

“îşi nasıl aldın?” diye soruyor Lynn. “O kadar özel biri falan değilsin.”

“Mesele ne kadar özel olduğumla ilgili değil, daha çok saldırının ardından nerede olduğumla ilgili. Cesurluk hainlerinden oluşan bir sürünün tam ortasında buldum kendimi. Rol yapmaya karar verdim,” diyor. “Gerçi Tori’nin sebeplerinden emin değilim.”

“Bilgelikten transfer olmuştu,” diyorum.

Başkalarının bilmesini istemediğini bildiğim için söylemiyorum ama Tori muhtemelen Uyumsuz kardeşini öldürdükleri için Bilgelik genel merkezinde patlayacak gibi görünüyordu.

Bir keresinde intikam almak için fırsat beklediğini söylediğini hatırlıyorum.

“Ah!” diyor Zeke. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Eh, bütün topluluk transferlerinin gizli bir kulübü var!” diyorum sandalyemde arkama kaykılarak. “Her ayın üçüncü perşembesi buluşuyoruz.”

Zeke kıkırdıyor.

“Dört nerede?” diye soruyor Uriah saatine bakarak. “Onsuz başlayalım mı?”

“Başlayanlayız,” diyor Zeke. “Bilgi topluyor.”

Uriah anlamış gibi başını sallıyor, sonra durup soruyor “Ne bilgisi?”

“Kang’ın Jeanine’le küçük barış toplantısı hakkında bilgi,” diyor Zeke. “Başka ne olacak?”

Salonun diğer ucunda ablasıyla bir masada oturan Christina’yı görüyorum, ikisi de bir şeyler okuyorlar.

Kasılıyorum. Will’in ablası Cara, Christina’nın oturduğu masaya doğru yürüyor. Bu sefer sandalyemde aşağı kayıyorum.

“Ne var?” diyor Uriah, omzunun üzerinden arkasına bakarak. Onu yumruklamak istiyorum.

“Kes şunu! İlla belli etmen mi gerekiyor?” One eğilip kollarımı masanın üzerinde kavuşturuyorum. “Will’in ablası orada.”

“Evet,- Bilgelikteyken bilgi almak için onunla bir kere konuşmuştum,” diyor Zeke. “Jeanine için görevdeyken bir Fedakarlık kadınının öldürüldüğüne tanık olduktan sonra devam etmeyi midesi kaldırmamış.”

“Bilgelik casusu olmadığından emin miyiz?” diye soruyor Lynn.

“Lynn, topluluğumuzun yarısını şu şeyden kurtardı,” diyor Marlene, Cesurluk hainlerinin iğneyle vurduğu kolundaki yara bandına parmağıyla vurarak. “Yani en azından yarısının yarısını.”

“Bazıları ona çeyrek der, Mar,” diyor Lynn.

“Aman neyse, hain olup olmadığı kimin umrunda!” diyor Zeke. “Cara mn onlara bildirebileceği bir planımız falan yok nasılsa. Hem bir planımız olsa bile onu dahil etmeyeceğimizden eminim.”

“Burada elde edebileceği bir sürü bilgi var,” diyor Lynn. “Mesela kaç kişi olduğumuz ya da kaçımızın simülasyona maruz kalmadığı gibi.”

“Neden Bilgelikten ayrıldığını söylediği sırada onu görmedin,” diyor Zeke. “Ona inanıyorum.”

Cara ve Christina masadan kalkıp salondan çıkıyor.

“Hemen dönerim,” diyorum. “Tuvalete gitmem gerekiyor.”

Cara’yla Christina kapıdan çıkana kadar bekliyorum, çıktıklarını görünce yarı koşar adımlarla o yönde ilerliyorum. Ses çıkarmasın diye kapılardan birini yavaşça açıyorum, sonra yine dikkatle ardımdan kapatıyorum kapıyı. Çöp kokan loş bir koridordayım. Muhtemelen çöp kanalına yakın bir yerdeyim.

İki kişinin konuşmaları köşeden bana kadar ulaşıyor. Daha iyi duyabilmek için sessiz adımlarla koridorun sonuna doğru yürüyorum.

“... burada olmasına katlanamıyorum,” diye hıçkırıyor içlerinden biri. Christina’nın sesi bu. “Yaptığı şeyi gözümde canlandırmaktan kendimi alamıyorum... Böyle bir şeyi nasıl yaptığını anlayamıyorum!”

Christina’nın hıçkırıklarıyla ortadan ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum.

Cara hemen cevap vermiyor.

“Eh, ben anlıyorum,” diyor.

“Ne?” diyor Christina bir hıçkırıkla.

“Anlaman gerekiyor; olayları mümkün olduğunca mantıklı bir şekilde ele almak üzere eğitildik,” diyor Cara. “Duygusuz olduğumu falan düşünme. Ama kız o sırada büyük olasılıkla korkudan aklını kaçırmak üzereydi, o yüzden mantıklı düşünecek durumda değildi ki zaten mantıklı biri olduğu söylenemez.”

Gözlerim kocaman açılıyor. Dinlemeye devam etmeden içimden birkaç küfür saydırıyorum.

“Üstelik simülasyon nedeniyle Will’le konuşamıyordu, o yüzden ölümle tehdit edildiğinde Cesurlukta öğretildiği gibi davrandı: Öldürmek üzere ateş etti.”

“İyi de ne söylemeye çalışıyorsun?” diyor Christina acı acı. “Mantıklı gerekçeleri olduğu için yaptıklarını unutalım mı yani?” “Tabii ki unutmayacağız,” diye yanıtlıyor Cara. Sesinde belli belirsiz bir bocalama seziyorum, sonra daha alçak sesle sözlerini tekrarlıyor. “Tabii ki unutmayacağız.”

Boğazını temizliyor. “Mesele şu ki onunla aynı mekanda yaşamak zorundasın ve bunu senin için kolaylaştırmak istiyorum. Onu affetmen gerekmiyor. Aslına bakarsan onunla neden arkadaş olduğunu bile anlayabilmiş değilim; bana her zaman biraz dengesiz görünmüştür.”

Christina’nın onu onaylayan bir şeyler söylemesini beklerken geriliyorum. Oysa bir şey söylemediğinde hem rahatlıyor hem de şaşırıyorum.

Cara devam ediyor: “Neyse. Onu affetmen gerekmiyor ama yaptığı şeyi kötülük olsun diye yapmadığını anlamaya çalışmalısın. Paniklemişti. Böyle düşünürsen koca burnuna yumruk atmak istemeden ona bakabilirsin.”

Elim kendiliğinden burnuma gidiyor. Christina kendini tutamayıp güldüğünde mideme yumruk yemiş gibi oluyorum. Buluşma Yerine geri dönüyorum.

Cara terbiyesiz biri olabilirdi, özellikle burnumla ilgili söyledikleri bel altı vurmaktı ama yaptığı şey için ona minnettarlık hissediyorum.

Tobias beyaz bir kumaşın arkasındaki kapıdan içeri giriyor. Sinirli hareketlerle kumaşı elleriyle itiyor, sonra bize doğru gelip yanıma oturuyor.

“Kang, Jeanine Matthews’un temsilcisiyle sabah yedide görüşecek,” diyor.

“Temsilci mi?” diyor Zeke. “Kendisi görüşmüyor mu?”

“Ne yani? Bir sürü insan ondan nefretle silah doğrultmuşken kendini ortaya mı atsın?” Uriah hafifçe sırıtıyor. “Denesin de görelim. Hayır gerçekten, onu görsem anında vururdum.”

“Parlak Zeka Kang en azından yanında Cesurluk desteği götürüyor mu?” diye soruyor Lynn.

“Evet,” diye yanıtlıyor Tobias. “Bazı yaşlı üyeler gönüllü oldu. Bud, kulaklarını dört açıp geri döndüğünde anlatacağını söyledi.”

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Bütün bu bilgileri nereden topluyor? Ve iki yıl boyunca her ne pahasına olursa olsun Cesurluk lideri olma fırsatları tepmişken neden şimdi bir lider gibi davranıyor?

“O zaman asıl soru şu,” diyor Zeke, ellerini masanın üzerinde birleştirerek. “Bilgelikten olsan görüşmede sen ne derdin?”

Herkes beklenti dolu gözlerle bana bakıyor.

“Ne?” diye soruyorum.

“Uyumsuz olan sensin,” diyor Zeke.

“Tobias da öyle.”

“Evet ama onun Bilgelik yeteneği yok.”

“Bende olduğunu nereden biliyorsun?”

Zeke omzunu kaldırıyor. “Öyle görünüyor. Öyle görünmüyor mu?”

Uriah ve Lynn başlarıyla onaylıyor. Tobias’ın dudaklarında bir gülümsemenin oynaştığını görür gibi oluyorum ama kendini tutuyor. Mideme taş oturmuş gibi hissediyorum.

“Son kontrol ettiğimde beyinleriniz çalışıyordu,” diyorum. “Siz de Bilgelik gibi düşünebilirsiniz.”

“Ama bizde özel Uyumsuz beyni yok!” diyor Marlene. Parmağıyla başımı dürtüyor. “Hadisene! Sihrini bizimle paylaş!”

“Uyumsuz sihri diye bir şey yok, Mar,” diye araya giriyor Lynn.

“Ve olsa bile ciddiye alamayız,” diyor Shauna. Oturduğumuzdan beri söylediği ilk şey bu. Bana bakmıyor bile... Çatık kaşlarıyla kardeşine gözlerini patlatıyor.

“Shauna...” diye söze başlıyor Zeke.

“Bana Shauna deme!” diyor kız ateş saçan gözlerle. “Sence de birçok topluluğa eğilimi olan birinin sadakat sorunu yok mudur? Bilgelik yeteneği varsa onlar için çalışmadığından nasıl emin olabiliriz?”

“Komik olma,” diyor Tobias alçak sesle.

“Komik falan değilim.” Shauna elini masaya vuruyor. “Cesurluk topluluğuna ait olduğumu biliyorum çünkü yetenek testimin sonuçlarında hiçbir sapma yoktu. Tam da bu yüzden topluluğuma sadığım çünkü ait olabileceğim başka hiçbir topluluk yok. Ama o? Peki sen?” Başını iki yana sallıyor. “Sadakatiniz konusunda hiçbir fikrim yok. Kusura bakmayın ama her şey yolundaymış gibi davranamayacağım, tamam mı?”

Ayağa kalkıyor. Zeke uzandığında elini itip hışımla kapılara doğru ilerliyor. Kapı ardından kapanıp tavandan sarkan siyah kumaş dalgalanmayı

bırakana kadar ardından bakakalıyorum. içimden bağırıp çağırmak geçiyor ama Shauna karşımda olmadığından bunun bir anlamı yok.

“Sihir falan yok!” diyorum kızgınlıkla. “Böyle bir durum karşısında en mantıklı tepkinin ne olacağını kendinize sormanız yeter.”

Cevap, boş bakışlar oluyor.

“Cidden,” diye devam ediyorum. “Mesela Cesurluk askerleri tarafından korunan Jack Kang’la karşı karşıya olsam, muhtemelen şiddete başvurmazdım, öyle değil mi?”

“Eh, kendi Cesurluk askerlerin olsa şiddete başvurabilirdin! Başa sıkılan tek bir kurşun yeter. Bum, adamımız ölür! Bilgelik hanesine bir puan daha yazılır,” diyor Zeke.

“Jack Kang’la görüşmek için kimi gönderiyorlarsa rasgele bir Bilgelik çaylağı seçmeyecekleri kesin; her halükarda önem li biri olacaktır bu kişi,” diyorum. “Bu durumda Jack Kang’ı başından vurup Jeanine’in kendisine temsilci olarak seçtiği birinin hayatını tehlikeye atmak istemeyeceklerdir.”

“Gördün mü? İşte bu yüzden senin durum analizine ihtiyacımız var,” diyor Zeke. “Bana kalsa onu öldürürdüm, risk almaya değeceğini düşünürdüm.”

Burnumun direğini parmaklarımla sıkıyorum. Başım ağrıyor. “Peki.”

Kendimi Jeanine Matthews’un yerine koymaya çalışıyorum. Jack Kang’la şahsen görüşmeyeceğini biliyorum. Neden görüşsün ki? Kang’ın ona sunabileceği hiçbir şey yok. Durumu kendi lehine kullanacaktır.

“Bence Jeanine Matthews onu yönlendirmeyi amaçlıyor,” diyorum. “Kang da Uyumsuzları feda etmek pahasına bile olsa topluluğunu korumak için her şeyi yapacaktır.” Adamın toplantı sırasında topluluğunu bizden üstün tutuğunu gösteren sözlerini hatırladığımda bir süre susuyorum. “Cesurları bile feda edebilir. O yüzden toplantıda neler konuşulduğunu öğrenmemiz gerekiyor.”

Uriah’la Zeke bakışıyor. Lynn gülümsüyor ama bu her zamanki gülümsemesi değil. Dudaklarındaki gülümseme, buz gibi soğukluğuyla altın rengine dönüşen gözlerine ulaşmıyor.

“Dinleyelim o zaman,” diyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SAATİME BAKIYORUM. AKŞAMIN YEDİSİ OLMUŞ. JEANINE’İN Jack Kang’a söyleyeceklerini duymaya sadece on iki saat var. Sanki zamanı

hızlandırabilecekmişim gibi son bir saattir defalarca saatime baktım. Bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyorum. Lynn, Tobias ve Lauren'la kafeteryada tabaklarımızı didiklemek ve başka bir masada bir Dürüstlük ailesiyle birlikte oturan Christina'ya kaçamak bakışlar fırlatmak yerine yapabileceğim başka bir şey.

"Bütün bunlar sona erdikten sonra eski günlerimize dönüp dönemeyeceğimizi merak ediyorum," diyor Lauren. En azından son beş dakikadır Tobias'la Cesurluk aday eğitimi hakkında konuşuyorlardı. Muhtemelen tek ortak noktaları yaptıkları iş.

"Bütün bunlar sona erdikten sonra bir tane bile topluluk kalırsa tabii," diyor Lynn, patates püresini bir somunun içine doldururken.

"Sakın bana patatesli sandviç yiyeceğini söyleme," diyorum.

"Yersem ne olur?"

Bir grup Cesur masaların arasından geçip yanımızdaki masaya oturuyor. Tobias'tan yaşça daha büyükler ama aradaki fark o kadar büyük değil. Kızlardan biri saçını beş farklı renge boyamış, kollarını kaplayan dövmelerden teni görünmüyor. Erkeklerden biri yanlarından geçerken Tobias'ın kulağına eğilip "Ödlek," diye fısıldıyor, diğerleri de aynısını yapıp yürümeye devam ediyor. Tobias ise ekmeğine yağ sürdüğü bıçakla öylece kalakalıyor, gözlerini masaya dikiyor.

Patlamasını beklerken geriliyorum.

"Salaklar," diyor Lauren. "Herkesin önünde hayatının hikayesini anlatmak zorunda bıraktıkları için Dürüstlerin de onlardan farkı yok, onlar da salak."

Tobias cevap vermiyor. Bıçakla ekmek dilimini masaya bırakıp bir hışım ayağa kalkıyor ve gözlerini salonun diğer ucundaki bir şeye dikiyor.

Dalgın dalgın "Buna bir son vermenin zamanı geldi," dedikten sonra ne olduğunu hala anlayamadığım şeye doğru yürüyor. Bu iyiye işaret değil.

Masaların ve insanların arasından su kıvraklığında geçtiğini gördüğümde arkasından gidiyorum, insanları kenara iterken özür dileyip duruyorum.

Sonra Tobias'ın nereye gittiğini anlıyorum. Marcus. Adam birkaç yaşlı Dürüstle birlikte oturuyor.

J

Tobias masaya vardığında babasının ensesinden kavradığı gibi onu sandalyesinden kaldırıyor. Marcus bir şey söylemek istercesine ağzını açmak istiyor ama hata ediyor çünkü Tobias yumruğunu doğrudan adamın

suratına geçiriyor. Birileri çığlık atıyor ama Marcus için yardım istemiyor bu çığlıklar. Sonuçta salon Cesurlarla dolu ve tezahüratlar gırla gidiyor.

Tobias, Marcus'u salonun ortasında masaların arasından görünen Dürüstlük sembolüne kadar çekiştiriyor. Adam terazinin kefelerinden birinin üzerine geldiğinde tökezliyor. Elleriyle yüzünü kapattığından yüzündeki hasarı göremiyorum.

Tobias babasını yere itip botunun topuğunu boğazına bastırıyor. Marcus onun bacaklarına vururken dudaklarından kan akıyor. Gücü kuvveti yerinde olsa bile oğlundan daha güçlü olması imkansız. Tobias kemerini çözüp belinden çıkarıyor.

Ayağını Marcus'un boğazından çekip kemerle vurmaya hazırlanıyor.

"Bu kendi iyiliğin için," diyor.

Tobias'ın korku simülasyonundayken Marcus'un sürekli bunu söylediğini hatırlıyorum.

Kemer havada uçup Marcus'un koluna denk geliyor. Adam kıpkırmızı kesilen yüzünü koluyla korurken, ikinci darbe sırtına geliyor. Cesurluk masalarından kahkahalar yükseliyor ama ben gülmüyorum. Buna gülmem mümkün değil.

Sonunda şoktan çıkıyorum. Öne atılıp Tobias'ı omzundan tutuyorum.

"Dur!" diyorum. "Tobias, hemen şimdi!"

Gözlerinde delilik işaretleri görmeyi bekliyorum, ama bana baktığında tek görebildiğim yüzünün kızarmamış, nefesinin ise düzenli olduğu. Bunu öfkeyle yapmadığı belli oluyor.

Kasten yapmıştı.

Kemeri yere atıp cebinden, ucunda yüzük sallanan bir kolye çıkarıyor. Kolyeyi yerde yan yatmış, nefes almaya çalışan Marcus'un yüzüne fırlatıyor. Yüzük, matlaşmış metalden bir Fedakarlık alyansı.

"Annemin selamı ver," diyor Tobias.

Sonra yürüyüp uzaklaşmaya başladığında tekrar nefes almayı hatırlayabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Yerde kıvranan Marcus'u bırakıp Tobias'ın ardından koşuyorum ve onu ancak koridora vardığımda yakalayabiliyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyorum.

Tobias asansörün AŞAĞI düğmesine basarken bana bakmıyor.

"Gerekliydi," diyor.

"Ne için gerekli?"

“Ne yani? Şimdi de onun için mi üzülüyorsun?” diyor Tobias, çatık kaşlarla bana dönerek. “Bana bunu kaç kez yaptığından haberin var mı? Kemerle vurmayı kimden öğrendim sanıyorsun?”

Her an kırılabilirmişim gibi hissediyorum. Belli ki Tobias bütün adımları kafasından defalarca geçirmiş, söyleyeceği ke limeleri ayna karşısında çalışmış. İçinden başka şeyler geçiyordu, sadece roller değişmişti.

“Hayır,” diyorum sessizce. “Hayır, onun için üzülmüyorum.”

“O zaman ne Tris?” Sert konuşuyor, kırılganlığımın nedenlerinden biri bu olabilir. “Bir haftadır ne söylediklerimle ne de yaptıklarımla ilgilendin; şimdi değişen ne?”

Ondan neredeyse korkuyorum. Onun bu zıvanadan çıkmış hali karşısında ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilemiyorum. Oysa yüzeyin hemen altında tıpkı benim acımasız yanım gibi onun da öfkesi fokurduyor.

“Hiç,” diyorum.

Asansörün zili çalıyor. Tobias asansöre bindikten sonra KAPAT düğmesine basınca kapılar yüzüme kapanıyor. Kapının yıpranmış metalini seyrederken son on dakikayı aklımdan tekrar geçiriyorum.

“Buna bir son vermenin zamanı geldi,” demişti. “Bu” dediği sorgu sırasında, babasından kaçmak için Cesurluk topluluğuna katıldığım itiraf etmesinin saçma sonucuydu. Sonra Marcus’u resmen dövdü, hem de herkesin içinde, bütün Cesurların görebileceği bir şekilde.

Neden? Gururunu tamir etmek için mi? Olamaz. Gurur incinmesinden ziyade kasıtlı bir durum bu.

Kafeteryaya dönerken Dürüstlükten bir adamın Marcus’u tuvaletlere götürdüğünü görüyorum. Ağır adımlarla yürüyor

Marcus ama iki büklüm değil; belki de Tobias o kadar kötü dövmedi. Kapı arkalarından kapanana kadar onları izliyorum.

Dostluk yerleşkesindeyken, babamın hayatı pahasına koruduğu bilgiyle ilgili duyduklarımı tümden unutmuştum. En azından iddia böyle, diye kendime hatırlatıyorum. Marcus’a güvenmek akıllıca bir iş olmayabilir. Bu konuda ona bir daha soru sormamak üzere kendi kendime söz veriyorum.

Dürüstlük adamı tuvaletten çıkana kadar kapının önünde oyalanıyorum. Adamın çıktığı kapı kapanmadan içeri giriyorum. Marcus, yumak haline getirdiği kağıt havluları ağzına tutarak lavabonun yanında yere çökmüş oturuyor. Beni görünce mutlu olduğu söylenemez.

“Ne o? Bir tarafına kına yakmaya mı geldin?” diyor. “Çık dışarı!”

“Hayır,” diyorum.

Gerçekten. Ben buraya niye geldim ki?

Soran gözlerle bana bakıyor. “Eee?”

“Küçük bir hatırlatma yapmamın doğru olacağını düşündüm,” diyorum. “Jeanine’den almak istediğin her neyse, onu tek başına alamayacaksın ve sadece Fedakarlık desteği de bunu başarmana yetmez.”

“Bunları konuşup hallettiğimizi sanıyordum.” Kağıt havlular nedeniyle sesi boğuk çıkıyor. “Senin yardımın dokunabileceği fikri.

“Benim hiçbir işe yaramadığım saçmalığına nereden kapıldığını bilmiyorum ama işe yarıyorum!” diye patlıyorum. “Ve bu saçmalıkları dinlemeye hiç niyetim yok! Söylemek istediğim tek bir şey var: Saçma sapan inadından vazgeçip bu işi kendi başına yapamayacağını anladığında kime geleceğini biliyorsun.”

Dürüstlük adamı elinde bir buz paketiyle geri dönerken tuvaletten çıkıyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cesurluk katında sadece cesurların kullandığı kadınlar tuvaletindeki lavabonun önünde duruyorum. Elimde tabanca var. Birkaç dakika önce lynn verdi tabancıyı. Tabancayı aldığımda doğru dürüst tutamadığımı, belime falan sokmadığımı da görünce kızın kafası fena halde karıştı. Tabanca öylece elimde olduğu halde paniklemeye başlamadan önce kendimi tuvalete attım.

Aptallaşma. Tabancayla ne yapacağımı kestiremiyorum. Tam bir çılgınlık. Beş dakika içinde bu sorunu çözmem gerekiyor.

Önce serçe parmağımı kabzanın üzerine koyuyorum, sonra sırasıyla diğerlerini. Tabancanın ağırlığı tanıdık geliyor. işaret parmağım tetiğin üzerine kayıyor. Tuttuğum nefesimi salıyorum.

Sol elimle sağ elimi destekleyip tabancayı düzgünce doğrultuyorum. Henüz sadece bir isimden ibaret olduğu günlerde

Dört’ün öğrettiği gibi kollarımı öne uzatıp silahı bedenimden uzaklaştırıyorum. Benzer bir silahı, babamla ağabeyimi simülasyonun etkisi altındaki Cesurlardan korumak için kullanmıştım. Eric’in Tobias’ı başından vurmasını engellemek için de kullanmıştım. Aslında özünde kötülük falan yok. Tabanca bir aletten başka bir şey değil.

Aynada bir hareket gözüme çarpıyor, kendime engel olamıyorum, aynadaki yansımama bakıyorum. Ona böyle baktım, diye düşünüyorum.

Onu vurduğumda aynen böyle baktım.

Yaralı bir hayvan gibi inlerken tabancayı elimden düşürüp kollarımı midemin üzerinde kavuşturuyorum. Ağlamak istiyorum, ağlarsam kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum, ama ne kadar zorlarsam zorlayayım gözümden tek bir damla bile akmıyor. Öylece yere çöküp beyaz fayansları seyrediyorum. Yapamam. Tabancayı yanıma alamam.

Aslında gitmemem gerekirken yine de tabancayla birlikte gideceğim.

“Tris?” Biri kapıyı tıklatıyor. Ayağa kalkıp kollarımı çözerken gıcırdayarak açılan kapıdan içeri Tobias giriyor.

“Zeke’yle Uriah, senin Jack’i gizlice dinleyeceğini söyledi,” diyor.

“Ah!”

“Öyle mi?”

“Sana neden söyleyeyim ki? Sanki kendi planlarından bana bahsediyorsun da!..”

Kaşları çatılıyor. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Hiç sebebi yokken Cesurların önünde Marcus’un canına okumandan bahsediyorum.” Ona doğru bir adım atıyorum. “Ama bir sebebi vardı, değil mi? Kontrolünü kaybetmedin; seni tahrik edecek bir şey yapmadığına göre ortada bir sebep olmalı!” “Cesurlara bir ödlek olmadığımı kanıtlamam gerekti,” diyor. “Hepsi bu. Hepsi bu!”

“Neden öyle bir şeye gerek...” diye başlıyorum.

Hakikatten de Tobias neden Cesurlara kendini kanıtlama ihtiyacı duysun ki? Belki itibarını korumak istiyordu. Belki Cesurların lideri olmayı kafasına koymuştu. Toplulukusuzların sığınağında gölgelerin içinde Evelyn in söylediklerini hatırlıyorum. “Söylemek istediğim, artık önemli biri olduğun.”

Tobias Cesurlarla topluluksuzların arasını yapmak istiyor ve bunu ancak kendisinin yapabileceğini biliyor.

Bu planı benimle neden paylaşmadığı meselesi ayrı bir gizem. Sormama fırsat kalmadan konuşmaya başlıyor: “Gizli dinleme yapacak mısın, yapmayacak mısın?”

“Ne önemi var?”

“Yine kendini nedensiz yere tehlikenin göbeğine atıyorsun,” diyor. “Tıpkı cebinde sadece bir çakı olduğu halde Bilgelikle çatışmaya karar verdiğinde olduğu gibi.”

“Bir nedeni var. Hem de iyi bir neden. Gizlice dinlemezsek neler olduğunu asla bilemeyiz ve neler konuştuklarını bilmemiz gerekiyor.”

Tobias kollarını göğsünde kavuşturuyor. Diğer Cesurluk erkekleri gibi iri cüsseli değil. Ve bazı kızlar kepçe kulaklarına ya da kanca burnuna takılabilir ama benim için...

Düşüncelerimin geri kalanını kovalıyorum. Buraya bana bağırmaya geldi. Benden sakladığı bir sürü şey var. Şu anda aramızdaki ilişkinin boyutları ne olursa olsun, onun ne kadar çekici olduğuna dair düşüncelere kapılamam. Yoksa kendi işimi zora sokarım. Ve şimdi en önemli işim, Jack Kang'ın Bilgelikle neler konuşacağını dinlemek.

"Artık saçlarını Fedakarlar gibi kesmiyorsun," diyorum. "Daha Cesur görünmek için mi?"

"Konuyu değiştirme," diyor. "Zaten dört kişi dinleme işi için gidiyor. Orada olman gerekmiyor."

"Neden burada kalmam konusunda bu kadar ısrarcısın?" Sesim yükseliyor. "Öylece oturup risk almayı başkalarına bırakacak karakterde biri değilim ben!"

"Kendi hayatına değer vermediğin... Tabancayı eline alıp ateş edemediğin sürece..." Bana doğru eğiliyor. "Oturduğun yerde oturup risk almayı başkalarına bırakmalısın."

Alçak ama gür sesi, ikinci bir kalp gibi tenimde atıyor. "Kendi hayatına değer vermediğin..." cümlesi tekrar tekrar kafamda çınlıyor.

"Ne yaparsın?" diye kafa tutuyorum. "Tuvalete mi kilitleyeceksin beni? Çünkü beni gitmekten alıkoymak için yapabileceğin tek şey bu!"

Alnını sıvazladıktan sonra yanağını ovuyor. Tobias'ı daha önce hiç bu kadar somurturken görmemiştim.

"Seni durdurmak istemiyorum. Kendi kendini durdurmanı istiyorum," diyor. "Ama pervasızca davranışlarına devam etmek istiyorsan, benim de seninle gelmeme engel olamayacaksın."

İki şeritli, her bir köşesinde taş sütunları olan köprüye ulaştığımızda hava aydınlanmak üzere. Taş sütunlardan birinin yanındaki merdivenleri inip sessiz adımlarla nehir seviyesine iniyoruz. Doğan güneşin ışıkları büyük su birikintilerinden yansıyor. Güneş yükseliyor ve biz hala hedefe ulaşmış değiliz.

Uriah'la Zeke köprünün iki yanındaki binaya konumlandı, böylece uzaktan bile bizi rahatça görüp koruyabilecekler. Ateş etmek için de Lynn ve Shauna'dan daha iyi bir konumdalar. Buluşma Yerindeki taşkınlığına rağmen Shauna'ınn gelmesini Lynn istedi.

Köprü ayağının taş duvarına sırtını dayayıp dikkatli adımlarla ilk ilerleyen Lynn oluyor. Onu sırasıyla ben, Shauna ve Tobias takip ediyoruz. Köprünün taş duvarını ve hemen altındaki iskelenin dar kirişlerden oluşan labirentini dört kıvrık metal destekliyor. Lynn metal desteklerden birinin altına girip hızla tırmanmaya başlıyor, köprünün ortasına doğru çıkarken dar kirişlere dikkat ediyor.

Shauna'nın önüme geçmesine izin veriyorum, çünkü tırmanma konusunda onun kadar iyi değilim. Metal desteklerin üzerinde dengemi sağlamaya çalışırken sol kolum titriyor. Tobias soğuk eliyle belimden destek oluyor.

Köprünün altındaki kirişlerin arasına sığabilmek için iki büklüm oluyorum. Fazla gitmeden duruyorum, bir ayağım ve sol kolum birer kirişte bekliyorum. Burada uzun süre beklemem gerekecek.

Tobias kirişlerden birine kayarak bacağını altıma yerleştiriyor. Bacağı bir sonraki kirişe uzanacak kadar uzun. Teşekkür etmek için nefesimi salıp ona gülümsüyorum. Acımasız Merkezinden beri ilk defa birbirimize bakıyoruz.

O da gülümsüyor ama gülümsemesi sert.

Sessizlikte bekliyoruz. Ağzımdan nefes alıp veriyorum ve kollarımla bacaklarımın titremesine engel olmaya çalışıyorum. Shauna ve Lynn, sadece bakışarak konuşuyor gibi görünüyor. Yüzlerini soktukları biçimlerden ne anlatmak istediklerini anlamıyorum; birbirlerini anladıklarında gülümseyerek baş sallıyorlar. Bir kız kardeş sahibi olmanın nasıl bir şey olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Caleb kız olsaydı onunla daha yakın olur muyduk acaba?

Şehir sabah saatlerinde o kadar sessiz ki köprüye yaklaşanların ayak sesleri yankılanıyor. Sesler arkamdan geliyor. Demek gelenler Jack ve Cesurluk refakatçileri. Cesurlar burada olduğumuzu biliyor ama Jack Kang'ın haberi yok. Gözü birkaç sa- ıı iyeliğine aşağı kayşa metal labirentin içinde hepimizi görebilir. Mümkün olduğunca hızlı nefes alıp vermeye çalışıyorum.

Tobias saatine baktıktan sonra kolunu uzatıp bana gösteriyor. Saat tam yedi.

Üzerimdeki metal ağın arasından yukarı bakıyorum. Başımın üzerinden geçen ayakları görüyorum. Sonra birinin konuştuğunu duyuyorum.

"Merhaba Jack," diyor sesin sahibi.

Jeanine'in isteği doğrultusunda Eric'i Cesurluk lideri olarak atayan, Cesurluk adaylığı için zalimce kuralları koyan Max bu. Onunla hiç birebir

konuşmamıştım ama sesini duyunca ürperiyorum.

“Max,” diye selamlıyor onu Jack. “Jeanine nerede? En azından toplantıya katılma nezaketini göstereceğini samyordum.”

“Jeanine’le ben, güçlerimiz doğrultusunda işbölümü yaptık,” diyor. “Yani tüm askeri kararları ben alıyorum. Bugünkü konumuz da bu zaten.”

Alnım kırışıyor. Max’i konuşurken fazla duymamıştım ama kullandığı kelimelerde ve konuşma ritminde bir tuhaflık var.

“Pekala,” diyor Jack. “Buraya gelmemin sebebi...”

“Bu görüşmenin bir barış görüşmesi olmayacağını baştan bildirmem gerekiyor,” diye araya giriyor Max. “Pazarlık yapmak için eşit durumda olmalısın ve Jack, şu anda hiç eşit değiliz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani gözden çıkarılabilecek tek topluluksunuz. Dürüstlük güvenlik, yiyecek ve teknolojik yenilikler konularında hizmet vermiyor. Bu yüzden sizi gözden çıkarılabilir bir topluluk olarak görüyoruz. Üstelik Cesur konuklarının gönlünü kazanmak için de fazla bir şey yapmadın,” diyor Max. “Hem savunmasız hem de tam anlamıyla işe yaramaz bir durumdasınız. Bu doğrultuda, ne söylersem onu yapmanızı tavsiye ederim.”

“Seni bok torbası!” diyor Jack sıktığı dişlerinin arasından. “Sen nasıl...”

“Huysuzluk yapmayalım,” diyor Max.

Dudağımı kemiriyorum, içgüdülerime hep güvenmişimdir ve şimdi bana burada bir şeylerin çok yanlış olduğunu söylüyorlar. Kendine saygı duyan hiçbir Cesurluk erkeği “huysuzluk” kelimesini ağzına almaz. Hele kendisine hakaret edildiğinde asla bu durumu soğukkanlılıkla karşılamaz. Adam başka biriymiş gibi konuşuyor. Daha doğrusu Jeanine gibi konuşuyor.

Ensemdeki tüyler ürperiyor. Evet, bu çok mantıklı. Jeanine kimseye güvenemez, özellikle de ne yapacağı belli olmayan bir Cesura... En iyi çözüm Makin ağzından konuşmak. Kulağa yerleştirilecek bir alıcı yaklaşık yarım kilometreden kontrol edilebilir.

Tobias’ın gözlerine bakıyorum ve elimi yavaşça kulağıma götürüyorum. Sonra yukarıyı işaret edip Makin durduğu yeri gösteriyorum.

Tobias bir an için kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor ama beni anladığından emin değilim.

“Üç şartım var,” diyor Max. “Öncelikle tutsak ettiğin Cesurluk liderini zarar görmeden bize teslim edeceksin. İkincisi, Uyumsuzları ayıklayabilmemiz için yerleşkenin askerlerimizce aranmasına izin

vereceksin. Ve üçüncüsü simülasyon serumuna maruz kalmayanların isimlerini rapor edeceksin.” “Niye?” diye soruyor Jack ters ters. “Ne arıyorsunuz? Üstelik o isimlere niye ihtiyacınız var? Ne yapmayı amaçlıyorsunuz?” “Aramanın amacı, Uyumsuzları saptayıp diğerlerinden ayrıştırmak. Ve isimlere gelince... Orası bizi ilgilendirir.”

“Beni ilgilendirir!” Gıcırtılardan birinin yürüdüğünü anlayınca metal labirentin arasından yukarı bakıyorum. Görebildiğim kadarıyla Jack, Max’i yakasından kavramış.

“Bırak beni,” diyor Max. “Yoksa askerlerime ateş etmelerini emredeceğim.”

Kaşlarımı çatıyorum. Jeanine, Max’in ağzından konuşuyorsa aynı zamanda adamın yakasından kavrandığını da görüyor olmalı. Köprünün iki yanındaki binalara bakmak için öne eğiliyorum. Nehrin solumda kalan kıyısındaki binaların boş pencerelerini önceliyorum. Bu binalardan birinde olmalı.

Köprüyü destekleyen metal iskeleye doğru inmeye başlıyorum. Hedefim Wacker Yoluna çıkan merdivene ulaşmak. Tobias hemen arkamdan iniyor, Shauna ise Lynn’in omzuna dokunarak haber veriyor. Ama Lynn peşimizden gelmek yerine başka bir şey yapıyor.

Aklımda Jeanine’den başka bir şey yok. O yüzden kızın silahını çıkarıp köprüye doğru tırmandığını geç fark ediyorum. Shauna’ınn ağzı açık kalırken gözleri kocaman büyüyor. Lynn, köprünün ucunu yakalamak üzere yukarı sıçrıyor ve bir koluyla köprüye tutunuyor. Parmağını tetiğe basıyor.

Max nefesini gürültülü bir şekilde tutarken eli göğsüne gidiyor ve geriye doğru sendeliyor. Elini geri çektiğinde koyu renkli kan görünüyor.

Artık inmeye uğraşmıyorum. Çamura atladığımda Tobias, Lynn ve Shauna peşimden geliyor. Bacaklarım bataklık gibi suya batıyor, ayakkabılarım suyu içine çektikçe vıcık vıcık sesler çıkarıyor. Betona ulaşana kadar ayaklarım sürekli kayıyor. Kurşunlar yağarken etrafımdaki çamura saplanıyor. İsabet almamak için kendimi köprünün altındaki duvara atıyorum.

Tobias da yanıma gelip sırtını duvara dayıyor. Birbirimize o kadar yakınız ki çenesi saçlarımı gıdıklıyor, göğsünü sırtımda hissediyorum. Bana kalkan oluyor.

Dürüstlük merkezinin geçici güvenliğine geri koşabilirim. Ya da en zayıf anında Jeanine’i bulabilirim.

Seçim yapmak söz konusu bile olamaz.

“Hadi!” diyorum. Merdivenlere sıçradığımda diğerleri hemen arkamdan koşuyor. Köprünün alt iskelesinde bizim Cesurlar hain Cesurlara ateş ediyor. Jack bir yere çömelmiş, Cesurlardan biri onu koruduğundan şu anda güvende. Daha hızlı koşuyorum. Arkama bakmadan köprünün üzerinde koşuyorum. Tobias’ın ayak seslerini arkamdan duyabiliyorum. Hızıma bir tek o yetişebiliyor.

Cam bina gözümün önünde. Sonra daha fazla ayak ve silah sesi gelmeye başlıyor. Hain Cesurların bana nişan almasını zorlaştırmak için zikzak çizerek koşuyorum.

Cam binaya yakınım. Birkaç metre uzağımda. Dişlerimi sıkıp bütün gücümle koşuyorum. Bacaklarım uyuşuyor; yere bastığımı bile hissedemiyorum. Fakat kapıya ulaşamadan sağ tarafımdaki bir ara sokakta bir hareket seçiyorum. Aniden oraya sapıyorum.

Ara sokakta üç kişi kaçıyor. Biri sarışın. Biri uzun boylu. Diğeri ise Peter.

Tökezlediğimde neredeyse yere kapaklanıyorum.

“Peter!” diye bağırıyorum. Silahını doğrulttuğunda Tobias da aynısını yapıyor Aramızda sadece birkaç metre kala karşı karşıya gelip hareketsiz kalıyoruz. Arkasında sarışın bir kadın -muhtemelen Jeanine- ve uzun boylu bir Cesur köşeyi dönüyor. Tabancam ve bir planım olmamasına rağmen arkalarından koşmak istiyorum. Tobias eliyle omzumdan tutmasa belki koşarım ama beni neredeyse olduğum yere çiviliyor.

“Seni hain,” diyorum Peter’a. “Biliyordum. Biliyordum.”

Bir çığlık havayı yırtıyor. Acı dolu bir kadın çığlığı bu.

“Arkadaşların seni çağırıyor,” diyor Peter hafifçe sırıtarak ya da dişlerini gösteriyor, hangisi olduğunu kestiremiyorum. Tabancasını dümdüz bize doğru tutuyor. “İşte bir seçimin var. Gitmemize izin verip onlara yardım edersin ya da bizi kovalarken ölürsün.”

İçimden çığlık atmak geçiyor. Ne yapacağımı ikimiz de çok iyi biliyoruz.

“Umarım geberirsin,” diyorum.

Tobias’la birbirimizi koruyarak geri geri sokağın başına gidiyoruz, sonra koşmaya başlıyoruz.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SHAUNA YÜZ ÜSTÜ YERDE YATIYOR, TİŞÖRTÜ KAN İÇİNDE. LYNN yanına çömelmiş. Bakıyor. Hiçbir şey yapmıyor.

“Benim suçum,” diye mırıldanıyor. “Onu vurmamalıydım. Max’i...”

Kan lekesine bakıyorum. Kurşun sırtına saplanmış. Nefes alıp almadığını anlayamıyorum. Tobias iki parmağını kızın boynuna koyup başını sallıyor.

“Onu buradan götürmemiz lazım,” diyor. “Lynn. Bana bak. Shauna’yı taşıyacağım, cam çok yanacak ama bu tek seçeneğimiz.”

Lynn başıyla onaylıyor. Tobias eğilip Shauna’yı kollarının altından kavrıyor. Kucağına alırken kız inliyor. Hemen yardıma koşup Shauna’nın kolunu Tobias’ın omzuna yerleştiriyorum. Boğazım sıkışıyor, rahatlamak için öksürüyorum.

Tobias zorlanarak ayağa kalktığında hep birlikte Acımasız Merkezine yöneliyoruz. Lynn elinde tabancayla önümüzden

-mrnzm gidiyor, bense en arkadayım. Cesurluk hainlerinin geri çekildiğini sanıyorum. Ama emin olmam lazım.

“Hey!” diye bağırıyor biri. Uriah bu, koşarak yanımıza geliyor. “Zeke’nin Jack için yardım çağırmaya gitmesi gerekti... Ah, olamaz.” Duruyor. “Hayır, olamaz. Shauna?”

“Şimdi zamanı değil,” diyor Tobias sertçe. “Acımasız Merkezine koş, bir doktor getir.”

Ama Uriah öylece bakıyor.

“Uriah! Hemen şimdi!” Ses tenha sokakta yankılanarak yumuşuyor. Uriah sonunda dönüp Acımasız Merkezine koşuyor.

Arada en fazla yarım kilometre var ama Tobias’ın hırıltılarını ve Lynnin düzensiz nefeslerine Shauna’nın ölümcül yarası eklenince sonsuzmuş gibi geliyor. Tobias’ın her nefeste gerilip açılan kaslarına bakarken ayak seslerimizi duyamıyorum; tek duyduğum kendi kalp atışlarım. Sonunda kapıya vardığımızda kusacak gibi oluyorum. Her an ciğerlerim yırtılırcasına haykırabilirim.

Uriah, saçları seyrelmeye başlayan bir adam ve Cara bizi hemen girişte karşılıyor. Shauna’yı yatırmak için yere bir çarşaf seriyorlar. Tobias kızı üzerine bıraktığında doktorlar hemen işe başlayıp Shauna’nın gömleğini kesiyorlar. Arkamı dönüyorum. Kurşun yarasını görmek istemiyorum.

Tobias kıpkırmızı yüzüyle önümde duruyor. Son saldırıdan sonra olduğu gibi bana sımsıkı sarılmasını istiyorum ama bir şey yapmıyor, ben de herhangi bir girişimde bulunacak kadar aklımı kaçırmadım.

“Sana neler olduğunu biliyormuşum gibi davranmayacağım,” diyor. “Ama bir daha hayatını saçma bir şekilde tehlikeye atarsan...”

“Hayatımı saçma bir şekilde tehlikeye falan atmıyorum. Ailem gibi fedakarlık yapmak istiyorum!”

“Sen ne annen ne de babansın. Daha on altı yaşında bir kız...” Dişlerimi gıcırdatıyorum. “Bunu söylemeye nasıl cesaret. Tobias oralı olmadan devam ediyor, “... olarak fedakarlık yapmanın kendi hayatını çöpe atmak olmadığını anlayamıyorsun! Bir daha bunu yaparsan, bu ilişki biter.”

Ondan bunu duymayı hiç beklemiyorum.

“Bana ültimatom mu veriyorsun?” Diğerleri duyamasın diye sesimi alçaltıyorum.

Başını iki yana sallıyor. “Hayır, sana bir gerçeği söylüyorum.” Dudakları ince bir çizgi gibi görünüyor. “Sebepsiz yere kendini yine tehlikeye atarsan gözümde adrenalin bağımlısı Cesurlardan daha değerli olmayacaksın ve böyle devam etmene asla yardım etmeyeceğim.” Kelimeleri tükürürcesine söylüyor. “Ben Uyumsuz Tris’i, topluluk sadakatini takmadan kararlar veren, sıradan bir topluluk arketipi olmayan kızı seviyorum. Ama kendini yok etmek için elinden geleni ardına koymayan Tris... Onu sevemem.”

Çığlık atmak istiyorum. Ama kızgınlıktan değil. Onun haklı olmasından korkuyorum. Ellerimin titremesini engellemek için tişörtümün eteklerini kavrıyorum. mmmm&mmmtmmiiitılllMIBk

Tobias alnını alnıma dayayıp gözlerini yumuyor. “Hala orada bir yerde olduğunu biliyorum,” diyor dudaklarını benimkilere sürterken. “Geri gel!”

Küçük bir öpücük kondurduğunda onu durduramayacak kadar şok halindeyim.

Tobias tekrar Shauna’nın yanma giderken yere bakıyorum. Şaşkınlıkla Dürüstlük lobisindeki terazi sembolünün üstünde durduğumu görüyorum.

“Uzun zaman oldu.”

Tori’nin karşısındaki yatağa çöküyorum. Kadın da yatakta oturuyor ve bacağı bir yastık yığınının üzerinde duruyor.

“Evet öyle,” diyorum. “Nasılsın?”

“Vurulmuş gibi.” Gülümsüyor sanki. “Senin de bu vurulmaya alışık olduğunu duydum.”

“Evet. Harika, değil mi?” Tek düşünebildiğim Shauna’nın sırtına saplanan kurşun. En azından Tori ve benim yaralarımız iyileşecek.

“Jack’in görüşmesinde ilginç bir şey keşfettin mi?” diye soruyor.

“Birkaç şey. Bir Cesurluk toplantısı için nasıl duyuru yapabiliriz?”

“Ben hallederim. Cesurlukta dövmeci olunca neredeyse herkesi tanıyor insan.”

İ

“Güzel,” diyorum. “Üstelik eski bir casus olarak itibar görüyorsun.” lori’nin dudakları kıvrılıyor. “Neredeyse unutmuştum.” “Peki sen ilginç bir şeyler keşfedebildin mi? Yani casusluk yaparken.”

“Görevim öncelikli olarak Jeanine Matthews’a odaklanmaktı.” Ellerine bakıyor. “Gününü nasıl geçirdiği. Daha da önemlisi zamanını nerede geçirdiği.”

“Hep ofisinde değil mi?”

Tori başta cevap vermiyor.

“Sanırım sana güvenebilirim, Uyumsuz.” Kaşlarının altından bana bakıyor. “Binanın en üst katında özel bir laboratuvarı var. Güvenlik sistemlerini görsen aklını yersin. Ne yaptığımı anladıklarında oraya çıkmaya çalışıyordum.”

“Oraya çıkmaya çalışıyordun,” diye tekrarlıyorum onu. Tori gözlerini kaçırıyor. “Sanırım sadece casusluk amacıyla değil.” “Jeanine Matthews hayatta olmazsa her şey daha iyi olur diye düşündüm.”

Gözlerindeki hırs, tıpkı dövmeci dükkanının arka odasında kardeşini anlattığı zamanla aynıydı. Saldırı simülasyonundan önce olsaydı buna adalet ya da intikam hırsı derdim ama şimdi kan hırsı olduğunu biliyorum. Bu beni korkutsa da anlayabiliyorum.

Dahası anlayabilmem muhtemelen beni daha çok korkutmak.

Tori devam ediyor: “Toplantıyı yarına ayarlamaya çalışacağım.”

Cesurlar ranza sıralarının arasındaki boşlukta toplandı. Kapılar Cesurlukta en tercih edilen şekil olan çarşaflarla sıkıca bağlandı. Jeanine’in ortaya koyduğu şartların Jack Kang tarafından kabul edileceğinden hiç şüphem yok. Burada artık güvende değiliz.

“Şartlar neydi?” diye soruyor Tori. Birkaç ranzanın arasındaki bir sandalyede oturuyor, yaralı bacağını önüne uzatmış. Soruyu Tobias’a soruyor ama Tobias pek oralı değil. Ranzalardan birine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, yere bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. “Uç şartı vardı. Eric’i Bilgelik Merkezi’ne geri göndermek. Son saldırıda iğnelerden kurtulanların isimleri. Ve Uyumsuzları teslim etmek.”

Marlene’e bakıyorum. Hüzünlü sayılabilecek bir gülümsemeyle bana bakıyor. Büyük olasılıkla hala Bilgelik doktorunun tedavi ettiği Shauna için endişeleniyor olmalı. Lynn, Hector, anne babaları ve Zeke onun yanında.

“Jack Kang Bilgelikle anlaşma yapıyorsa burada kalamayız,” diyor Tori. “Peki nereye gidebiliriz?”

Aklıma Shauna'nın kanlı tişörtü gelince Dostluk bahçelerini, yapraklan hışırdatan rüzgarı, ağaç kabuklarına dokunmayı özlüyorum. Orayı özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, içimde Dostluk olduğunu hiç düşünmemiştim.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, tekrar açtığımda gerçeklerle yüzleşiyorum. Dostluk bir rüyadan ibaret.

"Eve," diyor Tobias sonunda başını yerden kaldırarak. Herkes kulak kesiliyor. "Bizim olanı geri almalıyız. Cesurluk yerleşkesindeki güvenlik kameralarını bozabiliriz. Böylece Bilgelik bizi izleyemez. Eve gitmeliyiz."

Biri desteklemek için bağırınca başka biri ona katılıyor. Cesurlukta kararlar böyle alınıyor: Baş sallama ve bağırışlarla. Bu anlarda artık bireysel davranmıyoruz. Hepimiz aynı beynin bir parçası gibiyiz.

"Ama bunu yapmadan önce," diye araya giriyor Bud. Önceleri dövme dükkanında çalışan Bud, şimdi ellerini Tori'nin oturduğu sandalyenin arkalığına yerleştirmiş duruyor. "Eric'le ilgili ne yapacağımıza karar vermemiz lazım. Bilgelik için burada mı bırakacağız, yoksa cezasını mı vereceğiz?"

"Eric bir Cesur," diyor Lauren, dudağındaki halkayı parmak uçlarıyla çevirirken. "Yani ona ne olacağına biz karar veririz. Dürüstlük değil."

Bu sefer destek için bağıran ben oluyorum, tamamen istem dışı bir haykırış bu. Neyse ki diğerleri de onaylamasına bana katılıyor.

"Cesurluk yasasına göre, sadece Cesurluk liderleri ceza verebilir. Tüm eski liderlerimiz şimdi birer Cesurluk haini," diyor Tori. "Bu da yeni liderlerimizi seçmemiz gerektiği anlamına gelir. Yasa birden fazla lider seçmemizi söylüyor ve tek sayıda olmalı. Bir öneriniz varsa şimdi adım söyleyin, sonra gerekirse oylama yaparız."

"Sen!" diye bağırıyor biri.

"Tamam," diyor Tori. "Başka?"

Marlene ellerini ağzının kenarında kıvırıp sesleniyor: "Tris!"

Kalbim ağzıma geliyor. Ama neyse ki kimse söylenmiyor ya da gülmüyor. Hatta birkaç kişi, tıpkı Tori'nin adı söylendiğinde olduğu gibi başını sallayarak onaylıyor. Gözlerimle ® kalabalığı tarayıp Christina'yı buluyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, aday gösterilmeme itirazı yokmuş gibi duruyor.

Onlara nasıl göründüğümü merak ediyorum. Benim görmediğim birini görüyor olmalılar. Yetenekli ve güçlü birini. Olamayacağım ve olabileceğim birini.

Tori, Marlene'i duyduğunu belirtmek için başını sallıyor. Sonra başka bir öneri duymak için gözleriyle kalabalığı tarıyor.

"Harrison," diyor biri. Biri orta yaşlı bir adamın sırtına vurana kadar Harrison'ın kim olduğunu bilmiyordum. Sarı saçlarını atkuyruğu yapıp omzundan aşağı salan adam sırıttığında onu hatırlıyorum. Zeke ve Tori Bilgelik Merkezi'nden geri döndüğünde bana "küçük kız" diyen Cesurluk askeri bu.

Cesurlar bir süre sessiz kalıyor.

"Benim adayım Dört," diyor Tori.

Yatakhanenin arkalarından yükselen birkaç kızgın mırıldanma dışında itiraz eden olmuyor. Marcus'u kafeteryada dövdüğünden beri kimse ona ödlek diye seslenemiyor. Aslında önceden planlanmış bir hareket olduğunu bilseler nasıl tepki vereceklerini merak ediyorum.

Şimdi Tobias istediğine kavuşabilir. Ne yazık ki önündeki engellerden biri benim.

"Sadece üç lidere ihtiyacımız var," diyor Tori. "Oylamamız gerekecek."

Saldırı simülasyonunu durdurmamış olsaydım beni akıllarından bile geçirmezlerdi. Ve asansörlerin orada Eric'i bıçaklamasam ya da köprünün altına girmeseydim de beni aday olarak görmezlerdi. Pervasızlaştıkça, gözü kara davrandıkça C Cesurlar arasında daha çok seviliyorum.

Tobias bana bakıyor. Cesurlar arasında sevilemem, çünkü Ibbias haklı, ben bir Cesur değilim, ben bir Uyumsuzum. Neyi seçersem oyum. Ve bunu seçemem. Onlardan ayrı durmalıyım.

"Hayır!" diyorum. Öksürerek boğazımı temizledikten sonra daha yüksek sesle devam ediyorum. "Hayır, beni oylamaya katmayın! Adaylığı reddediyorum!"

Tori kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Emin misin, Tris?"

"Evet," diyorum. "İstemiyorum. Eminim."

Ve sonra hiçbir tartışma ya da tören yapılmadan Tobias Cesurluk lideri seçiliyor. Ben seçilmiyorum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DAHA YENI LİDERÎMÎZİ SEÇMEMÎZİN ÜZERİNDEN ON SANİYE bile geçmeden bir yerlerde bir şeyler ötüyor, bir uzun, iki kısa çınlama. Kulağımı duvara çevirip sese doğru ilerliyorum ve tavandan sarkan bir hoparlör buluyorum. Odanın diğer ucunda başka bir hoparlör daha var.

Sonra Jack Kang'ın sesi salona yayılıyor.

"Bütün Dürüstlük genel merkezi sakinlerinin dikkatine. Birkaç saat önce Jeanine Matthevvs'un bir temsilcisiyle görüştüm. Bana Dürüstlerin oldukça zayıf konumda olduğunu ve ayakta kalmamız için Bilgelere bağlı olduğumuzu hatırlatarak eğer topluluğumuzun özgürlüğünü sürdürebilmek istiyorsam birkaç şartı yerine getirmem gerektiğini söyledi."

Donmuş bir halde hoparlöre bakıyorum. Dürüstlük liderinin bu kadar doğrudan konuşmasına şaşmamalı ama böylesi bir duyuru yapmasını hiç beklemiyordum.

"Şartlan yerine getirmek için herkesin Buluşma yerinde loplanarak üzerinde bir alıcı olup olmadığını bildirmesini isliyorum," diyor adam. "Bilgelik aynı zamanda Uyumsuzların kendilerine teslim edilmesini emretti. Ne amaçla istediklerini İlilmiyorum."

Sesi kayıtsız geliyor. Yenilmiş. Eh, sonuçta yenik düştü, diye düşünüyorum. Çünkü karşı koyamayacak kadar zayıf.

Cesurların bilip Dürüstlerin bilmediği bir şey varsa o da faydası olmadığını görsen bile savaşman gerektiği.

Bazen her bir topluluğun bana öğrettiği bilgileri topladığımı, sonra dünya üzerinde yoluma devam edebilmem için bunları zihnimde bir rehber gibi depoladığımı düşünüyorum.

I lala öğrenecek, kavranması gerekecek önemli şeyler var. Her zaman da olacak.

Jack Kang'ın duyurusu, aynı çınlamalarla sona eriyor. Cesurlar koşuşturup eşyalarını çantalarına doldurmaya başlıyorlar. Birkaç genç kapıdaki çarşafı keserken Eric'le ilgili bir şeyler bağırıyorlar. Biri beni eliyle itip duvara yapıştırıyor, bense durmuş karmaşanın her geçen an şiddetlenmesini izliyorum.

Öte yandan Dürüstlerin bilip Cesurların bilmediği bir şey varsa o da olur olmaz durumlarda coşmamak gerektiği.

Cesurlar, şu anda Eric'in oturduğu sorgu sandalyesinin etrafında yarım bir halka oluşturmuş durumda. Eski lider ölü gibi oturuyor. Sandalyeye kaykılmış, solgun alnında ter damlacıkları parlıyor. Başını eğmiş olduğu halde Tobias'a bakarken kirpikleri kaşlarına değiyor. Gözümü ondan ayırmamaya çalışıyorum ama dudaklarındaki halkaların aralanmasına neden olan sırıtışı katlanılır gibi değil.

"Suçlarını sana tekrarlamamı ister misin?" diyor Tori. "Yoksa kendin mi sıralarsın?"

Dışarıdaki sağanak yağmur binayı döverken binaya çarpan sular duvarlardan aşağı süzülüyor. Acımasız Merkezinin en üst katındaki sorgulama salonundayız. Öğleden sonra başlayan fırtına burada daha gürültülü. Her gök gürültüsü, her şimşek ensemdeki tüylerin kabarmasına neden oluyor, sanki elektrik bütün vücudumda dans ediyor.

Islak beton kokusunu seviyorum. Koku buraya kadar gelmiyor ama sorgulama bittiğinde bütün Cesurlar merdivenlerden aşağı koşup Acımasız Merkezinden dışarı fırlayacak ve işte o zaman sadece ıslak beton kokusunu duyacağım.

Çantalarımızı yanımıza aldık. Benimki ağzı iple bağlanmış çarşaftan oluşan bir bohça, içinde giysilerim ve yedek ayakkabılarım var. Cesurluk haininden çaldığım ceketi, Eric görsün diye üzerime geçirmiştim.

Eric birkaç saniye boyunca kalabalığa bakıyor, sonra bakışları üzerimde duruyor. Parmaklarını kavuşturup yavaşça karnının üzerine yerleştiriyor. “Ondan duymak hoşuma gider.

Sonuçta beni bıçaklayan o olduğuna göre suç kavramından uzak biri değil.”

Özellikle cezalandırılmadan önce nasıl bir oyuna kalkıştığını ya da neden beni ortaya sürdüğünü bilmiyorum. Kibirli bir lıali var ama ellerini oynatırken parmaklarının titrediğini fark ediyorum. Eric bile ölümden korkuyor olmalı.

“Onu bu işe karıştırma,” diyor Tobias.

“Niye? Onunla aşna fişna yaptığın için mi?” Eric pis pis sırıtıyor. “Ah, unutmuşum! Kasıntılar öyle şeyler yapmazlar. Sadece birbirlerinin ayakkabılarım bağlayıp saçlarını kesmekle yetinirler.”

Tobias’ın yüzündeki ifade değişmiyor. Sanırım durumu anlayabiliyorum: Eric’in derdi benimle değil. Ama Tobias’ın yumuşak karnını çok iyi biliyor ve sözleriyle yumruğunu en zayıf noktasına indiriyor. Ve Tobias’ın aldığı darbe aynı zamanda bana da çarpıyor.

İşte olmasından korktuğum buydu: Düşüş ve çıkışlarım, Tobias’ın düşüş ve çıkışları olmaya başladı. O yüzden şu anda beni savunmasına izin veremem.

“Suçlarımı ondan duymak istiyorum,” diye tekrarlıyor Eric.

Mümkün olduğunca düz bir sesle sıralıyorum:

“Bilgelikle anlaştın. Yüzlerce Fedakarın ölümünden sorumlusun.” Konuştukça sesim titremeye başlıyor, kelimeler neredeyse zehir gibi

dudaklarımın arasından saçılıyor. “Cesurlara ihanet ettin. Bir çocuğu başından vurdun. Jeanine Matthevvs’un komik piyonlarından birisin.”

Eric’in yüzündeki gülümseme soluyor.

“Ölmeyi hak ediyor muyum?” diye soruyor.

Tobias araya girmek için ağzım açıyor ama buna izin vermeden konuşuyorum.

“Evet!”

“Haklısın.” Kara gözleri dipsiz çukurlar kadar, yıldızsız geceler kadar boş bakıyor. “Ama buna karar verme hakkına sahip misin, Beatrice Prior? Neydi çocuğun adı? Hal, Will’in kaderine karar verdiğin gibi benim ölümüme de karar verebilir misin?”

Cevap vermiyorum. Babamın sorusu kulaklarımda çınlıyor: “Birini vurma hakkını kendinde nasıl görebilirsin?” Oysa o sırada Cesurluk merkezindeki kontrol odasına varabilmek için resmen savaş veriyoruz. Bana her şeyin doğru bir yolu olduğunu, bu yolun ne olduğunu bulmaya çalışmam gerektiğini söylemişti. Boğazımda bir yumru hissediyorum, öylesine büyük bir yumru ki yutkunmak bir yana, zorla nefes alıyorum.

“Cesurların ölüm cezasını uygun gördükleri bütün suçları işledin,” diyor Tobias. “Cesurluk yasasına göre seni idam etme hakkına sahibiz.”

Eric’in ayaklan dibindeki üç tabancanın yanında çömeliyor. Hepsinin mermilerini teker teker boşaltıyor. Yere düşüp Tobias’ın ayaklarının dibine durana kadar yuvarlanan mermiler minik çan sesleri gibi çınlıyor. Sonra ortadaki boş tabancayı alıyor ve mermilerden birini yerleştiriyor.

Ardından üç tabancayı yerde karıştırmaya başlıyor. Öyle lı izli hareket ediyor ki bir süre sonra tek kurşunlu tabancanın lıaıgisi olduğunu kestiremiyorum. Tobias tabancaları yerden alıp birini Tori’ye, diğerini Harrison’a veriyor.

Saldırı simülasyonunun Fedakarlara neler yaptığı geliyor aklıma. Gri kıyafetli bütün masumların cesetleri sokaklarda yatıyordu. Geriye cesetlerle ilgilenecek kadar Fedakar kalmamıştı, muhtemelen çoğu hala yattıkları yerde çürüyordu. Ve l .ric olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Sonra gözünü bile kırpmadan onun vurduğu Dürüstlük oğlanını düşünüyorum. Çocuk adeta taş gibi yanıma devrilmişti.

Belki Eric’in yaşayıp yaşamayacağına biz karar vermiyoruzdur. Belki yaptığı bütün o korkunç kötülüklerle ölüme kendisi karar vermiştir.

Yine de insan bu manzara karşısında zorlukla nefes alıyor.

Ona bakarken nefret etmiyorum, kin duymuyorum, korkmuyorum. Yüzündeki halkalar ışığı yakaladığında parlıyor. Kirli bir saç perçemi gözlerinin üzerine düşmüş.

“Bekleyin,” diyor. “Bir ricam var.”

“Suçlulardan rica kabul etmiyoruz,” diyor Tori. Son birkaç dakikadır tek ayağının üzerinde duruyor. Sesinden yorgun olduğu anlaşılabiliyor. Büyük olasılıkla tekrar oturabilmek için bu işi hemen bitirmek istiyor. Bu infaz onun için can sıkıntısından başka bir şey değil.

“Ben bir Cesurluk lideriyim,” diyor Eric. “Ve tek istediğim bana kurşunu sıkanın Dört olması.”

“Niye?” diye soruyor Tobias.

“Vicdan azabıyla yaşa diye,” diye yanıtlıyor Eric. “Beni zorla ele geçirdikten sonra başımdan vurduğunu bilerek yaşamanı istiyorum.”

Sanırım onu anlayabiliyorum. İnsanların bölündüğünü görmek istiyor. Hep bunu istedi. Neredeyse boğulduğum tankın bulunduğu odaya kamera yerleştirdiğinden, hatta çok öncesinden beri bunu arzuluyordu. Ve şimdi Tobias onu vurursa ölmeden önce bu bölünmeyi görebileceğine inanıyor.

İğrenç.

“Vicdan azabı falan olmayacak,” diyor Tobias.

“O zaman bunu yapman sorun olmayacak.” Eric yine sırıtıyor.

Tobias mermilerden birini alıyor.

“Söylesene,” diyor Eric alçak sesle. “Çünkü hep merak etmişimdir. Girdiğin her korku simülasyonunda karşına baban mı çıkıyordu?”

Tobias ona bakmadan mermeri boş yuvaya yerleştiriyor.

“Soru hoşuna gitmedi mi?” diye devam ediyor Eric. “Ne yani? Cesurların seninle ilgili fikirlerinin değişmesinden mi korkuyorsun? Sadece dört korkun olmasına rağmen hala bir ödlek olduğunu öğrenmelerinden mi çekiniyorsun?”

Sandalyede sırtını dikleştirip ellerini kenarlara koyuyor.

Tobias sol eliyle tabancayı doğrultuyor. “Eric,” diyor. “Cesur ol!”

Tetiği çekiyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAN TUHAF BÎR RENK. TAHMIN EDILENDEN DAHA KOYU olabiliyor.

Marlene'in kolumu sıkan parmaklarına bakıyorum. Kısa tırnaklarının uçları tırtıklı çünkü kızın tırnak yeme gibi kötü bir alışkanlığı var. Beni iteklediğine göre yürüyor olmalıyım. Hareket ettiğimin farkında bile değilim ama zihnimde hala canlı olan Eric'in önünde duruyorum.

Oysa tıpkı Will gibi öldü. Tıpkı Will gibi olduğu yere yığıldı.

Öldüğünü gördüğümde boğazıma oturan yumruğun gideceğini sanıyordum ama öyle olmuyor. Nefes almakta zorlanıyorum, ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. îyi ki kalabalığın gürültüsü sayesinde kimse beni duyamıyor. Kapılara doğru kör adımlarla ilerliyoruz. En önde Harrison var; Tori'yi bir çocuk gibi sırtına almış. Kadın kollarını onun boynuna dolarken gülüyor.

Tobias elini sırtıma koyuyor. Biliyorum, çünkü arkamdan geldiğini gördüm ama hissedemiyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum.

Kapı dışarıdan açıldığında Jack Kang ve beraberindeki bir Dürüstlük grubuyla karşı karşıya geliyoruz.

“Siz ne yaptınız?” diye soruyor Jack. “Eric'in hücresinden kaybolduğunu yeni haber aldım.”

“Yargılanıyordu,” dedi Tori. “Onu yargıladık ve cezasını verdik. Bize teşekkür etmelisiniz.”

“Niye...” Jack'in suratı mosmor oldu. Her ne kadar aynı şey olsalar da kan yanak kızarmasından daha koyu bir renk. “Size niye teşekkür edecekmişim?”

“Çünkü siz de onun cezasını çekmesini istiyordunuz, öyle değil mi? Sonuçta çocuklarınızdan birini öldürmüştü.” Tori masumca açılmış kocaman gözlerle başım kaldırarak adama bakıyor. “Eh, sizi yormamak için biz icabına baktık! Şimdi de müsaadenizle buradan gidiyoruz.”

“Ne? Gitmek mi?” diyor Jack ağzından tükürükler saçarak. Buradan ayrılırsak Max'in ona ilettiği üç şartın ikisini yerine getiremeyecek düşüncesiyle bile dehşete düştüğü yüzünden okunabiliyor.

“Bunu yapmanıza izin veremem,” diyor.

“Bizim bir şeyler yapmamıza izin vermiyorsun zaten,” diyor Tobias. “Yolumuzdan çekilmezseniz yanınızdan geçmek yerine, üzerinizden geçmek zorunda kalacağız.”

“Buraya ittifak kurmak için gelmemiş miydiniz?” diye kaşlarım çatıyor Jack. “Buradan giderseniz Bilgelikle ittifak kurarız, bunu yapacağımızdan hiç kuşkunuz olmasın ve bir daha buradan hiçbir destek..

“Desteğinize ihtiyacımız yok,” diyor Tori. “Biz Cesurlarız.”

Tezahüratlar ve haykırışlar, zihnimdeki bulanıklığı dağıtıyor. Bütün Cesurlar yekvücut öne atılıyor. Koridordaki Dürüstler ciyaklayarak patlayan kanalizasyon borusu gibi dağılıyor, Cesurlar ise boşalan yeri su gibi dolduruyor.

Marlene’in eli artık kolumda değil. Önümdeki Cesurlarla birlikte merdivenlerden aşağı koşarak iniyorum, bağırıp çağıranları, dirsekleyenleri umursamıyorum. Seçme Töreninden hemen sonra Platformun merdivenlerinden fırtına gibi koşan bir aday gibi hissediyorum kendimi yine. Bacak kaslarım yanıyor ama sorun değil.

Lobiye ulaşıyoruz. Bir grup Dürüst ve Bilge bizi karşılıyor. Aralarında saçlarından asansörlere doğru sürüklenen sarışın Uyumsuz kadın, kaçmasına yardım ettiğim kız ve Cara da var. Çaresiz bakışlarla yanlarından uçarcasına geçen Cesurları seyrediyorlar.

Cara beni görür görmez kolumu yakalayıp durduruyor. “Hepiniz nereye gidiyorsunuz?”

“Cesurluk merkezine.” Kolumu kurtarmaya çalışsam da Cara bırakmıyor. Kızın yüzüne bakmıyorum. Şu anda ona bakamam.

“Dostluk yerleşkesine gidin,” diyorum. “İsteyen herkese güvenli bir yer vaat ediyorlar. Burada emniyette değilsiniz.”

Beni itercesine kolumu bırakıyor.

Dışarıda yer spor ayakkabılarımın altından kayıyor, koşar adım yürümeye başladığımda bol kıyafetlerim sırtıma yapışıyor. Yağmur yağıyor. Ayaklarım su birikintilerine daldıkça paçalarım ıslanıyor.

Islak beton kokusunu alıyorum ve başka .hiçbir şey düşünmüyorum.

Korkuluktan uçuruma bakıyorum. Sular altımdaki kaya duvarı dövüyor ama ayakkabılarımı ıslatacak kadar yukarı çıkamıyor.

Yaklaşık yüz metre ötede Bud etrafındakilere boya mermisi atan silahları dağıtıyor. Diğer biri boya mermilerini veriyor. Kısa süre sonra Cesurluk merkezinin bütün gizli köşeleri rengarenk boyanacak, güvenlik kameralarının mercekleri hiçbir şey göremeyecek.

“Selam Tris,” diye yanıma koşuyor Zeke. Kan çanağına dönen gözleri şişmiş, yine de hafifçe gülümsüyor.

“Selam. Gelebilmişsin.”

“Evet. Shauna’nın sağlık durumu düzelene kadar bekledik, sonra onu buraya getirdik.” Başparmağıyla gözünü ovalıyor. “Buraya gelmesini istemedim ama Dürüstlük artık güvenli bir yer değil, biliyorsun.”

“Shauna nasıl?”

“Bilmiyorum. Üstesinden gelecek ama hemşire belden aşağısının felç olabileceğini düşünüyor. Gerçi benim için sorun değil; lâkin...” Bir omzunu kaldırıyor. “Yürüyemezse Shauna nasıl bir Cesur olur?”

Çukurun ötesinde yukarı tırmanan patika yolda birbirleriyle yarışan çocukları, duvarlara boya mermileriyle ateş etmelerini seyrediyorum. Bir tanesi durup taşı sarıya boyuyor.

Topluluksuzlarla geçirdiğimiz gece Tobias’ın, fiziksel olarak yeterli olmadıkları için yaşlıların Cesurluktan ayrıldıklarına dair söylediklerini hatırlıyorum. Bizi en acımasız topluluk olarak anlatan Dürüstlük şarkısı aklıma geliyor.

“Olur,” diyorum.

“Tris. Sana yürüyemeyecek diyorum.”

“Tabii ki yürüyecek.” Başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Tekerlekli sandalyeyle biri onu Çukurun patikalarında gezdirir, üstelik yukarıda bir asansör var.” Tepeyi işaret ediyorum. “İpten kaymak ya da ateş etmek için yürümesine gerek yok.”

“Onu tekerlekli sandalyeyle itmemi istemeyecektir.” Sesi çatlar gibi oluyor. “Onu oradan oraya taşımamı, kucağıma almamı da istemeyecektir.”

“Alışması gerekecek. Sırf yürüyemiyor diye aptalca bir gerekçeyle Cesurluktan atılmasına izin mi vereceksin?”

Zeke birkaç saniye sessiz kalıyor. Yüzümü süzerken sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi gözlerini kısıyor.

Sonra eğilip kollarıyla beni sarıyor. O kadar uzun zamandır birisiyle kucaklaşmadım ki kaskatı kesiliyorum. Neyse ki hemen gevşiyorum ve ıslak kıyafetlerime rağmen tüylerimi ürperten bu samimi sıcaklığı kabul ediyorum.

“Ben gidip biraz atış yapacağım,” diyor Zeke geri çekilirken. “Gelmek ister misin?”

Omuz silkip peşinden Çukurun diğer ucuna gidiyorum. Bud bize de boya tabancası verdiğinde mermileri dolduruyorum. Ağırlığı, şekli ve malzemesi tabancadan o kadar farklı ki elimde tutmakta zorlanmıyorum.

“Çukur ve yeraltını hallettik sayılır,” diyor Bud. “Siz Pusunun icabına bakın.”

“Pusu mu?”

Bud üzerimizdeki cam binayı işaret ediyor. Bakarken sanki her yanıma milyonlarca iğne batırılıyor. Burada son kez durup yukarı baktığımda simülasyonu yok etmek üzereydim. Babam yanımdaydı.

Zeke çoktan patikaya doğru koşmaya başlamış. Gücümü toplayıp ardından gidiyorum; önce bir adım, ardından başka bir adım. Yürümekte zorlanıyorum çünkü nefes almakta zorlanıyorum ama bir şekilde kendimi toparlamayı başarıyorum. Merdivenlere ulaştığımda göğsümdeki ağırlık uçup gidiyor.

Pusuya girdiğimizde Zeke boya tabancasını tavandaki kameralardan birine doğrultuyor. Ateş ettiğinde yeşil boya kamera merceğine değmeden pencerelerden birine isabet ediyor.

“Of!” diyorum yüzümü ekşiterek. “Offfî”

“Ya, öyle mi? İlk seferinde mükemmel bir atış yaptığını görmek çok hoşuma gider.”

“Görmek mi istiyorsun?” Boya tabancasını sağ elim yerine sol elimle doğrultuyorum. Silahı sol tarafımla kullanmaya alışık değilim ama sağ tarafımla rahatça ağırlığım dengeleyebiliyorum. Kameranın yerini saptayıp merceğe nişan alıyorum. Kafamın içinde bir ses fısıldıyor. Nefes al. Nişan al. Nefes ver. Ateş et. Sesin Tobias’a ait olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor. Ateş etmeyi Tobias’tan öğrendim. Tetiği çektiğimde boya dolu mermi kameraya uçup merceği tamamen maviye boyuyor. “Al bakalım! İşte gördün! Üstelik sağ elimle vurdum.”

Zeke homurdanıyor, bu durumdan hiç hoşlanmadığı belli.

“Hey!” diye sesleniyor neşeli bir ses. Marlene, cam döşemeden başını uzatıyor. Boya alnına bulaşmış, kaşları mor renkte görünüyor. Hınzırca gülümseyip Zeke’ye nişan alıp onu bacağından vuruyor, sonra bana ateş ediyor. Boya mermisi koluma isabet ettiğinde battığını hissediyorum.

Marlene kahkaha attıktan sonra cam döşemenin altında kayboluyor. Zeke’yle bakıştıktan sonra ardından koşuyoruz. Kız kahkahalar atarak patika yolda koşuyor, yolundan çekilsinler diye çocukları eliyle kışkışlıyor. Ateş ettiğimde onu değil, duvarı vuruyorum. Marlene, korkuluğa yakın duran çocuğa birine ateş ediyor. Hector, Lynn’in küçük kardeşi. Hec, önce şok içinde bakıyor, sonra o da ateş ettiğinde Marlene’in yanında duran birine isabet ettiriyor.

Çukurda herkes birbirine nişan alırken boya mermileri patlıyor, genci yaşlısı bir an için kameraları unutuyor. Patikadan indiğimde etrafımı

tezahüratlar ve kahkahalar sarıyor. Ekipler oluşturmak için biraraya toplanıyoruz ama herkes yine de bireysel takılıyor.

Hengame sona erdiğinde boyadan giysilerimin siyah olduğu anlaşılmıyor. Neden Cesurluk topluluğunu seçtiğimi hatırlatması için rengarenk boyalı tişörtü saklamaya karar veriyorum. Cesurluk mükemmel bir topluluk olmayabilir ama buradaki insanlar en azından hayat dolular. Özgür olmayı seviyorlar.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

BİRİLERİ CESURLUK MUTFAĞINA GİRİP KİLERDEKİ KONSERVELERİ ısıtıyor ve bu sayede de akşam vakti sıcak yemek yiyebiliyoruz. Saldırıdan önce christina, al ve will'le birlikte oturmaya alışık olduğum masaya oturuyorum. Masaya oturduğum anda boğazımda bir yumru hissediyorum. Nasıl sadece yarımız kaldı?

Bunun sorumlusunun ben olduğumu hissediyorum. Affetseydim Al hala hayatta olurdu ama affetmedim. Soğukkanlı düşünebilseydim Will ölmezdi ama düşünmek aklıma bile gelmedi.

Vicdan azabıma daha fazla gömülmeye fırsat bulamadan Uriah tepsisini masaya koyup yanıma oturuyor. Tabağını yahni ve çikolatalı pastayla doldurmuş. Pasta yığınına bakıyorum.

"Pasta mı vardı?" diye soruyorum, Uriah'ınkinden daha dolu görünen kendi tabağıma bakarken.

"Evet, biri yaptı. Arkada birkaç kutu karışım bulm fırına sürmüş," diyor. "Benimkinden bir ısırık alabilirsin ve

"Bir ısırık mı? O pasta dağım tek başına mı yemeyi planlıyorsun?"

"Evet." Kafası karışmış gibi görünüyor. "Neden?"

"Önemli değil."

Christina masaya geliyor ama benden mümkün olduğunca uzağa oturuyor. Zeke tepsisiyle onun yanma yerleşiyor. Biraz sonra Lynn, Hector ve Marlene de geliyor. Masanın altında bir hareket sezdiğimde Marlene'le Uriah'ın el ele tutuştuğunu görüyorum. Parmakları birbirine dolanmış. İkisi de normal görünmeye çalışıyor ama kaçamak bakışmaları gözümden kaçmıyor.

Marlene'in solunda oturan Lynn, ekşi bir şey yemiş gibi suratını ekşitiyor. Sonra yemeğini kaşıklamaya başlıyor.

“Yangından mal mı kaçırıyorsun?” diye soruyor Uriah. “Bu hızla yersen boğulacaksın.”

Lynn kaşlarını çatarak ona bakıyor. “Birbirinize bakışıp dururken ben sizi boğacağım.”

Uriah’ın kulakları kızarıyor. “Sen ne diyorsun?”

“Ben dahil masadaki hiçbirimiz aptal değiliz. Neden sevişip bu işi aradan çıkarmıyorsunuz?”

Uriah donakalıyor. Oysa Marlene ateş saçan gözlerle Lynn e bakarken, eğilip Uriah’ı dudağından öpüyor. Bunu yaparken parmaklarını genç adamın boynuna götürüp yakasından içeri kaydırıyor. Ağzıma götürmekte olduğum çataldan bezelyeler masaya saçılıyor.

Lynn tepsisini kaptığı gibi hızla masadan kalkıyor.

“Bu da neydi böyle?” diye soruyor Zeke.

“Bana sorma,” diyor Hector. “Her gün bir şeylere öfkeleniyor. Artık ipin ucunu kaçırdım.”

Uriah’la Marlene kafa kafaya veriyor. İkisi de hala gülümsüyorlar.

Kendimi tabağıma bakmaya zorluyorum. Ayrı ayrı tanıdığın iki kişinin biraraya geldiğini görmek tuhaf ama aslında her şey gözümüzün önünde gerçekleşiyordu. Bir ses duyduğumda Christina’nın elindeki çatalla yemek tabağıyla oynadığını görüyorum.

“Dört!” diye sesleniyor Zeke, eliyle işaret ederek. Rahatlamış görünüyor. “Buraya gel, masada yer var.”

Tobias elini sağlam omzuma yerleştiriyor. Parmaklarından bazıları yarılmış, kan hala kurumamış. “Kusura bakmayın, kalamayacağım,” diyor.

Sonra eğilip “Seni bir süreliğine arkadaşlarından çalabilir miyim?” diye soruyor.

Ayağa kalkarken masadakilere el sallıyorum ama sadece Zeke karşılık veriyor. Christina ve Hector tabaklarına bakıyor, Uriah ve Marlene ise fısır fısır konuşuyorlar. Tobias’la kafeteryadan çıkıyoruz.

“Nereye gidiyoruz?”

“Trene,” diyor. “Bir görüşme yapacağım ve durumu anlamama yardım etmen için sana ihtiyacım var.”

Çukur duvarlarına oyulmuş patika yollardan yukarı çıkıp bizi Pusuya götürecek merdivenleri tırmanıyoruz.

“Bana niye ihtiyacın...”

“Çünkü bu konuda benden daha iyisin.”

Buna verecek bir cevabım yok. Merdivenden çıkıp cam zeminde yürüyoruz. Yolumuzun üzerinde korku simülasyonumla yüzleştiğim rutubetli odadan geçiyoruz. Yerdeki şırıngaya bakılırsa yakın zamanda birileri buraya gelmiş.

"Bugün korku simülasyonuna girdiıı mi?" diye soruyorum. "Neden sordun?" Kara gözleriyle beni süzüyor. On kapıyı ittiğinde sıcak yaz havası yüzümü okşuyor. Rüzgar yok. "Parmakların yarılmış ve biri bu odayı kullanmış."

"İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Sezgilerin çoğumuzdan daha güçlü." Saatine bakıyor. "Saat 8:05 trenini yakalamamı söylediler. Hadi!"

İçimde bir umut beliriyor. Belki bu sefer tartışmayız. Belki sonunda aramız düzelir.

Raylara yürüyoruz. Bunu son yaptığımızda Bilgelik yerleşkesinde ışıkların yandığını göstermek, onların Fedakarlara bir saldırı planladıklarını söylemek istemişti. Şimdiyse içimden bir his topluluksuzlarla görüşmeye gittiğimizi söylüyor.

"Sezgilerim, sorumu geçiştirdiğini anlayacak kadar güçlü," diyorum.

Tobias iç çekiyor. "Evet, korku simülasyonuma girdim. Değişip değişmediğini görmek istedim."

"Ve değiştiğini gördün. Öyle değil mi?"

Yüzüne düşen bir tutam saçı geri tarayıp gözlerini kaçırıyor. Saçlarının bu kadar gür olduğunu bilmiyordum Saçlarını neredeyse sıfır numaraya vurdurduğu için daha önce anlamak mümkün değildi. Fedakar saç kesimi şimdi neredeyse beş santim uzunluğundaydı ve perçemleri alnına düşüyor. Bu haliyle daha az tehditkar, daha çok benimle birçok sırrını paylaşan insan gibi görünüyor.

"Evet," diyor. "Ama korkularımın sayısı hala aynı."

Sol tarafımdan trenin düdüğünü duyuyorum ama lokomotifin farları yanmıyor. Vagonlar rayların üzerinde sinsi bir yaratık gibi kayıyor.

"Arkadan beşinci vagon!" diye bağırıyor Tobias. ikimiz birden koşmaya başlıyoruz. Beşinci vagonu bulduğumda sol elimle kapıya tutunuyorum ve bütün gücümle kendimi yukarı çekiyorum. Bacağımı içeri atmayı denesem de başaramıyorum; tehlikeli bir şekilde tekerleklere doğru savruluyorum. Çığlık atarken dizimi vagonun zeminine yerleştirip içeri atlıyorum.

Tobias hemen arkamdan atlayıp yanıma çömeliyor. Dizimi tutarken dişlerimi sıkıyorum.

“Dur, bir bakayım,” diyor. Paçamı dizime kadar sıyırıyor. Parmakları tenimde görünmeyen, serin izler bırakıyor. Yakasını kavradığım gibi onu kendime çektiğimi, öpüşmeye başladığımızı, vagonda alt alta üst üste yuvarlandığımızı hayal ediyorum ama bunların hiçbirini yapamam çünkü sırlar aramıza mesafe koyuyor.

Dizim kanıyor. “Derin bir sıyrık değil. Çabucak iyileşir,” diyor Tobias.

Başımı sallıyorum. Acı azalmaya başladı bile. Paçamı indirdiğinde yere uzanıp tavana bakıyorum.

“Marcus hala korkuların arasında mı?” diye soruyorum.

Sanki biri gözlerinin arkasında kibrit çakmış gibi görünüyor. “Evet. Ama aynı şekilde değil.”

Bir keresinde adaylıktan itibaren korku simülasyonunun hiç değişmediğini söylemişti. Şimdi küçük bir değişiklik bile varsa bu bir gelişme sayılır.

“Bu sefer sen de varsın.” Ellerine bakarken kaşlarını çatıyor. “O kadını vurmak yerine senin ölümünü seyretmek zorunda kalıyorum. Ve durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyor.”

Elleri titriyor. Onu avutacak bir şeyler söylemek istiyorum. Mesela ölmeyeceğim gibi. Ama bunu bilemem. Tehlikeli bir dünyada yaşasak da canlı kalmak için hayata tırnaklarımla yapışmış durumdayım. Yine de ona güvence veremem.

Tobias tekrar saatine bakıyor. “Her an gelebilirler.”

Ayağa kalktığımda Evelyn ve Edward’ı rayların yanında görüyorum. Tren daha yanlarına varmadan koşmaya başlıyorlar, sonra da en az Tobias gibi sorunsuzca vagona atlıyorlar. Vagona atlama konusunda sıkı çalışmış olmalılar.

Edward bana bakıp pis pis gülüyor. Bugün gözüne taktığı korsan bandının üzerine mavi renkli kocaman bir “X” işlenmiş.

“Selam,” diyor Evelyn. Bunu söylerken, ben orada değilmişim gibi sadece Tobias’a bakıyor.

“Güzel buluşma yeri,” diyor Tobias. Hava neredeyse kararmış durumda. Laciverte çalan gökyüzünün önünde binaları sadece siluet olarak görebiliyorum. Göle yakın pırıltılar, Bilgelik genel merkezinin ışıkları olmalı.

Tren her zamankinden farklı olarak sola dönerek Bilgelikten uzaklaşıp şehrin terk edilmiş bölgesine doğru ilerliyor. Vagondaki sessizlikten trenin yavaşladığını anlıyorum.

“Daha güvenli olduğunu düşündüm,” diyor Evelyn. “Buluşmak isteyen sensin. Ne konuşacağız?”
“İttifak meselesini konuşmak istiyorum.”
“İttifak,” diye tekrarlıyor onu Edward. “Peki bu görüşmeyi yapma yetkisini sana kim verdi?”
“O bir Cesurluk lideri,” diyorum. “Yetkisi var.”
Edvvard, etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırıyor. Evelyn sonunda bana dönüp bakıyor ama bir saniye geçmeden yine Tobias’a gülümsüyor.
“İlginç,” diyor. “O da mı bir Cesurluk lideri?”
“Hayır,” diye yanıtlıyor Tobias. “Size güvenip güvenmeme konusunda karar verebilmem için yardıma geldi.”
Evelyn dudaklarını büzüyor. İçimden ona nanik yapmak geçiyor ama küçük bir gülümsemeyle yetiniyorum.
“Tabii ki bir ittifakta anlaşırız; ancak belli şartlar olmalı,” iliyor Evelyn. “Bilgelik yok edildikten sonra oluşacak yönetimde eşit olma garantisi ve saldırıdan sonra bütün Bilgelik verilerine tam erişim. Açıkça.
“Bilgelik verileriyle ne yapacaksın?” diye araya giriyorum.
“Elbette yok edeceğiz. Bilgelik topluluğunu güçten kesmenin tek yolu, bilgileri ellerinden almaktır.”
İçimden ona aptal olduğunu söylemek geçiyor. Ama bir şey beni durduruyor. Simülasyon teknolojisi, bütün topluluklardan elde edilen veriler ve teknolojik gelişmeler olmasaydı fedakarlara yapılan saldırı gerçekleşmezdi. Annemle babam hala hayatta olurdu.
Jeanine’i öldürmeyi başarsak bile bize tekrar saldırıp kontrol altına almayacakları konusunda Bilgelik topluluğuna güvenilebilir mi? Bundan emin değilim.
“Bu şartlar karşılığında biz ne alacağız?” diye soruyor Tobias.
“Bilgelik genel merkezini ele geçirmek için ihtiyaç duyduğunuz insan gücü ve yönetimde bizimle birlikte eşit konum.”
“Eminim Tori Jeanine Matthevvs’un bütün artıklarından kurtulma hakkını da isteyecektir,” diyor Tobias alçak sesle.
Kaşlarım kalkıyor. Tori’nin Jeanine’e duyduğu nefretin herkesçe bilindiğini ilk defa fark ediyorum. Ama öyle olmayabilir. Artık ikisi de lider olduğuna göre Tobias Tori’yle ilgili diğerlerinden daha fazla şey biliyordur belki.
“Bu ayarlanabilir,” diye yanıtlıyor Evelyn. “Onu kimin öldürdüğü umrumda değil. Benim için sadece ölmesi yeterli.”

Tobias bana bakıyor. Keşke ona neden içimde bu kadar çelişkili olduğumu söyleyebilsem, keşke Bilgelik Merkezi’ni yerle bir etmek için her tür hakka sahip olan biri olarak ona düşüncelerimi açıklayabilsem. Ama zamanımız olsa bile bunları nasıl dile getireceğimi bile kestiremiyorum. Tobias yine Evelyn’e dönüyor.

“Anlaştık o zaman,” diyor.

Elini uzattığında tokalaşıyorlar.

“Bir hafta içinde toplanmamız gerekir,” diyor kadın. “Tarafsız bölgede. Birçok Fedakar, saldırının artıklarını temizlerken plan yapabilmemiz için kendi bölgelerinde kalmamız konusunda çok misafirperver davranıyor.”

“Birçok Fedakar,” diyor Tobias.

Evelyn’in yüz ifadesi değişiyor. “Baban hala çoğunun sadakatine sahip. Birkaç gün önce ziyaret ettiğinde bizden kaçınmaları gerektiğini söyledi onlara.” Acı acı gülümsüyor. “Tıpkı benim sürgüne gönderilmem için ikna ettiği gibi yine onların kanına girip kabul etmelerini sağladı.”

“Seni sürgüne mi gönderdiler?” diyor Tobias. “Senin gittiğini sanıyordum.”

“Fîayır. Fedakarların affetmeye ve uzlaşmaya yatkın olması beklenir, değil mi? Oysa baban onlar üzerinde çok etkili. Her

/.aman çok etkili oldu. Sürgüne gönderilmenin onursuzluğu yerine ayrılmaya karar verdim.”

Tobias şok olmuş gibi görünüyor.

Vagondan dışarı sarkan Edward, “Zaman geldi!” diyor.

Tren sokak seviyesine inerken Edward atlıyor. Birkaç saniye sonra Evelyn de onun peşinden gidiyor. Tobias’la trende kalıp konuşmadan raylara sürtünen tekerleklerin tıslamalarını dinliyoruz.

“Madem her halükarda bir ittifak kuracaktın, beni niye beraberinde getirdin?” diyorum düz bir sesle.

“Beni durdurmadın.”

“Ne yapmam gerekiyordu? Elimi kolumu sallamam mı?” Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. “Bundan hoşlanmadım.”

“Böyle olması gerekiyor.”

“Bence gerekmiyor,” diyorum. “Başka bir yolu olmalı.”

“Neymiş o başka yol?” diyor kollarını göğsünde kavuştururken. “Evelyn’den hoşlanmıyorsun. İlk gördüğün andan beri hoşlanmadın.”

“Aynen öyle! Seni terk edip gitti!”

“Onu sürgüne göndermişler. Ve ben affetmeye karar verirsem, senin de affetmeye çalışmak için elinden gelenin en iyisini yapman gerekir! Geride bırakılan benim, sen değil.”

“Mesele bu kadar değil. Ona güvenmiyorum. Bence seni kullanmaya çalışıyor.”

“Eh, bunun kararı sana düşmez.”

“Pardon da bir daha söylesene; beni niye getirmiştin?” diye soruyorum, onun gibi kollarımı göğsümde kavuştururken. “Ah, tabii ya! Görüşmenin gidişatını anlamana yardım edeyim diye getirmiştin. Eh, elimden geleni yaptım ve sırf hoşuna gitmiyor diye yaptığım yorumların haksız olduğunu...”

“Önyargılarının değerlendirmelerini nasıl gölgelendirdiğini unutmuşum. Hatırlamaydım, emin ol, seni yanımda getirmezdim.”

“Önyargılarım mı? Peki seninkilere ne demeli? Babandan senin kadar nefret eden herkesle ittifak kurabileceğini düşünmeni nasıl açıklayacağız?”

“Bunun onunla hiçbir ilgisi yok!”

“Tabii ki var! O bir şeyler biliyor, Tobias. Ve bunların ne olduğunu öğrenmeye çalışmamız gerekiyor.”

“Yine mi aynı konu? Bunu hallettiğimizi sanıyordum. O bir yalancı, Tris.”

“Öyle mi?” Kaşlarımı kaldırıyorum. “Eh, annenin de ondan aşağı kalır yanı yok! Fedakarların birini gerçekten sürgüne gönderebileceğine inanıyor musun? Çünkü ben hayatta inanmam.”

“Annem hakkında böyle konuşamazsın!”

Yukarıda ışıkları görüyorum. Pusunun ışıkları.

“Peki.” Hızla vagonun kapısına gidiyorum. “Bir daha konuşmam.”

Atladıktan sonra dengemi sağlayabilmek için birkaç adım koşuyorum. Tobias da arkamdan atlıyor ama bana yetişmesine izin vermiyorum. Hızla binaya giriyorum, merdivenlerden iniyorum ve uyumak için bir yer bulmak amacıyla Çukura yollanıyorum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

SARSILARAK UYANIYORUM.

“Tris! Uyan!”

Biri bağırıyor. Sorgulamıyorum bile. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttığımda biri elimden tutup beni kapıya doğru çekiyor. Yalın ayağım ve

burada zemin düz değil. Parmaklarım ve topuklarım acıyor. Beni çekiştirenin kim olduğunu görebilmek için gözlerimi kısıp bakıyorum. Christina. Neredeyse omzumu çıkaracak kadar güçlü çekiyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum. “Neler oluyor?”

“Kapa çeneni ve koş!”

Çukura koşarken nehrin kükremesi yol boyunca kulaklarımda uğulduyor. Christina’nın beni yatağımdan çekip çıkardığı son seferinde, uçurumdan yukarı çekilen Al’in cesediyle karşılaşmıştım. Dişlerimi sıkarken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Yine bir cesetle karşılaşmak istemiyorum. Kaldıramam.

Pusunun cam zemininde koşarken nefes nefese kalıyorum, çünkü Christina benden daha hızlı koşuyor. Asansöre vardığımızda düğmeyi yumrukluyor ve kapılar daha tam açılmadan içeri giriyor. KAPAT düğmesine vurduktan sonra üst kat düğmesine basıyor.

“Simülasyon,” diyor. “Yine simülasyon. Herkes etkilenmedi. Sadece, sadece birkaç kişi.”

Eğilip ellerini dizlerine koyuyor ve derin derin nefes alıyor.

“İçlerinden biri Uyumsuzlarla ilgili olduğunu söyledi,” diye ekliyor.

“Söyledi mi?” diyorum. “Simülasyonun etkisi altındayken mi söyledi?”

Başıyla onaylıyor. “Marlene. Gerçi artık bambaşka biri gibi görünüyordu. Fazla tekdüze konuşuyordu.”

Kapı açıldığında Christina’nın ardından koridoru geçip üzerinde ÇATI GİRİŞİ yazan kapıya varıyorum.

“Christina,” diyorum. “Neden çatıya gidiyoruz?”

Cevap vermiyor. Çatıya çıkan merdivenler eski boya kokuyor. Siyaha boyalı beton duvarlarda Cesurluk grafitisi hala duruyor. Cesurluk sembolü. Bunun yanı sıra aralarına artı işareti konmuş isim baş harfleri de var: RG + NT, BR + FH. Muhtemelen artık yaşlandılar, hatta belki aramızdan ayrıldılar. Kalp atışlarımı hissedebilmek için göğsüme dokunuyorum. Öyle hızlı atıyor ki hala nefes alabiliyor olmam bir mucize.

Gece havası serin; kollarımdaki tüyler kalkıyor. Gözlerim karanlığa alıştığında çatının kenarında bana dönük üç gölgeyi seçiyorum. Biri Marlene. Biri Hector. Diğerini hatırlamıyorum. En fazla sekiz yaşında olabilecek kızın saçlarında yeşil boyalı perçemler var.

Şiddetli rüzgara rağmen çatının kenarında kımıldamadan duruyorlar. Saçları alınlarını, gözlerini, ağızlarını dövüyor. Giysileri rüzgarla birlikte uçuşuyor, yine de hiç kımıldamadan duruyorlar.

“Aşağı inin,” diyor Christina. “Aptalca bir şey yapmayın! Hadi ama oradan inin!”

“Seni duyamıyorlar,” diyorum sessizce onlara doğru yürürken. “Göremiyorlar da.”

“Aynı anda atılıp bir seferde hepsini indirelim. Ben Hec’i alırım, sen...”

“Bunu yaparsak çatıdan aşağı düşürebiliriz. Sen yine de küçük kızın yanında dur. Ne olur ne olmaz.”

Kız bunun için çok küçük, diye düşünüyorum ama bunu söylemeye yüreğim yetmiyor çünkü bu Marlene’in fazla yaşlı olduğu anlamına gelir.

Marlene’in bir çift boyalı taş gibi bomboş görünen gözlerine bakıyorum. Sanki o taşlar boğazımdan aşağı kayıp mideme oturuyor ve beni yere doğru çekiyor. Onu çatının kenarından indirmenin hiçbir yolu yok.

Sonunda ağzını açıp konuşuyor.

“Uyumsuzlar için bir mesajım var.” Sesi robot gibi. Simülasyon kızın ses tellerini kullanıyor ama insani ve duygusal tüm titreşimleri devre dışı bırakıyor.

Gözlerim Marlene’den Hector’a kayıyor. Annesinin Uyumsuzlarla ilgili söylediklerinden sonra benden ödü kopan Hector. Lynn muhtemelen hala Shauna’nın yanında, kız uyandığında bacaklarını tekrar hareket ettirmesi için dua ediyordur. Hector’u da kaybetmeye dayanamaz.

Mesajı dinlemek üzere öne çıkıyorum.

“Bu konu pazarlığa açık değildir. Bu bir uyarıdır,” diyor simülasyon Marlene’in kıpırdayan dudaklarından. “Her aşırı gün Bilgelik Merkezi’ne içinizden biri teslim olmadıkça şu anda gördüğünüz olay tekrarlanacak.”

Olay.

Marlene geriye doğru bir adım attığında öne atılıyorum ama ona değil. Cesur olduğunu göstermek için başına yerleştirdiği bir çöreğe Uriah’ın ateş etmesine izin veren Marlene’e, benim için giysi toplayan Marlene’e, beni her zaman gülümseyerek karşılayan Marlene’e değil. Hayır, Marlene’i tutmak için atılmıyorum.

Marlene ve diğer kız çatının kenarından düşerken ben Hector’un üzerine atılıyorum.

Neresini tutacağımı umursamadan elimi uzatıyorum. Koluna denk geliyorum. Yumruğumla gömleğini kavrıyorum. Ağırlığıyla sürüklenirken sert zemin dizlerimi parçalıyor. Onu tutabilecek kadar güçlü değilim. Fısıltıyla “Yardım et,” diyorum çünkü sesim çıkmıyor.

Christina, omzumun üzerinden Hector’un gevşek bedenini çatıya çekmeme yardım ediyor. Çocuğun cansız kolu yanına yayılıyor. Biraz ötede küçük kız çatıda sırtüstü yatıyor.

Sonra simülasyon sona eriyor. Hector gözlerini açıyor. Artık boş bakmıyor.

“Of!” diyor. “Neler oluyor?”

Küçük kız ağlamaya başladığında Christina onun yanma gidip alçak sesle avutuyor.

Ayağa kalktığımda bütün vücudum sarsılıyor. Çatının kenarına gidip aşağı bakıyorum. Sokak yeterince aydınlık değil. Yine de kaldırımda yatan şekli, belli belirsiz seçebiliyorum.

Nefes almak, nefes almak kimin umrunda?

Başımı çevirip kulaklarımda atan kalbimi dinliyorum. Christinamn dudakları oynuyor. Onu duymazdan gelip kapıya gidiyorum. Merdivenlerden inip koridoru geçiyorum ve asansöre biniyorum.

Kapılar kapandığında, tıpkı onun yerine Hector’u kurtarmaya karar verdiğimde Marlene gibi aşağı inmeye başlıyorum. Çığlık atarken parmaklarım tişörtümü parçalıyor. Birkaç saniye sonra boğazım ağrıyor. Kollarımın çıplak bölgeleri tırnak izleriyle dolu, yine de çığlık atıyorum.

Asansör ding sesiyle duruyor. Kapılar açılıyor.

Tişörtümü ve saçlarımı düzeltip asansörden çıkıyorum.

Uyumsuzlar için bir mesajım var.

Ben bir Uyumsuzum.

Bu konu pazarlığa açık değildir.

Hayır, hem de hiç değil!

Bu bir uyarıdır.

Anlıyorum.

İki günde bir Bilgelik Merkezine içinizden biri teslim olmadıkça. ..

Teslim olacağım.

'Şu anda gördüğünüz olay tekrarlanacak.

Bir daha hiç tekrarlanmayacak.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Uçurumun dîbİne yiğilan kalabaliği yararak ilerliyorum. Çukur çok gürültülü ve bunun tek sebebi nehrin kükreyişi değil. Biraz sessizlik istiyorum. O yüzden yatakhanelere giden koridora doğru kaçıyorum.

Tori’nin Marlene için konuşma yapmasını duymak, Cesurların onun hayatına ve cesaretine kadeh kaldırmasını görmek istemiyorum.

Bu sabah Lauren Christina, Zeke, Lauren, Marlene, Hector ve adının Kee olduğunu öğrendiğim yeşil perçemli kızın uyuduğu aday yatakhanesindeki kameralardan birinin gözümüzden kaçmış olduğunu söyledi. Jeanine bu sayede kimi simülasyonla kontrol edeceğini seçmiş. Ölümlerinin bizi fazlasıyla etkileyeceğini bildiğinden Jeanine’in en genç olanları seçtiğine eminim.

Tanıdık gelmeyen bir koridorda durup alnımı duvara dayıyorum. Taşın sertliği ve soğukluğu tenimi ürpertiyor.

Arkamdan gelen haykırışları duyabiliyorum. Neyse ki sesleri aradaki taş duvarlar tarafından yutuluyor.

Birinin yaklaştığım duyduğumda başımı çeviriyorum. Üzerinde hala dün geceki kıyafetleri olduğu halde Christina birkaç adım ötemde duruyor.

“Selam,” diyor.

“Şu anda daha fazla vicdan azabı çekecek havada değilim. O yüzden lütfen git!”

“Sadece bir şey söyleyeceğim, sonra giderim.”

Gözleri şişmiş, sesi de bir parça uykulu geliyor; ya çok yorgun ya da biraz alkol almış, öte yandan ikisi de olabilir. Ama gözlerini benimkilere dikebildiğine göre ne söylediğinin farkında olmalı. Duvardan uzaklaşıyorum.

“Böylesi bir simülasyonu daha önce hiç görmemiştim. Yani dışarıdan bakıldığında neye benzediğini bilmiyordum. Ama dün...” Başını iki yana sallıyor. “Sen haklıydın. Duyamıyor, göremiyorlardı. Tıpkı Will gibi...”

Onun adım söylerken boğulur gibi oluyor. Durup bir nefes alıyor, zorlukla yutkunuyor. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra tekrar bana bakıyor.

“Yapmak zorunda olduğunu, yoksa onun seni vuracağını söylediğinde sana inanmamıştım. Şimdi inanıyorum ve seni affetmeye çalışacağım. Söylemek istediklerim bu kadar.” içimde bir parçam rahatlıyor. Bana inanıyor, kolay olmasa da beni affetmeyi deneyecek.

Ama içimdeki daha büyük bir parçam öfkeleniyor. Bundan önce ne düşünüyordu? Wilfi, en iyi arkadaşlarımdan birini bile isteye öldürdüğümü mü? En başından bana inanması gerekirdi. O sırada başka bir seçeneğim olmadığından bunu yapmak zorunda kaldığımı bilmesi gerekirdi.

“Aman ne şanslıyım! Sonunda soğukkanlı bir katil olmadığım kanıtlandı. Benim sözümün ne değeri var ki? Sözüme niye inanasın ki?” Sakinliğimi korumaya çalışarak zorla gülüyorum. Christina ağzını açıyor ama kendime engel olamıyor, konuşmaya devam ediyorum: “Şu beni affetme işinde acele etsen iyi olur çünkü fazla zamanımız olmayabilir.”

Sesim çatlıyor, artık kendimi tutamıyorum, ffıçkırmaya başlıyorum. Ayakta durabilmek için sırtımı duvara dayadığımda bacaklarım beni taşıyamadığından olduğum yere çöküyorum.

Gözlerime dolan yaşlardan Christina’yı göremiyorum ama kollarıyla beni sıkıca sardığında onu hissediyorum, ffindistan cevizi yağı kokuyor, tıpkı aday olduğu zaman uçurumun kenarındaki korkuluktan aşağı sarkarkenki gibi kuvvetli. O zaman -ki üzerinden çok zaman geçmedi- kendimi zayıf hissetmeme neden olmuştu. Oysa şimdi onun gücünden güç alıyorum.

Taş zeminde dizlerimizin üstünde duruyoruz. Ben de ona sımsıkı sarılıyorum.

“Geçti artık,” diyor. “Bunu söylemeye çalışıyordum. Seni çoktan affettim.”

Akşam vakti kafeteryaya girdiğimde bütün Cesurlar sus pus oluyor. Onları suçlayamam. Uyumsuzlardan biri olarak Jeanine’in bir Uyumsuzu öldürmesine göz yumdum. Çoğu muhtemelen kendimi feda etmem gerektiğini düşünüyor. Hatta bunu yapmayacağımdan korkuyor bile olabilirler.

Burası Fedakarlık olsaydı, hiçbir Uyumsuz burada olmazdı.

Bir an için nereye nasıl gideceğimi bilemiyorum. Sonra Zeke suratsız bir şekilde masalardan birinden dİ sallıyor, oraya yöneliyorum. Ama masaya varamadan Lynn yanıma geliyor.

Tanıdığım Lynn’den çok farklı görünüyor. Gözleri artık çakmak çakmak değil. Solgun bir şekilde titrediğini saklamaya çalıştığı dudağını ısırıyor.

“Şey...” diyor. Sağa sola bakınıyor ama yüzüme bakmıyor. “Ben gerçekten... Yani Marlene’i çok özlüyorum. Onu uzun zamandır tanıyordum ve ben...” Başını iki yana sallıyor. “Mesele şu ki sakın söylediklerimin Marlene’le ilgili olduğunu sanma,” diyor azarlar gibi. “Ama... Hec’i kurtardığın için teşekkürler.”

Lynn ağırlığım diğer ayağının üzerine veriyor, gözleri yemekhanede dolaşıyor. Sonra bir koluyla bana sarılıp tişörtümü kavrıyor. Omzuma korkunç bir acı saplanıyor. Sesimi çıkarmıyorum.

Burnunu çekerek beni bırakıyor ve bir şey olmamış gibi masasına geri dönüyor. Birkaç saniye onun uzaklaşmasını izliyorum, sonra masaya oturuyorum.

Zeke'yle Uriah bomboş masada yan yana oturuyorlar. Uriah'ın yüzü, hala uykusu varmış gibi sarkık. Birkaç saniyede bir, önünde duran kahverengi şişeyi kafasına dikiyor.

Ondan çekiniyorum. Hec'i kurtardım ama bu Marlene'i kurtarmadığım anlamına geliyor. Oysa Uriah bana bakmıyor. Tam karşısındaki sandalyeyi çekip ucuna oturuyorum. "Shauna nerede?" diye soruyorum. "Hala hastanede mi?" "Hayır, şurada," diyor Zeke, başıyla Lynn'in oturduğu masayı işaret ederek. Tekerlekli sandalyede oturan kızı görüyorum, yüzü o kadar solgun ki teni şeffaflaşmış gibi görünüyor. "Aslında yataktan kalkmaması gerekirdi ama Lynn çok kötü hissettiği için destek olmaya geldi."

"Neden ta orada oturduklarını merak ediyorsan... Shauna benim de Uyumsuz olduğumu öğrendi," diyor Uriah sarsak sarsak. "Ona bulaşmasından korkuyor."

"Ah!"

"Bana da tuhaf davranıyor," diyor Zeke iç çekerek. "Kardeşinin bize karşı iş çevirmediğini nereden biliyorsun? Onu dikkatle izledin mi? Onun beynini kim zehirlediyse bir yumruğu hak ediyor."

"Kim olduğunu biliyorsun," diyor Uriah. "Annesi hemen yanında oturuyor. Gidip yumruğunu indirebilirsin."

Gözlerimi baktığı yere çevirdiğimde saçlarında mavi perçemler olan orta yaşlı bir kadın görüyorum. Kulakları küpeyle dolu. Lynn kadar güzel bir kadın.

T

Biraz sonra peşinde Tori ve Harrison olduğu halde Tobias içeri giriyor. Onu görmezden geliyordum. Kavga ettiğimizden beri onunla konuşmadım. Marlene olayından Önce...

"Selam Tris," diyor Tobias duyabileceğim kadar yaklaştığında. Sert ve alçak sesle konuşuyor. Yine de sadece onu duyuyorum.

"Selam," diyorum bana ait olamayacak hafif gergin bir sesle.

Yanıma oturup kolunu sandalyemin arkalığına yerleştiriyor ve bana doğru eğiliyor. Ona bakmıyorum, ona bakmayı reddediyorum.

Ama bakıyorum.

Mavinin en koyusu karanlık gözler, kafeteryanın geri kalanını yok ediyor. Aynı zamanda beni hem rahatlatıyor hem de bana yakın olmak isterken birbirimizden nasıl uzak düştüğümüzü hatırlatıyor.

"Nasıl olduğumu sormayacak mısın?" diyorum.

"Hayır, iyi olduğundan gayet eminim." Başını iki yana sallıyor. "Sadece aramızda konuşmadan herhangi bir karar almamanı istiyorum."

Çok geç, diye düşünüyorum. Karar çoktan verildi.

"Sanırım buna dahil olduğumuza göre hepimizle konuşana kadar demek istiyorsun," diye araya giriyor Uriah. "Hiç kimsenin teslim olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Hiç kimsenin mi?" diye soruyorum.

"Hiç kimsenin!" Uriah kaşlarını çatıyor. "Bence saldırmalıyız."

"Tabii tabii," diyorum boş bir sesle. "Yerleşkenin yarısını intihar ettirme gücünü elinde tutan kadını biraz daha tahrik edelim. Harika bir fikir!"

Fazla acımasız konuştum. Uriah, şişenin dibindekileri başına dikiyor. Sonra şişeyi masaya o kadar sert vuruyor ki camın patlamasından korkuyorum.

"Böyle konuşma!" diye kükrüyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Ama haklı olduğumu sen de biliyorsun. Topluluğumuzun yarısının hayatını korumak adına bir hayatı feda etmek en iyi yol."

Bunun karşılığında ne duymayı beklediğimi bilmiyorum. İçimizden biri gitmediğinde neler olacağını çok iyi bilen Uriah belki kendi gönüllü olur. Ama bakışlarını gönülsüzce yere eğiyor.

"Tori ve Harrison'la güvenliği artırmaya karar verdik. Herkes saldırıların farkında olursa onları durdurabiliriz," diyor Tobias. "Bu işe yaramadığı takdirde başka bir çözüm bulmaya çalışırız. Tartışma bitmiştir. Kimse henüz bir şey yapmayacak. Tamam mı?"

Bunu sorarken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Tamam," diyorum gözlerimi kaçırırken.

Yemekten sonra uyuduğum yatakhaneye dönmeyi deniyorum ama kapıdan giremiyorum. Bunun yerine koridorlarda dola şıp parmaklarımı duvarlara sürtüyor, kendi adımlarımın yankılanan seslerini dinliyorum.

Tesadüfen Peter, Drew ve Al'in bana saldırdığı yerden geçiyorum. Onları görememiştim ama kokusundan Al i tanımıştım. Limon otu kokusunu hala burnumda hissediyorum. Bu koku artık bana arkadaşımı değil, uçuruma sürüklenirken hissettiğim çaresizliği hatırlatıyor.

Adımlarım hızlanıyor. Saldırı gözümde canlanmasın diye gözlerimi kocaman açıyorum. Buradan, arkadaşımın bana saldırdığı, Peter'ın Edward'ı bıçakladığı, gözleri görmeyen arkadaşlarımdan oluşan grubun Fedakarlık bölgesine uygun adım yürüdüğü ve her şeyin başladığı bu yerden uzaklaşmalıyım.

Doğrudan kendimi güvende hissettiğim en son yere gidiyorum: Tobias'ın küçük dairesine. Kapıya ulaştığım anda sakinleşiyorum.

Kapı hafif aralık. Ayağımla hafifçe itiyorum kapıyı. Tobias burada değil ama ayrılmıyorum. Yatağına oturup battaniyesini kollarımın arasına alıyorum. Yüzümü kumaşa gömüp derin nefesler alıyorum. Koku neredeyse gitmiş, Tobias burada uyumayalı çok oldu.

Kapı açıldığında Tobias içeri giriyor. Kollarım yanıma düşerken battaniye kucağıma yığılıyor. Neden burada olduğumu ona nasıl açıklarım? Ona kızgın olmam gerekiyordu.

Suratını asmıyor ama gergin dudaklarından bana kızgın olduğunu biliyorum.

"Aptallık yapma!" diyor.

"Aptallık mı?"

"Yalan söylüyordun. Bilgelere gitmeyeceğini söyledin ama yalan söylüyordun. Oysa Bilgelere teslim olmak aptal olduğunu kanıtlar. O yüzden yapma!"

Battaniyeyi yana itip ayağa kalkıyorum.

"Her şeyi bu kadar basitleştirmeye çalışma," diyorum. "Çünkü hiç basit değil. Yapacağım şeyin doğru olduğunu sen de biliyorsun."

"Fedakar olmak şimdi mi aklına geldi?" Sesi bütün odayı doldurduğunda korkuyla içim sıkılıyor. Aniden öfkeleniyor. Bu çok tuhaf. "Onlar için fazla bencil olduğunu söyle dur, şimdi de hayatın ipin uçundayken kahraman olmaya kalk! Sen kafayı mı yedin?"

"Asıl sen kafayı yemişsin! insanlar ölüyor. Binanın tepesinden ölüme atladılar! Ve bunun bir daha olmamasını sağlayabilirim!"

"Ölemeyecek kadar Önemlisin." Başını iki yana sallıyor. Bana bakmıyor. Gözleri yüzümde, arkamdaki duvarda, başımızın üstündeki tavanda dolaşıyor ama gözlerime bakmıyor. Öfkelenemeyecek kadar şaşkınım.

"Ben önemli falan değilim. Herkes ben olmadan da yaşayabilir," diyorum.

"Herkesten bana ne? Ben nasıl yaşayacağım?"

Başını eğip elleriyle gözlerini kapatıyor. Parmakları titriyor.

Sonra iki uzun adımda yanıma gelip dudaklarını benimkilere bastırıyor. Öpüşü birkaç aydır aramızda dolaşan gerginliği siliyor; yine uçurumun dibindeki kayalıklarda oturan, bilekleri nehrin sıçrattığı sularla ıslanan, ilk kez öpüşen kız oluyorum. Sırf içimden geldiği için koridorda onun elini tutan kızım şu anda.

Onu kendimden uzak tutmak için elimi göğsüne yerleştirip geri çekiliyorum. Çünkü ben Will'i vurup yalanlar söyleyen, Hector ile Marlene arasında seçim yapan ve bir sürü saçmalık yaşayan kızım aynı zamanda. Bütün bunları silemem.

"İdare edersin." Ona bakmıyorum. Gözlerim tişörtünü kavrayan parmaklarımda ve boynunda ucu görünen dövmede ama ona bakmıyorum. "Başta zor olur. Ama eninde sonunda yoluna devam edersin. Zaten yapman gereken de bu."

Bir kolunu belime dolayıp beni kendine çekiyor. "Bu bir yalan," diyor beni tekrar öpmeden önce.

Bu yanlış. Kime dönüştüğümü unutmam ve kararıma rağmen onun beni öpmesine izin vermem çok yanlış.

Ama istiyorum. Ah, öyle çok istiyorum ki!..

Parmak uçlarımda yükselip ona sarılıyorum. Bir elimi kürek kemiğinin üzerine bastırıyorum, diğer elimle ensesini okşuyorum. Nefes alıp verişini avcumda hissediyorum. Kasları gerilip gevşiyor. Onun ne kadar güçlü, ayakları yere basan ve durdurulamaz biri olduğunu biliyorum. Benim de onun olmam gerekiyor, çok istiyorum ama değilim.

Geri adım atarken beni de çektiğinde tökezliyorum. Ayakkabılarım ayağımdan çıkıyor. Tobias yatağın kenarına otururken ben önünde duruyorum. Sonunda gözlerimiz birleşiyor.

Avuçlarıyla yanaklarıma dokunuyor, parmak uçları boynuma kayıyor, parmaklarım bel oyuğumda dolaştırıyor.

Duramıyorum.

Öpüşüyoruz. Dudakları su tadında, taze hava tadında. Elimi ensesinden beline kaydırıp tişörtünün altına sokuyorum. Daha ateşli öpüyor.

Güçlü olduğunu biliyordum ama parmaklarımın altında kasılan bel kaslarının bu kadar güçlü olduğunu dokunana kadar bilmiyordum.

Dur, diyorum kendime.

Sanki acelemiz varmış gibi parmakları tişörtümün altına kayarken birden onu tutup kendime daha çok çekmek istiyorum ama ötesi yok. Birini hiç bu kadar istememiştim. Böylesine istememiştim.

Gözlerime bakabilmek için geri çekildiğinde gözkapakları yarı kapalı.

“Söz ver bana,” diye fısıldıyor. “Gitmeyeceksin. Benim için. Hatırım için.”

Bunu yapabilir miyim? Burada onunla kalıp, benim yerime başka birinin ölmesine izin verebilir miyim? Gözlerine bakarken bir an için yapabileceğime inanıyorum. Sonra gözümün önüne yine Will geliyor. Kaşlarının arasındaki çizgi. Simülasyonun etkisiyle bomboş bakan gözleri. Yere yığılan bedeni.

Hatırım için. Tobias karanlık gözleriyle yakarıyor.

Ama Bilgelere ben gitmezsem kim gidecek? Tobias mı? Giderse hiç şaşırmam.

Yalan söylerken kalbime bir sancı saplanıyor. “Tamam.”

“Söz mü?” diye soruyor kaşlarını çatarak.

Sancı işkenceye dönüşüyor, bütün vücuduma yayılıyor, Arzu, suçluluk duygusu ve dehşet el ele veriyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

UYKUYA DALARKEN HAYATIMI KORUMAK İSTERCESINE BANA sarılıyor, beni hapsediyor. Ama çatıdan düşen bedenleri düşünerek uyanık kalıyorum. Sonunda Tobias’ın elleri gevşiyor, nefesleri yumuşuyor.

Simülasyon yeniden başladığında başka biri daha ölürken Tobias’ın kendini Bilgelere teslim etmesine izin vermeyeceğim. Bunu yapmayacağım.

Kollarının arasından sıyrılıyorum. Kokusunu üzerimde taşıyabilmek için kazaklarından birini giyiyorum. Ayakkabılarımı sessizce giyiyorum. Ne silah ne de hatıra eşyası alıyorum.

Kapıda durup ona bakıyorum; battaniyenin altında huzurlu ve güçlü görünüyor.

“Seni seviyorum,” diyorum sadece dudaklarımı kıpırdatarak. Kapıyı ardımdan kapatıyorum.

Artık her şeyi yoluna koymanın zamanı geldi.

Bir zamanlar Cesurlukta doğan adayların yattığı yatakhaneye yürüyorum. Aday olduğum günlerde uyuduğum yatakhanenin aynısı burası. Dar ve uzun odanın iki yanında ranzalar var, duvarlardan birine bir karatahta asılmış. Köşeden yayılan mavi ışıkta kimsenin silme zahmetine girmediği sıralamayı görüyorum. Uriah’ın ismi hala en tepede.

Christina, ranzada Lynn'in altındaki yatakta uyuyor. Onu telaşlandırmak istemiyorum ama uyandırmanın başka bir yolu olmadığı için elimle ağzını kapatıyorum. Dehşetle uyanıyor, sonunda beni görünce gözleri daha da büyüyor. Parmağımı dudağıma götürüp beni takip etmesi için işaret ediyorum.

Koridorun sonuna kadar yürüyüp köşeyi dönüyorum. Burası acil çıkış kapılarından birinin üzerindeki boyayla kaplı ışıkla aydınlanıyor. Christina yalın ayak geliyor; soğuktan korumak için parmaklarını büküyor.

"Ne oldu?" diye soruyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, ben..." Yalan söylemeliyim, yoksa beni engellemeye çalışır. "Ağabeyimi görmeye gidiyorum. Şu anda Fedakarlarla birlikte, hatırladın mı?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," diyorum. "Ama yapmanı istediğim bir şey var. Bu çok önemli."

"Pekala. Tris gerçekten çok tuhaf davranıyorsun. Sen iyi olduğundan emin misin?"

"Eminim. Dinle beni. Simülasyonun saldırısı öylesine yapılmadı. Saldırıya geçmelerinin nedeni, Fedakarların bir şey yapmaya hazırlanmasıydı. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama önemli bir bilgiyle ilgili olduğunu düşünüyorum ve şimdi o bilgi Jeanine'de.

"Ne?" Christina kaşlarını çatıyor. "Ne yapmak üzere olduklarını bilmiyor musun? O bilginin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır." Benim delirdiğimi düşünüyor olmalı. "Fazla bilgi edinemedim çünkü Marcus Eaton her şeyi bilen tek kişi ve bana söylemiyor. Ben sadece saldırının sebebinin bu olduğunu biliyorum. O bilginin ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama Christina başını olumlu anlamda sallıyor.

"Jeanine'in bizi masum insanlara saldırtmasının sebebi," diyor acı bir tonda. "Evet. Öğrenmemiz gerekir."

Neredeyse unutuyordum. Christina da simülasyonun etkisi altındaydı. O sırada kim bilir kaç kişiyi öldürmüştür? Kabustan bir katil olarak uyandığında neler hissetmiştir? Bunu bugüne kadar sormamıştım, hayatım boyunca da sormayacağım.

"Yardımına ihtiyacım var ve bunun en kısa sürede yapılması lazım. Birinin Marcus'u işbirliğine ikna etmesi gerekiyor ve bence sen bunu

yapabilirsin.”
Başını kaldırıp birkaç saniye boyunca bana bakıyor.
“Tris. Sakın aptalca bir şey yapma.”
Gülümsemeye çalışıyorum. “Neden herkes bana aynı şeyi söyleyip duruyor?”
Kolumu kavrıyor. “Dalga geçmiyorum.”
“Sana söyledim ya! Caleb’ı ziyarete gidiyorum. Birkaç güne kalmaz geri dönerim. O zaman birlikte bir strateji geliştiririz. Gitmeden önce bütün bunları birinin daha bilmesinin iyi olacağını düşündüm. Ne olur ne olmaz. Tamam mı?
Çıkışa yürüyorum. Kapıdan çıkana kadar kendimi tutuyorum, sonra gözlerim doluyor.
Christinayla son konuşmam bir sürü yalanla dolu.
Dışarı çıktığımda Tobias’tan aldığım kazağın kapüşonunu başıma geçiriyorum. Sokağın sonunda birileri var mı diye aşağı yukarı bakıp kontrol ediyorum. Kimse yok.
Yürürken soğuk hava ciğerlerime iğne gibi batıyor, nefes verirken ağzımdan buharlar çıkıyor. Kış yakındır. Bilge ve Cesurların birbirlerini yok etmek için hala pusuda bekleyip beklemeyeceklerini merak ediyorum. Neyse ki bütün bunları görmeyeceğim.
Cesurluk topluluğunu seçmeden önce, bu türden düşüncelere hiç kapılmazdım. Hiç değilse uzun yıllar yaşayacağımdan emindim. Şimdi bunun garantisi yok ve gittiğim yere o yeri kendim seçtiğim için gidiyorum.
Binaların gölgelerinde yürürken, ayak seslerimin dikkat çekmemesini umuyorum. Bu bölgedeki sokak ışıklarının hiçbiri yanmıyor ama ay ışığı önümü görebileceğim, rahatça yürüyebileceğim kadar güçlü.
Yükseltilmiş rayların altından yürüyorum. Trenin geldiğini haber verircesine titreşiyorlar. Gittiğimi biri fark etmeden önce oraya varmak istiyorsam hızlı yürümeliyim. Sokaktaki bir çatlağın ve düşmüş bir sokak lambasının üzerinden atlıyorum.
Ne kadar yürümek zorunda kalacağım çıkarken aklıma gelmemişti. Yürürken vücudum ısınıyor. Omzumun üzerinden sürekli arkamı kontrol ediyor, görünme tehlikesi anında bir köşeye gizleniyorum. Koşar adım ilerliyorum.
Biraz sonra şehrin bildiğim bir yerine geliyorum. Buradaki sokaklar daha bakımlı, tertemiz süpürülmüş ve çok az çukur var. Uzaktan Bilgelik Merkezi’nin ışıklarını görebiliyorum; enerji tasarrufu yasalarımızı hiçe

sayarak elektriği dilediklerince kullanıyorlar. Oraya vardığımda ne yapacağımı bilmiyorum. Jeanine'i mi görmek isteyeceğim? Yoksa biri beni fark edene kadar öylece duracak mıyım?

Parmaklarımla yanından geçtiğim bir binanın camlarına dokunuyorum. Yaklaşıyorum. Yaklaştıkça bütün vücudumu bir ürperti dolaşıyor, zorlukla yürüyorum. Nefes almak bile bir mesele; durup ıslık çalar gibi ağzımdan girip çıkan nefeslerin durulmasını bekliyorum. Oraya gittiğimde bana ne yapacaklar? İlerlemeye odaklanıyorum ama bacaklarım sanki ağırlığımı taşımak istemiyor.

Sonunda Bilgelik genel merkezinin önüne geliyorum.

İçerideki mavi kıyafetli insanlar masalarda oturmuş, bilgisayarda bir şeyler yazıyor, kitapların üzerine eğilmiş bir şeyler okuyor ve aralarında kağıt yığınları alıp veriyorlar. Aralarından bazıları topluluk yönetiminin neler yaptığından haberi olmayan ahlaklı insanlar. Ama bütün bina gözlerimin önünde yerle bir olsa bile bunu umursayacağımı sanmıyorum.

Geri dönmek için bu son şansım. Soğuk hava yanaklarımı ve ellerimi ısırırken tereddüt ediyorum. Şimdi buradan uzaklaşabilirim. Cesurluk yerleşkesinde kaçak hayatı yaşayabilirim. Bencilliğim yüzünden başka hiç kimsenin ölmemesi için dua edebilirim.

Ama bunu yapamam. Yoksa Will'in kayıp giden hayatı, suçluluk duygum, anne ve babamın ölümü, Marlene'in bilinçsiz intihan üzerime çullanıp kemiklerimi kırabilir, nefesimi kesebilir.

Yavaş adımlarla binanın girişine gidip kapıyı açıyorum.

Nefes alabilmemin tek yolu bu.

Ayaklarım ahşap zemine değdikten sonraki birkaç saniye boyunca karşı duvarda asılı duran devasa boyutlardaki Jeanine Matthevvs posterine bakıyorum. Hiç kimse beni fark etmiyor. Bina girişi civarında dolaşan iki Cesurluk haini bile farkıma varmıyor. Karşılama masasına yürüyorum. Orta yaşlı kelleşmeye başlamış bir adam, bir yığın kağıdı harmanlıyor. Ellerimi masaya yerleştiriyorum.

"Affedersiniz," diyorum.

"Bir saniye," diyor adam başını kaldırmadan.

"Olmaz."

Sonunda başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor, beni azarlayacakmış gibi kaşlarını çatıyor. Ne söyleyecekse boğazına yapışıyor. Açık ağızla bana bakarken gözleri yüzümden üzerime giydiğim siyah kazağa kayıyor.

Dehşetime rağmen suratındaki ifadeyi komik buluyorum. Hafifçe gülümseyip titreyen ellerimi saklıyorum.

“Jeanine Matthews beni görmek istemiş,” diyorum. “Haber verebilirseniz çok sevinirim.”

Adam kapıdaki Cesurluk hainlerine işaret ediyor ama buna gerek yok. Yine de nöbetçiler harekete geçiyor. Salonun diğer noktalarındaki Cesurluk askerleri de yaklaşıp etrafımı sarıyor. Oysa ne bana dokunuyorlar ne de benimle konuşuyorlar. Yüzlerini tararken onlar kadar ifadesiz kalmaya çalışıyorum.

“Uyumsuz musun?” diye soruyor sonunda karşılamadaki adam, dahili telefonu kaldırırken.

Yumruklarımı sıkıyorum, titremelerini ancak böyle engelleyebilirim. Başımla onaylıyorum.

Gözüm salonun sol tarafındaki asansörlerden gelen Cesurlara kaydığında yüzüm çöküyor. Peter da aralarında.

Peter’ın boğazına saldırmaktan ağlamaya, espri yapmaktan gülmeye kadar binlerce olası tepki, aynı anda aklımdan geçiyor. Nasıl tepki göstereceğimi kestiremiyorum. Öylece durmuş Peter’ın gelişini izliyorum. Jeanine geleceğimi biliyor olmalı, beni alması için Peter’ı bu yüzden göndermiş olmalı.

“Yukarı götürülmen doğrultusunda talimat aldık,” diyor Peter.

Soğukkanlı ya da onun canını acıtacak bir şeyler söylemek istiyorum ama şişmiş boğazımdan kaçan bir onay nidası dışında bir şey duyulmuyor. Peter asansörlere yöneldiğinde ardından takip ediyorum.

Bir dizi gösterişli koridor boyunca ilerliyoruz. Birkaç kat merdiven çıkmamıza rağmen hala yerin dibine doğru çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Beni doğrudan Jeanine’e götüreceklerini sanıyordum ama öyle yapmıyorlar. İki yanında metal kapılar bulunan kısa bir koridorda duruyorlar. Peter kapılardan birini açmak için şifreyi girdikten sonra omuz omuza etrafımı saran Cesurluk hainleri aralarından açılan odaya girebileceğim dar bir tünel oluşturuyorlar.

En fazla iki metrekarelik oda çok küçük. Yerler, duvarlar ve tavan, yetenek sınavı odasındaki aynı aydınlatma panelleriyle döşenmiş ve paneller şu anda loş bir ışıkla yanıyorlar. Her köşede küçük bir siyah kamera bulunuyor.

Sonunda paniğe yenik düşüyorum.

Köşelerdeki kameralara bakarken midemden yükselip göğsüme ve boğazıma yerleşen çığlığı bastırıyorum. Çığlık bütün vücudumu dolduruyor, içimde yine tırmanan bir suçluluk ve yas duygusu var. Bu duygular birbirlerine baskın gelmek için savaşıyorlar ama dehşet, ikisinden de güçlü. Nefes alıyorum ama dışarı veremiyorum. Babam bir keresinde hıçkırık için iyi geldiğini söylemişti. Ben de ona nefesimi tutarken ölme ihtimalim olup olmadığını sormuştum.

“Hayır,” demişti. “Vücudunun güdüleri kontrolü ele alır ve seni yeniden nefes almaya zorlar.”

Ne kötü! Aksini bir çıkış yolu olarak kullanabilirdim. Bu düşünceyle içimden gülmek geliyor. Sonra çığlık atmak.

Yere yatıp yüzümü dizlerimin arasına gömüyorum. Bir plan yapmalıyım. Bir plan yapabilirsem, bu kadar korkmam.

Ama plan falan yok. Bilgelik genel merkezinin derinliklerinden, Jeanine’den ve yaptığım şeyden kaçmamın imkanı yok.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Saatimi unutmuşum.

Dakikalar ya da saader sonra paniğim geçtiğinde en çok saatimi unutmuş olduğuma hayıflanıyorum. Buraya geldiğim için pişman değilim, aksi bir seçenek bile değildi ama bu odada ne kadar süredir oturduğumu bilmemi imkansız kılan boş bileğim, şu andaki en büyük pişmanlığım. Sırtımın ağrıması aradan uzun süre geçtiğinin işareti, yine de zamanı tam olarak kestiremiyorum.

Bir süre sonra ayağa kalkıp volta atıyorum, kollarımı havaya kaldırıp geriniyorum. Kameraların önünde her hareketimden önce tereddüt etsem de sonuçta ayak parmaklarıma değmeye çalışmamdan öğrenecekleri pek fazla bir şey yok.

Beni izledikleri düşüncesiyle ellerim yine titremeye başlıyor. Bu düşünceyi kafamdan kovmaya çalışmıyorum. Bunun yerine kendime bir Cesur olduğumu hatırlatıyorum. Ben kor kuya yabancı değilim. Burada öleceğim. Hatta belki biraz sonra öleceğim. Gerçek bu.

Ama durumu başka türlü de düşünebilirim. Yakında ölerek annemle babamın ölümlerini onurlandıracağım. Ve ölümle ilgili inanışlar doğruysa çok yakında onlarla tekrar birarada olacağım.

Volta atarken ellerimi sallıyorum. Hala titriyorlar. Saatin kaç olduğunu bilmek istiyorum. Geceyarısını biraz geçe buraya geldim. Artık sabah olmalı, muhtemelen dört ya da beş. Ama belki o kadar zaman geçmemiştir, hiçbir şey yapmadan oturduğum için bana öyle geliyor da olabilir.

Kapı açıldığında, sonunda düşmanım ve Cesurluk askerleriyle yüz yüze geliyorum.

“Merhaba Beatrice,” diyor Jeanine. Bilgelik mavisi kıyafetleri, Bilge gözlüğü ve nefret etmeyi babamdan öğrendiğim Bilge kibriyle karşımda duruyor. “Senin geleceğini tahmin etmiştim.”

Oysa ona bakarken nefret hissetmiyorum. Marlene de dahil olmak üzere sayısız ölümden sorumlu olduğunu bilsem de hiçbir şey hissetmiyorum. Onca ölüm aklımda anlamsız denklem dizeleri gibi sıralanıyor ve ben bu denklemleri çözemeyecek kadar donakalmış durumdayım.

“Merhaba Jeanine,” diyorum. Çünkü aklıma sadece bu geliyor.

Jeanine’in su grisi gözlerinden peşinden gelen Cesurlara bakıyorum. Sağında Peter, solunda ağzının iki kenarında çizgiler olan bir kadın var. Arkasındaysa kafası neredeyse düz görünen kel bir adam duruyor.

Peter nasıl oldu da Jeanine Matthevvs’un fedailiğini yapmak gibi prestijli bir göreve geldi acaba? Bu çok mantıksız.

“Saatin kaç olduğunu bilmek isterdim,” diyorum.

“Öyle mi?” diyor Jeanine. “Bu ilginç.”

Bana saati söylemeyeceğini tahmin etmeliydim. Edindiği her bilgi parçacığı sadece stratejisine ekleniyor ve bilgiyi saklamaktansa kullanmanın daha yararlı olacağına karar verene kadar bana saati söylemeyecek.

“Eminim Cesur arkadaşlarım hayalkırıklığına uğruyor şu anda,” diyor kadın. “Henüz gözlerimi oymaya çalışmadın.”

“Bu çok aptalca olurdu.”

“Doğru. Ama önce davran, sonra düşün inancına hiç uymuyor.”

“On altı yaşındayım,” derken dudaklarımı büzüyorum. “Büyüyorum.”

“Aman ne güzel!” Ahenkle söylenebilecek en renkli sözler bile Jeanine’in ağzından dümdüz bir tonda çıkıyor. “Küçük bir tura ne dersin?”

Geri çekilirken başıyla kapıyı gösteriyor. Bu odadan çıkıp bilmediğim bir yere gitmek, isteyebileceğim en son şey ama duraksamadan harekete geçiyorum. Haşin görünümlü Cesurluk kadının ardından kapıdan çıkıyorum. Peter hemen arkamdan geliyor.

Koridor uzun ve loş. Bir köşeyi dönüyoruz ve birkaç saniye bir öncekine benzer bir koridorda ilerliyoruz.

İki koridor daha geçtikten sonra yön duygumu iyice kaybediyorum. Geri dönmek istemem çünkü yolu asla bulamam. Fakat sonra her şey değişmeye başlıyor. Beyaz tünel, uzun mavi ceketli Bilge kadın ve erkeklerin masaların arkasında durduğu geniş bir odaya açılıyor. Kiminin elinde aletler, kimininkinde karışık renkli sıvılar var. Bazıları da bilgisayar ekranlarına bakıyor. Tahmin etmem istense simülasyon serumu üzerine çalıştıklarını söylerdim ama Bilgelerin yaptıkları işi sadece simülasyona indirgeme konusunda tereddütlüyüm.

Odanın ortasına yürüdüğümüz sırada çoğu başını işten kaldırıp bizi seyrediyor. Daha doğrusu beni izliyorlar. Bazıları fısıldasa da çoğu sessizliğini koruyor. Burası çok sessiz.

Cesurluk haini kadının ardından bir kapıdan geçiyorum. Sonra aniden durduğumuzda Peter bana çarpıyor.

Burası da bir önceki kadar büyük bir oda ama burada sadece tek bir şey var: Yanında bir tür makine olan geniş bir metal masa. Makinenin bir kalp cihazı olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Üzerinde bir kamera sarkıyor. İstemeden ürperiyorum. Çünkü bunun ne olduğunu biliyorum.

“Özellikle senin gelmene çok sevindim,” diyor Jeanine. Yanımdan geçip masaya tünediğinde parmaklarıyla kenarını kavrıyor. “Sevinmemin nedeni elbette yetenek sınavı sonuçların.” Sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmış, öyle ki kafası ışıkta parlıyor, dikkatimi dağıtıyor. “Uyumsuzlar arasında bile senin durumun bir istisna. Çünkü üç topluluğa ait yeteneğin var. Fedakarlık, Cesurluk ve Bilgelik.”

“Nasıl...” Sesim çatlıyor. Kendimi zorlayarak devam ediyorum. “Bunu nasıl biliyorsun?”

“Zamanla her şey bilinir,” diyor. “Sınav sonuçlarına baktığımda en güçlü Uyumsuzun sen olduğunu saptadım. Bunu iltifat olsun diye değil amacımı açıklayabilmek için söylüyorum. Uyumsuzların beyni tarafından engellenebilecek bir simülasyon üzerinde çalışıyorsam, teknolojideki zayıflıkları giderebilmek adına en güçlü Uyumsuzu incelemem gerekir. Anlıyor musun?”

Cevap vermiyorum. Hala masanın yanındaki kalp cihazına bakıyorum.

“Bu yüzden, bilim insanı arkadaşlarım ne kadar sürerse sürsün seni incelemeye alacak.” Hafifçe gülümsüyor. “Araştırma sona erdikten sonra cezan infaz edilecek.”

Bunu biliyordum. Bunu çok iyi biliyordum. İyi de neden dizlerim boşalıyor, midem burkuluyor o zaman?

"İnfaz burada gerçekleşecek." Jeanine parmaklarıyla üzerine tünediği metal masayı okşuyor. "Bu masada. Sana göstermenin ilginç olacağını düşündüm."

Nasıl bir tepki vereceğimi merak ediyor. Oysa nefes bile alamıyorum. Böylesi bir acımasızlığın kötü kalplilikle alakalı olduğunu düşünürdüm ama bu doğru değil. Jeanine'in kötü davranmak için hiçbir nedeni yok. Her halükarda acımasız biri, çünkü hayranlık duyduğu sürece ne yaptığının hiç önemi yok. incelemek istediği bir bulmaca ya da bozulmuş bir makine de olabilirdim. Beynimin nasıl çalıştığını anlayabilmek için kafamı kırıp içine bakacak; burada öleceğim ve bu en merhametli ölüm olacak.

"Gelirken böyle olacağını biliyordum," diyorum. "Gösterdiğin sadece bir masa, başka bir şey değil. Artık odama geri dönmek istiyorum."

Zaman mevhumumu tamamen yitirdim. Bildiğim zaman, şu anki zamandan çok daha farklı ilerliyor. Kapı tekrar açılıp Peter hücreme girdiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, sadece kendimi bitkin hissediyorum.

"Hadi bakalım Kasıntı," diyor Peter.

"Ben Fedakar değilim." Kollarımı gererken duvara sürtünüyorlar. "Ve sen artık bir Bilgelik yalakası olduğuna göre bana Kasıntı diyemezsin. Bu hiç uygun değil."

"Hadi dedim."

"Ne o? Sinsi bir yorum bile yok mu?" Şaşırmış numarası yaparak ona bakıyorum. "Buraya geldiğin için aptalsın, Uyumsuz olduğun kadar beynin de çürümüş olmalı falan?" "Bunu söylememe gerek var mı?" diyor. "Ya kendin kalkarsın ya da seni koridora zorla sürüklerim. Seçim senin."

Sakinleşiyorum. Peter bana hep kötü davranmıştı; tanıdık gelmesi hoşuma gidiyor.

.J2££S

Ayağa kalkıp odadan çıkıyorum. Bu arada Peter'ın vurduğum kolunun artık askıda olmadığını fark ediyorum.

"Kurşun yarasını iyileştirdiler mi?"

"Evet," diyor. "Artık başka bir zayıf noktamı bulmaya çalışman gerekecek. Şansına zayıf noktalarım taze bitti." Sağlam kolumu kavrayıp hızla yürürken beni de beraberinde çekiştiriyor. "Geç kalıyoruz."

Koridorun uzunluğuna ve tenhalığına rağmen adımlarımız yankılanmıyor. Sanki biri elleriyle kulaklarımı kapatmış da yeni fark ediyormuşum gibi hissediyorum. Geçtiğimiz koridorlara dikkat etmeye çalışsam da bir süre sonra ipin ucunu yine kaçırıyorum. Birinin sonunda sola döndüğümüzde akvaryumu andıran bir odaya giriyoruz. Duvarlardan biri tek yönlü camla kaplı, benim tarafımı ayna gibi yansıtıyor ama duvarın arkasından odanın görülüp görülmediğinden emin değilim.

Diğer tarafta insan boyutunda bir tepsinin yer aldığı büyük bir makine var. Topluluk Tarihi kitabımızın Bilgelik ve Tıp bölümünden hatırlıyorum. Bu bir manyetik rezonans görüntüleme cihazı. Beynimin fotoğraflarını çekecekler.

İçimde bir kıpırtı oluyor. Uzun zamandır hissetmediğim için başta ne olduğunu çözemiyorum. Merak bu.

Jeanine’in sesi diyafon vasıtasıyla odaya yayılıyor: “Yat Beatrice.”

Beni makinenin içine alacak insan boyundaki tepsiye bakıyorum. “Hayır!”

Kadın iç çekiyor. “Bunu kendin yapmazsan zorla yaptırmanın yollarını buluruz.”

Peter arkamda duruyor. Yaralı koluyla bile benden daha güçlü. Beni zorla tepsiye götürüp metalin üzerine yatırırken, vücudumu sıkı bağlarla sabitlerken ellerinin değdiğini gözümde canlandırıyorum.

“Bir anlaşma yapalım,” diyorum. “Ben istediğinizi yaparım, siz de bana tarama sonuçlarını gösterirsiniz.”

“Istesen de istemesen de istediğimizi yapacaksın.”

Bir parmağımı havaya kaldırıyorum. “Bu doğru değil!”

Ayna duvara bakıyorum. Kendi yansımama bakarken Jeanine’le konuşuyormuş gibi yapmak o kadar da zor değil. Benim de saçlarım onunki gibi sarı renkli, ikimiz de açık tenliyiz ve yüz hatlarımız da aynı sertlikte. Bu düşünce öylesine can sıkıcı ki birkaç saniye ne düşündüğümü unutuyorum ve parmağım havada, hiçbir şey söyleyemeden öylece duruyorum.

Açık tenliyim, açık renk saçlarım var ve buz gibiyim. Beynimin fotoğraflarını merak ediyorum. Jeanine’den hiç farkım yok. Ve bu durumu küçümseyebilirim, saldırganlaşabilirim, yok sayabilirim ya da kullanabilirim.

“Bu hiç doğru değil!” diye tekrarlıyorum. “Beni ne kadar bağlarsanız bağlayın, daha net fotoğraflar elde edebilmek için hareketsiz kalmamı

sağlayamazsınız.” Öksürerek boğazımı temizliyorum. “Taramaları görmek istiyorum. Beni zaten öldü receğinize göre, beynim hakkında bir şeyler öğrenmemin ne zararı olabilir ki?”

Sessizlik.

“Niye bu kadar çok görmek istiyorsun?” diye soruyor Jeanine.

“Eminim beni herkesten çok sen anlarsın. Cesurluk ve Fedakarlıkla eşit derecede Bilgelik yeteneğim var.”

“Pekala. Taramaları görebilirsin. Şimdi uzan.”

Tepsiye gidip uzanıyorum. Metal buz gibi. Tepsiyle birlikte makinenin içine kayıyorum. Üzerimdeki beyazlığa bakıyorum. Küçükken cennetin bembeyaz bir hiçlik olduğunu hayal ederdim. Şimdi öyle olamayacağını biliyorum, çünkü beyaz ışık kötülük yayıyor.

Gürültüler duyduğumda gözlerimi yumuyorum. Korku simülasyonumdaki engellerden birini hatırlıyorum; pencerelerim yumruklanıyor ve boş gözyuvaları olan adamlar beni kaçırmak istiyor. Gümbürtünün kalp ya da davul sesi olduğunu düşünmeye çalışıyorum. Nehrin azgın suları Cesurluk yerleşkesindeki uçurumun kayalık duvarlarım dövüyor diye düşünüyorum. Adaylık töreni sonunda uygun adım yürüdüğümüzü hayal ediyorum. Seçim Töreninden sonra merdivenlerden koşarak indiğimizi gözümde canlandırıyorum.

Takırtılar bitip üzerinde yattığım tepsi geri kayana kadar ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilim. Doğrulup parmak uçlarımla ensemi ovuyorum.

Kapı açıldığında koridorda Peter beliriyor. Beni eliyle çağırıyor. “Hadi. Gidip taramaları görebilirsin.”

Tepsiden aşağı atlayıp ona doğru yürüyorum. Koridorda yürürken bana bakıp başını iki yana sallıyor.

“Ne var?” diye soruyorum.

“Her zaman istediğini elde etmeyi nasıl başardığım anlayamıyorum.”

“Ne demezsin? Hayatım boyunca Bilgelik Merkezi’nde bir hücreye kapatılmak istemiştim. Ölmek için yanıp tutuşuyorum.”

Sanki her gün idam cezasıyla yüzleşiyormuşum gibi kahramanca konuşuyorum. Ama “ölüm” kelimesi dudaklarımda belirirken ürperiyorum. Üşümüşüm gibi kollarımı sıvazlıyorum.

“Bunu sen istedin,” diyor. “Yani buraya kendi isteğinle geldin. Bunun yaşama isteğiyle uzaktan yakından alakası yok.”

Bir panele şifreyi girdiğinde önüne geldiğimiz kapı açılıyor. Aynanın öbür tarafındaki odaya giriyorum. Her yer ekran ve ışıkla dolu. Bilgelerin

gözlüklerinden yansıyor ışıklar. Odanın öbür ucunda bir kapı kapanıyor. Ekranlardan birinin olduğu masanın arkasındaki sandalye hala dönüyor. Biri biz içeri girerken aceleyle çıkmış olmalı.

Peter hemen arkamda duruyor. Birine saldırma ihtimalime karşılık hazır olda bekliyor. Ama kimseye saldıracağım yok. Saldırsam bile ne kadar dayanabilirim? Kaç kişiye saldırabilirim? Bir koridoru hallettim diyelim, İkincisine gücüm yeter mi? Sonunda yenilen ben olurum. Nöbetçiler beni durdurmaya kalkmasa bile buradan çıkamam.

“Buraya yansıt,” diyor Jeanine, sol duvardaki geniş ekranı işaret ederek. Uzmanlardan biri bilgisayarına birkaç komut girdiğinde görüntü geliyor. Beynimin fotoğrafı.

Tam olarak neye baktığımı bilmiyorum. Beynin neye benzediğini biliyorum. Genel olarak hangi bölgenin ne işe yaradığına dair bir fikrim var ama benimkinin diğerlerinden nasıl fark gösterdiğini bilmiyorum. Jeanine parmağıyla çenesini döverken bana çok uzun gelen bir süre boyunca ekranı inceliyor.

Sonunda “Biri Bayan Prior’a ön beyin zarının ne işe yaradığını anlatsın,” diyor.

“Beynin alna denk gelen bölgesi olarak özetleyebiliriz,” diyor bilim kadınlarından biri. Benden daha büyük görünmüyor. Taktığı yuvarlak gözlükler gözlerini daha büyük gösteriyor. “Amaçlarına ulaşabilmen için düşüncelerini ve eylemlerini organize etmekten sorumlu bölge.”

“Doğru,” diyor Jeanine. “Şimdi biri Bayan Prior’a ön bölümdeki yan beyin zarıyla ilgili gözlemlerini aktarsın.”

“Büyük,” diyor saçları seyrelmeye başlamış bir uzman.

“Daha detaylı,” diyor Jeanine onu azarlamasına.

Bir sınıfta olduğumu kavrıyorum, çünkü Bilgelikteki her yer aslında bir sınıf. Ve hepsinde Jeanine en değer verilen öğretmenleri. Hepsi kocaman gözlerindeki büyük iştahla, açık ağızla kadını izliyor, onu etkilemeye çalışıyor.

J

“Ortalamadan daha büyük,” diye düzeltiyor adam.

“Daha iyi.” Jeanine başım yana eğiyor. “Aslında bugüne kadar gördüğüm bütün ön bölüm yan beyin zarlarından daha büyük. Bununla birlikte ön beynin ortasındaki zar fazlasıyla küçük. Bu iki bulgu neyi gösterir?”

“On beynin ortasındaki zar, ödül merkezidir. Ödül odaklı davranan kişilerde bu bölüm büyük olur,” diyor biri. “Bu da Bayan Prior’ın ödül

odaklı davranmadığı anlamına gelir.” “Sadece bu da değil.” Jeanine gülümsüyor. Ekranlardan yayılan mavi ışık, elmacık kemikleriyle alnını parlatırken, gözyuvalarının gölgelenmesine neden oluyor. “Aynı zamanda arzuları hakkında da bilgi veriyor. Ödül odaklı biri değil. Yine de amacına ulaşabilmek için düşüncelerini ve eylemlerini yönlendirme konusunda oldukça iyi. Bu da zararlı ama kendini düşünmeden yaptığı eylemleri ve belki simülasyonlardan sıyrılma yeteneğini açıklar. Bu bulgu, yeni simülasyon serumumuza yaklaşımımızda ne gibi değişiklikler getiriyor?” “Serum, ön yan beyin zarının etkinliğini baskılamalı ama tamamen devre dışı bırakmamalı,” diyor yuvarlak gözlüklü uzman kız.

“Kesinlikle,” diyor Jeanine. Sonunda bana baktığında gözleri zevkle ışıldıyor. “Biz de çalışmamıza bu doğrultuda devam edeceğiz. Arzularınızı yerine getirebildik mi Bayan Prior?”

Ağzım kuruduğundan yutkunmakta zorlanıyorum.

Ön beyin zarımdaki eylemler bastırıldığında ne olacak? Karar verme yeteneğime zarar verdiklerinde nasıl hareket edeceğim? Ya serum işe yararsa ve ben diğer herkes gibi simülasyonun kölesi olursam? Gerçeklikten tamamen koparsam?

Vücudumun bir yan ürünü olarak bütün kişiliğimin ve varlığımın bu kadar kolay devre dışı bırakılabileceğini bilmiyordum. Ya ben kocaman ön beyin zarı olan birinden başka bir şey değilsem?..

“Evet,” diyorum. “Getirdiniz.”

Peter’la birlikte sessizlik içinde odama geri dönüyoruz. Sola döndüğümüzde koridorun sonunda bir grup insanın durduğunu görüyorum. Şimdiye kadar geçtiğimiz en uzun koridor bu. Ama onu gördüğümde uzaklığın bir anlamı kalmıyor.

Cesurluk hainleri kollarını kavramış, başına bir tabanca dayamış.

Yüzünün yan tarafından süzülen kanla beyaz gömleği kırmızıya boyanan Tobias... Uyumsuz olduğu için tıpkı benim gibi kavurucu bir fırının ağzında olan Tobias.

Yerimde tutabilmek için Peter omuzlarımdan kavrıyor.

“Tobias,” diyorum nefesimi tutarken.

Tabancalı Cesurluk haini, Tobias’ı bize doğru itekliyor. Peter da beni ilerlemem için itiyor ama olduğum yere çivilenmiş gibiyim. Buraya başka kimse ölmesin diye geldim. Buraya hayatını kurtarabileceğim insanlar adına geldim. Üstelik

Tobias'ın hayatını diğer herkesten daha çok önemsiyorum. îyi de o buradaysa ben niye geldim? Ne anlamı var?

"Sen ne yaptın?" diye mırıldanıyorum. Artık benden birkaç adım ötede ama duyabileceği kadar yakın değil. Yanımdan geçerken elini uzatıyor. Elimi tutup sıkıyor, sonra bırakıyor. Gözleri kan çanağı gibi. Yüzünün rengi atmış.

"Sen ne yaptın?" Bu sefer sorum boğazımı yırtarcasına çıkıyor.

Peter'ın ellerinden kurtulmaya çalışıp ona doğru atılıyorum ama Peter fazlasıyla güçlü.

"Sen ne yaptın?" diye haykırıyorum.

"Sen ölürsen ben de ölürüm." Tobias omzunun üstünden bana bakıyor. "Bunu yapmamanı rica etmiştim. Bir karar verdin. Sonuç bu."

Köşede gözden kayboluyor. Cesurluk hainleriyle birlikte köşeyi döndüğünde tek gördüğüm başına dayalı tabancanın gümüş pırıltısı ve Tobias'ın kulağının arkasındaki bir yaradan akan kan.

O gittiğinde sanki damarlarımdaki kan da çekiliyor. Boğuşmayı bırakıp Peter'ın beni hücreme kadar iteklemesine izin veriyorum. İçeri girer girmez yere yığılıp kapının kapanmasını bekliyorum ama kapanmıyor. Peter gitmiyor.

"Buraya neden geldi?" diye soruyor.

Ona bakıyorum.

"Gerzek olduğu için."

"O kadarını biliyoruz."

Başımı duvara dayıyorum.

"Seni kurtarabileceğini mi sandı?" Peter kıkırdıyor. "Bunu bir Kasıntıdan başkası düşünemez."

"Hiç de değil," diyorum. Tobias beni kurtarmayı kafasına koyduysa her boyutunu düşünmüş olmalı, diğerlerini de getirmiş olmalı. Bilgelik Merkezi'ne kendi kendine dalmamıştır. Yani dalmamış olması gerekir.

Gözlerim dolduğunda aldırmıyorum. Hatta gözyaşlarımın arasından baktığımda her şeyin birbirine karışmasını seyrediyorum. Birkaç gün önce olsa Peter'ın önünde ağlamayı asla kendime yediremezdim, artık umrumda değil. Peter dert edeceğim son düşmanlardan biri.

"Sanırım benimle ölmeye geldi," diyorum. Hıçkırığımı bastırmak için elimle ağzımı kapatıyorum. Nefes alabilsem ağlamamı durdurabilirim. Tobias'ın benimle birlikte ölmesine ne ihtiyacım var ne de böyle bir şeyin

olmasını isterim. Onun güvende olmasını istiyordum. Büyük aptallık, diye düşünüyorum ama yüreğim aksini söylüyor.

"Çok saçma," diyor Peter. "Hiç anlamı yok. Tobias henüz on sekiz yaşında; sen öldükten sonra başka bir kız arkadaş bulabilir. Bunu bilmiyorsa gerçekten aptal olmalı."

Yaşlar yanaklarımdan dökülüyor. Önce sıcak, sonra soğuk. Gözlerimi yumuyorum. "Öyle olduğunu sanıyorsan..." Hıçkırığımı yutuyorum, "...asıl aptal sensin."

"Aman neyse."

Dönerken ayakkabıları yerde gıcırdıyor. Gitmek üzere.

"Bekle!" Bulanık siluetine bakarken yüzünü tam seçemiyorum. "Ona ne yapacaklar? Bana yaptıkları gibi incelemeye mi alacaklar?"

"Bilmiyorum."

"Öğrenebilir misin?" diye soruyorum yanaklarımı elimin ayasıyla silerken. "En azından iyi olup olmadığını öğrenebilir misin?"

"Neden öyle bir şey yapacakmışım ki? Senin için neden bir şey yapayım ki?"

Biraz sonra kapının sertçe kapandığını duyuyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

BİR YERLERDE OKUMUŞTUM; AĞLAMAK BİLIMSEL AÇIKLAMALARA meydan okuyan bir şeymiş. Gözyaşının tek amacı, gözlerin kurumasını önlemek. Gözyaşı bezlerinin duygular doğrultusunda haddinden fazla gözyaşı salgılamasının hiçbir nedeni yok.

Bence insanlığımızı kaybetmemek için ağlayarak içimizdeki hayvan yanımızı özgür bırakıyoruz. Çünkü içimde kükreyen, hırlayan bir canavar var ve özgürlük için, Tobias için, her şey bir yana yaşamak için çırpınıyor. Ne kadar denersem deneyeyim, onu öldüremiyorum.

O yüzden içimden sadece avuçlarımın içine ağlamak geliyor.

Sol, sağ, sağ. Sol, sağ, sol. Sağ, sağ. Hücremden gideceğimiz yere kadar sırasıyla bu dönüşleri yapıyoruz.

Burası yeni bir oda. İçeride dişçi koltuğuna benzer hafif eğimli bir sandalye var. Bir köşede bir ekran ve çalışma masası duruyor. Jeanine masada oturuyor.

"Nerede o?" diye soruyorum.

Bu soruyu sormak için saatlerdir bekliyorum. O arada uyumuşum. Rüyamda Cesurluk yerleşkesinde Tobias'ı kovalıyordum. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, Tobias benden daha hızlıydı. Öyle ki sadece köşeleri dönerken kolunu ya da topuğunu görebiliyordum.

Jeanine bana şaşkın gözlerle bakıyor. Ama şaşkın falan değil. Benimle oyun oynuyor.

"Tobias," diyorum yine de. Ellerim titriyor; bu sefer korkudan değil, öfkeden. "O nerede? Ona ne yapıyorsunuz?"

"Bu bilgiyi paylaşmak için hiçbir neden göremiyorum," diyor Jeanine. "Artık pazarlık yapabileceğin bir şeyin olmadığına göre bana bir neden sunabileceğini de sanmıyorum. Tabii anlaşmamızın şartlarında değişiklik yapmak istiyorsan bunu konuşabiliriz."

Bağırıp çağırmak, tabii ki Uyumsuzluğumdan çokTobias'la ilgili bir şeyler öğrenmeyi istediğimi haykırmak istiyorum ama bunu yapmıyorum. Bana söylese de söylemese de Tobias'la yapmayı planladığı şeyi her halükarda yapacak zaten. Asıl bana ne olacağını tam olarak anlamam şimdi daha önemli.

Nefesimi burnumdan verip alıyorum. Ellerimi sallıyorum. Sandalyeye oturuyorum.

"İlginç," diyor.

"Senin bir topluluk yönetmen ve savaş planları yapman gerekmiyor mu?" diyorum. "On altı yaşında bir kızın üzerinde testler yapmaktan başka işin yok mu?"

"Kendini her seferinde işine geldiği gibi tanımlıyorsun," diyor kadın arkasına yaslanarak. "Bazen küçük bir kız olmadığın konusunda ısrar ediyorsun, sonra bir bakmışsın küçük bir kız olmuşsun. Asıl merak ettiğim şu: Kendini gerçekte nasıl görüyorsun? Küçük mü, büyük mü? İkisi birden mi? Hiçbiri

• •05 mı?

Onun duygudan yoksun sesini taklit ediyorum. "Bu bilgiyi seninle paylaşmak için hiçbir neden göremiyorum."

Biri kendini tutamayıp belli belirsiz kıkırdıyor. Peter ağzını eliyle kapatıyor. Jeanine ona ateş saçan gözlerle baktığında çocuğun kahkahası aniden öksürmeye dönüşüyor.

"Dalga geçmek çok çocukça bir şey, Beatrice," diyor Jeanine. "Sana hiç yakışmıyor."

“Dalga geçmek çok çocukça bir şey, Beatrice,” diye yine onu taklit ediyorum ve bu konuda gerçekten iyi iş çıkarıyorum. “Sana hiç yakışmıyor.”

“Serum,” diyor Jeanine, Peter’a göz atarak. Peter masanın üzerindeki siyah kutuyu karıştırıyor, içinden bir şırınga çıkarıyor.

Sonra bana yöneldiğinde elimi uzatıp onu durduruyorum.

“Müsaadenle,” diyorum.

Peter onayını almak için Jeanine’e baktığında kadın “Pekala, öyle olsun,” diyor. Peter şırıngayı bana veriyor, iğneyi boynumun yan tarafına batırıp içeriğini boşaltıyorum. Jeanine bir düğmeye bastığında her şey kararıyor.

Annem, başının üzerindeki tutma yerine uzanmak için kolunu kaldırmış duruyor. Yüzü etrafımda oturanlara değil, otobüsle geçtiğimiz şehre dönük. Somurttuğunda alnında ve ağzının kenarlarında kırışıklar beliriyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Yapılacak çok iş var,” diyor başıyla otobüsün camını işaret ederken. “Ve çok az kaldık.”

Neyi kastettiği çok açık. Her yer moloz yığını. Sokağın karşısındaki bina yerle bir olmuş. Cam parçalan ara sokaklara yayılmış. Bu yıkıma neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorum.

Annem bana bakıp gülümserken bu sefer gözlerinin kenarında farklı kırışıklar beliriyor. “Bilgelik genel merkezine.”

Kaşlarımı çatıyorum. Hayatım boyunca Bilgelik Merkezi’nden uzak durdum. Babam oradaki havayı solumaktan bile hoşlanmadığını söylerdi. “Neden oraya gidiyoruz?”

“Bize yardım edecekler.”

Neden babamı düşünürken mideme bir sancı saplanıyor? Dünyaya karşı hayat boyu öfkesinin yer ettiği yüzünü, Fedakarlık standartlarında tuttuğu kısa saçlarını gözümde canlandırıyorum ve çok uzun süre bir şey yememişim gibi mideme korkunç bir sancı saplanıyor, boş bir sancı.

“Babama bir şey mi oldu?” diye soruyorum.

Annem başını iki yana sallıyor. “Neden sordun?”

“Bilmiyorum.”

Anneme baktığımda sancı kayboluyor. Ama birlikte olduğumuz her saniye boyunca bütün hafızam yerine gelene kadar kendimi zorlamam gerektiğini hissediyorum. Hayal görüyorsam, karşımdaki kim?

Otobüs durunca kapı gıcırdayarak açılıyor. Annem kapıya yönelirken onu takip ediyorum. Benden uzun olduğu için omuzlarına ve sırtına bakıyorum. Kırılgan görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum.

Kaldırıma iniyorum. Cam kırıkları ayağımın altında çatırdıyor. Mavi cam parçaları. Sağ tarafımdaki binadaki deliklere bakılırsa bir zamanlar pencerelere aitmiş.

“Ne oldu?”

“Savaş,” diyor annem. “Korktuğumuz şey başımıza geldi.”

“Peki Bilgelik bize nasıl yardım edecek?”

“Babanın Bilgelikle ilgili sürekli dırdırlanması sanırım senin için hiç iyi olmadı,” diyor nazikçe. “Elbette hataları oldu ama herkes gibi onlar da iyiyle kötünün bir karışımı, ne biri ne öteki. Doktorlarımız, bilim adamlarımız, öğretmenlerimiz olmasaydı ne yapardık?”

Saçlarımı düzeltiyor.

“Bunu unutmamaya çalış, Beatrice.”

“Unutmayacağım!” diye söz veriyorum.

Yürümeye devam ediyoruz. Ama annemin söylediği bir şey canımı sıkıyor. Babamla mı ilgiliydi? Hayır, babam her za man Bilgelikten şikayet etmiştir. Bilgelikle mi ilgiliydi? Büyük bir cam parçasının üzerinden atlıyorum. Hayır, bu da olamaz. Annem Bilgelik hakkında haklı. Bütün öğretmenlerim Bilgeliktendi. Birkaç yıl önce annemin kırılan kolunu tedavi eden doktor da öyle.

Canımı sıkan, annemin son söyledikleri: “Bunu unutmamaya çalış.” Sanki bunu daha sonra bana hatırlatmaya fırsatı olmayacakmış gibi...

Sanki kapalı bir şey yeni açılmış gibi aklım başka bir şeye kayıyor.

“Anne?” diyorum.

Bana bakıyor. Topuzundan çözülen sarı saçlarının yanağına düşmesini seyrediyorum.

“Seni seviyorum.”

Sol tarafımdaki bir pencereyi elimle gösterdiğimde camlar patlıyor. Cam parçaları üzerimize yağıyor.

Bilgelik Merkezi’ndeki bir odada uyanmak istemiyorum. O yüzden simülasyonun etkisi geçmeye başladığında bile gözlerimi hemen açmıyorum. Annemin ve yanağına düşen saçının görüntüsüne mümkün olduğunca tutunmaya çalışıyorum. Ama sonunda geriye sadece gözkapaklarımın kırmızılığı kaldığında gözlerimi açıyorum.

“Bundan daha iyisini yapabilirsin,” diyorum.

“Bu daha başlangıç,” diye yanıtlıyor Jeanine.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

RÜYAMDA NE TOBIAS’I NE DE WILL’Î GÖRÜYORUM. ANNEMLE birlikte olgunlaşan elmaların başımıza değecek kadar sarktığı Dostluk bahçesindeyiz. Yaprakların gölgeleri yüzüne düşüyor. Yaşarken onun siyah giydiğini görmemiştim ama şimdi simsiyah giyinmiş. Kendi saçlarını üst üste atarken bana belik örmeyi öğretiyor. Parmaklarım birbirine dolanınca kahkahalarla gülüyor.

Uyandığımda nasıl oldu da her gün oturduğum kahvaltı masasında annemin Cesurluk enerjisiyle dolup taştığını göremediğimi merak ediyorum. Bu yanını saklamakta çok mu iyiydi? Yoksa ben mi dikkat etmemiştim?

Yüzümü yattığım ince döşemeye bastırıyorum. Onu hiç tanımamayacağım. Öte yandan o da Will’e ne yaptığımı asla öğrenemeyecek. Yaşayıp öğrenseydi, bunu kaldırabileceğimi sanmam.

Birkaç saniye ya da dakika sonra koridorda Peter’ın peşinden giderken gözlerimi kırpıştırarak uykuyu kovalamaya çalışıyorum. Peter bana bakmaya zahmet bile etmiyor.

“Neden beni sen getirip götürüyorsun?” diyorum. “Yapman gereken daha ahlaksız işlerin yok mu senin? Ne bileyim, köpek yavrularım tekmelemek ya da üstlerini değiştirirken kızları röntgenlemek falan gibi şeyler işte.”

“Will’e ne yaptığını biliyorum. Benden daha iyi biriymişsin gibi davranmayı kes, çünkü şenle ben kesinlikle aynı kumaştanız.”

Geçtiğimiz koridorlarda tek değişen uzunlukları. O yüzden adımlarımı saymaya karar veriyorum. On. Kırk yedi. Yirmi dokuz.

“Yanılıyorsun,” diyorum, “ikimiz de kötü kalpli olabiliriz ama aramızda devasa bir fark var. Ben böyle olmaktan mutlu değilim.”

Peter kıkırdıyor. Laboratuvar masalarının arasından geçiyoruz. Nerede olduğumu ve nereye götürüldüğümü ancak kavrıyorum: Jeanine’in gösterdiği odaya gidiyoruz. İdam edileceğim odaya... Öyle bir titreme alıyor ki dişlerim birbirine çarpmaya başlıyor. Ne doğru dürüst yürüyebiliyorum ne de düşünebiliyorum. Sadece bir oda, diyorum kendime. Diğerlerinden farkı olmayan bir oda.

Pis bir yalancıyım.

Bu sefer infaz odası boş değil. Her bir köşeye birer Cesurluk haini yerleşmiş. Ortadaki metal masanın yanında Jeanine'le birlikte laboratuvar önlükleriyle biri esmer bir kadın, diğeri yaşlıca bir adam duruyor. Masanın etrafında bir sürü makine, her yerde kablolar var.

Makinelerin çoğunu tanımıyorum ama kalp cihazını aralarından seçebiliyorum. Jeanine kalp cihazıyla ne yapmak istiyor olabilir ki?

"Onu masaya yatırın," diyor Jeanine sıkkın bir sesle. Bir an için beni bekleyen metale bakıyorum. Ya beklemekten vazgeçtiyse? Ya birazdan öleceksem? Peter kollarımı kavradığında kıvranarak bütün gücümle kurtulmaya çalışıyorum.

Ama tekmelerimden sakınarak beni yerden kaldırdığı gibi metal masaya yatırdığında nefesim kesiliyor. Ciğerlerime hava doldurmaya çalışırken yumruğumu gelişigüzel savuruyorum ve Peter'ın bileğine denk getiriyorum. Peter yüzünü acıyla buruşturduğunda diğer Cesurluk hainleri yanında bitiyor.

İçlerinden biri ayak bileklerimi, diğeri omuzlarımı bastırırken Peter siyah kayışlarla beni masaya bağlıyor. Omzuma saplanan ağrıyla canım yandığında çırpınmayı bırakıyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum başımı Jeanine'e çevirerek. "Anlaşmıştık, sonuçları paylaşma konusunda anlaşmıştık! Anlaşmıştık!.."

"Bu anlaşmamızın tamamen dışında," diyor Jeanine, saatine göz atarken. "Bu seninle ilgili değil, Beatrice."

Kapı yine açılıyor.

Cesurluk hainleri tarafından iteklenen Tobias topallayarak içeri giriyor. Yüzü çürüklerle dolu ve kaşının hemen üzerinde bir yarık var. Her zamanki edasıyla yürümüyor ama yine de dimdik durmayı başarıyor. Yaralanmış olmalı. Bu noktaya nasıl geldiğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Bu ne böyle?" diye soruyor sert ve çatlak sesiyle.

Sesi muhtemelen attığı çığlıklar yüzünden çatlamış.

Boğazıma bir yumru oturuyor.

"Tris," diyor, sonra bana doğru atılıyor ama Cesurluk hainleri ondan daha hızlı. Birkaç adım atmasına fırsat kalmadan onu yakalıyorlar. "Tris, sen iyi misin?"

"Evet," diyorum. "Sen?"

Başıyla iyi olduğunu belirtiyor. Ona inanmıyorum.

"Zaman kaybetmemek adına en mantıklı yaklaşımın doğru olacağına karar verdim, Bay Eaton. Aslında gerçeklik serumu tercih edilebilirdi, fakat

Jack Kang'ı birkaç doz vermesi için ikna etmeye çalışmak bile günler alır. Üstelik serum Dürüstler tarafından çok sıkı korunuyor. Birkaç günümüzü buna harcamayı hiç istemem." Elinde bir şırıngayla öne çıkıyor. Şırınga açık renk gri bir sıvıyla dolu, Simülasyon serumunun yeni bir versiyonu olabilir ama emin değilim.

Ne işe yaradığını merak ediyorum. Jeanine böylesi kendinden memnun görünürken iyi bir işe yaramadığı kesin.

"Birkaç saniye sonra Tris'e bu iğneyi yapacağım. Ondan sonra umarım bencil olmayan güdülerin harekete geçer de bilmek istediğim şeyi söylersin."

"Ne bilmek istiyor?" diye araya giriyorum.

"Topluluksuz sığmakları hakkında bilgi istiyor," diye yanıtlıyor Tobias bana bakmadan.

Gözlerim büyüyor. Sadık Cesurların yarısı ve tüm Dürüstler simülasyona hazırken, üstüne üstlük Fedakarların yarısı ölmüşken Topluluksuzlar bizim son umudumuz.

"Ona hiçbir şey söyleme. Zaten öleceğim. Ona bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Bana hatırlatsanıza Bay Eaton," diyor Jeanine. "Cesurluk simülasyonu ne işe yarıyordu?"

"Sınıfta değiliz," diye yanıtlıyor Tobias dişlerinin arasından. "Asıl sen bana ne yapacağını söyle."

"Basit bir soru sordum, cevaplarsan ben de cevaplarım." "Pekala." Tobias'ın gözleri bana kayıyor. "Simülasyon, korkunun üretildiği beyin bademini tetikleyerek korkularla ilgili sanrılara neden oluyor, sonra bu bilgileri incelenmek ve işlenmek üzere bilgisayara aktarıyor."

Bunları sanki ezberinden söylüyor. Belki ezberlemiştir. Sonuçta simülasyonları uzun zamandır yönetiyordu.

"Çok iyi," diyor Jeanine. "Yıllar önce Cesurluk simülasyonlarını geliştirdiğimde belli bir seviyede beynin dehşet karşısında yeni ortamlar yaratarak duyarsızlaştığını keşfettik. Bu yüzden simülasyonun daha verimli olması için solüsyonu seyreltmiştik. Ama bunun nasıl yapıldığını hala hatırlıyorum."

Şırınganın iğnesine tırnağıyla vuruyor.

"Korku, acıdan da güçlü bir duygu," diye devam ediyor, "iğneyi yapmadan önce Bayan Prior'a söylemek istediğin bir şey var mı?"

Tobias dudaklarını sımsıkı kapatıyor.

Ve Jeanine iğneyi batırıyor.

Hızlanan kalp atışlarıyla birlikte yavaşça başlıyor. Başta kimin kalp atışlarını duyduğumdan emin olamıyorum çünkü kendimin olamayacak kadar güçlü atıyor. Sonra kendi kalbim olduğunu anladığımda atışlar hızlanıyor.

Avuçlarım ve dizlerimin arkası terlemeye başlıyor.

Nefes almakta zorlanıyorum. işte o zaman çığlıklar başlıyor

Ve ben...

Düşünemiyorum.

Tobias kapıdaki Cesurluk hainleriyle dövüşüyor.

Yan tarafımdan çocuk çığlığına benzer bir ses duyduğumda başımı çevirip ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama sadece kalp cihazını görebiliyorum. Tavandaki paneller çarpılıp bükülürken canavarlara dönüşüyor. Çürük et kokusu bütün odayı doldurduğunda kusacak gibi oluyorum. Canavarların şekilleri netleşiyor. Kolum kadar gagaları, ışığı yutacak kadar kara kanatları olan kuşlar bunlar. Kargalar...

“Tris,” diyor Tobias. Gözlerimi kargalardan alıyorum.

İğneyi yaptıkları sırada olduğu gibi kapıda duruyor ama elinde bir bıçak var. Bıçağı kendinden uzaklaştırıp ucunu midesine doğrultuyor. Sonra bıçağın ucunu iyice midesine dayıyor.

“Sen ne yapıyorsun? Dur!”

Hafifçe gülümseyip “Bunu senin için yapıyorum,” diyor.

Bıçağı kendine ağır ağır batırıyor, kan gömleğinin eteklerinden süzülüyor. Kusacak gibi oluyorum ve beni masaya bağlayan kayışlardan kurtulmaya çalışıyorum. “Hayır, dur!” Çırpınıyorum, simülasyonda olsam bağlarımdan çoktan kurtulmuş olmam gerekirdi. Öyleyse bu gördüğüm gerçek. Gerçek. Çığlık atıyorum. Tobias bıçağı kabzasına kadar karnına saplıyor. Yere yığıldığında kan hızla etrafında bir gölcük oluşturuyor. Gölge-kuşlar boncuk gibi gözlerini ona dikip pençe ve kanatlarının kasırgasıyla üzerine saldırıyorlar. Etini didikliyorlar. Uçuşan tüylerin arasından Tobias’ın gözlerini görüyorum; hala uyanık.

Kuşlardan biri bıçağı tutan eline konuyor. Tobias bıçağı çıkarıp yere fırlattığında artık ölmesi için dua etmem gerekiyor ama o kadar bencilim ki bunu yapamıyorum. Sırtım metal masanın üzerinde yay gibi gerilirken kaslarım sarsılıyor, boğazım artık kelimelere dönüşmeyen çığlıklarla yanıyor ve kendimi durduramıyorum.

“Yatıştırıcı,” diye emrediyor sert bir ses.

Boynuma batan iğneyi hissediyorum ve kalbim yavaşlamaya başlıyor. Kendimi hıçkırıklara teslim ediyorum. Saniyeler boyunca tek yapabildiğim rahatlama duygusu eşliğinde hıçkırmak.

Bu korku değildi. Bu başka bir şey, var olmaması gereken bir duyguydu.

“Bırakın beni,” diyor Tobias. Sesi eskisinden de çatlak çıkıyor. Onu görebilmek için kirpiklerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı kovalıyorum. Cesurluk hainlerinin tuttuğu kolları kıpkırmızı parmak izleriyle dolu. Neyse ki Tobias ölmüyor. O ölmeyecek. “Ancak beni bırakırsanız istediğin şeyi söylerim.”

Jeanine başıyla onayladığında serbest kalan Tobias bana doğru koşuyor. Bir eliyle elimi sımsıkı tutup diğeriyle saçlarımı okşuyor. Parmakları gözyaşlarımla ıslanıyor. Silmiyor. Eğilip alnını benimkine dayıyor.

“Topluluksuz sığınakları,” diyor ruhsuz bir sesle. Nefesini yanağımda hissediyorum. “Bir harita getirin, üzerinde işaretleyeyim.”

Alnı serin ve kuru. Kaslarım muhtemelen Jeanine’in serumu yüzünden kasılmaktan ağrıyor.

Geri çekiliyor. Cesurluk hainleri, başka bir yere götürmek üzere onu çekiştirirken dayanabildiği kadar parmaklarım parmaklarıma doluyor. Bıraktığında elim sertçe metal masanın üzerine düşüyor. Artık kayışlardan kurtulmak için çırpınmak istemiyorum. Tek istediğim uyumak.

“Madem buradasın...” diyor Jeanine, Tobias nöbetçiler tarafından götürüldükten sonra. Başını kaldırıp cam gibi gözlerini Bilgelerden birine dikiyor. “Getirin onu buraya. Zamanı geldi.”

Tekrar bana bakıyor.

“Sen uyurken beyninle ilgili birkaç şeyi gözlemlemek için küçük bir işlemden geçireceğiz. Beynini kontrol etmeyeceğiz. Ama ondan önce... Sana bu işlemlerle ilgili tamamen şeffaf olacağıma dair söz vermiştim. O yüzden uğraşlarımda bana yardımcı olan kişinin kim olduğunu bilmenin adil olacağını hissediyorum.” Gülümsüyor. “Bana yetenek testinde üç farklı topluluğa eğilim gösterdiğini, seni buraya getirmenin en iyi yolunu ve daha etkili olması için son simülasyona anneni eklemeyi söyleyen de oydu.”

Yatıştırıcı etkisini göstermeye başlarken Jeanine bakışlarını kapıya çeviriyor. Her yer bulanık görünüyor. Omzumun üzerinden baktığımda uyuşturucunun yarattığı pusun içinde onu görüyorum.

Caleb.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

BAŞAĞRISIYLA UYANIYORUM. TEKRAR UYKUYA DALMAYA çalışıyorum, en azından uyurken sakin kalabiliyorum ama kapıda duran Caleb'ın görüntüsü gözlerimin önünden, gaklayan kargaların sesleri kulaklarımdan gitmek bilmiyor.

Neden hiç Eric ve Jeanine'in üç farklı topluluğa eğilimim olduğunu nereden bildiklerini merak etmemiştim ki?

Dünya üzerinde bunu bilen sadece üç kişi vardı: Tori, Caleb ve Tobias.

Başım patlayacak gibi. Anlam veremiyorum. Neden Caleb bana ihanet etmiş olabilirdi ki? Bu bilgiyi ne zaman paylaştığını merak ediyorum. Saldırı simülasyonundan sonra mıydı? Dostluktan kaçtıktan sonra mı? Yoksa daha önceleri, babam henüz hayattayken mi? Caleb, ne yapmayı planladıklarını öğrendiğinde Bilgelikten ayrıldığını söylemişti. Yalan mıydı?

Yalan söylemiş olmalı. Elimin ayasını alnıma bastırıyorum. Kardeşim ailesi yerine topluluğunu seçmişti. Yine de bir ne deni olmalıydı. Jeanine onu tehdit etmiş olabilirdi. Ya da tatlı sözlerle bir şekilde kanma girmişti.

Kapı açılıyor. Ne başımı kaldırıyorum ne de gözlerimi açıyorum.

"Kasıntı." Peter tabii ki.

"Evet." Elimi yüzümden çektiğimde perçemlerim de beraberinde düşüyor. Gözümün ucuyla bakıyorum. Saçlarım hiç bu kadar yağlanmamıştı.

Peter yatağın yanına bir şişe su ve bir sandviç bırakıyor. Yemek fikri midemi bulandırıyor.

"Bitkisel hayatta mısın?" diye soruyor.

"Sanmıyorum."

"O kadar da emin olma."

"Ha ha!" diyorum. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Yaklaşık bir gündür. Seni duşlara götürmem istendi." "Fena halde duşa ihtiyacım olduğunu falan söylersen," diyorum bitkin bir şekilde. "Seni gözünden şişlerim."

Başımı kaldırdığımda oda resmen etrafımda dönüyor ama bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtıp ayağa kalkmayı başarıyorum. Peter'la birlikte koridora çıkıyoruz. Banyo için bir köşeyi döndüğümüzde koridorun sonunda bir grup görüyorum.

İçlerinden biri Tobias. Bize doğru geliyorlar. Ona değil, geçen seferki gibi yürürken durduğum yerle hücremin kapısının arasında yan yana

geleceğimiz noktaya odaklanıyorum. Yine birbirimize dokunacağımız düşüncesiyle tenim karıncalanıyor. Bir an için birbirimize yine dokunacağız.

Karşılaşmamıza altı adım var. Beş adım kaldı.

Dört adım kala Tobias duruyor. Bütün vücudu gevşediğinde yanındaki Cesurluk haini boşta bulunuyor, birkaç saniyeliğine eli boşta kaldığında da Tobias yere yığılıyor.

Sonra yerde dönüyor. İleri atılıyor. Kısa boylu bir Cesurluk haininin tabancasını kapıyor.

Tabanca patladığında Peter sağına doğru atlarken beni de beraberinde sürüklüyor. Başım duvara sürtünüyor. Cesurluk askerinin ağzı ardına kadar açık. Çığlık atıyor olmalı. Onu duyamıyorum.

Tobias adamın karnına sıkı bir tekme geçiriyor. İçimdeki Cesur, onun mükemmel ve inanılmaz hızına hayran kalıyor. Sonra tabancayı Peter’a doğrultuyor ama Peter beni çoktan bırakmış durumda.

Tobias sol kolumdan tutup ayağa kalkmama yardım ediyor ve koşmaya başlıyor. Tökezleyerek arkasından koşuyorum. Her adımımda başım acıyla zonkluyor ama duramıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak önümü görmeye çalışıyorum. Koş, diyorum içimden. Sanki bu her şeyi daha kolaylaştıracakmış gibi... Tobias’ın eli sert ve güçlü. Onu bırakmadan bir köşeyi dönüyorum.

“Tobias,” diye inliyorum.

Durup bana bakıyor. “Ah, hayır!” diyor yanaklarımdaki yaşları parmaklarıyla silerken. “Hadi, sırtıma bin!”

Eğildiğinde kollarımı boynuna dolayıp yüzümü omuzlarının arasına gömüyorum. Hiç zorlanmadan beni kaldırıp sol eliyle bacağımı kavrıyor. Sağ elinde hala silah var.

Koşmaya devam ediyor, ağırlığıma rağmen hızla koşuyor. Bayılacak gibi olurken Bir zamanlar bir Fedakar olması akıl alır gibi değil diye düşünüyorum. Sanki hız ve ölümcül bir mükemmellik için yaratılmış. Özel olarak güçlü değil; zeki ama güçlü değil. Sadece beni taşıyabilecek kadar güçlü.

Koridorlar şu anda boş ama fazla sürmez. Birazdan binadaki bütün Cesurlar her yerden üzerimize gelmeye başlayacak ve ikimiz bu loş labirentte hapsolacağız. Tobias’ın onları nasıl atlatacağını merak ediyorum.

Başımı hafifçe kaldırdığımda bir çıkışın yanından geçtiğimizi görüyorum.

“Tobias, çıkışı kaçırdın.”
“Neyi kaçırdım?” diyor iki nefes arası.
“Çıkışı.”
“Kaçmaya çalışmıyorum. Bunu yaparsak vururuz,” diyor. “Ben bir şey bulmaya çalışıyorum.”
Başım çatlayacak kadar ağrımasa rüya gördüğümden şüpheleneceğim. Genellikle sadece rüyalarım bu kadar anlamsız olur. Kaçmaya çalışmıyorsa beni niye yanına aldı ki? Ve kaçmıyorsa ne yapmaya çalışıyor?
Birden durduğunda beni neredeyse düşürüyor. İki yanında arkalarındaki ofisleri gösteren cam paneller olan geniş bir koridordayız. Bilgeler masalarında otururken donakalmış bir şekilde bize bakıyor. Tobias onlara aldırmıyor; görebildiğim kadarıyla gözleri koridorun sonundaki kapıya odaklanmış. Kapıdaki tabelada KONTROL-A yazıyor.
Tobias odanın her yerini arıyor, sonra tavandaki kameraya ateş ediyor. Kamera yere düşüyor. Sonra sol taraftaki kameraya ateş ettiğinde mercek parçalanıyor.
“Artık seni indiriyorum,” diyor. “Söz veriyorum, artık koşmak yok.”
Sırtından aşağı kayıyorum ve hemen elini tutuyorum. Yanından geçtiğimiz kapalı bir kapıya yöneliyor. Burası küçük bir malzeme odası. Kapıyı kapatıp kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırıyor. Sırtımı kağıt tomarlarıyla dolu rafa dayıyorum. Üzerimizdeki mavi ışık göz kırpıp duruyor. Tobias neredeyse aç gözlerle bütün odayı tarıyor.
“Fazla zamanım yok, o yüzden doğrudan konuya gireceğim,” diyor.
Başımla onaylıyorum.
“Buraya intihar amacıyla gelmedim,” diyor. “Gelmemin iki nedeni vardı. Birincisi Bilgelikteki iki kontrol odasını bulmak. Böylece burayı işgal ettiğimizde bütün simülasyon verilerinden kurtulmak için neyi yok edeceğimizi bileceğiz ve Jeanine Cesurlara yerleştirdiği alıcıları çalıştıramayacak.”
Bu neden kaçmadığımızı açıklıyor. Ve kontrol odası koridorun sonunda.
Son birkaç dakikanın şaşkınlığıyla ona bakıyorum. “İkincisi,” diyor boğazını temizleyerek. “Senin biraz daha dayanmanı sağlamak, çünkü bir planımız var.”
“Ne planı?”
“İçerideki adamlarımızdan aldığımız bilgiye göre infazın iki hafta sonra gerçekleştirilecek,” diyor. “En azından Jeanine’in Uyumsuzlara dayanıklı yeni simülasyonu iki haftaya kadar bitirmeyi hedeflediğini biliyoruz. Yani

on dört gün sonra topluluksuzlar, sadık Cesurlar ve savaşmak isteyen Fedakarlarla birlikte Bilgelik yerleşkesine saldırıp en güvendikleri silahlarını ele geçireceğiz, yani bilgisayar sistemlerini. Özetle sayımız hain Cesurlardan, dolayısıyla Bilgelerden fazla olacak."

"Ama Jeanine'e topluluksuz sığınaklarının yerlerini söyledin." "Evet." Bir parça somurtuyor. "Bu bir sorun. Ama sen de biliyorsun ki topluluksuzların çoğu Uyumsuz ve ben yanlarından ayrılırken birçoğu Fedakarlık bölgesine taşınıyordu. O yüzden sadece birkaç sığınak bundan etkilenecek. Fedakarlıkta saldırıya geçecek daha büyük bir grup olacak."

İki hafta. İki hafta daha buna dayanabilecek miyim? O kadar yorgunum ki ayaklarımın üzerinde durmam bile çok zor. Tobias'ın önerdiği kurtuluş bile bana çekici gelmiyor. Özgürlük istemiyorum. Tek istediğim her şey sona erene kadar uyumak.

"Ben..." Daha kelime ağzımdan çıkarken boğulur gibi oluyorum ve ağlamaya başlıyorum. "Ben o kadar uzun dayanamam."

"Tris," diyor Tobias sertçe. Zaten beni hiç şımartmaz. Bir sefer olsun beni şımartmasını istiyorum. "Dayanmalısın. Bundan galip çıkmalısın."

"Neden?" Kelime önce midemde beliriyor, sonra bir inilti gibi boğazımdan fırlıyor, içimden sinir krizleri geçiren bir çocuk gibi göğsünü yumruklamak geliyor. Yaşlar yanaklarımdan akarken saçmaladığımın farkındayım ama kendime engel olamıyorum. "Neden dayanmalıyım? Neden bir kere olsun başkası bir şey yapmıyor? Ya ben artık bunu yapmak istemiyorsam?"

Bu dediğimin aslında yaşamak olduğunu fark ediyorum. Yaşamak istemiyorum. Annemi ve babamı istiyorum. Sadece birkaç hafta sonra onlarla olacağım. Ne zamandır onlarla birlikte olmak için kendimi paraladım, şimdi bu kadar yaklaşmışken Tobias tutmuş bana tam tersini yapmamı söylüyor.

"Biliyorum." Tobias'ın sesi hiç bu kadar yumuşak olmamıştı. "Zor olduğunu biliyorum. Hayatın boyunca yapmak zorunda olduğun en zor şeydi."

Başımı iki yana sallıyorum.

"Seni zorlayamam. Hayatta kalman için seni zorlayamam." Beni kendine çekip saçımı kulağımın arkasına yerleştiriyor. Parmak uçları boynumdan omzuma kayıyor, "Ama yapacaksın. İster inan ister inanma ama yapacaksın! Çünkü bu sensin."

Geri çekilip hiç duraksamadan ateşli bir şekilde dudaklarına yapışıyorum. Aramız iyiyken, geleceğimizi hayal edebi- liyorken olduğu gibi öpüyorum. Tıpkı o zaman olduğu gibi ellerim sırtında ve kollarında dolaşıyor.

Ona gerçeği söylemek istemiyorum. Tobias yanılıyor çünkü buradan kurtulmak istemiyorum.

Kapı açılıyor. Cesurluk hainleri malzeme odasına giriyor. Tobias bir adım geri atarken tabancanın kabzasını en yakındaki hain Cesura uzatıyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"BEATRICE."

İrkilerek uyanıyorum. Nasıl bir deney için beni getirdiklerini bilemediğim oda çok büyük. Arka duvarda ekranlar var, mavi ışıklar odayı yerden aydınlatıyor ve odanın ortasına minderli sıralar yerleştirilmiş. Başımı duvara dayamış, en dipteki sırada oturuyorum. Sol yanımda Peter duruyor. Hala deli gibi uykum var.

Keşke uyanmasaydım. Caleb ağırlığını bir ayağının üzerine vermiş, kendinden emin olmayan bir şekilde sadece birkaç adım ötemde duruyor.

"Bilgelikten hiç ayrılmadın, değil mi?" diyorum.

"O kadar basit değil," diye söze başlıyor. "Ben.

"O kadar basit!" Bağırmak istiyorum ama sesim fazlasıyla duygusuz. "Ailemizi ne zaman sattın? Annemle babam öldükten önce mi, sonra mı?"

"Yapmam gerekeni yaptım. Anladığını sanıyorsun ama anlamıyorsun Beatrice. Bütün olan biten sandığından çok daha büyük." Gözleri onu anlamam için yalvarıyor ama ses tonu bana hiç yabancı değil. Küçük yaşlardan beri beni azarlamak için benimsediği tonda konuşuyor. Beni hor görüyor.

Bilgelerin en büyük kusurlarından birinin kibir olduğunu biliyorum. Ben de yüreğimde sık sık bunu hissediyorum.

Ama açgözlülük başka bir şey. Bu bende hiç olmayan bir şey. Yani her zamanki gibi yarı yarıya bir durumdayım.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. "Sorumu hala yanıtlamadın."

Caleb geriliyor.

"Bunun Bilgelikle alakası yok; herkesi ilgilendiriyor. Bütün toplulukları," diyor. "Ve bütün şehri. Hatta çitin dışında kalan topraklan bile."

"Umrumda değil," diyorum ama bu doğru değil. Çitin dışı beynimi gıdıklıyor. Dışarısı mı? Bütün bunların dışarısıyla ne alakası olabilir ki?

Zihnimin gerisinde bir karıncalanma oluyor. Marcus, Jeanine'in sahip oldukları bir bilgi nedeniyle Fedakarlara saldırdığını söylemişti. Bu bilginin dışarısıyla bir ilgisi olabilir mi?

Bu soruları şimdilik bir kenara itiyorum.

"Senin sadece gerçeklerle ilgilendiğini sanıyordum. Bilginin özgürlüğü falan? Peki bana şunun cevabını ver Caleb?" Sesim tizleşiyor. "Ailemizi ne zaman sattın?"

"Ben her zaman bir Bilge oldum," diyor kardeşim yumuşak bir sesle. "Fedakar olmam gerektiği zamanlarda bile."

"Jeanine'le işbirliği yapıyorsan, senden nefret ediyorum. Tıpkı babamızın nefret edeceği gibi."

"Babamız." Caleb kıkırdıyor. "Babamız bir Bilgeydi, Beatrice. Jeanine bana söyledi; aynı sınıfta okumuşlar."

"O bir Bilge değildi," diyorum birkaç saniye sonra. "Onlardan ayrılmayı seçti. Tıpkı senin gibi farklı bir kimlik seçti ve başka biri oldu. Ama sen bu şeytanlığı seçtin."

"Gerçek bir Cesur gibi konuştun," diyor Caleb sertçe. "Öyle ya da böyle olmalı. Hiçbir nüansa yer yok. Dünya böyle işlemiyor, Beatrice. Şeytanlık, olayın neresinden baktığına bağlıdır."

"Nereden bakılırsa bakılsın, bütün bir şehri kontrol altına almanın şeytanca olduğunu düşünüyorum." Çenemin titrediğini hissediyorum. "Kız kardeşinin hırpalanarak idam edilmesine göz yummanın şeytanca olduğuna inanıyorum!"

Caleb benim kardeşim ama onu paralamak istiyorum. Oysa bunu denemeye bile çalışmadan yeniden oturmuş olarak buluyorum kendimi. Onu ne kadar hırpalasam da ihanetiyle canımın yanmasını durduramam. Ve vücudumun her santimetre karesi azap içinde. Gerginliğimi bir parça olsun giderebilmek için parmak uçlarımla göğsüme masaj yapıyorum.

Yanaklarımdaki yaşları silerken Jeanine beraberinde Bilge bilim adamlarından ve Cesurluk hainlerinden oluşan bir orduyla birlikte içeri giriyor. Hemen gözlerimi kırpıştırıyorum ki ağladığım anlaşılmasın. Ama kadın bana bakmıyor bile.

"Sonuçlara bir göz atalım," diyor. Caleb odanın diğer ucunda bir şeye bastığında ekranlar aydınlanıyor ve anlayamadığım birtakım kelimelerle sayılar ekranda akmaya başlıyor.

"Son derece ilginç bir şey keşfettik, Bayan Prior." Jeanine'i hiç bu kadar coşkulu görmemiştim. Neredeyse gülüyor, tabii buna gülmek denebilirse.

“Ayna nöron diyebileceğimiz özel bir tür nöron madeni gibisin. Ayna nöronların tam olarak ne olduğunu Bayan Prior’a açıklamak isteyen?”

Bilge bilim adamları aynı anda ellerini havaya kaldırıyor. Jeanine öndeki yaşlı bir kadına söz veriyor.

“Ayna nöronlar, hem eyleme geçildiğinde hem de başka birinin eyleme geçtiği görüldüğünde tetiklenir. Başkalarının davranışlarını taklit etmemizi sağlarlar.”

“Başka ne işe yararlar?” diye sorarken Jeanine “sınıfı” tıpkı okuldaki öğretmenler gibi gözleriyle tarıyor. Başka bir Bilge elini kaldırıyor.

“Dil öğrenmeye, başka birinin davranışlarına bakarak o kişinin niyetini anlamaya, mmm...” Adam kaşlarını çatıyor. “Ve empati yapmaya.”

Jeanine bu sefer bana bakarken gerçekten gülüyor. Yanaklarındaki çizgiler bile daha belirgin görünüyor. “Daha açık olursak fazla sayıda ve güçlü ayna nöronlara sahip olan birinin esnek bir kişiliği olabilir. Bu kişi sabit kalmak yerine gerekli hallerde başkalarını taklit edebilir.”

Neden güldüğünü anlıyorum. Sanki beynimin içindekiler, görebilmem için yerlere serilmiş durumda.

“Esnek bir kişilik,” diye devam ediyor Jeanine. “Böylesi bir kişilik muhtemelen birden fazla topluluğa eğilim gösterirdi, öyle değil mi Bayan Prior?”

“Muhtemelen,” diyorum. “Şimdi bu özel yeteneği baskılayacak simülasyonu yaratabilirsen burada işimiz bitecek.”

“Her şey sırasıyla.” Jeanine duraksıyor. “İtiraf etmeliyim ki infazın için bu kadar sabırsızlanman kafamı karıştırıyor.”

“Hayır, hiç de karıştırmıyor!” Gözlerimi yumuyorum. “Hem de hiç karıştırmıyor.” Derin bir iç çekiyorum. “Artık hücreme dönebilir miyim?”

Soğukkanlı görünmeliyim ama soğukkanlılıkla alakam yok. Odamın huzurlu ortamında ağlamak istiyorum. Jeanine’in bunu bilmesi gerekmiyor.

“O kadar rahat olma,” diye cıvıldıyor kadın. “Yakında üzerinde deneyeceğimiz bir simülasyon serumumuz olacak.”

“İyi,” diyorum. “Nasıl istersen!..”

Biri omzumdan sarsıyor. Nefesim kesilerek uyanırken gözlerim kocaman açılıyor ve Tobias’ın yanımda diz çökmüş olduğunu görüyorum. Üzerinde Cesurluk hainlerinden birinin ceketi var, başının yan tarafı hala kanla kaplı. Kan kulağının üzerindeki bir yaradan sızıyor, daha doğrusu kulağının üst tarafı uçmuş. Yüzümü ekşitiyorum.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Hadi kalk! Kaçmamız gerekiyor.”

“Daha iki hafta geçmedi ki.”

“Açıklayacak zamanım yok. Hadi!”

“Ah Tanrım! Tobias.”

Doğrulduğumda ona sarılıp yüzümü boynuna gömüyorum. O da bana sımsıkı sarılıyor. Sıcaklığını hissettiğimde gevşiyorum. Tobias buradaysa güvendeyim demektir. Gözyaşlarımla boynu ıslanıyor.

Ayağa kalkarken beni de kaldırıyor. Omzumdaki yara yine zonklamaya başlıyor.

“Destek güçler yakında burada olacak. Hadi!”

Beni odadan çıkarmasına izin veriyorum. Zorlukla karşılaşmadan ilk koridoru aşıyoruz ama ikinci koridorda biri genç bir adam, diğeri orta yaşlı bir kadın olan iki Cesurluk nöbetçisiyle karşılaşıyoruz. Tobias saniyesinde tabancasına davranıp ateş ediyor; kurşunlar birinin başına, diğerinin göğsüne isabet ediyor. Göğsünden vurulan kadın duvarın dibine yığılıyor ama ölmüyor.

Yolumuza devam ediyoruz. Birbirine benzeyen koridorlarda ilerliyoruz. Tobias sımsıkı tuttuğu elimi hiç bırakmıyor. Kulağımı yalayacak yakınlıkta bıçak fırlatabiliyorsa pusuda yatan Cesurluk askerlerini de aynı keskinlikle vurabileceğinden eminim. Birbiri ardına yere yığılan bedenlerin üzerinden atlıyoruz. Bunlar muhtemelen Tobias’ın hücreme gelirken vurduğu nöbetçiler. Sonunda bir yangın çıkışına ulaşıyoruz.

Tobias kapıyı açmak için elimi bırakıyor. O saniye yangın alarmı neredeyse kafamızın içinde çınlamaya başlıyor. Yine de koşmaya devam ediyoruz. Nefes almak için neredeyse havayı yutuyorum ama özellikle kaçarken, kabusum henüz sona ermemişken nefes alıp almamam çok da önemli değil. Gözlerim kararmaya başladığından Tobias’ın koluna sımsıkı yapışıyorum. O nasıl olsa beni güvenli bir şekilde merdivenlerin dibine kadar götürür.

Basamaklar sona erdiğinde gözlerimi açıyorum. Tobias çıkış kapılarından birini açmak üzere ama onu tutuyorum. “Nefesimi düzeltmem lazım...”

Tobias durduğunda ellerimi dizlerime yerleştirip iki büklüm oluyorum. Omzum hala zonkluyor. Kaşlarımı çatıp ona bakıyorum.

“Hadi, buradan çıkmamız lazım!” diyor ısrarla.

Midem yanıyor. Tobias’ın gözlerine bakıyorum. Sağ gözbebeğinde açık mavi bir noktanın seçilebildiği gözleri lacivert renginde görünüyor.

Çenesinden tutup onu kendime çekiyorum, yavaşça öptükten sonra bir iç çekiş eşliğinde geri çekiliyorum.

“Buradan çıkamayız,” diyorum. “Çünkü bu bir simülasyon.”

Tobias beni sağ kolumdan tutarak ayağa kaldırdı. Gerçek Tobias omzumdaki yarayı hatırlardı.

“Ne?” Kaşlarını çatıp bana bakıyor. “Simülasyonun etkisi altında olsam sence de farkında olmaz mıydım?”

“Simülasyonun etkisi altında değilsin. Simülasyon sensin.” Havaya bakıp yüksek sesle söyleniyorum: “Bundan daha iyisini yapabilirsin, Jeanine.”

Şimdi tek yapmam gereken uyanmak ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum. Daha önce korku simülasyonumda, sadece avcumu dayayarak patlattığım cam akvaryumda ve kargalar üstüme çullanırken otların üzerinde bir tabancanın belirmesini sağladığımda aynısını yapmıştım. Cebimden bir bıçak çıkarıyorum -bir saniye önce bu bıçak orada değildi- ve bacak kaslarımın elmas kadar sert olduğunu düşünüyorum.

Bıçağı baldırıma sapladığımda metal bükülüyor.

Gözlerimde yaşlarla ve Jeanine’in öfkeli çığlığıyla birden uyanıyorum.

“Nasıl?” Peter’ın elinden tabancayı kapıp yanıma geliyor ve namluyu alnıma dayıyor. Vücudum kaskatı kesilirken buz gibi oluyorum. Beni vurmayacak. Ben çözemediği bir problemim. Beni vurmayacak.

“Nereden anladın? Söyle çabuk! Söyle yoksa seni öldürürüm!”

Sandalyeden yavaşça doğrulup ayağa kalkarken alnında soğuk namluyu itiyorum.

“Sana söyleyeceğimi gerçekten sanıyor musun?” diyorum. “Sorunun cevabını bulmadan beni öldürebileceğine gerçekten inanıyor musun?”

“Seni aptal kız,” diyor. “Bunun seninle ve anormal beyninle ilgili olduğunu sanıyorsun, sence de öyle değil mi? Seninle alakası bile yok. Benimle de alakası yok. Her şey bu şehri bir cehenneme çevirmek isteyen insanlardan korumakla ilgili!”

Son gücümle üzerine atılıp tırnaklarımı denk getirebildiğim her yerine geçiriyorum. Ciğerleri yırtılırcasına çığlık atarken damarlarımdaki kan ateş alıyor. Suratına bir yumruk indiriyorum.

Birileri kollarımdan yakalayıp beni çekiyor. Yanıma bir yumruk yiyorum. Gürleyip tekrar üzerine atılırken Peter beni tutuyor.

“Acıyla ve gerçeklik serumuyla söyletemezsin! Simülasyonlarınla söyletemezsin! Üçüne de bağışıklığım var.

Jeanine'in burnu kanıyor. Yanaklarındaki ve boynundaki kan oturan tırnak izlerimi görebiliyorum. Ateş saçan gözlerle bana bakarken burnunu tutuyor. Saçları dağılmış, diğer eli titriyor.

"Başarısız oldun. Beni kontrol edemiyorsun!" Öyle yüksek sesle bağırıyorum ki boğazım acıyor. Kurtulmaya çalışmaktan vazgeçip Peter'ın göğsüne yaslanıyorum. "Beni asla kontrol edemeyeceksin!"

Delirmiş gibi hiç neşeli olmayan bir kahkaha atıyorum. Çatılan yüzünün, gözlerindeki nefretin tadını çıkarıyorum. Jeanine bir makine gibiydi; soğuk ve duygusuzdu, sadece mantığıyla hareket ediyordu. Ve ben onu bozdum.

Makineyi bozdum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KORIDORA ÇIKTIĞIMDA ARTIK JEANINE'E SALDIRMAYA çalışmıyorum. Peter'ın yumruk attığı yer zonkluyor ama göğsümde nabız gibi atan zafer sarhoşluğuyla karşılaştırıldığında hiç önemi yok.

Peter bir şey söylemeden beni hücreme götürüyor. Uzun süre odanın ortasında durup arka-sol köşedeki kameraya bakıyorum. Beni kim izliyor? Nöbet tutan Cesurluk hainleri mi, yoksa beni inceleyen Bilgeler mi?

Yüzümün yanması geçtiğinde ve yumruğun sancısı geçtiğinde uzanıyorum.

Gözlerimi kapadığımda annemle babamın görüntüleri kafamın içine bir bir doluşuyor. On bir yaşımdayken annemle babamın yatağı beraberce yapmalarını seyretmek üzere odalarının önünde durmuştum. Çarşafları çekiştirip mükemmel bir senkronizasyonla yatağı düzleştirirlerken babam anneme gülümsemişti. Ona bakışında kendini yok sayarcasına anneme karşı büyük bir sevgi duyduğunu görebiliyordum.

Hiçbir bencillik ya da güvensizlik annemdeki iyiliği görmesine engel olamazdı. Bu bizim için de genellikle geçerliydi. Bu türden bir sevgi ancak Fedakarlıkta mümkün olabilirdi. Bilemiyorum.

Babam, Bilgelikte doğdu, Fedakarlıkta büyüdü. Tıpkı benim gibi seçtiği topluluğun şartlarını yerine getirmekte sık sık zorlanırdı. Ama elinden geleni ardına koymamıştı ve gerçek fedakarlığı anında sezerdi.

Yastığımı göğsümde kucaklayıp yüzümü gömüyorum. Ağlamıyorum. Sadece içim sızlıyor.

Yas, suçluluk duygusu kadar ağır değil ama insandan çok daha fazlasını alıp götürüyor.

“Kasıntı.”

Yastığım hala kucağımda olduğu halde uykudan uyanıyorum. Yüzümün olduğu yer ıslak. Doğrulup parmak uçlarımla gözlerimi siliyorum.

Genellikle küçümsercesine kalkık kaşlarla bakan Peter’ın kaşları bu sefer çatılmış.

“Ne oldu?” Her ne olduysa iyi bir şey olamaz.

“İnfazın yarın sabah saat sekize ayarlandı.”

“İnfazım mı? Ama o... Jeanine henüz doğru simülasyonu geliştiremedi; geliştirmiş olması mümkün...”

“Testleri senin yerine Tobias’la sürdüreceğini söyledi,” diyor.

Ağzımdan sadece bir “Ah!” nidası çıkıyor.

Yastığıma sarılıp öne arkaya sallanmaya başlıyorum. Yarın hayatım sona erecek. Tobias topluluksuzların saldırısını görecek kadar belki yaşayabilir. Cesurluk yeni bir lider seçecek. Ardımda bırakacağım tüm gevşek ipler kolayca düğümlenecek.

Başımı sallıyorum. Ne aile, ne gevşek ipler ne de büyük kayıplar kaldı.

“Adaylık sırasında beni öldürmeye çalıştığın için seni affedebilirdim,” diyorum. “Büyük olasılıkla affederdim.” ikimiz de bir süre sessiz kalıyoruz. Ona bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki doğru olduğundandır ve bu gece, özellikle bu gece dürüst olma gecesi. Bu gece dürüst, fedakar ve cesur olacağım. Uyumsuz olacağım.

“Senden beni affetmeni hiç istemedim,” diyen Peter çıkmak üzere arkasını dönüyor. Sonra eşikte durup “Saat akşam 21:24,” diyor.

Bana saati söylemesi bir tür ihanet ve tam da bu yüzden sıradan bir cesurluk göstergesi. Peter belki de hayatında ilk kez gerçek bir Cesur gibi davranıyor.

Yarın öleceğim. Uzun zamandır bundan emindim ve ölüm bir hediye gibi geliyor bana. Bu gece hiçbir şey. Yarın ölümden sonraki her şey. Üstelik Jeanine hala bir Uyumsuzu nasıl kontrol edeceğini bilmiyor.

Yastığıma sarılıp gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Çocuklar gibi yüzüm yanana, midem bulanana kadar bütün gücümle ağlıyorum. Cesurmuşum gibi rol yapabilirim ama değilim.

Sanırım yaptıklarım için af dilemenin tam zamanı ama listemi tamamlayabileceğimden emin değilim. Dahası ölümden sonra başıma geleceklerin günahlarımı düzgün bir şekilde listelememe bağlı olduğuna inanmıyorum. Böylesi duygusuz bir kesinlik çok Bilgece bir ölüm sonrası

olurdu. Ölümden sonra olacakların yaptıklarımla uzaktan yakından bir ilgisi olabileceğine inanmıyorum.

En iyisi Fedakarlıkta öğrendiğim gibi davranmak: Kendimi unutup hep başkalarını düşünmek ve sırada her ne varsa daha iyi bir ben olmayı ummak.

Hafifçe gülümsüyorum. Keşke annemle babama bir Fedakar gibi öleceğimi söyleyebilseydim. Sanırım benimle gurur duyarlardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SABAH BANA VERILEN TEMİZ GIYSILERI GİYÎYORUM. BOL OLSA da aldırmadığım siyah pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek. Ayakkabı yok.

Henüz vakit gelmedi. Başım yerde, parmaklarımla oynuyorum. Bazen babam kahvaltı masasına oturmadan önce böyle yapardı ama ona ne yaptığını hiç sormamıştım. Yine de babamın kızı olduğunu hissetmek hoşuma gidiyor. En azından her şey sona ermeden önce.

Birkaç sessiz dakikanın ardından Peter gitme zamanının geldiğini söylüyor. Bana bakmadan çattığı gözlerini duvara dikiyor. Sanırım bu sabah dost bir yüz görmek istesem fazla şey istemiş olurum. Ayağa kalkıyorum ve birlikte koridorda yürüyoruz.

Ayak parmaklarım üşüyor. Ayaklarımın altı fayanslara yapışıyor. Bir köşeyi döndüğümüzde boğuk bağırmalar duyuyorum. Başta ne söylendiğini anlamıyorum ama yaklaştıkça söylenen kelimeleri seçmeye başlıyorum.

“Onunla konuşmak istiyorum!” Tobias bu. “Onu görmek istiyorum!”

Peter’a göz atıyorum. “Onunla son bir kez konuşamam, değil mi?”

Başını iki yana sallıyor. “Ama kapısında küçük bir pencere var. Belki seni görürse çenesini kapar.”

Beni sadece üç metre uzunluğunda çıkmaz bir koridora götürüyor. Koridorun sonunda bir kapı var ve Peter’ın da dediği gibi kapının üst tarafında, başımdan yaklaşık otuz santim yüksekte küçük bir pencere var.

“Tris!” Tobias’ın sesini daha net duyuyorum. “Onu görmek istiyorum!”

Avcumu cama dayıyorum. Bağırışlar sustuğunda Tobias’ın yüzü camın arkasında beliriyor. Gözleri kıpkırmızı, yüzünde kırmızı lekeler oluşmuş. Yakışıklı görünüyor. Birkaç saniye bana bakıyor, sonra elini benimkine denk gelecek şekilde cama dayıyor. Arada cam olduğu halde elinin sıcaklığını hissetmeye çalışıyorum.

Alnını kapıya dayayıp gözlerini sımsıkı kapatıyor.

Gözlerini açmadan önce elimi çekip arkamı dönüyorum. Yüreğim sıkışıyor, omzumdaki yaradan çok daha beter bir sancı göğsümü kavuruyor. Gömleğimin eteklerine yapışıp gözyaşlarımı kovalıyorum ve ana koridorda bekleyen Peter'ın yanma gidiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. Aslında yüksek sesle söylemek istemiştim.

"Boşver!" Peter yine kaşlarım çatıyor. "Hadi gidelim artık!"

Yukarıda bir yerlerde bir gürültü duyuyorum, kalabalığın gürültüsü. Bir sonraki koridor uzunu kısası, genci yaşlısı, silahlısı silahsızı bir sürü Cesurluk hainiyle dolu. Hepsinin kolunda ihanetin işareti mavi kolluklar var.

"Hey!" diye bağırıyor Peter. "Yolu açın!"

Bize en yakın Cesurluk hainleri onu duyuyor ve yolu açmak için duvara yaslanıyor. Diğer hainler de onları taklit ederken herkes susuyor. Peter, önüne geçmem için bir adım geri atıyor. Bundan sonraki yolu biliyorum.

Gümbürtünün nereden başladığını bilmiyorum ama birıleri duvarları yumruklamaya başlıyor. Sonra başka birileri de onlara eşlik ediyor. Ağırbaşlı ve gürültücü Cesurluk hainleri arasında yürürken yanlarında hareket eden ellerini görebiliyorum. Gümbürtü o kadar güçlü ki kalp atışlarım onlarla yarışıyor.

Bazı hainler yanlarından geçtiğim sırada başlarını eğiyorlar. Bunu neden yaptıklarından emin olamıyorum. Zaten önemi de yok.

Koridorun sonuna ulaştığımda infaz odamın kapısını açıyorum.

Kapıyı ben açıyorum.

Koridorda Cesurluk hainleri, infaz odasında Bilge kalabalığı... Herkes bana yol açıyor. Odanın ortasındaki metal masaya ilerlerken herkes sessizlik içinde beni izliyor. Jeanine

HH birkaç adım ötede duruyor. Yüzündeki tırnak izlerini ağır bir makyajla kapatmış. Bana bakmıyor.

Masanın üstündeki tavandan dört bir köşesine denk gelecek şekilde birer kamera sarkıyor. Önce masaya oturup ellerimi pantolonuma siliyorum, sonra uzanıyorum.

Masa buz gibi. Soğuk tenimden geçip kemiklerime işliyor. Aslında duruma çok uygun çünkü yaşam beni terk ettiğinde bedenim buz gibi olacak, soğuyup hayatım boyunca olmadığı kadar ağırlaşacak. Geri kalanıma ne olacağını bilmiyorum. Bazıları hiçbir yere gitmeyeceğime

inanıyor, haklı olabilirler, ama belki yanılıyor da olabilirler. Bu türden varsayımların benim için bir anlamı yok artık.

Peter gömleğimin yakasından içeri bir elektrotu kaydırarak göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırıyor. Sonra elektrotu bir kabloyla kalp cihazına bağlıyor. Hızlı ve güçlü atan kalp atışlarımı duyuyorum. Yakında düzgün atan kalbimde hiçbir hareket olmayacak.

Sonra kafamın içinde tek bir düşünce yer ediyor:

Ölmek istemiyorum.

Hayatımı tehlikeye atmam yüzünden Tobias beni defalarca azarlamış olsa da onu hiç ciddiye almamıştım. Anne ve babamın yanında olmak istediğime, bütün bunların sona ermesini istediğime inanmıştım. Benim için kendilerini feda etmelerinin karşılığını vermek istediğimden emindim. Ama hayır! Hayır, hayır!

İçimde kaynayan ve fokurdayan bir yaşama arzusu var.

Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum!

Jeanine içi mor sıvı dolu şırıngayla yaklaşıyor. Gözlükleri tavandaki flüoresan ışıkları yansıttığından gözlerini göremiyorum.

Vücudumun her parçası aynı anda tempo tutuyor: Yaşa, yaşa, yaşa! Will, annem ve babamın hayatları için ödeşmek adına ölmem gerektiğine inanmıştım ama yanılıyordum. Aslında onların ölümleri doğrultusunda hayatımı yaşamam gerekiyor. Hayata tutunmalıyım.

Jeanine bir eliyle başımı tutarken diğeriyle iğneyi boynuma batırıyor.

Daha işim bitmedi! Haykırıyorum içimden ve bunu Jeanine’e söylemiyorum. Burada daha işim bitmedi!

Kadın şırıngadaki sıvıyı boşaltıyor. Peter öne eğilip gözlerimin içine bakıyor.

“Serum bir dakika içinde etkisini gösterecek,” diyor. “Cesur ol, Tris!”

Sözleriyle irkiliyorum çünkü ilk simülasyonuma girdiğimde Tobias da aynen bunları söylemişti.

Kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

Peter neden Cesur olmam gerektiğini söylesin ki? Niye böylesi nazik bir tavsiyede bulunsun ki?

Vücudumdaki bütün kaslar bir anda gevşiyor. Ağır ve akışkan bir his damarlarıma yayılıyor. Bu ölümse, hiç fena bir şey değilmiş. Gözlerim açık kalıyor; fakat başım yana düşüyor. Gözlerimi kapatmaya çalışsam da kapatamıyorum. Hareket edemiyorum.

Sonra kalp cihazının bip sesleri kayboluyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

HALA NEFES ALIYORUM. DERÎN NEFESLER DEĞIL, TATMIN EDÎCÎ nefesler değil, ama nefes alıyorum. Peter gözlerimi kapatıyor. Ölmediğimi biliyor mu? Jeanine biliyor mu? Nefes alıp verdiğimi görebiliyorlar mı?

“Cesedi laboratuvara götürün,” diyor Jeanine. “Öğleden sonra otopsi yapılacak.”

“Emredersiniz,” diye yanıtlıyor Peter.

Masayı itmeye başlıyor. Yanlarından geçtiğimiz Bilgelerin mırıldanmalarını duyabiliyorum. Bir köşeyi dönerken elim masanın kenarından aşağı sarkarak duvara sürtünüyor. Parmak uçlarımda küçük ısırıklar hissediyorum ama ne kadar denersem deneyeyim elimi oynatamıyorum.

Cesurluk hainlerinin bekleştiği koridor sessiz. Peter başta yavaşça yürüyor, sonra bir köşeyi döndüğünde hızlanmaya başlıyor. Koridorda resmen depar atıyor. Ardından aniden duruyor. Neredeyim? Laboratuvara gelmiş olamam. Peter neden durdu?

Peter’ın kolları dizlerimin ve omuzlarımın altından kayıyor. Beni kucağına alıyor. Başım omzuna düşüyor.

“Minyon biri için fazla ağırsın, Kasıntı,” diye söyleniyor Peter.

Uyanık olduğumu biliyor. Biliyor.

Bir dizi bıp sesinin ardından kilitle birlikte kayan kapı açılıyor.

“Ne ol..” Tobias’ın sesi. Tobias! “Aman Tanrım! Ah!”

“Saçmalamayı bıraksan diyorum,” diye azarlıyor Peter. “Ölmedi; sadece felç oldu. Sadece birkaç dakika sürecek. Şimdi kaçmaya hazırlan!”

Anlayamıyorum.

Peter nereden biliyor?

“Ver ben taşıyayım,” diyor Tobias.

“Hayır. Sen benden daha iyi silah kullanıyorsun. Tabancamı al. Onu ben taşırım.”

Tabancanın kılıfından kaydığını duyuyorum. Tobias alnımı okşuyor. Sonra ikisi birden koşmaya başlıyor.

Başta sadece yere çarpan adım seslerini duyabiliyorum ve başım arkaya kaykıldığında canım fena halde yanıyor. El ve ayaklarım yavaş yavaş karıncalanıyor. Peter “Sola!” diye bağırıyor.

Sonra koridorun sonundan başka biri bağırıyor. “Hey, orada ne...”

Silah patlaması. Sessizlik.

Koşmaya devam ediyorlar. Peter “Sağa!” diye bağırıyor. Tabanca yine patlıyor, ardından yine patlıyor. “Vay canına!” diye mırıldanıyor. “Bekle, burada dur!”

Karıncalanma omurgamdan aşağı iniyor. Peter başka bir kapıyı açarken gözlerim açılıyor. İçeri fırladığı sırada başım kapı pervazına çarpmak üzereyken kolumu uzatıp durmamızı sağlıyorum.

“Dikkatli ol!” diyorum gergin bir sesle. Boğazım, iğnenin ilk yapıldığı andaki kadar şiş, nefes almakta hala zorlanıyorum. Peter beni içeri sokabilmek için yan yan giriyor, sonra kapıyı topuğuyla kapatıp beni yere bırakıyor.

Bir duvarın dibine dizilmiş boş teneke kutuları. Diğer duvarda ise teneke kutusunun sığabileceği büyüklükte metal kapaklı bir delik bulunan oda ve neredeyse bomboş.

“Tris,” diyor Tobias yanıma çökerek. Yüzünün rengi atmış, neredeyse sararmış.

Söylemek istediğim çok şey var. Ağzımdan çıkan ilk kelime “Beatrice,” oluyor.

Tobias halsizce gülümsüyor.

“Beatrice,” diye düzeltirken dudaklarımdan öpüyor. Tişörtünü tutarken parmaklarım kıvrılıyor.

“Üzerinize kusmamı istemiyorsanız, öpüşmeyi sonraya bırakmanız daha iyi olur,” diyor Peter.

“Neredeyiz?” diye soruyorum.

“Çöp fırını,” diye yanıtlıyor Peter kare şeklindeki metal kapağa eliyle vururken. “Kapattım. Buradan arka sokağa çıkaca ğız. İndiğimizde Bilgelik bölgesinden canlı çıkmak istiyorsan bu sefer daha iyi nişan alman gerekecek, Dört.”

“Sen dert etme,” diye cevabı yapıştırıyor Tobias. O da benim gibi yalın ayak.

Peter fırının kapağını açıyor. “Tris, önce sen.”

Çöp kızağı yaklaşık bir metre genişliğinde ve bir buçuk metre yüksekliğinde. Tobias’ın yardımıyla bacaklarımı kızaktan aşağı sallandırıyorum. Kısa metal tüpün içinde kayarken midem ağzıma geliyor. Birtakım ruloların üzerinden kaydığımı hissediyorum. Sırtımı dövüyorlar.

Ateş ve kül kokusu alıyorum ama yanmıyorum. Kollarım metal bir duvara çarptığında acıyla inliyorum. Sert bir şekilde beton zemine

düştüğümde acıdan şakaklarım patlayacak gibi oluyor.

"Uf!" Topallayarak kızaktan uzaklaşıyorum. "Sıra sizde!"

Peter ayakları üzerine konmak yerine yan tarafıyla aşağı çarptığında bacaklarımın durumu daha iyi bir hal alıyor. Peter da inleyip kızağın ağzından uzaklaşmak için yerde sürünüyor.

Etrafıma bakınıyorum. Fırının içindeyiz. Diğer taraftaki küçük kapıdan ışık huzmeleri sızmasa içerisi zifiri karanlık olabilirdi. Zeminin bir kısmı metal, bir kısmı ızgara. Her yer çürümüş çöp ve ateş kokuyor.

"Artık seni hoş bir yere götürmediğimi söyleyemezsin," diyor Peter.

"Aklımdan bile geçirmem," diyorum.

Tobias da kızağın ağzında görünüyor. Önce ayaklarının üzerine konuyor, sonra dizleri büküldüğünde suratını ekşitiyor. Doğrulmasına yardım ederek ona sokuluyorum. Dünyadaki bütün kokular, gördüklerim ve hissettiklerim sanki bin kat daha abartılı. Neredeyse ölüyordum. Oysa şimdi hala hayattayım. Peter sayesinde.

Peter.

Genç adam ızgaranın üzerinden geçip küçük kapıyı açıyor. Fırının içi aydınlanıyor. Tobias benimle birlikte ateş kokusundan, metal fırından, beton duvarlardan uzaklaşmak için yürüyor.

"Tabanca yanında mı?" diye soruyor Peter, Tobias'a.

"Hayır," diyor Tobias. "Kurşunları burun deliklerimden atarım diye düşündüm, o yüzden tabancayı yukarıda bıraktım."

"Of, kapa çeneni!"

Peter başka bir tabanca çıkarıp önüne doğrultuyor ve fırından çıkıyor. Tavanda boruların göründüğü nemli bir koridor bizi karşılıyor. Koridor sadece üç metre uzunluğunda. Sonundaki kapının üzerinde ÇIKIŞ tabelası var. Hayattayım ve buradan ayrılıyorum.

Geri dönerken Bilgelik ve Cesurluk arasındaki bölge gözüme aynı görünmüyor. Sanırım ölüme gitmiyorsan her şey tamamen farklı bir şekle bürünüyor.

Sokağın sonuna vardığımızda Tobias omzunu duvara yaslayıp köşenin ötesini görmesine yetecek kadar hafifçe başını uzatıyor. İfadesiz bir yüzle bir kolunu köşeden uzatıyor, duvardan destek alarak iki kez ateş ediyor. Bana hatırlattıkları nedeniyle ateş seslerini duymamak için kulaklarımı tıkıyorum.

"Hadi çabuk olun!" diyor Tobias.

En önde Peter, onun arkasında ben, benim arkamda ise Tobias, Wabash Caddesi boyunca bütün gücümüzle koşuyoruz. Tobias'ın neye ateş ettiğini görmek için omzumun üzerinden baktığımda, Bilgelik Merkezi'nin arka tarafında yere yığılmış iki adam görüyorum. Biri hareket etmiyor, diğeri kolunu tutmuş kapıya koşuyor. Peşimize düşecekler.

Muhtemelen yorgunluktan kafam karışık ama adrenalin sayesinde koşmaya devam ediyorum.

"En mantıksız yolu seç!" diye bağırıyor Tobias.

"Ne?" diye soruyor Peter.

"En mantıksız yol," diyor Tobias. "Bizi bulamamaları için!"

Peter sola fırlıyor, içinde eski battaniye ve lekeli yastıkların olduğu kutularla dolu bir sokağa dalıyoruz. Buraların eski topluluksuz yuvaları olduğunu tahmin ediyorum. Çarpmak üzere olduğum bir kutunun üstünden atlayıp bir tekmede kutuyu yolumdan çekiyor.

Sokağın sonunda bataklık yönünde sola dönüyor. Michigan Caddesi'ndeyiz. Biri Bilgelik Merkezi'nin pencerelerinden bakmayı akıl etse bizi görmemesi işten bile değil.

"Kötü fikir!" diye bağırıyorum.

Peter bir sonraki sağa dönüyor. En azından geçtiğimiz sokaklar temiz. Ne eğilerek geçmemiz gereken devrilmiş sokak tabelaları ne de üzerinden atlamamızı gerektirecek çukurlar var. Zehir soluyormuşum gibi ciğerlerim yanıyor. Başta ağrıyan bacaklarım şimdi uyuşmuş durumda. Böylesi daha iyi. Uzaklardan bağırışlar duyuyorum.

Sonra anlıyorum: Yapabileceğimiz en mantıksız şey kaçmamak.

Peter'ı kolundan yakaladığım gibi en yakın binaya doğru çekiştiriyorum. Altı katlı binanın geniş pencereleri tuğla kolonlarla ızgaraya benziyor. İlk denediğim kapı kilitli ama Tobias camı kırana kadar kapıya ateş ediyor. Sonra elini uzatıp kilidi içeriden açıyor.

Bina tamamen boş. Ne bir sandalye ne bir masa var. Tek gördüğümüz fazlasıyla pencerenin olduğu. Acil çıkış merdivenlerine yürüyoruz ve basamakların altındaki boşluğa sığışıyoruz. Tobias yanımda, Peter dizlerini karnına çekmiş karşımda oturuyor.

Nefesimi düzeltmeye, sakinleşmeye çalışıyorum ama kolay olmuyor. Ölmüştüm, sonra hayattayım! Nasıl oldu bu? Peter sayesinde mi? Peter?

Gözlerimi ona dikiyorum. Aslında başka biri olduğunu kanıtlayan her şeye rağmen hala masum görünüyor. Parlak koyu renk saçları, sanki bir

kilometredir deliler gibi koşmamışız gibi düzgün şeklini koruyor. Gözleriyle merdiven sahanlığını kontrol ettikten sonra bana bakıyor.

“Ne var?” diyor. “Niye bana öyle bakıyorsun?”

“Bunu nasıl yaptın?” diyorum.

“Zor olmadı,” diye yanıtlıyor. “Felç serumuna mor boya kattım ve ölüm serumuyla değiştirdim. Kalp atışlarını okuyan kablo yerine sahte bir kablo kullandım. Kalp cihazı biraz zorluydu gerçi; uzaktan kumanda için Bilgelerden biraz yardım almam gerekti... Açıklasam bile anlayamazsın.”

“Bunu neden yaptın?” diye soruyorum bu sefer. “Ölmemi istiyordun. Hatta beni kendi ellerinle öldürmek istiyordun! Değişen ne?”

Dudaklarını sıktığında gözlerini uzun bir süre kaçırmıyor. Sonra ağzını açtığında tereddüt ediyor ama sonunda konuşuyor: “Kimseye borçlu kalamam, tamam mı? Sana borçlu olduğum düşüncesi midemi bulandırıyordu. Geceleri uykudan uyanıp kusacak gibi oluyordum. Bir Kasıntıya borçlu kalmak? Bu çok saçma! Kesinlikle çok saçma! Buna katlanamazdım.” “Sen neden bahsediyorsun? Bana ne borcun varmış ki?” Gözlerini deviriyor. “Dostluk yerleşkesi. Biri ateş etmişti. Kurşun tam gözlerimin arasına isabet edecekti. Sense beni ittin. Bundan önce ödeşmiştik. Adaylık sırasında seni neredeyse öldürüyordum. Sen de saldırı simülasyonu sırasında beni neredeyse öldürüyordun. Eşitlenmiştik, anlıyor musun? Ama sonra...”

“Sen kafayı yemişsin,” diyor Tobias. “Dünyada işler böyle yürümüyor. Kimse skor falan tutmuyor.”

“Öyle mi?” Peter kaşlarım kaldırıyor. “Siz hangi dünyada yaşıyorsunuz bilmiyorum ama benim dünyamda insanlar bir şeyi sadece iki nedenle yapar. Birincisi, karşılığını almak için. İkincisi ise kendilerini borçlu hissettikleri için.”

“İnsanlar sadece bunlar yüzünden bir şey yapmaz,” diyorum. “Bazen seni sevdikleri için de harekete geçerler. Eh, belki seni seven birileri olmayabilir ama...”

Peter burnundan kıkırdıyor. “Bu tam da hayal dünyasında yaşayan bir Kasıntının söyleyebileceği saçmalıktan başka bir şey değil.”

“Sanırım bize borçlu olmanı sağlamamız gerekecek,” diyor Tobias. “Yoksa daha iyi bir teklifle gelene bizi satıverirsin.” “Evet,” diyor Peter. “Mesele bu kadar basit.”

Başımı iki yana sallıyorum. Peter’ın hayata bakışını gözümde canlandıramıyorum. Sevmek, sadakat ya da bağışlama yeteneğinden yoksun

bir şekilde sürekli birilerinin benim için ne yaptığının hesabını tutmak ve bunun karşılığında onlara ne verebileceğimi düşünmek zorunda kalmak... Tek gözlü bir adamın elinde bıçakla gözünü oyabileceği birini araması... Bu hayat olamaz! Bu ancak hayatın hayaleti olabilir. Böyle yaşamayı kimden öğrenmiş olabileceğini merak ediyorum.

"Eee, buradan çıkabilir miyiz sence?" diye soruyor Peter.

"Birkaç saat sonra," diyor Tobias. "Fedakarlık bölgesine gitmeliyiz. Simülasyondan etkilenmeyecek topluluksuzlar ve Cesurlar orada."

"Şahane!" diyor Peter.

Tobias kolunu omzuma sarıyor. Yanağımı koluna yaslayıp gözlerimi yumuyorum. Çünkü Peter'ı görmek istemiyorum. Söylenecek çok şey var. Gerçi ne söyleyebileceğimi kestiremiyorum ve şimdi bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı.

Bir zamanlar evim dediğim sokaklarda yürürken konuşmalar aniden kesiliyor. Bütün gözler yüzüme ve vücuduma dikiliyor. Jeanine haberlerin nasıl yayacağını çok iyi biliyor. Buradakilerin altı saat önce öldüğümü bildiklerinden eminim. Yanlarından geçerken bazı topluluksuzların mavi boyayla işaretlendiğini fark ediyorum. Bunlar simülasyon devreye girdiğinde etkilenecek olanlar.

Artık güvende olduğumuzu hissederken ayaklarımın altının koştuğumuz yollardaki sert beton ve kırık cam parçaları nedeniyle paramparça olduğunu fark ediyorum. Her adımda canım yanıyor. Dikkatimi beni seyredenlere veriyorum.

"Tris?" diye sesleniyor biri. Başımı kaldırıp baktığımda tabancalarını karşılaştıran Uriah'la Christina'yı görüyorum. Uriah tabancayı yere attığı gibi yanıma koşmaya başlıyor. Christina onu takip ediyor ama Uriah kadar hızlı değil.

Uriah yanıma geldiğinde Tobias onu durdurmak için omzundan tutuyor. Ona minnet duyuyorum. Uriah'ın sarılmasını, sorularını ya da şaşkınlığını şu anda kaldıracak güçte değilim.

"Çok zor anlar geçirdi," diyor Tobias. "Uyuması gerekiyor. Sokağın sonunda, otuz yedi numarada olacak. Yarın ziyarete gelin."

Uriah kaşlarını çatarak bana bakıyor. Cesurlar genellikle engel tanımaz ve Uriah hayatı boyunca sadece Cesur oldu. Fakat benimle ilgili kararlı duruşunda Tobias'a saygı duyuyor olmalı. Başını sallayıp "Tamam, yarın," demekle yetiniyor.

Yanından geçerken Christina uzanıp hafifçe omzumu sıkıyor. Sırtımı dik tutmaya çalışıyorum ama kaslarım bir kafes gibi omuzlarımı kaldırmamı imkansız kılıyor. Sokak boyunca beni takip eden gözler, sanki ensemi ısırıyor. Tobias'la bir zamanlar Marcus Eaton'a ait olan gri evin önüne geldiğimizde rahatlıyorum.

Tobias'ı bu kapıdan içeri sokan gücün ne olduğunu bilmiyorum. Bu ev onun için anne ve babasının bağırış çağırışları, kemer şaklamaları, küçücük karanlık dolaplarda geçirilen saatler anlamına geliyor olmalı. Yine de Peter'la beni mutfağa götürürken bunları dert ediyormuş gibi görünmüyor. Hatta daha dik duruyor. Tobias böyle biri. En güçsüz olması gereken anda daha güçlü duruyor.

Tori, Harrison ve Evelyn mutfakta. Onları görünce daha da yorulduğumu hissediyorum. Omzumu duvara dayayıp gözlerimi yumuyorum. İnfaz masasının görüntüsü gözkapaklarıma işlemiş, bir türlü gitmiyor. Gözlerimi açıyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Konuşuyorlar ama ne dediklerini anlayamıyorum. Evelyn niye burada? Neden Marcus'un evinde? Marcus nerede?

Evelyn bir kolunu Tobias'ın omzuna doluyor, diğer eliyle de yüzüne dokunup yanağını onunkine dayıyor. Bir şeyler söylüyor. Tobias geri çekilirken gülümsüyor. Anne ve oğlun kavuşması. Bunun ne kadar akıllıca olduğundan emin değilim.

Tobias kolumla belimden tutarken yaralı omzuma dikkat ederek beni döndürüyor ve merdivenlere yöneltiyor. Basamakları tırmanıyoruz.

Üst katta ebeveyn yatak odasıyla Tobias'ın eski odasının arasında bir banyo var. Başka bir şey de yok zaten. Beni kendi yatak odasına götürdüğünde bir saniyeliğine durup sevdiğim adamın hayatının büyük bir bölümünü geçirdiği odaya bakıyorum.

Tobias elini kolumdan çekmiyor. Kaçarken sığındığımız binadaki merdiven altından beri sürekli bana dokunuyor. Sanki dokunmazsa dağılacağımdan korkuyor.

"Ben ayrıldıktan sonra Marcus odama hiç girmemiş," diyor. "Her şey olduğu gibi duruyor."

Kendilerini şımartmaktan çekinen Fedakarların fazla eşyası olmaz ama izin verilen eşyaların hepsi var. Okul için bir yığın kağıt. Küçük bir kitap rafı. Ve tuhaf olsa da dolabın üstünde mavi camdan yapılmış bir biblo.

"Annem onu ben küçükken gizlice vermişti. Saklamamı istemişti," diyor Tobias. "Seçim töreni gününde evden çıkmadan önce dolabımın üzerine

koymuştum. Marcus görsün diye. Bir tür başkaldırı işte."

Başımı sallıyorum. Tek bir hatıranın demir attığı bu odada olmak tuhaf hissettiriyor. Bu oda babasından kaçmak için Cesurluk topluluğunu seçmeye karar vermiş on altı yaşındaki Tobias'ı temsil ediyor.

"Hadi ayaklarına bir bakalım!" diyor. Oysa kımıldamıyor, sadece avucumdaki parmaklarını oynatıyor.

"Tamam," diyorum.

İki odadan da geçilebilen banyoya girdiğimizde küvetin kenarına oturuyorum. Yanıma oturuyor, bir elini dizime yerleştirip musluğu açıyor ve tıkacı takıyor. Küvet dolmaya başlıyor. Su ayak tırnaklarıma kadar yükseliyor. Kan, suyu pembeye boyuyor.

Tobias küvetin içine çömeliyor ve ayağımı kucağına alarak derin kesikleri bir bezle temizlemeye başlıyor. Hissetmiyorum. Sabunla yıkarken bile hiçbir şey hissetmiyorum. Su grileşiyor.

Sabunu alıp bembeyaz köpükle kaplanana kadar ellerimde çeviriyorum. Uzanıp özenli hareketlerle avucundaki çizgileri ve parmaklarının arasını sabunluyorum. Bir şey yapmak, bir şeyleri temizlemek, onun elini tutmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Sabunu durularken sıçrattığımız sularla banyonun zemini sırılsıklam oluyor. Su beni üşütüyor ama ne ürperiyorum ne de bunu umursuyorum. Tobias bir havlu alıp ellerimi kurulamaya başlıyor.

"Ben..." Sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyor. "Ailemdeki herkes ya ölü ya da hain. Ben nasıl..."

Saçmalıyorum. Hıçkırıklarım bedenimi, zihnimi, her şeyi ele geçiriyor. Tobias beni kendine çektiğinde küvetteki suyla bacaklarım ıslanıyor. Bana sıkıca sarılıyor. Kalp atışlarının beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

"Artık senin ailen benim," diyor.

"Seni seviyorum," diyorum.

Bunu daha önce Bilgelik Merkezi'ne gitmeden önce de söylemiştim ama o zaman Tobias uyuyordu. Neden beni duyabileceği bir anda söylemediğimi bilmiyorum. Belki ona kendimi adamak gibi fazlasıyla kişisel bir konuda güvenmekten ya da belki birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmemekten korkuyordum. Oysa şu anda çok geç olmadan bunu söylememenin daha korkunç olduğunu düşünüyorum. Az daha ölecektim ve ben ona sevdiğimi söylememiş olacaktım.

Ben onunum, o da benim; başından beri bu hep böyle olmuştu.

Tobias bana bakıyor. Vereceği cevabı kafasının içinde çevirirken dengemi sağlamak için kollarına tutunmuş, bekliyorum.
Kaşlarını çatıyor. “Bir daha söyle!”
“Tobias,” diyorum. “Seni seviyorum.”
Islak teni hala ter kokuyor. Bana dokunurken gömleğimin kolları tenine yapışıyor. Yüzünü boynuma gömüp köprücük kemiğimin hemen üzerinden, yanağımdan, dudaklarımdan öpüyor.
“Ben de seni seviyorum,” diyor.
!■ r

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Yan yana yatarken uyuyakalıyorum. Kabuslarla uyanacağımdan korkuyordum ama fazlasıyla yorgun düşmüş olmalıyım çünkü dipsiz karanlıklara sürükleniyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda tobias yanımda değil. Yatağın üzerine bir yığın giysi bırakılmış.
Kalkıp banyoya giderken her yerim ağrıyor. Sanki bütün derim zımparalanmış gibi. Aldığım her nefes ciğerlerime batıyor. Neyse ki şimdi daha iyiyim. Banyonun ışığını yakmıyorum çünkü Bilgelik yerleşkesindeki ışıklar gibi gözlerimi acıtacaklarını biliyorum. Karanlıkta şampuanla saç kremini zar zor seçip duş alıyorum ve kendime suyla birlikte yepyeni olacağımı, suyun altından güçlenerek çıkacağımı söylüyorum.
Banyodan çıkmadan önce yüzüme kan gelsin diye yanaklarımı sertçe çimdikliyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama herkesin önüne bitkin bir şekilde çıkmak istemiyorum.
Odaya geri döndüğümde Tobias’ı görüyorum. Uriah yüz üstü yatağa yayılmış. Christina mavi bibloyu eline almış inceliyor. Ve Lynn elindeki yastıkla pis pis sırıtırken Uriah’ın başında dikiliyor.
Yastığı bütün gücüyle Uriah’ın kafasına geçirdiğinde Christina “Merhaba Tris!” diyor. O sırada Uriah inliyor, “Ofî Bir yastıkla canımı yakmayı nasıl becerdin, Lynn?”
“Sıradışı gücümle tabii ki,” diyor Lynn. “Dayak mı yedin Tris? Yanağın fena halde kızarmış.”
Diğer yanımı yeterince çimdiklemeye gücüm yetmemiş olmalı. “Hayır, sadece sabah ışıltısı diyelim.”
Şakam yepyeni bir dil gibi geliyor kulağıma. Christina belki gerektiğinden bir parça daha abartılı bir kahkaha atıyor ama çabası için ona

içimden teşekkür ediyorum. Uriah birkaç kez zıpladıktan sonra yatağın kenarına oturuyor.

“Eee, şu konuşmaktan kaçındığımız konuya geri dönelim,” diyor. Başıyla beni işaret ediyor. “Neredeyse ölüyordun. Sadist bir süslüpasta seni kurtardı. Şimdi hepimiz topluluksuzlarla işbirliği halinde ciddi bir savaşa hazırlanıyoruz.”

“Süslüpasta mı?” diye soruyor Christina.

“Cesurluk argosu.” Lynn sırıtıyor. “Hakaretlerin en büyüğü ama artık kimse kullanmıyor.”

“Çünkü çok ağır bir hakaret,” diyor Uriah başını sallayarak. “Hayır. Çok aptalca, çünkü aklı başında olan bir Cesur bile bunu söylemeyi düşünmez. Süslüpastaymış. Kaç yaşındasın sen? On iki mi?”

“On iki buçuk,” diyor Uriah.

Laf dalaşlarının beni eğlendirmek amaçlı olduğunu hissediyorum, o yüzden onlara katılmama gerek yok. Gülmem yeterli. Ve mideme oturan taşların ısınmasına yetecek kadar gülüyorum.

“Aşağıda yemek var,” diyor Christina. “Tobias yumurta kırdı. Gerçi iğrenç bir şey oldu ama denemek istersen yiyebilirsin.”

“Hey!” diyorum. “Ben yumurta severim.”

“Kasıntı kahvaltısı işte.” Kolumu sıkıyor. “Hadi gel!”

Merdivenlerden aşağı inerken, ailemin evinde asla izin verilmeyecek bir gürültüyle adımlarımız basamaklarda patlıyor. Merdivenlerden koşarak indiğim her seferinde babam kaşlarını çatardı. “Dikkatleri üzerine çekme,” derdi. “Bu etrafındakilere karşı hiç saygılı bir davranış değil.”

Oturma odasından sesler geliyor. Herkes hep bir ağızdan konuşuyor, kahkahalar atıyor. Geriden bir banço ya da gitarın belli belirsiz tıngırtıları duyuluyor. Kaç kişi biraraya gelirse gelsin Fedakarlık evlerinin sessiz olmasına alıştığımdan şamatayı garipsiyorum. Konuşmalar, kahkahalar ve müzik, evin asık suratlı duvarlarına hayat soluyor. İçim ısınıyor.

Oturma odasının kapısında duruyorum. Uç kişilik kanepeye beş kişi sıkışmış, Dürüstlük merkezinden hatırladığım bir iskambil oyunu oynanıyor. Koltukta oturan bir adamın kucağına bir kadın yerleşmiş. Başka biri koltuğun koluna tüne miş, çorbasını kaşıklıyor. Tobias yerde oturup sırtını sehpaya dayamış. Vücudunun her parçası rahat olduğunun işareti. Bir bacağını altına kıvırmış, diğerini ileri uzatmış, kolunu dizinin üstüne yerleştirmiş ve dinlerken başını hafifçe eğiyor. Onu silahsızken hiç bu kadar rahat görmemiştim. Bunun mümkün olabileceği aklıma bile gelmezdi.

Bana yalan söylendiğini anladığım zamanlarda olduğu gibi midem burkuluyor ama bu sefer bana kimin, hangi konuda yalan söylemiş olabileceğini kestiremiyorum. Öte yandan toplulukuzlarla ilgili bildiklerimin gördüklerimle uzaktan yakından ilgisi yok. Topluluksuz olmanın ölümden beter olduğu öğretilmişti bana.

Birkaç saniye sonra insanlar kapıda durduğumu fark ediyor. Konuşanlar susuyor. Ellerimi gömleğimin eteklerine siliyorum. Bir sürü göz ve gereksiz bir sessizlik.

Evelyn boğazını temizliyor. “Bu, Tris Prior millet. Dün onunla ilgili bir sürü şey dinlediniz.”

“Ve Christina, Uriah, Lynn,” diye ekliyor Tobias. Dikkatleri üzerimden çekmeye çalıştığı için ona minnet duyuyorum ama bu pek işe yaramıyor.

Bir süre eşikte çakılı kalıyorum. Sonra dövmeli cildi kırışmaya başlamış yaşlı bir adam konuşmaya başlıyor: “Senin ölmüş olman gerekmiyor muydu?”

Diğerleri kahkahalarla gülmeye başladığında gülümsemeye çalışıyorum. Gülümsemem çarpık ve küçük kalıyor.

“Öyle gerekiyordu,” diyorum.

“Jeanine Matthews’a istediğini vermeyi hiç sevmiyoruz,” diyor Tobias. Ayağa kalkıp bana bir bezelye konservesi uzatıyor. Teneke kutuda bezelye yerine yumurta var oysa. Teneke parmaklarımı ısıtıyor.

Oturduğunda ,ben de yanına oturuyorum ve yumurtayı kaşıklamaya başlıyorum. Aç değilim ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum, o yüzden lokmaları çiğneyip yutuyorum. Topluluksuzların yemek yeme alışkanlıklarına yabancı değilim. Kutuyu Christina’ya uzatıp Tobias’tan şeftali konservesini alıyorum.

“Niye herkes Marcus’un evine doluştu?” diye soruyorum ona.

“Evelyn onu kovdu. Evin onun da evi olduğunu, Marcus’un yıllardır burayı kullanmadığını, artık sıranın kendisine geldiğini söyledi.” Tobias sırıtıyor. “Ön bahçede fena kapıştılar ama sonunda Evelyn galip geldi.”

Tobias’ın annesine göz atıyorum. Odanın diğer köşesinde Peter’Ia konuşurken başka bir kutudan yumurta atıştırıyor. Midem kasılıyor. Tobias onun hakkında konuşurken neredeyse saygıyla konuşuyor. Ama kadının Tobias’ın hayatında geçici olduğumu söylemesi hala kulaklarımda çınlıyor.

“Buralarda ekmek olacaktı.” Tobias sehpadan bir sepeti alıp bana uzatıyor. “İki dilim al. İhtiyacın var.”

Ekmek diliminin kenarım kemirirken yine Peter’la Evelyn’e bakıyorum.

“Sanırım Peter’ı yanma alacak,” diyor Tobias. “Topluluksuz hayatım anlatırken çok cazip gösterebiliyor.”

“Cesurluktan uzak olsun yeter. Hayatımı kurtarmış olması umrumda değil. Ondan hala hoşlanmıyorum.”

“Neyse ki bütün bunlar sona erdikten sonra artık topluluk farklarının bir önemi kalmayacak. Bence güzel olacak.”

Bir şey demiyorum. Onunla burada tartışacak değilim. Topluluk sistemine karşı bir haçlı seferi düzenlerken Cesurluk ve Dürüstlük insanlarını topluluksuzlara katılmaya ikna etmenin ne kadar zor olacağını da hatırlatmıyorum. Bunu yapmak bile başlı başına bir savaşı gerektirir.

On kapı açıldığında Edward içeri giriyor. Bugün korsan bandının üzerine gözkapağı yarı kapalı, mavi bir göz çizmiş. Yakışıklı yüzünde abartılı görünen göz çizimi hem korkunç hem de komik görünüyor.

Biri onu “Eddie!” diye selamlıyor. Ama Edward’ın sağlam gözü Peter’a dikilmiş durumda. Pervasızca odayı geçerken birinin elindeki yemek kutusunun neredeyse düşmesine neden oluyor. Peter, gölgelerin içinde kaybolmak istercesine kapı pervazına sığınıyor.

Edward onun hemen dibinde duruyor. Sonra yumruk atacakmış gibi üzerine atılıyor. Peter öyle bir irkiliyor ki kafasını hızla duvara çarpıyor. Edward, Peter’a vurmayıp da sırıtarak bize döndüğünde topluluksuzlar kahkahalarla gülüyor.

“Gün ışığında pek de Cesur sayılmaz,” diyor Edward. Sonra Evelyn’e bakarak “Ona alet edevat verilmesine izin verme! Ne yapacağı hiç belli olmaz.”

Bunu söylerken Peter’ın elinden çatalını kapıyor.

“Geri ver,” diyor Peter.

Edward boştaki eliyle Peter’ın boğazını kavrıyor ve parmaklarının ucuyla sıktığı çatalın dişlerini doğrudan onun adem elmasına dayıyor. Peter kaskatı kesilirken yüzü morarıyor.

“Ben etraftayken çeneni kapalı tut!” diyor Edward alçak sesle. “Yoksa yine boğazına davranırım ama bir dahaki sefere çatalı yemek boruna saplayıveririm.”

“Bu kadar yeter!” diyor Evelyn. Edward çatalı yere fırlatıp Peter’ı bırakıyor. Sonra odaya ilk girdiğinde kendisine seslenen adamın yanına gidiyor.

“Farkında mısın, bilmiyorum,” diyor Tobias. “Ama Edward biraz dengesiz sanki.”

“Onu anlıyorum,” diyorum.

“Peter’ın kahvaltı bıçağı numarasına yardım eden şu Drew vardı ya?” diyor. “Cesurluktan atıldıktan sonra Edvvard’ın da dahil olduğu topluluksuz grubuna yamanmaya çalışmış. Onu hiç görmediğimizi de fark etmişsindir.”

“Onu Edward mı öldürmüş?” diye soruyorum.

“Hemen hemen,” diyor Tobias. “Zaten şu Myra mı neydi, o kızcağız da bu yüzden Edward’ı terk etmiş. Olan biteni kaldıramamış.”

“Ben de bu konudan hiç hoşlanmadım,” diyorum.

“Peki,” diyor Tobias omzuma dokunarak. “Tekrar bir Fedakar evinde olmak nasıl bir duygu? Bunu daha önce de soracaktım, arada kaynadı gitti. Rahatsız edici buluyorsan başka bir yere gidebiliriz.”

İkinci dilimi de bitiriyorum. Bütün Fedakar evleri aynı, o yüzden oturma odası eski evimdekinin aynısı gibi görünüyor. Dolayısıyla biraz dikkatle incelersem bazı hatıralarımı canlandırıyor. Babam rahatça okuyabilsin diye her sabah içeriye yeterli ışığın girmesi için hafifçe aralanan perdeler. Her akşam örgü örerken annemin şişleri şıngırdatması... Bütün bunlar, boğazıma bir yumrunun oturmasına neden olmuyor. Bu da bir başlangıçtır.

“Evet,” diyorum. “Rahatsız edici olabiliyor ama sandığın kadar değil.”

Bir kaşını kaldırıyor.

“Gerçekten. Bilgelikteki simülasyonlar bir şekilde bana yardımcı oldu. Belki dayanıklılığımı artırdı.” Kaşlarım çatılıyor. “Belki de artırmamıştır. Belki beni anılara sıkı sıkıya tutunmaktan vazgeçirmiştir.” Bu kulağa daha doğru geliyor. “Bir gün sana anlatırım.” Sesim çok uzak.

Yanağımı okşuyor ve kahkaha atıp sohbet eden onca insana rağmen yavaşça beni öpüyor.

“Şuna da bakın,” diyor solumdaki adam. “Tobias, sen bir Kasıntı olarak yetişmemiş miydin? Sizlerin sadece el ele tutuştuğunuzu falan sanırdım.”

“Fedakarlık çocukları nasıl oluyor sence?” Tobias kaşlarını kaldırarak meydan okuyor.

“İrade gücüyle doğuyorlar,” diye araya giriyor koltuğun koluna tüneyen kadın. “Yoksa bunu bilmiyor muydun, Tobias?”

“Hayır, farkında değildim.” Tobias sırıtıyor. “Kusura bakmayın.”

Hepsi gülüyor. Hepimiz gülüyoruz. İşte o an, belkiTobias’ın gerçek topluluğuyla birarada olduğumu fark ediyorum. Belli erdemlere göre kategorize olmamışlar. Bütün renklere, bütün eylemlere, bütün erdemlere ve bütün kusurlara sahipler.

Onları birarada tutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla onları aynı platformda buluşturan tek şey başarısızlık. Bunun dışındaki bağ her neyse yeterince güçlü görünüyor.

Tobias'a bakarken sonunda onun gerçek benliğini gördüğümü düşünüyorum. Benimle ilişkisinden farklı davranıyor. Bunu daha önce göremediysem onu tam olarak tanıdığımı nasıl iddia edebilirim?

Güneş batmak üzere. Fedakarlık bölgesi artık ıssız değil. Cesurlar ve topluluksuzlar sokaklarda dolaşıyor. Bazılarının ellerinde şişeler, bazılarında silahlar var.

Önümde Zeke, Shauna'nın tekerlekli sandalyesini itiyor. Eski Fedakarlık lideri Alice Brewster'ın evinin önünden geçiyorlar. Beni görmüyorlar.

"Yine yap!" diyor Shauna.

"Emin misin?"

"Evet!"

"Tamam... "

Zeke, tekerlekli sandalyeyi iterek koşmaya başlıyor. Sonra tam gözden kaybolmak üzerelerken sandalyenin tutma yerlerine sıkıca tutunup ayaklarını yerden kesiyor ve birlikte sokağın ortasından aşağı kaymaya başlıyorlar. Shauna ciyaklarken Zeke kahkahalar atıyor. Sağa dönüp çatlak yoldan Fedakarların her ay toplandığı binaya doğru yürüyorum. Oraya son gidişimin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi gelse de hala nerede olduğunu biliyorum. Önce güneydeki sokağa sapacağım. Sonra iki sokak batıya ilerleyeceğim.

Yürürken güneş milim milim ufukta batmaya başlıyor. Akşam güneşi binaları saran renkleri yuttuğunda binaların hepsi grileşiyor.

Fedakarlık merkezinin ön cephesi, bölgedeki bütün binalar gibi sadece çimentoyla kaplı. Ama kapıyı açtığımda tanıdık ahşap döşeme ve kare şeklinde yerleştirilmiş ahşap banklar beni selamlıyor. Salonun tepesindeki camdan, turuncu gün ışığı yere vuruyor. Salondaki tek süs buymuş gibi görünüyor.

Ailemle birlikte oturduğum banka oturuyorum. Ben babamın, Caleb annemin yanına otururdu. Şimdi kendimi yapayalnız hissediyorum. Son Prior.

"Güzel, öyle değil mi?" Marcus içeri girip karşıma oturuyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. Batan güneşin yere vuran ışığı aramızda kalıyor.

Tobias'ın vurduğu çenesinde büyük bir çürük var. Saçlarını yeni taramış.

“Fena değil,” diyorum oturduğum yerde sırtımı dikleştiririrken. “Burada ne işin var?”

“İçeri girdiğini gördüm.” Dikkatle tırnaklarını inceliyor. “Ve seninle Jeanine Matthevvs’un çaldığı bilgiyle ilgili konuşmak istemiştim.”

“Ya bunu yapmakta geç kaldıysan? Ya zaten öğrendiysem?”

Marcus bakışlarım tırnaklarından kaldırdığında kara gözleri kısılıyor. Tobias’ın gözleri babasına benziyor ama onun gözleri asla zehir saçarcasına bakmaz. “Bu mümkün değil!”

“Bunu bilemezsin.”

“Aslında biliyorum. Çünkü gerçeği duyan insanlara neler olduğuna şahsen tanık oldum. Ne aradıklarını unutmuş gibi hatırlamaya çalışarak ortalıkta avare avare dolaşırlar.”

Bir ürperti sırtımda dolaşırken kollarıma yayılıp tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

“Jeanine bir topluluğun yarısın öldürmeye karar verdiyse son derece önemli bir bilgi olmalı,” diyorum. Bir süre susuyorum. Bir şey daha biliyorum ama bunu henüz fark ettim.

Jeanine’e saldırmadan hemen önce kadın “Bu seninle ilgili değil! Benimle de ilgili değil!” demişti.

Ve bu dediği bana yaptığı şeyden başka bir şey değildi. Beni, yani bir Uyumsuzu etkileyecek bir simülasyon bulmaya çalışıyordu.

“Uyumsuzlarla ilgili olduğunu biliyorum,” diyorum. “Bahsettiğin bilginin çitlerin ötesiyle ilgili olduğunu da biliyorum.”

“Çitin ötesinde ne olduğunu bilmekle aynı şey değil.”

“İyi ya söyleyecek misin, yoksa oltaya atlamamı mı bekliyorsun?”

“Buraya bencilce bir tartışma için gelmedim. Ve hayır, sana bunu söylemeyeceğim ama bunun nedeni, söylemek istememem değil. Açıkçası nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Kendin görmen gerekiyor.”

Onu dinlerken yerdeki parlamanın kırmızıya döndüğünü, adamın yüzündeki gölgelerin koyulaştığını fark ediyorum.

“Sanırım Tobias haklı,” diyorum. “Bu bilgiye sahip tek adam olmaktan hoşlanıyorsun. Benim bilmemem hoşuna gidiyor. Kendini önemli hissediyorsun. Nasıl anlatacağını bilmediğinden değil, söylemek istemediğin için söylemeyeceksin.”

“Bu doğru değil.”

“Nereden bilebilirim?”

Marcus gözlerime bakarken aynı ısrarla ben de ona bakıyorum.

“Saldırı simülasyonundan bir hafta önce Fedakarlık liderleri, dosyadaki bilgiyi herkesle paylaşmaya karar verdi.

Şehirdeki herkesle. Saldırının gerçekleştiği günden yaklaşık yedi gün sonra açıklayacaktık bilgiyi. Bunu yapmaya fırsatımız olmadı.”

“Jeanine, çitin ötesiyle ilgili bilgiyi açıklamanızı mı istemedi yani? Niye ki? Hem nereden biliyordu? Sadece Fedakarlık liderlerinin bildiğini söylemiştin.”

“Hepimiz buralı değiliz, Beatrice. Hepimiz belli bir amaçla buraya getirildik. Bir süre önce Fedakarlık topluluğu, bu amaca ulaşmak için Bilgelikle işbirliği yapmak zorunda bırakıldı ama Jeanine yüzünden sonunda işler karıştı. Çünkü o yapmamız gerekeni yapmak istemiyor. Bu uğurda cinayeti göze alıyor.”

Buralı değiliz. Buraya getirildik.

Bu yeni bilgiyle beynim uğulduyor. Oturduğum bankın kenarım ellerimle sıkıca kavrıyorum.

“Yapmamız gereken ne?” diyorum neredeyse fısıltıyla.

“Bir yalancı olmadığımı kanıtlayacak kadarını söyledim. Geri kalanını sana açıklayacak yeteneğim gerçekten yok. Bildiğim kadarım anlattım çünkü işler gittikçe karışıp korkunç bir hal alıyor.”

Korkunç. Birden sorunu anlıyorum. Toplulukusuzlar sadece Bilgelikteki önemli insanları değil, aynı zamanda sahip oldukları verileri de yok etmek istiyor. Her şey yerle bir olacak.

Bunun iyi bir plan olduğuna hiç inanmadım ama eninde sonunda geri adım atmamız gerekeceğini biliyordum. Çünkü verileri yok etsek bile Bilgeler bu bilgiye sahip olacaktı. Öte her şey yerle bir edilirse en zeki Bilge bile bazı şeyleri yeniden yaratamaz.

“Sana yardım edersem Tobias’a ihanet etmiş olurum. Onu kaybederim.” Zorlukla yutkunuyorum. “Bana iyi bir neden vermen lazım.”

“Toplum yararına olması haricinde mi?” Marcus iğrenircesine burnunu kırıştırıyor. “Bu sana yetmez mi?”

“Toplumumuz paramparça. O yüzden hayır, yetmez!” Marcus iç çekiyor.

“Annenle baban senin için öldüler, bu doğru. Ama öldürülmek üzere olduğun gece annenin Fedakarlık merkezinde olmasının nedeni seni kurtarmak değildi. Orada olduğunu bile bilmiyordu. Dosyayı Jeanine’den kurtarmaya çalışıyordu. Ve ölmek üzere olduğunu duyduğunda sana koşarak dosyayı Jeanine’in eline bırakmış oldu.”

“Bana böyle anlatmadı,” diyorum hararetle.

“Yalan söylüyordu. Çünkü yalan söylemesi gerekiyordu. Ama Beatrice, asıl mesele, asıl mesele şu ki annen büyük ihtimalle Fedakarlık merkezinden canlı çıkamayacağını biliyordu ve yine de denemesi gerekiyordu. Bahsettiğim dosya uğruna ölmeyi göze almıştı. Anlıyor musun?”

Fedakarlar dost düşman gözetmeden gerektiğinde ölümü göze alırlar. Belki de bu yüzden tehlikeli durumlarla karşılaştıklarında hayatta kalamıyorlar. Ama ölümü göze aldıkları bir kaç özel durum var. Dahası fiziksel dünyada birçok şey, onlar için hiç değerli değildir.

Yani Marcus bana doğruyu söylüyorsa ve annem gerçekten de açığa çıkacak bu bilgi için ölümü göze almışsa... Onun yarıda bıraktığını tamamlamak için elimden geleni ardıma koymam.

“Beni kışkırtmaya çalışıyorsun, öyle değil mi?”

“Sanırım,” diyor Marcus gözyuvaları iyice karanlığa gömülürken. “Buna sen karar vereceksin.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

EATON EVINE GERI DÖNERKEN ACELE ETMIYORUM VE SALDIRI simülasyonu sırasında beni su tankından kurtarırken annemin söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Saldırı başladığından beri rayları gözetlemekle ilgili bir şey söylemişti. Seni bulduğumda ne yapacağımı bilmiyordum. Ama seni kurtarmaktan başka bir şey düşünmedim.

Kafamın içinde tekrarladığım annemin sesi bana yabancı geliyor. Seni bulduğumda ne yapacağımı bilmiyordum. Yani, hem seni hem dosyayı nasıl kurtaracağımı bilemedim. Ama seni kurtarmaktan başka bir şey düşünemedim.

Başımı iki yana sallıyorum. Böyle mi söylemişti, yoksa Marcus’un söyledikleri yüzünden kendimi mi kandırıyorum? Bilmenin hiç yolu yok. Tek yapabileceğim Marcus’a güvenip güvenmeyeceğim konusunda bir karara varmak.

Marcus korkunç şeyler yaparken, toplumumuz “iyi” ve “kötü” olarak bölünmedi. Zalimlik birinin dürüst olmadığı anlamına gelmez, tıpkı cesur olmanın birini iyi biri yapmadığı gibi... Marcus ise ikisi birden, hem iyi hem kötü. •

Eh, belki iyiden daha çok kötü olabilir!

Ama bu onun yalan söylediği anlamına gelmez.

Sokağın ilerisinde turuncu alevlerin ışığım görüyorum. Diken üstünde adımlarımı hızlandırdığımda, alevlerin kaldırımdaki insan boyunda metal bidonlardan yükseldiğini görüyorum. Cesurlar ve topluluksuzlar bidonların etrafına toplanmıştı, gruplar birbirlerine oldukça yakın duruyordu. Ve onların önünde de Evelyn, Harrison, Tori ve Tobias duruyordu.

Cesurların sağ tarafında Christina, Uriah, Lynn, Zeke ve Shauna'yı görünce yanlarına gidiyorum.

"Neredeydin?" diye soruyor Christina. "Her yerde seni aradık."

"Yürüyüşe çıktım. Neler oluyor?"

"Sonunda saldırı planını bizimle paylaşmaya karar verdiler," diyor Uriah heyecanla.

"Ah!" diyebiliyorum.

Evelyn elini havaya kaldırdığında topluluksuzlar susuyor. Daha iyi eğitilmiş oldukları kesin, çünkü Cesurların susması en az otuz saniye sürüyor.

"Geçtiğimiz birkaç haftadır, Bilgelikle savaşmak için bir plan geliştiriyorduk," diyor Evelyn. Alçak sesle konuşsa da rahatça duyulabiliyor. "Ve artık planı oluşturduğumuza göre sizlerle paylaşmak isteriz."

Evelyn başını salladığında Tori sözü alıyor. "Stratejimiz tek bir noktayı kapsamaktan ziyade daha geniş kapsamlı. Bilgeliktekilerden kimin Jeanine'i destekleyip kimin desteklemediğini bilmemiz mümkün değil. O yüzden onu desteklemeyenlerin halihazırda Bilgelik genel merkezinden ayrıldığını varsaymamız daha doğru olur."

"Bilgelik topluluğunun gücünü insanlardan değil, sahip oldukları bilgiden aldıklarını hepimiz biliyoruz," diyor Evelyn. "Bilgiye sahip oldukları sürece onlardan asla kurtulamayız. Özellikle de aramızdan birçok kişiyi simülasyonla etkileyebileceklerini göz önünde bulundurmalıyız. Uzun süredir bilgiyi bizi kontrol etmek ve parmaklarında oynatmak için kullandılar." Topluluksuzlar arasındaki bir haykırış Cesurlara yayılıyor, kalabalık tek bir beynin komut verdiği dev bir organizma gibi coşuyor. Oysa ben ne düşüneceğimi ya da ne hissedeceğimi kestiremiyorum. Benim de içimden tezahüratlara katılmak geliyor. Bilgeleri ve o çok değer verdikleri her bilgi kırıntısını yok etmek istediğimi haykırmak geçiyor içimden.

Tobias'a bakıyorum. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyor. Üstelik alevlerin yükseldiği bidonun arkasında durduğu için onu görmek pek kolay

olmuyor. Onun içinden neler geçtiğini merak ediyorum.

“Özür dileyerek bildirmek zorundayım ki simülasyon alıcısıyla vurulanların burada kalması gerekecek,” diyor Tori. “Yoksa her an Bilgelerin silahına dönüşebilirsiniz.”

Birkaç itiraz haykırışı yükseliyor ama kimse şaşırmışa benzemiyor. Belki de Jeanine’in simülasyonlarla neler yapabileceğini çok iyi bildiklerindendir.

Lynn homurdanıp Uriah’a bakıyor. “Biz kalıyor muyuz yani?” “Sen kalıyorsun,” diyor Uriah.

“Sen de vuruldun,” diyor kız. “Kendi gözlerimle gördüm.” “Uyumsuz olduğumu unuttun mu?” diye düzeltiyor onu Uriah. Lynn gözlerini devirirken Uriah aceleyle sözüne devam ediyor çünkü muhtemelen Lynn’in Uyumsuzlarla ilgili komplo teorisini yeniden dinlemek istemiyor. “Her neyse, bahse girerim kimse güvende değil. Jeanine vücudunda simülasyon alıcısı olan herkesin geride kaldığını bilirse özellikle seni etki altına alma ihtimali ne olabilir?”

Lynn bunu düşünürken kaşlarını çatıyor. Fakat Tori yeniden konuşmaya başladığında tekrar neşeleniyor. Tabii Lynn ne kadar neşeli görünebilirse...

“Geri kalanımız toplulukısuzlardan ve Cesurlardan oluşan gruplara ayrılacak,” diyor Tori. “Büyük bir grup Bilgelik genel merkezine girerek binayı ele geçirecek ve Bilgelerin kontrolünü ellerinden alacak. Diğer küçük gruplar derhal binanın üst katlarına çıkıp belli başlı Bilgelik ofislerini dağıtacak. Gruplarınızı bu akşam ilerleyen saatlerde öğrenebilirsiniz.” “Saldırı üç gün içinde gerçekleşecek,” diyor Evelyn. “Kendinizi hazırlayın. Tehlikeli ve zor bir saldırı olacak. Ama toplulukısuzlar zaten zorluklara alışkın.”

Bu sefer toplulukısuzlar coştuğunda sadece birkaç hafta önce biz Cesurların, bu insanlara yiyecek ve erzak verdikleri için Fedakarları eleştirdiğimizi hatırlıyorum. Her şey ne kadar çabuk unutuluyor?

“Ve Cesurlar da tehlikeye alışkın.”

Etrafımdaki herkes yumruklarını havaya kaldırıp bağırıyor. Sesleri kafamın içinde çınlıyor, göğsümdeki zafer coşkusu onlara katılma isteğimi artırıyor.

Oysa böylesi tutkulu bir konuşma yapan biri için Evelyn’in yüzü neredeyse ifadesiz sayılır. Sanki maske takmış gibi görünüyor.

Tori, “Bilgelere yıkım!” diye bağırdığında herkes onu tekrarlıyor. Hangi topluluktan olduğu fark etmeksizin bütün sesler birleşiyor. Ortak bir düşmanımızın olması bizi dost yapar mı?

Tobias’ın da tezahüratlara katılmadığını fark ediyorum. Christina da sessizce seyrediyor.

“Aklıma yatmıyor,” diyor kız.

“Ne demek istiyorsun?” diyor Lynn etrafımızda yükselen sesleri bastırmak istercesine. “Bize ne yaptıklarını unuttun mu? Simülasyonla zihinlerimizi ele geçirip insanları öldürmemize neden olmadılar mı? Bütün Fedakarlık liderlerini öldürmediler mi?”

“Evet,” diyor Christina. “Ben sadece... Yani bir topluluk merkezini basıp herkesi öldürmek, Bilgelerin Fedakarlara yaptıklarıyla aynı şey değil mi?”

“Bu farklı. Bu sebepsiz bir saldırı değil, tahrik var!” diyor Lynn kaşlarını çatarak.

“Evet,” diye kabul ediyor Christina. “Evet, biliyorum.

Bana bakıyor. Bir şey demiyorum. Aslında haksız sayılmaz. Bu planda akla yatmayan bir şeyler var.

Sessiz bir yer bulmak için Eaton evine yürüyorum.

On kapıdan girip merdivenleri tırmanıyorum. Tobias’ın eski odasına ulaştığımda yatağa oturup pencereden dışarı bakıyorum. Topluluksuzlar ve Cesurlar ateşlerin etrafına toplanmış, sohbet edip kahkahalar atıyorlar. Ama birarada değiller. Hala aralarında rahatsız edici bir bölünme var; topluluksuzlar bir tarafta, Cesurlar diğer tarafta.

Alev yükselen bidonlardan birinin yanında duran Lynn, Uriah ve Christina’ya bakıyorum. Uriah hızlı el hareketleriyle alevlerle oynaşıyor. Gülümsemesi daha çok kederle çarpılmış gibi hüzünlü görünüyor.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden birinin çıktığını duyuyorum. Tobias odaya girerken ayakkabılarını ayağından fırlatıyor.

“Sorun ne?” diye soruyor.

“Yok bir şey,” diyorum. “Sadece topluluksuzların Cesurlarla işbirliğine bu kadar kolay yanaşmasına şaşırıyorum. Sonuçta bugüne kadar Cesurların onlara pek nazik davrandığı söylenemez.”

Yanıma gelip pencere pervazına dayanıyor.

“Bu doğal bir işbirliği değil zaten,” diyor. “Ama aynı amacı güdüyoruz.”

“Şimdilik öyle. Peki amaçlar değişirse? Topluluksuzlar işbirliği yaptıkları topluluklardan kurtulmak isterken Cesurlar tam tersini düşünecek.”

Tobiasin dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Birden aklıma elma bahçesinde yürüyen Marcus ve Johanna geliyor. Marcus da kadından bir şey saklarken aynı şekilde görünüyordu.

Tobias bu özelliğini babasından mı aldı acaba? Yoksa çizgiye dönüşen dudakları başka bir anlama mı geliyor?

"Sen benim grubumdasın," diyor. "Saldırı sırasında yani. Umarım sorun olmaz. Diğerlerini kontrol odalarına götürmemiz gerekiyor."

Saldırı. Saldırıya eşlik edersem, Jeanine'in Fedakarlardan çaldığı bilginin peşine düşemem. Birinden birini seçmem gerekiyor.

Tobias, Bilgelikle baş etmenin gerçeği öğrenmekten daha önemli olduğunu söylemişti. Ve Bilgelik verilerinin kontrolünü topluluksuzlara vermeyi taahhüt etmeseydi haklı da olabilirdi. Ama bana başka seçim şansı bırakmıyor. Gerçeği söyleme ihtimaline karşı bile olsa Marcus'a yardım etmeliyim. En sevdiğim insanların ardından iş çevirmem gerekiyor.

Tabii şu anda da yalan söylemem gerekiyor.

Parmaklarımı birbirine doluyorum.

"Nedir?" diye soruyor Tobias.

"Hala tabanca kullanamıyorum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ve Bilgelik Merkezi'nde olanlardan sonra..." Öksürerek boğazımı temizliyorum. "Hayatımı tehlikeye atmak o kadar da cazip gelmiyor."

"Tris." Parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor. "Gitmen gerekmiyor."

"Bir ödlek gibi görünmek istemem."

"Hey!" Parmakları çeneme kayıyor. Soğuk olduklarını hissediyorum. Bana sert sert bakıyor. "Bu topluluk için herkesten çok daha fazlasını yaptın. Sen..."

İç çekerek alnını benimkine dayıyor.

"Sen hayatım boyunca tanıdığım en cesur insansın. Burada kal. Dinlen."

Beni öptüğünde yine dağılıp bin parçaya bölüneceğimi sanıyorum. Burada kalacağımı sanıyor ama aslında arkasından iş çevirerek nefret ettiği babasına yardım edeceğim. Bu yalan ona söylediğim en büyük yalan. Bundan geri dönüşüm asla olmayacak.

Alnını geri çekerken titreyen nefesimi duymasın diye başımı pencereye çeviriyorum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

"ŞAHANE! ŞIMDI TAM BANÇO TINGIRDATAN BÎR HANIM evladına benzedin işte!" diyor Christina.

"Sahi mi?"

"Hayır. Aslında alakası yok. Sadece... Dur şunu düzelteyim, olur mu?"

Bir süre çantasında bir şeyler aranıyor, sonra küçük bir kutu çıkarıyor. Kutudaki boy boy tüp ve kapların makyaj malzemesi olduğunu biliyorum ama bunlarla ne yapılabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Ailemin evindeyiz. Hazırlanmak için aklıma gelen tek yer burası oldu. Christina ortalığı karıştırmaktan hiç çekinmedi; küçük bir araştırmanın sonucunda dolapla duvar arasında Caleb’ın Bilgelik eğilimini kanıtlayan iki kitap buldu.

“Dur bakalım, doğru anlamış mıyım? Savaşa hazırlanmak için Cesurluk yerleşkesinden çıkıp buraya geldin ve gelirken yanında makyaj malzemelerini getirdin, öyle mi?”

“Evet. Ne kadar çekici olduğumu gördüklerinde beni vurmakta zorlanacaklarını düşündüm,” diyor bir kaşını kaldırarak. “Kıpırdama!”

Parmağım boyunda siyah bir tüpün kapağını çevirdiğinde kırmızı bir çubuk beliriyor: Ruj. Dudaklarım renklenene kadar küçük darbelerle ağzımı özenle boyuyor. Dudaklarımı büzdüğümde burnumun ucundan dudaklarımı görebiliyorum.

“Biri sana hiç kaş almanın mucizelerinden bahsetmiş miydi?” diye soruyor bir cımbızı parmaklarının arasına alırken.

“Onu benden uzak tut.”

“Aman iyi!” Canı sıkılmış gibi iç çekiyor. “Allık da sürerdim ama bendeki sana uygun tonda değil.”

“Oysa aynı ten rengine sahibiz. Çok şaşırdım.”

“Ha ha!” diyor.

Evden çıktığımızda dudaklarım kırmızı, kirpiklerim kıvrık ve üzerimde parlak kırmızı bir elbise var. Bıçağımı dizimin iç tarafına bağlamayı unutmadım. Her şey yerli yerinde.

“Hayatları Mahveden Marcus, bizimle nerede buluşacak?” diye soruyor Christina. Kırmızı yerine giydiği Dostluk sarısı elbise, teninin üzerinde daha parlak görünüyor.

Gülüyorum. “Fedakarlık merkezinin arka tarafında.”

Karanlıkta kaldırımdan ilerliyoruz. Herkes şu anda yemekte olmalı, en azından zamanlamayı buna göre ayarladım ama birilerine denk geliriz endişesiyle Dostluk elbiselerimizi sakla mak için üzerimize siyah ceketler geçirdik. Alışkanlıkla betondaki bir çatlağın üzerinden atlıyorum.

“İkiniz nereye gidiyorsunuz?” Peter’ın sesi. Omzumdan arkama bakıyorum. Kaldırımda duruyor. Ne zamandır orada durduğunu merak ediyorum.

“Sen neden saldırı grubunla birlikte yemek yemiyorsun?” diye soruyorum.

“Benim grubum falan yok.” Elini hafifçe yaraladığım koluna vuruyor. “Ben yaralıyım.”

“Ya ne demezsin! Tabii ki yaralısın!” diyor Christina.

“Eh, bir avuç topluluksuzla birlikte savaşa gitmek istemiyorum!” diyor Peter gözlerindeki yeşil kıvılcımlarla. “O yüzden burada kalacağım.”

“Tam bir ödleksin!” diyor Christina, iğreniyormuş gibi dudağını bükerek. “Nasıl olsa başkaları pisliğini temizler.”

“Öyle!” diyor Peter, kötücül bir neşeyle. Ellerini çırpıyor. “Ölürken size iyi eğlenceler.”

Islık çalarak sokağın karşısına geçiyor ve diğer yönde ilerliyor.

“En azından dikkatini dağıttık,” diyor Christina. “Bir daha nereye gittiğimizi sormadı.”

“Evet. Bu iyi oldu.” Boğazımı temizliyorum. “Şu plan. Çok aptalca değil mi?”

“Aslında aptalca değil.”

“Ah hadi ama! Marcus’a güvenmek aptallık işi. Çitteki Cesurları geçmeye çalışmak aptallık işi. Cesurlara ve topluluk- suzlara karşı gelmek aptallık işi. Hepsi biraraya geldiğinde insanoğlunun bugüne kadar duymadığı kadar büyük bir aptallık olduğu söylenebilir.”

“Ne yazık ki aynı zamanda sahip olduğumuz en iyi plan bu,” diye fikrini belirtiyor Christina. “Herkesin gerçeği bilmesini istiyorsak bu gerekli.”

Öleceğimi düşündüğüm sırada bu misyonu yüklenmesi konusunda Christinaya güvenmiştim, o yüzden şimdi de ona güvenmemenin aptallık olacağını düşündüm. Benimle gelmek istemeyeceği konusunda endişeliydim; fakat Christina’nın nereden geldiğini hep unutuyorum; O bir Dürüst. Gerçeği her şeyin üstünde tutan Dürüstlükten geliyor. Artık bir Cesur olabilir ama bütün bu olan bitenden öğrendiğim tek bir şey varsa, o da eski topluluklarımızdan asla kurtulamadığımızda.

“Demek sen burada büyüdün. Buraları seviyor muydun?” Christina kaşlarını çatıyor. “Ayrılmak istediğine göre sanırım pek sevmiyordun.”

Yürüdüğümüz sırada güneş ağır ağır batıyor. Fedakarlık bölgesinde günbatımını hiç sevememiştim, çünkü şu andaki gibi bütün renkler solup tek bir renk gibi görünür. Oysa şu anda değişmeyen griyi rahatlatıcı buluyorum.

“Bazı şeyleri sevdiğim gibi bazılarından nefret ediyordum,” diyorum. “Tabii kaybedene kadar sevdiğimi bilmediğim birkaç şey de var.”

Fedakarlık merkezine ulaşıyoruz. Binanın cephesi, bölgedeki bürün her şey gibi çimento sıvalı. Toplantı odasına girip eski ahşabın kokusunu içime çekmek çok hoşuma giderdi ama zamanımız yok. Binanın yanındaki ara sokağa girip Marcus’un bizi bekleyeceğini söylediği arka tarafa yürüyoruz.

Pudra mavisi bir kamyonet bizi bekliyor. Motoru halihazırda çalışıyor. Direksiyonda Marcus oturuyor. Ortaya otursun diye Christina’nın önüme geçmesini sağlıyorum. Mümkünse Marcus’un yanına oturmak istemiyorum. Ondan nefret etmemin, Tobias’a ihanet etmenin suçluluk duygusunu bir nebze olsun azalttığını hissediyorum.

Başka çaren yok, diyorum kendime. Başka yolu yok!

Kafamın içinde bunları tekrarlarken kapıyı kapatıp emniyet kemerini aranıyorum. Sonunda iyice yıpranmış bir kayışla bozuk kilit mekanizmasını buluyorum.

“Bu çöplüğü nereden buldun?” diye soruyor Christina.

“Topluluksuzlardan çaldım. Araçları bulup tamir ediyorlar. Motoru çalıştırmak kolay olmadı. Şu ceketlerden kurtulsanız iyi olur kızlar.”

Ceketlerimizi top haline getirip yarı açık duran pencereden dışarı atıyorum. Marcus gaza bastığında motor kükrüyor. Yerimizde sayacağımızı düşünüyorum ama kamyonet yola koyuluyor.

Hatırlayabildiğim kadarıyla Fedakarlık bölgesinden Dostluk merkezine giden yol yaklaşık bir saat sürüyor. Tabii bu süre, sürücünün ne kadar yetenekli olduğuna da bağlı. Marcus ana caddelerden birine çıkıp gaza basıyor. Yoldaki bir çukurun hemen yanından geçerken öne savruluyoruz. Dengemi sağlamak için torpido gözüne tutunuyorum.

“Rahatla Beatrice,” diyor Marcus. “Daha önce de araba kullandım.”

“Ben de daha önce bir sürü şey yaptım ama o şeylerde iyi olduğum anlamına gelmez bu!”

Marcus gülümserken devrilmiş bir trafik lambasına çarpmamak için direksiyonu sola kırıyor. Yeniden hızlanırken omuzlarımız çarpıştığında Christina çok eğleniyormuş gibi cıvıldıyor.

“Aptalca bir iş ha?” diyor camdan giren rüzgarın sesini bastırmak için yüksek sesle.

Koltuğuma sımsıkı yapışıp akşam yemeğinde ne yediğimi hatırlamamaya çalışıyorum.

Çitlere ulaştığımızda kasklarındaki ışıklarla Cesurların kapıyı koruduğunu görüyoruz. Mavi kollukları siyah kıyafetlerinin üzerinde hemen göze çarpıyor. Eğleniyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum. Asık bir suratla onları Dostluktan olduğuma inandıramam.

Esmer bir adam tabancasıyla Marcus'un penceresine yaklaşıyor. El fenerini önce Marcus'a, sonra Christina'yla bana doğrultuyor. Işık karşısında gözlerimi kısıyorum. Gözüme ışık tutulmasından ve suratıma tabanca doğrultulmasından hiç hoşlanmıyormuşum gibi adama gülümsüyorum.

Dosduk topluluğundakiler gerçekten böyle şeyler düşünüyorsa hayal dünyasında yaşıyor olmalılar. Ya da o ekmekten fazla yiyorlar.

"Söyleyin bakalım," diyor adam. "Bir Fedakarın, iki Dostluk kızıyla aynı kamyonette ne işi var?"

"Bu kızlar şehre birtakım tedarik malzemelerini götürmeye gönüllü olmuş," diyor Marcus. "Ben de güvenliklerini korumak için onlara eşlik etmeye gönüllü oldum."

"Hem araba kullanmayı da bilmiyoruz," diyor Christina sırıtarak. "Babam yıllar önce öğretmeye çalışmıştı ama fren pedalıyla gaz pedalını sürekli karıştırdığımdan, tahmin edebileceğiniz gibi tam bir felaketti! Her neyse, Joshua'nın bize eşlik etmeye gönüllü olması gerçekten çok nazik bir davranıştı çünkü taşıdığımız kutularla gidip gelmemiz çok.

Cesurluk askeri onu susturmak için elini kaldırıyor. "Tamam, anladım."

"Ah, elbette! Özür dilerim." Christina kıkırdıyor. "Açıklamam gerektiğini düşündüm çünkü kafanız karışmış gibi görünüyordunuz ve bu tür durumlarla kaç kereler karşılaştığınız düşünülürse.

"Evet," diyor adam. "Siz şehre geri dönecek misiniz?" diye soruyor Marcus'a.

"Hemen değil," diye yanıtlıyor Marcus.

"Pekala. Devam edebilirsiniz." Başıyla kapıda duran diğer nöbetçilere işaret veriyor. İçlerinden biri tuş paneline bir dizi numara girdiğinde kapı kayarak açılıyor. Marcus nöbetçiyi başıyla selamladıktan sonra Dostluk yerleşkesine giden delik deşik yola giriyor. Kamyonetin farlarında yoldaki tekerlek izleri, otluklar ve havada uçuşan böcekler görülebiliyor. Sağıma baktığımda karanlıkta kalp atışı ritminde havada salınan ateşböceklerini görüyorum.

Birkaç saniye sonra Marcus yan yan Christinaya bakıyor. "O da neydi öyle?"

“Cesurların nefret ettikleri bir şey varsa o da neşeli Dostluk gevezeliğidir,” diyor Christina omuzlarını kaldırarak. “Dikkatini dağıtacak kadar canını sıkarsam bizi kolayca geçireceğini düşünmüştüm.”

Ağzım kulaklarımda sırıtıyorum. “Sen bir dahisin.”

“Biliyorum.” Olmayan saçlarını savuruyor.

“Ama,” diyor Marcus. “Joshua bir Fedakarlık ismi değil.”

“Her neyse. Sanki herkes farkı biliyor.”

İleride Dostluk merkezinin parlayan ışıklarını, seranın etrafına inşa edilmiş tanıdık ahşap binaları görüyorum. Elma bahçesinin içinden geçiyoruz. Hava ılık toprak kokuyor.

Küçükken, hasat zamanı yardım etmeye geldiğimiz zaman annemin bir elmaya uzandığı an gözümde canlanıyor. Yüreğime bir sancı saplanıyor ama annemin hatırası birkaç önceki gibi üstüme çullanmıyor. Belki onu onurlandırmak üzere bir görev üstlendiğimden böyledir. Ya da belki kederlenemeyecek kadar yaşanacaklar konusunda endişeliyim. Ama bir şeylerin değiştiği kesin.

Marcus kamyoneti yatakhanelerin arkasına park ediyor. Ancak bu sırada motoru çalıştırmak için anahtar olmadığını fark ediyorum.

“Motoru nasıl çalıştırdın?” diye soruyorum.

“Babam mekanik ve bilgisayarla ilgili bir sürü şey öğretmişti,” diye yanıtlıyor. “Aynı bilgileri oğluma da aktardım. Her şeyi kendi kendine öğrendiğini sanmıyordun ya?”

“Aslında öyle olduğunu düşünmüştüm.” Kapıyı açıp kamyonetten iniyorum. Otlar ayak parmaklarımı ve bileklerimi gıdıklıyor. Christina yanımda durup başını yana eğiyor.

“Burası çok farklı,” diyor. “İnsan orada neler olup bittiğini unutur.” Başparmağıyla şehir yönünü işaret ediyor.

“Buradakiler genellikle unutuyor,” diyorum.

“Şehrin öte tarafı hakkında bilgileri var, değil mi?” diye soruyor.

“En fazla Cesurluk devriyelerini biliyorlar,” diyor Marcus. “Bu da dış dünyanın bilinmezlerle ve tehlikelerle dolu olduğu anlamına geliyor.”

“Onların ne bildiğini nereden biliyorsun?” diye soruyorum.

“Çünkü onlara bu kadarını söyledik,” diye yanıtlayıp seraya yöneliyor.

Christina’yla bakışıyoruz. Sonra adama yetişmek için koşuyoruz.

“Bu ne demek oluyor?”

“Bir bilgiye sahip olduğunda bu bilgiyi kaç kişiyle paylaşacağına karar vermen gerekir,” diyor Marcus. “Fedakarlık liderleri onlara söylememiz

gerekeni söyledi. Şimdi umalım da Johanna eski alışkanlıklarından vazgeçmesin. Akşamın erken saatlerinde genellikle serada olur.”

Kapıyı açıyor, içerideki hava tıpkı son ziyaretimdeki gibi yoğun ama şimdi aynı zamanda puslu görünüyor. Nem yanaklarımı serinletiyor.

“Vay canına,” diyor Christina.

Serayı sadece ay ışığı aydınlatıyor. O yüzden ağaç boyundaki bitkilerle insan siluetini birbirinden ayırmak zor oluyor. Seranın kenarından ilerlerken yapraklar yüzümü yalıyor. Sonra bir çalının yanına elindeki kaseyle çömelmiş böğürtlene benzeyen bir şey toplayan Johanna’yı görüyorum. Saçlarını arkaya topladığından yüzündeki yara izini seçebiliyorum.

“Bizi yine ziyaret edeceğinizi hiç sanmıyordum, Bayan Prior,” diyor.

“Ölmüş olmam gerektiği için mi?” diyorum.

“Her zaman silahla yaşayanın silahla öleceğine inanırım. Ama sıklıkla memnuniyetle şaşırıyorum.” Kaseyi dizlerinin üzerine yerleştirip bana bakıyor. “Öte yandan burayı çok sevdiğiniz için geri döndüğünüzü düşünecek kadar saf değilim.”

“Evet,” diyorum. “Başka bir şey için geldik.”

“Pekala,” diyor ayağa kalkarken. “Hadi gidip konuşalım o zaman!”

Kaseyi seranın ortasına kadar taşıyor. Burası Dostluk üyelerinin toplandığı yer. Kadının ardından ağaç köklerine kadar takip ediyoruz, sonra oturduğumuzda bize topladığı böğürdenlerden ikram ediyor. Bir avuç alıp kaseyi Christina’ya uzatıyorum.

“Johanna, bu Christina,” diyor Marcus. “Dürüstlükte doğmuş bir Cesur.”

“Dostluk merkezine hoşgeldin, Christina.” Johanna anlayışla gülümsüyor. Dürüstlükte doğmuş iki kişinin birbirinden çok farklı bir yerde karşılaşması tuhaf bir durum: Cesurluk ve Dostluk.

“Söylesene Marcus,” diyor Johanna. “Ziyaretinizin sebebi nedir?”

“Bence Beatrice daha iyi anlatacaktır,” diyor. “Ben daha çok ulaşımı sağladım.”

Johanna soruyu tekrarlamadan bana dönüyor ama gözlerindeki tereddütten Marcus’la konuşmayı tercih ettiğini anlayabiliyorum. Sorsam itiraz edecektir ama Johanna Reyes’in benden nefret ettiğinden adım gibi eminim.

“Şey...” diye söze başlıyorum. Pek zekice bir açılış sayılmaz. Avuçlarımı eteklerime siliyorum. “İşler kötüleşiyor.”

Sonrasında kelimeler hiç duraksamadan en basit haliyle dudaklarımdan dökülüyor. Cesurların topluluksuzlarla ittifak kurduğunu, Bilgelik

Merkezi'ni yok edip bizi iki temel topluluğun birinden mahrum bırakacaklarını açıklıyorum. Bilgelik yerleşkesinde çok önemli bir bilginin olduğunu, birçok bilgiye sahip olmalarına rağmen özellikle bu bilginin onlardan geri alınması gerektiğini söylüyorum. Sözüm bittiğinde bütün bunların onunla ya da topluluğuyla ne ilgisi olduğunu söylemediğimi fark ediyorum ama bunu nasıl dile getireceğimi kestiremiyorum.

"Kafam karıştı Beatrice," diyor Johanna. "Bizden tam olarak ne bekliyorsun?"

"Buraya yardım istemeye gelmedim," diyorum. "Çok yakında birçok insanın öleceğini bilmeniz gerektiğini düşündüm. Ve topluluğunuzun bir kısmına rağmen bu olurken burada hiçbir şey yapmadan oturmak istemediğinizi de biliyorum."

Johanna gözlerini yere dikiyor. Haklı olsam da çarpık ağzıyla beni yalanlamaya çalışıyor.

"Bir de burada kalmalarına izin verdiğiniz Bilgelerle konuşmamıza izin vermenizi rica edecektim," diyorum. "Saklandıklarını biliyorum, onlara ulaşmamız lazım."

"Peki niyetiniz ne?" diye soruyor kadın.

"Vuracağız tabii ki," derken gözlerimi deviriyorum.

"Bu hiç komik değil!" îç çekiyorum. "Özür dilerim. Sadece bilgiye ihtiyacım var. Hepsi bu."

"Eh, o zaman yarma kadar beklemeniz gerekecek!" diyor Johanna. "Geceyi burada geçirebilirsiniz."

Başımı yastığa koyar koymaz uyuyorum ama planladığımdan daha erken uyanıyorum. Ufuktaki parlamadan, güneşin doğmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

İki yatağın arasındaki dar aralıkta Christina, yüzünü mindere yapıştırmış, yastığı başının üzerine kapatmış uyuyor. Üzerinde bir lamba olan dolap aramızda duruyor. Ahşap döşemeyi gıcırdatmadan yürümenin imkanı yok. Sol duvardaysa bir ayna asılı. Fedakarlar haricinde herkes aynaları vazgeçilmez görür. Hala ortalık yerde bir ayna gördüğümde küçük bir şok yaşıyorum.

Yataktan kalkıp giyinmeye başlıyorum. Gürültü çıkarmamak gibi bir derdim yok çünkü beş yüz Cesurluk askeri yanı başında rap rap yürüse Christina'yı derin uykusundan uyandıramaz. Gerçi bir Bilge fısıltısıyla tavşan gibi yerinden sıçrayacak kadar da tuhaf bir kız.

Dışarı çıktığımda güneş ışıkları ağaç dallarının arasından sızıyor. Elma bahçesinin yakınında toplanmış küçük bir Dostluk kalabalığı görüyorum. Ne yaptıklarını görmek için onlara yaklaşıyorum.

El ele tutuşup bir çember oluşturmuşlar. Yarısı henüz ergen yaşlarda, diğerleri yetişkin. İçlerinden en garip olanı, ördüğü gri saçlarıyla yaşlı bir kadın konuşuyor.

“Bize barış bahşeden Tanrı’nın şefkatine inanıyoruz,” diyor. “O yüzden birbirimize barış ve şefkatle yaklaşıyoruz.”

Bu sözlerin bir işaret olacağı aklıma gelmezdi ama Dostlar bir anda hareketleniyor ve karşılarında duran biriyle el ele tutuşuyor. Herkes çiftini bulduğunda birkaç dakika boyunca birbirlerine bakıyorlar. Bazıları bir şeyler mırıldanıyor, bazıları gülümsüyor, bazılarıysa hiç kıpırdamadan öylece duruyor. Sonra ayrılıp bir başkasına geçiyor, aynı ritüeli tekrarlıyorlar.

Daha önce hiç Dostluk ayinine denk gelmemiştim. Ailemin topluluğundaki dini ayinlere aşinayım ki bu ayinleri hala bir yanımla özlerken diğer yanım fazlasıyla aptalca buluyorum. Akşam yemeği öncesi edilen dualar, haftalık toplantılar, yardımlar, fedakar Tanrı’yla ilgili ilahiler... Hem farklı hem de gizemli bir dünya.

“Gel, bize katıl,” diyor gri saçlı kadın. Benimle konuştuğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Gülümseyerek eliyle beni çağırıyor.

“Ah hayır!” diyorum. “Ben sadece...”

“Gel,” diyor yine kadın. Başka çarem olmadığını hissederek yürüyorum ve aralarında duruyorum.

Yaşlı kadın bana gelip elimi tutuyor. Kuru parmakları sertleşmiş, gözleri ısrarla gözlerimi sorguluyor. Bakışlarından rahatsız oluyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda aniden tuhaf bir şey oluyor. Kıpırdamadan duruyorum, kılım bile kıpırdamıyor; sanki bü tün bedenim ağırlaşıyor ve bu ağırlıktan şikayet etmiyorum. Kadının kahverengi gözleri sabit bir şekilde gözlerime dikili.

“Tanrı’nın barışı seninle olsun,” diyor alçak sesle. “Özellikle zorlu günlerinde.”

Kimse duymasın diye “Neden olsun ki?” diyorum yumuşak sesle. “Yaptıklarımdan sonra.

“Bunun yaptıklarınla bir ilgisi yok,” diyor. “Bu bir lütuf. Öğrenemeyeceğin bir yetenek.”

Beni bırakıp bir başkasına gidiyor. Bense ellerim hala önümde öylece kalıyorum. Biri gelip elimi tutuyor ama gruptan ayrılıp önce yürümeye başlıyorum. Sonra deli gibi koşuyorum.

Bütün gücümle ağaçların arasından koşarken ancak ciğerlerim yanmaya başladığında duruyorum.

Alnımı en yakınımdaki ağaca dayıyorum, kabuk tenimi çiziyor. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Sabahın ilerleyen dakikalarında çiseleyen yağmurun altında seraya yürüyorum. Johanna acil bir toplantı yapılacağını duyurdu.

Seranın en kıyısında, mineral çözeltiye yatırılmış iki büyük bitkinin arasında durup mümkün olduğunca göze batmamaya çalışıyorum. Dostluk sarısı kıyafetiyle salonun sağ tarafında oturan Christinayı seçmem birkaç dakikamı alıyor. Devasa boyutlardaki ağacın köklerinin üzerinde Johanna'yla birlikte duran Marcus'u bulma konusunda ise zorluk çekmiyorum.

Ellerini önünde kavuşturan Johanna saçlarını arkaya taramış. Yüzünde iz bırakan yara aynı zamanda gözüne de zarar vermiş. Gözbebeği öylesine soluk bir renkte ki neredeyse bütün gözü beyaz görünüyor. Sol gözü ise önündeki Dostluk üyelerini süzerken sağ gözüyle eşzamanlı hareket etmiyor.

Ama burada sadece Dostlar yok. Düz saçlarını kısa kesmiş ve sıkı topuzlar yapmış Fedakarların yanı sıra birkaç sıraya yerleşmiş gözlüklü insanlar da var. Bunlar Bilgelikten olmalı. Cara da aralarında oturuyor.

"Şehirden bir mesaj aldım," diyor Johanna, herkes sustuğunda. "Sizinle paylaşmak istiyorum."

Gömleğinin eteğini düzeltiyor, sonra yine ellerini önünde kavuşturuyor. Gergin görünüyor.

"Cesurlar, topluluksuzlarla ittifak kurdu," diyor. "İki gün içinde Bilgelik Merkezi'ne saldırmayı planlıyorlar. Bu savaştan en büyük zararı Cesurluk ordusu kuran Bilgeler değil, Bilgelikteki masumlar ve bugüne kadar büyük emeklerle elde ettikleri bilgiler görecek."

Başını eğip derin bir nefes aldıktan sonra devam ediyor: "Liderlik kavramına karşı olduğumuzu biliyorum ve bu yüzden size kendimi lider olarak sunmaya hakkım yok. Fakat sadece bu seferlik, daha önce başkalarının sorunlarına dahil olmama kararımızı tekrar gözden geçirmeyi önersem, umarım beni affedersiniz."

Mırıldanmalar oluyor. Cesurların mırıltılarıyla uzaktan yakından alakası yok bunların. Bunlar, ağaç dalından uçuşa geçen kuşlar kadar nazik mırıltılar.

“Bilgelikle sıkı ilişkilerimiz olmamasına rağmen, onların toplumumuz için ne kadar hayati bir öneme sahip olduğunu biliyoruz,” diyor. “Sırf insan olmaları nedeniyle bile gereksiz bir katliamdan korunmaları gerekir çünkü onlar olmadan ayakta kalamayız. Şiddete başvurmadan şehre girmeyi, barış elçileri olarak kaçınılmaz savaşın korkunç kıyımını elimizden geldiğince durdurmaya çalışmayı öneriyorum. Lütfen bunu aranızda tartışın.”

Yağmur başımızın üzerindeki cam panellere toz gibi yağıyor. Johanna beklemek için ağaç köklerinden birine oturuyor. Dostluk üyeleri son seferinde olduğu gibi hemen tartışmaya başlamıyor. Yağmur damlalarından bile daha sessiz fısıltılarla başlayan tartışma normal konuşmalara dönüşüyor, ardından bazılarının sesi yükseliyor. Bağırmıyorlar ama bağırmaya çok yakınlar.

Yükselen her ses içimi ürpertiyor. Son iki ayda daha çok olmak üzere hayatım boyunca birçok tartışmaya katıldım ama hiçbiri beni bu kadar ürkütmemişti. Dostluk üyelerinin aslında hiç tartışmaması gerekir.

Daha fazla bekleyemiyorum. Toplantı alanının kenarına yürüyüp ayakta duran ve yerde oturan Dostların arasından geçiyorum. Bazıları bana dik dik bakıyor. Kırmızı elbise giymiş olsam bile köprücük kemiğimi süsleyen dövmeler uzaktan açıkça görülebiliyor.

Bilgelerin oturduğu sıraya yaklaştığımda duruyorum. Cara hemen ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

“Senin burada ne işin var?” diye soruyor.

“Neler olup bittiğini Johanna’ya anlatmaya geldim,” diyorum. “Ve yardım istemeye.”

“Benden mi?” diyor kız şaşkınlıkla. “Neden sana...”

“Sadece senden değil,” diye sözünü kesiyorum. Burnum hakkında söylediklerini unutmaya çalışıyorum ama bu çok zor. “Hepinizden. Topluluğunuzun sahip olduğu verilerin bir kısmını kurtarmak için bir planım var ama yardımınıza ihtiyacım olacak.”

“Aslında,” diyor Christina sol omzumda belirerek. “Bir planımız var.”

Cara omzumun üzerinden Christina’ya bakıyor, sonra yine beni süzüyor.

“Bilgelere yardım mı etmek istiyorsun?” diyor. “Kafam karıştı.

“Cesurlara yardım etmek istemiştiniz,” diyorum. “Topluluğunun emrettiğini robot gibi yerine getirmeyen sadece siz mi varsınız sanıyorsun?”

“Her şey davranış biçimine bağlı,” diyor Cara. “Yoluna çıkan insanları vurmak tam da bir Cesur davranışı sonuçta.”

Boğazım çimdiklenmiş gibi hissediyorum. Kaşlarının arasındaki çizgi ve sarı saçlarındaki koyu tutamlar da dahil olmak üzere tıpkı kardeşine benziyor.

“Cara,” diyor Christina. “Bize yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?”

Kız iç çekiyor. “Ben edeceğim. Diğerlerinin de yardım edeceğinden eminim. Toplantı sonunda Bilgelik yatakhanesinde yanımıza gelin ve planınızı anlatın.”

Toplantı bir saat daha sürüyor. Dışarıda yağmur durdu ama damlalar hala tavandaki panellerden ve cam duvarlardan süzülüyor. Toplantı bitene kadar Christina’yla bir duvarın dibine oturup başparmaklarımızı dövüştürdük. O her zaman yeniyor.

Sonunda Johanna ve sözcü olarak seçilenler ağaç köklerinin üzerinde biraraya geliyor. Johanna başını eğdiği için saçları yüzüne düşüyor. Tartışmadan çıkan sonucu bizimle paylaşması gerekiyor. Oysa kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmaklarıyla dirseklerini döverek öylece bekliyor.

“Neler oluyor?” diye soruyor Christina.

Johanna sonunda başını kaldırıyor.

“Ortak bir karara varmamız çok zor oldu,” diyor. “Ama topluluğumuzun çoğunluğu, diğer toplulukların işlerine karışmama politikamıza sadık kalmamız gerektiğini düşünüyor.”

Dostların şehre gidip gitmeme kararı önemli değil. Fakat bütün bir topluluğun ödlek olmadığına dair umutlarım vardı ve bence bu karar fazlasıyla ödlekçe bir karar. Pencerenin altında iyice kaykılıyorum.

“Bu topluluk bana çok şey verdi ve topluluğumuzun bölünmesini asla istemem,” diye devam ediyor Johanna. “Yine de vicdanım beni bu karara karşı gelmeye zorluyor. Vicdanı el vermeyen herkes benimle birlikte şehre gelmeye davetlidir.” İlk başta diğer herkes gibi onun ne dediğinden emin olamıyorum. Kadın başını eğdiğinde yara izi yine görünüyor. Sonra ekliyor: “Böyle davranmam artık Dostluk topluluğunun bir bireyi olmamamı gerektiriyorsa bunu anlayışla karşılarım.” Burnunu çekiyor. “Ama sizlerden ayrılmam gerekecekse kinle değil sevgiyle ayrılacağımı bilmenizi isterim.”

Eğilerek kalabalığı selamlıyor, saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve kapıya yöneliyor. Birkaç Dostluk üyesi sendeleyerek doğruluyor, sonra

başkaları onları takip ediyor. Sonunda seradaki herkes ayağa kalkıyor ve sayıları çok fazla olmasa da bazıları Johanna'ınn ardından gidiyor.

"İşte bunu hiç beklemiyordum," diyor Christina.

KIRKINCI BÖLÜM

BİLGELİK YATAKHANESİ, DOSTLUK YERLEŞKESİNDEKİ EN BÜYÜK yatakhanelerden biri. Toplam on iki yatak var. Dip duvar boyunca sık aralıklarla yerleştirilmiş sekiz, yan duvarlar duvar boyunca dikine yerleştirilmiş ikişer yatak da olduğu için odanın ortasında geniş bir alan kalmış. Ortadaki boş alana üzeri aletler, metal parçaları, çarklar, eski bilgisayar parçaları ve kablolarla kaplı bir masa konmuş.

Christina'yla planımızı az önce anlattık. Bir düzineden fazla Bilgelik gözlerini üzerimize dikmişken planımız kendi kulağımıza bile aptalca geliyor.

"Planınız kusurlu," diyor Cara. İlk tepki ondan geliyor.

"Zaten biz de bu yüzden size geldik," diyorum. "Planımızı daha iyileştirmemize yardım etmeniz için."

"Eh, her şeyden önce şu kurtarmak istediğiniz önemli veriler meselesi var!" diyor. "Verileri bir diske yazma fikri çok saçma. Diskler de tıpkı diğer nesneler gibi kırılabilir ya da yanlış insanların eline geçebilir. Bence bir veri ağı kullanmalısınız."

"Veri... Ne?"

Cara, diğer Bilgelere göz atıyor. İçlerinden gözlüklü ve koyu tenli bir adam söz alıyor, "Devam et. Onlara söyle. Artık sır saklamanın bir anlamı yok!"

Cara yine bana bakıyor. "Bilgelik yerleşkesindeki bilgisayarların çoğu, diğer topluluk bilgisayarlarındaki verilere ulaşacak şekilde düzenlenmiştir. Jeanine'in saldırı simülasyonunu Bilgelik yerine Cesurluk bilgisayarlarından bu kadar kolay çalıştırması da bu sayede oldu."

"Nasıl yani?" diyor Christina. "İstediğiniz zaman her topluluğun bilgisayarlarına dalıp çıkabildiğinizi mi söylemek istiyorsun?"

"Verilere dalıp çıkamazsınız," diyor genç bir adam. "Bu mantıksız olurdu."

"Mecazi söylüyorum," diyor Christina. Sonra kaşlarını çatıyor. "Öyle değil mi?"

“Mecaz mı, yoksa lafın gelişi mi?” diyor genç adam, Christina gibi kaşlarını çatarak. “Yoksa mecaz, ‘lafın gelişi’ başlığı altında başka bir kategori miydi?”

“Fernando,” diyor Cara. “Konuyu dağıtma!”

Adam başını sallayarak özür diliyor.

“Aslına bakarsanız, veri ağı mevcutken etik açıdan bu sorgulanabilir ama geldiğimiz noktada ağın varlığı avantajımıza olacaktır. Bilgisayarlar diğer toplulukların bilgilerine ulaşabildiği gibi aynı şekilde veri de gönderebilir. Kurtarmak istediğiniz bilgileri diğer toplulukların bilgisayarlarına gönderirsek kaybolmaları ihtimali ortadan kalkar.”

“Gönderirsek derken...” diyorum.

“Sizinle gelip gelmeyeceğimizi mi soruyorsun? Hepimizin gelmeyeceği kesin ama bazılarımızın size katılması gerekiyor. Bilgelik Merkezi’nde yolunuzu kendi başınıza bulabileceğinizi sanmıyorsunuz ya?”

“Gelirseniz vurulabileceğinizi de biliyorsun herhalde,” diyor Christina. Gülümsüyor. “Gözlükleriniz kırılmasın diye arkamıza saklanmak falan da yok.”

Cara gözlüğünü çıkarıp ortasından kırıyor.

“Topluluğumuzdan kaçarak hayatımızı tehlikeye attık zaten,” diyor Cara. “Topluluğumuzu kendinden kurtarmak için yine tehlikeye atılırız.”

“Hem,” diye söze başlıyor tiz bir ses. On bir yaşından daha büyük olamayacak bir kız, Cara’nın arkasından başını uzatıyor. Siyah saçları benimkiler gibi kısa ama kıvırcık. “İşe yarayacak aletlerimiz var.”

Christina’yla bakışıyoruz.

“Ne gibi aletler?” diye soruyorum.

“Henüz prototip aşamasında,” diyor Fernando. “Öyle ince eleyip sık dokuyacak tarafları yok.”

“Zaten hiç tarzımız değildir,” diyor Christina.

“O zaman kullandığınız aletleri nasıl iyileştiriyorsunuz?” diye soruyor küçük kız.

“Aslında iyileştirmiyoruz,” diye yanıtlıyor Christina derin bir iç çekişi eşliğinde. “Her geçen gün biraz daha kötüleşiyorlar.”

Kız hafifçe başını sallıyor. “Entropi.”

“Efendim?”

“Entropi,” diye cıvıldıyor kız. “Evrendeki tüm maddelerin aynı ısıya doğru hareket ettiği teorisi. ‘Sıcak ölüm’ olarak da bilinir.”

“Elia,” diye uyarıyor Cara küçük kızı, “Bu abartılı bir basitleştirme.”

Elia ona dilini çıkardığında kendimi tutamayıp gülüyorum. Daha önce dil çıkarın bir Bilgeye hiç rastlamamıştım. Ama öte yandan hiç genç bir Bilgeye de rastlamamıştım. Sadece Jeanine ve çalışanları. Ağabeyim dahil.

Fernando yataklardan birinin yanma çömelip altından bir kutu çıkarıyor. Birkaç saniye karıştırdıktan sonra küçük ve yuvarlak bir disk çıkarıyor. Disk, sadece Bilgelik Merkezi'nde sık sık karşılaştığım açık renkli bir metalden yapılmış. Avucunda taşıyarak bana getiriyor. Almak için uzandığımda elini kaçırıyor.

"Aman dikkat!" diyor. "Bunu genel merkezimizden getirdim. Burada icat ettiğimiz bir şey değil. Dürüstlere saldırdıklarında orada miydin?"

"Evet," diyorum. "Tam göbeğinde."

"Camların patlamasını hatırlıyor musun?"

"Sen de mi oradaydın?" Gözlerimi kısıyorum.

"Hayır. Kayıtları Bilgelik Merkezi'nde seyrettirdiler," diyor. "Eh, ateş ettikleri için cam patlamış gibi görünüyordu ama bu tam olarak doğru sayılmaz! Cesurluk askerlerinden biri, bunlardan birini camın yakınına fırlattı. Disk insan kulağının duyamayacağı bir sinyal yaydığında cam parlıyor."

"Peki," diyorum. "Bunun bize ne faydası olacak?"

"Camlar aynı anda patladığında insanların fena halde panikleyeceğini tahmin edebilirsin," diye yanıtlıyor hafifçe gülümseyerek. "Özellikle Bilgelik Merkezi gibi her yerin camla kaplı olduğu bir yerde."

"Doğru," diyorum.

"Başka neyiniz var?" diye soruyor Christina. "Dostluktakiler bundan çok hoşlanacak," diyor Cara. "Nerede şu? Hah, işte burada!"

Parmaklarıyla sarabileceği büyüklükte siyah renkli plastik bir kutu çıkarıyor. Kutunun üst tarafında dişe benzeyen iki metal parça var. Alttaki bir düğmeye bastığında dişlerin arasından ip gibi bir mavi ışık çıkıyor.

"Fernando," diyor Cara. "Göstermek ister misin?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor genç adam kocaman gözlerle. "Bir daha hayatta yapmam! Elindeki şeyle çok tehlikeli oluyorsun."

Cara ona pis pis sırıttıktan sonra açıklıyor: "İçinizden birine bununla dokunduğum anda korkunç bir acı duyarsınız, sonra felç olursunuz. Fernando, geçen gün bunu zor yoldan denemiş oldu. Dostluktakiler, birine ateş etmeden kendilerini savunabilsinler diye bunu yaptım."

"Çok..." Kaşlarımı çatıyorum. "Anlayışlısın."

“Eh, teknolojinin hayatlarımızı güzelleştirmesi gerekir!” diyor Cara. “Neye inanırsan inan, sana uygun bir teknoloji mutlaka vardır.”

Annem simülasyonda ne demişti? “Babanın Bilgelikle ilgili sürekli dırdır etmesi sanırım senin için hiç iyi olmadı.” Bir simülasyonda söylemiş olsa bile annem ya haklıysa? Babam, Bilgelik topluluğuna farklı bir gözle görmeyi öğretti. İnsanların inançlarına karşı önyargılı olmadıklarını, hatta onların inançlarına uygun şeyler icat ettiklerini hiç söylememişti. Eğlenceli olabileceklerini ya da kendi topluluklarını eleştirebileceklerini de söylememişti.

Cara elindeki felç aletiyle Fernando’ya doğru atılıyor, genç adam geri kaçtığında kahkahalar atıyor.

Babam, kardeşini öldürdüğüm halde bir Bilgenin bana yardımcı olabileceğini hiç söylememişti.

Cesurluk hainlerinin mavi kolluklarını karanlıkta gözden kaçırmamak için harekat öğleden sonra başlayacak. Planımıza son şeklini verir vermez elma bahçelerinden geçip kamyonla rın park edildiği alana yürüyoruz. Ağaçların arasından çıktığımızda Johanna’ınn elinde anahtarlarla kamyonlardan birinin kaputuna tünediğini görüyorum.

Onun arkasında Dostluk üyelerinin sıkış tepiş sığıştığı küçük bir araç konvoyu bekliyor. Gerçi sadece Dostluk üyeleri demek yanlış olur çünkü aralarında kısa saçları ve kapalı dudaklarıyla Fedakarlar da var. Susan’ın ağabeyi Robert da onlardan biri.

Johanna kaputtan aşağı atlıyor. Üzerinden indiği kamyonun arkasında, üzerinde ELMALAR, UN ve MISIR yazan kasalar yığılı. Sadece iki kişinin sığabileceği kadar yer var. Bu iyi bir şey.

“Merhaba Johanna,” diyor Marcus.

“Marcus,” diye selamlıyor onu kadın. “Şehre sizinle birlikte gelmemiz sorun olmaz umarım.”

“Elbette olmaz,” diyor Marcus. “Önden buyurun.”

Johanna anahtarları adama verdikten sonra kamyonlardan birinin kasasına atlıyor. Christina kamyonun önüne doğru yürürken, ben Fernando’yla birlikte kasaya yöneliyoruz.

“Önde oturmak istemiyor musun?” diye soruyor Christina. “Bir de kendine Cesur diyorsun.

“Son seferinde az daha kusuyordum,” diyorum.

“Kusmak da hayatın cilvelerinden biri.”

Gelecekte her gaza basıldığında kaç kere kusabileceğini sormak geçiyor içimden. Düşmemek için kasanın kenarlarına iki elimle birlikte yapışıyorum ama birkaç dakika sonra sarsıntılara alıştığımda ellerimi gevşetiyorum. Diğer kamyonlar Johanna'nın kullandığı kamyonun arkasından sarsıla sarsıla ilerliyor.

Çite varana kadar sakin hissediyorum. Gelirken bizi durduran nöbetçileri göreceğimizi sanıyordum; oysa kapı tamamen terk edilmiş görünüyor, üstelik açık bırakılmış. Göğsüm sıkışırken ellerim karıncalanmaya başlıyor. Yeni insanlarla birlikte plan yaparken planımın, hayatım pahasına savaşın göbeğine dalmak olduğunu unutmuşum. Hem de hayatımın ne kadar değerli olduğunu anladıktan kısa bir süre sonra...

Konvoyumuz çitlerden geçerken birilerinin ortaya çıkıp bizi durduracağı endişesiyle yavaşlıyor. Uzaktaki ağaçlardan cırcır böceği sesleri ve motor mırıltıları haricinde her yer sessiz.

"Sence saldırı başlamış mıdır?" diye soruyorum Fernando'ya.

"Olabilir. Belki de başlamamıştır," diye yanıtlıyor. "Jeanine'in bir sürü muhbiri var. Biri muhtemelen bir şeyler olacağını fısıldamıştır. O da bütün Cesurluk kuvvetlerini Bilgelik Merkezi'ne geri çekmiştir."

Başımla anladığımı belirtiyorum ama aslında Caleb'ı düşünüyorum. Muhbirlerden biri de oydu. Kimseyi umursamayan Jeanine için sevdiklerine ihanet etmesini sağlayacak kadar dışarıdaki dünyanın bizlerden saklanması gerektiğine inanmasının gerekçesini merak ediyorum.

"Caleb diye biriyle tanışmış miydin?" diye soruyorum.

"Caleb," diyor Fernando biraz düşünerek. "Evet, adaylık sınıfımda bir Caleb vardı. Zeki biri ama aynı zamanda... Nasıl denir? Hah, fazlasıyla yalaka biri!" Pis pis sırıtıyor. "Adaylar arasında bir bölünme olmuştu. Jeanine'in söylediği her şeyi gözü kapalı benimseyenler ve benimsemeyenler. Ben ikinci gruptandım. Caleb'sa her söylenene hiç düşünmeden inanıyordu. Neden sordun?"

"Onunla tutsak edildiğim sırada karşılaştım," derken sesim bana bile yabancı geliyor. "Sadece merak etmiştim."

"Sen söylediklerime bakma," diyor Fernando. "Doğasında şüphecilik olmayanlar üzerinde Jeanine inanılmaz bir ikna gücüne sahiptir. Ben doğuştan şüpheciyim."

Genç adamın sol omzunun üzerinden yaklaştıkça daha da belirginleşen şehir siluetine bakıyorum. Gözlerim Cesurluk binasının tepesindeki iki direği arıyor ve gördüğümde kendimi hem iyi hem kötü hissediyorum.

Kendimi iyi hissediyorum, çünkü bina çok tanıdık geliyor. Kötü hissediyorum, çünkü o direkleri görebilmem yaklaştığımız anlamına geliyor. “Evet,” diyorum. “Ben de öyle.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Şehre ulaştığımızda kamyonda kimse konuşmuyor. Dudaklar sımsıkı kapanmış, yüzlerin rengi atmış durumda. Marcus, insan boyundaki çukurların ve bozulmuş otobüslerin etrafından geçmek için direksiyonu kırıp duruyor. Topluluksuzların bölgesine ve şehrin daha temiz yerlerine geldiğimizde yolculuk bir nebze olsun rahatlıyor.

Silah sesleri duyuyorum. Uzaktan maytap sesi gibi geliyor.

Bir an için dalıyorum; tek görebildiğim, kaldırımlarda dizlerinin üzerine çökmüş Fedakarlık liderleri ve onlara silahlarını doğrultmuş robot suratlı Cesurlar. Kurşunlan göğüslemek üzere arkasına dönen annem ve yere yığılan Will... Çığlığımı bastırmak için yumruğumu ısırıyorum. Acı, beni yeniden bugüne getiriyor.

Annem cesur olmamı söylemişti. Ama ölümünün ödümü koparacağını bilseydi, kendini o kadar kolay kurşunların önüne atar mıydı? Kendini bile isteye feda eder miydi?

Konvoydan ayrılan Marcus Madison Caddesi’ne dönüyor ve çatışmanın olduğu Michigan Caddesi’ne iki sokak kala, kamyonu bir ara sokağa sokup motoru susturuyor.

Fernando kasadan aşağı atlıyor ve elini uzatıyor.

“Hadi bakalım Kuralsız!” diyor göz kırparak.

“Ne?” diyorum. Elini tutup aşağı kayıyorum.

Fernando taşıdığı çantayı açıyor, içinde bir sürü mavi giysi var. İçlerinden bazılarını seçip Christina’yla bana fırlatıyor. Bana düşen mavi bir tişört ve mavi kot pantolon.

“Kuralsız,” diyor. “Bir özel isim. Savaşçı olarak görülmesi gerekmeyen ama kurulu düzen ve otoriteye karşı duran kişi.”

“Her şeyin adını koymak zorunda mısın?” diye soruyor Cara, açık sarı bir saç perçemini parmaklarıyla arkaya tararken. “Sadece bir şeyler yapıyoruz ve eninde sonunda bunu bir grup olarak yapıyoruz, illa yeni kavramlar yaratmak gerekmiyor.”

“Ne yapayım? Kategorize etmeyi seviyorum,” diye yanıtlıyor Fernando, kara kaşını kaldırarak.

Ona bakıyorum. Bir topluluğun genel merkezine girdiğim son seferinde elimde bir silah vardı ve ardımda bir sürü ceset bırakmıştım. Bu sefer farklı olmasını istiyorum. Bu sefer farklı olmasına ihtiyacım var. “Hoşuma gitti,” diyorum. “Asi. Mükemmel.”

“Gördün mü?” diyor Fernando Cara’ya bakarak. “Yalnız değilim.”

“Tebrikler,” diyor Cara küçümseyerek.

Diğerleri üstlerini değiştirirken elimdeki Bilgelik giysilerine bakıyorum.

“Sadeliğin zamanı değil Kasıntı!” diye azarlıyor Christina, dik dik bakarak.

Haklı olduğunu biliyorum, o yüzden kırmızı elbiseyi üzerimden çıkarıp mavi tişörtü giyiyorum. Bakmadıklarından emin olmak için Fernando ve Marcus’a göz attıktan sonra pantolonu da giyiyorum. Paçalarını dört kez katlamam gerekiyor ve kemeri taktığımda belim ağzı büzülmüş kese kağıdı gibi görünüyor.

“Sana az önce Kasıntı mı dedi bu?” diyor Fernando.

“Evet,” diyorum. “Cesurluk topluluğuna Fedakarlıktan geçtim.”

“Hımmm!” Kaşlarını çatıyor. “Büyük değişim. Nesiller arası böylesi bir kişilik sıçraması, bugünlerde genetik açıdan neredeyse imkansız.”

“Bazen kişinin topluluk seçiminde kişiliğinin hiç etkisi yoktur,” diyorum annemi düşünerek. Annem Cesurluktan sadece uyum sağlayamadığı için değil, Fedakarlık topluluğunun Uyumsuzlar için daha güvenli olduğunu düşündüğü için ayrılmıştı. Tobias da babasından kaçmak için Cesurlara katılmıştı. “Hesaba katılması gereken bir sürü etken var.”

Tobias, ittifak kurduğum adamdan kaçmıştı. Suçluluk duygusuyla içim eziliyor.

“Böyle konuşmaya devam edersen bir Bilge olmadığını hemen anlarlar,” diyor Fernando.

Saçlarımı yatıştırmak için tarıyor, sonra kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

“Dur!” diyor Cara. Yüzüme düşen perçemleri arkaya tarayıp gümüş bir toka takıyor. Bilgelik kızlarına daha çok benziyorum şimdi.

Christina beraberimizde getirdiğimiz silahları çıkarırken bana bakıyor.

“İstiyor musun?” diye soruyor. “Yoksa şu felç aletini mi kullanmak istersin?”

Elindeki tabancaya bakıyorum. Felç aletini almazsam beni vurmak için can atan insanlara karşı tamamen savunmasız kalacağım. Alırsam bu sefer

Fernando, Cara ve Marcus’un gözünde çıtkırıldım biri olmayı kabullenmiş olacağım.

“Will ne derdi biliyor musun?” diyor Christina.

“Ne?” diyorum çatlayan sesimle.

“Üstesinden gelmeni söylerdi,” diyor. “Mantıksız davranmayı bırakıp şu aptal tabancayı almanı söylerdi.”

Will, mantıksızlığa katlanamazdı. Christina haklı olmalı. Sonuçta onu benden daha iyi tanıyordu.

Ve benden çok daha fazla sevdiği birini kaybettiği halde, çok zor olduğunu bildiğim bir şeyi yaparak beni affetti. Yerinde ben olsaydım affetmemin imkanı yoktu. Peki o beni affedebiliyorsa ben neden kendimi affedemiyorum?

Christina’nın uzattığı tabancayı alıyorum. Dokunduğum yerler metal sıcaklığı. Will’i vuruşum gözümün önüne geldiğinde bu görüntüyü kovalayıp zihnimin gerilerine iteliyorum. Ama olmuyor. Tabancayı geri veriyorum.

“Felç aleti mükemmel bir seçenek,” diyor Cara, saçlarım yeni giydiği tişörtünün yakasından kurtarırken. “Bana sorarsan, Cesurlar fazlasıyla tabanca manyağı.”

Fernando aleti bana uzatıyor. Keşke Cara’ya minnettarlığımı gösterebilsem ama bana bakmıyor.

“Bunu nereme saklayacağım?” diye soruyorum.

“Zahmet etme,” diyor Fernando.

“İyi dedin.”

“Hadi gidelim!” diyor Marcus, saatine bakarak.

Kalp atışlarım geçen her saniyeyi hatırlatacak kadar hızlanıyor ama geri kalanım uyuşmuş gibi. Ayaklarımın altındaki yeri hissetmiyorum neredeyse. Daha önce hiç böylesine korkmamıştım. Hele simülasyonlarda gördüklerim ve saldırı simülasyonu sırasında yaptıklarım düşünülürse her şey çok anlamsız geliyor.

Ama belki bir anlamı vardır. Saldırı öncesinde Fedakarlar neyi açığa çıkaracaksa Jeanine’in onları durdurmak için korkunç ve dehşetli önlemler almasına neden olmuştu. Ve şimdi Fedakarların ölmek pahasına yarıda bıraktıkları işi ben bitireceğim.

Christina’yla birlikte başı çekiyoruz. Düzgün ve temiz Madison Caddesi’nden koşuyoruz, State Sokağı’nı geçerek Michigan Caddesi’ne ilerliyoruz.

Bilgelik Merkezi’ne iyice yaklaştığımızda aniden duruyorum.

Önümüzde çoğu siyah-beyaz giyinmiş insanlar, aralarında yarım metre bırakıp silahlarını doğrultarak dört sıra oluşturmuşlar. Gözlerimi kırptığımda gözümün önüne simülasyon sırasında Fedakarlık bölgesine saldıran robot suratlı Cesurluk askerleri geliyor. Kendine gel! Kendine gel, kendine gel, kendine gel!.. Gözlerimi tekrar kırpıştırdığımda önümüzdeki gruptan bazıları Cesurlar gibi simsiyah giyinmiş Dürüstlere dönüşüyor. Kendimi toplamazsam nerede olduğumu, zamanı ve kimliğimi her an unutabilirim.

“Aman Tanrım!” diyor Christina. “Ablam, annemle babam... Ya onlar...”

Bana baktığında aklından geçenleri okuyabiliyorum çünkü aynı şeyi ben de yaşadım. Ailem nerede? Onları bulmalıyım. Ama ailesi de simülasyonun etkisi altında silahlarıyla bekleyen Dürüstlerin arasındaysa, Christina’nın onlar için yapabileceği hiçbir şey yok.

Lynn in de başka bir yerde hazırda bekleyip beklemediğini merak ediyorum.

“Ne yapıyoruz?” diye soruyor Fernando.

Dürüstlere doğru ilerliyorum. Belki ateş etmeye programlanmamışlardır. Beyaz bluz, siyah pantolon giymiş bir kadının cam gibi gözlerine bakıyorum. İşten eve henüz dönmüş gibi bir hali var. Biraz daha yaklaşıyorum. m

Bum! İçgüdüsel olarak kendimi yere atıp kollarımla başımı koruyorum ve Fernando’nun ayaklarına çarpana kadar geri geri sürükleniyorum. Ayağa kalkmama yardım ediyor.

“Böyle yapmasak?” diyor.

Dikkatle eğilip Bilgelik Merkezi’yle yanımızdaki binanın arasındaki dar sokağa bakıyorum. Burada da Dürüstlük askerleri var. Bilgelik binalarının etrafının dalga dalga bu askerlerle korunduğunu söyleseler şaşırmam.

“Bilgelik Merkezi’ne başka bir giriş var mı?” diye soruyorum.

“Bildiğim kadarıyla yok,” diyor Cara. “Tabii çatılardan atlayarak geçmek istersen bilemem.”

Espri yapmış gibi kıkırdıyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

“Bir dakika,” diyor. “Sakın bana...”

“Çatıdan?” diyorum. “Hayır, çatı olmaz! Pencereler.”

Dürüstlere yaklaşmamak için dikkatli adımlarla sola doğru yürüyorum. Solumdaki binayla Bilgelik Merkezi’nin sol cephesi yan yana görünüyor. Birbirine bakan pencereleri de olmalı.

Cara çılgın Cesurluk akrobasisi hakkında bir şeyler söyleniyor ama ardımdan koşmaya başladığında Fernando, Marcus ve Christina da onu takip ediyor. Binanın arka kapısını açmaya çalışıyorum. Kilitli.

Christina öne gelip “Geri durun!” diyor. Tabancasını kilide doğrultuyor. Ateş ederken kolumu yüzüme kalkan yapıyorum. Korkunç bir patlamanın ardından kulaklarım çınlıyor. Kapalı alanda ateş etmenin yan etkileri. Ama kilit kırılıyor.

Kapıyı kendime doğru çekerek açıp içeri giriyorum. Fayans döşemeli uzun bir koridor çıkıyor karşıma. Koridorun her iki yanında bazıları açık, bazıları kapalı kapılar var. Açık kapılardan içeri baktığımda eski sıralar ve bir duvara asılmış Cesurluk merkezindeki gibi karatahtalar görüyorum. Hava; deterjan ve kütüphanede tozlanmış kitap sayfaları gibi kokuyor.

“Önceden burası iş merkeziydi,” diyor Fernando. “Ama Bilgeler, Seçim sonrası eğitim için burayı okula dönüştürdü. Millenium binası yenilenip bütün binalardan erişim sağlandığında burada eğitim vermeyi bıraktılar. Çok eski olduğundan yenilemek de zordu.”

“Tarih dersi için teşekkürler,” diyor Christina.

Koridorun sonuna vardığımda nerede olduğumu anlayabilmek için sınıflardan birine giriyorum. Bilgelik binasının arka cephesini görüyorum ama sokak seviyesinde hiç pencere yok.

Hemen dışarıda, cam olmasa dokunabileceğim kadar yakın mesafede duran biri var. Küçük bir Dürüstlük kızı bu. Kolu uzunluğunda bir silahı doğrultmuş, duruyor. O kadar hareketsiz duruyor ki nefes alıp almadığını bile merak ediyorum.

Başımı kaldırıp üst kadardaki pencerelere bakıyorum. Eski okul binasında bir sürü pencere var ama Bilgelik Merkezi’nin arka cephesinde sadece tek bir pencere görünüyor. Ve üçüncü katta.

“Yaşasın!” diyorum. “Binaya girmenin bir yolunu buldum.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

HERKES BÎR MERDIVEN BULMAK ÜZERE BÎNANIN İÇINDE hademe odasını aramaya başlıyor. Fayansların üzerinde gıcırdayan ayakkabıları duyabiliyorum. Arada sırada birileri “buldum, ah hayır, bir dakika, burada sadece kovalar var, yanlış alarm!” Ya da “merdiven ne kadar uzun olmalı? Ayaklı merdiven olur mu?” Diye bağırıyor.

Onlar etrafı araştırırken ben de üçüncü kata, Bilgelik binasının penceresine bakan sınıfa çıkıyorum. Tam karşısındaki pencereyi bulmak için üç pencereyi açıp kapamam gerekiyor.

Dışarı sarkıp sokağa doğru “Hey!” diye bağırıyorum ve hemen içeri kaçıyorum. Silahlar patlamıyor. Güzel, diyorum içimden. Gürültüye tepki vermiyorlar.

Christina, kolunun altına sıkıştırdığı portatif merdivenle sınıfa girdiğinde diğerleri de arkasından geliyor. “Bir merdiven buldum! Sanırım karşıya kadar uzatabiliriz.”

Pervasızca döndüğünde merdiven Fernando’nun omzuna çarpıyor.

“Ay! Çok özür dilerim, Nando.”

Çarpmanın etkisiyle genç adamın gözlükleri burnunun üzerinde yamulmuş bir durumda. Christina’ya gülümsedikten sonra gözlüklerini çıkarıp cebine sokuyor.

“Nando mu?” diyorum ona. “Bilgelerin lakaplardan hoşlanmadığını sanırdım!”

“Güzel bir kız sana lakap takıyorsa,” diyor, “Ayak uydurmak en mantıklısıdır.”

Christina başını çevirdiğinde onun utandığını sanıyorum ama yüzünü görünce iltifat yerine tokat yemiş gibi olduğunu anlıyorum. Will daha yeni öldü, flört etmek için daha çok erken.

Merdivenin diğer ucundan tutup pencereye kadar Christina’ya yardım ediyorum. Sonra merdiveni iki binanın arasındaki boşluğa uzatıyoruz. Marcus da yardım ediyor. Merdiven sokağın üzerinden Bilgelik penceresine dayandığında Fernando bir sevinç nidası koyuveriyor.

“Camı kırmanın zamanı geldi,” diyorum.

Fernando cam kırma diskini cebinden çıkarıp bana veriyor. “Muhtemelen aramızda en iyi nişancı sensin.”

“Ben olsam buna pek güvenmezdim,” diyorum. “Sağ kolum işe yaramıyor. Sol kolumla atmam gerekecek.”

“Ben yaparım,” diyor Christina.

Diskin yan tarafındaki düğmeye basıp sokağa fırlatıyor. Yere düşmesini beklerken ellerimi kavuşturuyorum. Cihaz bir pencerenin pervazına çarpıp cama doğru yuvarlanıyor. Turuncu renkli bir ışık patlaması eşliğinde alttaki, üstteki, sağdaki soldaki tüm pencereler aynı anda milyonlarca ince kıymıklar halinde sokaktaki Dürüst askerlerinin üzerine yağıyor.

Kız hareketi sezdiğinde hemen silahını havaya kaldırıp ateş ediyor. Herkes yere eğiliyor, sadece ben ayakta kalıyorum. Bir yanım hareketin mükemmel senkronizasyonuna hayranlık duyuyor, diğer yanımsa bir topluluğu insanlıktan çıkarıp birer makineye dönüştürdüğü için Jeanine Matthevvs'tan iğreniyor. Kurşunlardan hiçbiri, sınıfa girmek bir kenarda dursun, pencerelere bile isabet etmiyor.

Dürüstlük askerleri ateşi kestiğinde kafamı uzatıp aşağı bakıyorum. Yine eski yerlerine dönmüşler. Yarısı Madison Caddesi ne, diğer yarısı Washington Sokağı'na bakıyor.

"Sadece harekete tepki veriyorlar, o yüzden merdivenden düşmemeye çalışın," diyorum. "Karşıya ilk geçen merdiveni sağlamca tutacak."

Hemen her tür görevde kendini düşünmeden öne atması gereken Marcus'un hiç de gönüllü olmadığını fark ediyorum.

"Bugün kendini yeterince Kasıntı hissetmiyor musun, Marcus?" diye soruyor Christina.

"Yerinde olsam kiminle alay ettiğin konusunda dikkadi olurdum," diyor adam. "Aradığımız şeyi bulabilecek tek kişi benim."

"Bu bir tehdit mi?"

"Ben giderim," diyorum Marcus'un cevap vermesine fırsat bırakmadan. "Ben de Kasıntı sayılırım, öyle değil mi?"

Felç aletini kotumun beline sıkıştırıp pencereden dışarıyı daha iyi görebilmek için sıranın üstüne çıkıyorum. Christina tırmandığım tataftan merdiveni sıkıca kavradığında ilerlemeye başlıyorum.

Pencereden dışarı çıktığımda ayaklarımı merdivenin dar kenarlarına, ellerimi de basamaklara yerleştiriyorum. Ağırlığımın altında alüminyum bir konserve tenekesi kadar sağlam görünüyor. Aşağıdaki Dürüstlere bakmamaya, silahlarını havaya doğrultup ateş edebileceklerini düşünmemeye çalışıyorum.

Hızlı nefeslerle karşımdaki Bilgelik penceresine bakıyorum. Sadece birkaç basamak kaldı.

Sokakta soğuk bir rüzgar estiğinde yana doğru itildiğimi hissediyorum ve aklıma dönme dolapta asılı kaldığım akşam geliyor. O zaman tutunmama Tobias yardım etmişti. Şimdi tutunmama yardım edebilecek kimsem yok.

Üç kat aşağıya bir göz atıyorum. Olduğundan daha küçük görünen parkelere ve Jeanine'in köleleştirdiği Dürüstlere bakıyorum. Kollarım, özellikle de sağ kolum milim milim ilerlerken fena halde sızlıyor. Merdiven kayıp pencere kenarına yaklaşıyor. Christina arka taraftan tutuyor ama

merdivenin diğer pencereden aşağı kaymasını engelleyemeyecek durumda. Dişlerimi sıkıp hareket etmemeye çalışıyorum ama iki bacağı mı aynı anda oynatamıyorum. Merdivenin bir parça sallanmasını göze almalıyım. Sadece dört basamak kaldı.

Merdiven sola doğru kaykıldığında sağ ayağımı öne atıyorum ama basamağa denk getiremiyorum.

Bütün vücudumla yana kayarken çığlık atarak merdivene kollarımla sarılıyorum. Bacaklarım havada sallanıyor.

"İyi misin?" diye sesleniyor Christina arkadan.

Cevap vermiyorum. Bacağımı yukarı çekip merdivene sıkıştırıyorum. Savrulmamla birlikte merdiven pencere pervazından biraz daha uzaklaşmış oldu. Şu anda betondan ancak milimetrelerle destek alıyor.

Hızlı hareket etmeye karar veriyorum. Merdiven kaymaya başladığında karşı pencereye adıyorum. Pervaza tutunduğumda beton, parmak uçlarımı paralıyor. Arkamdan çığlıklar yükseliyor.

Dişlerimi sıkıp kendimi yukarı çekerken sağ omzuma korkunç bir sancı saplanıyor. Binadan güç alma umuduyla tuğlalara ayaklarımla vurup biraz geri sallanmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Çaresizce pencere pervazına kendimi çekerken dişlerimin arasından ciyaklıyorum. Sonunda yarı belime kadar içeriye girmeyi başarıyorum. Neyse ki Christina merdiveni aşağıya düşürmemiş. Üstelik Dürüstler ateş falan açmadı.

Pencere bir tuvalete açılıyormuş. Sol omzumun üzerinde yere düşüyorum ve nefesimi kesen acıyla bir süre tıkanıyorum. Alnımdan ter damlıyor.Kabinlerden birinden bir Bilgelik kadını çıktığında hemen ayağa fırlayıp felç aletini çıkarıyorum ve hiç düşünmeden ona doğrultuyorum. Kadın elleri havada öylece donakalıyor. Ayakkabısına tuvalet kağıdı yapışmış.

"Ateş etme!" diyor gözlerini patlatırcasına.

O zaman Bilgelik kıyafetleri giydiğimi hatırlıyorum. Aleti lavabonun kenarına koyuyorum.

"Özür dilerim," diyorum. Bilgelerin alışkın olduğu resmi tarza uygun konuşmaya çalışıyorum. "Bu olan biten nedeniyle sürekli diken üzerindeyim. Test sonuçlarından bazılarını almak için Laboratuvar 4-A'ya yine giriyoruz."

"Ah!" diyor kadın. "Bu hiç akıllıca görünmüyor."

"O veriler son derece önemli," diyorum tanıdığım Bilgeler gibi konuşmaya çalışarak. "Kurşunlarla işlerin arap saçına dönmesini hiç

istemem.”

“Verileri kurtarmaktan sizi alıkoymak bana düşmez,” diyor kadın. “Şimdi izin verirseniz ellerimi yıkayıp bir yerlere saklanacağım.”

“Kulağa iyi geliyor,” diyorum. Ayakkabısına tuvalet kağıdı yapıştığını söylememeye karar veriyorum. Pencereye dönüyorum. Sokağın karşısında Christina’yla Fernando merdiveni yine pencere pervazına dayamaya çalışıyor. Kollarım ve ellerim acısa da pencereden sarkıp merdivenin bir ucundan tutarak pervazın üzerine yerleştiriyorum. Sonra Christina emekleyerek karşıya geçmeye koyulduğunda sıkıca tutuyorum.

Bu sefer merdiven çok daha sağlam duruyor ve Christina hiç sorun yaşamadan karşıya geçiyor. Tuvalete birinin girmesi ihtimaline karşı çöp tenekesini kapının arkasına ittiğim sırada merdiveni tutma görevini Christina üstleniyor. Sonunda parmaklarımın acısını azaltma umuduyla ellerimi soğuk suyun altına tutuyorum.

“Bu çok zekiceydi, Tris,” diyor Christina.

“O kadar şaşırmış görünmene gerek yok.”

“Ben sadece...” Susuyor. “Seçim öncesi testlerinde Bilgelik eğilimi de çıkmıştı, değil mi?”

“Ne önemi var?” diyorum sertçe. “Topluluklar darmadağın oldu ve zaten topluluk sistemi en başından beri saçma bir fikirdi.”

Bunu daha önce hiç söylememiş, sadece aklımdan geçirmiştim. Dahası bu söylediklerime içten inandığımı keşfetmemle birlikte şaşırıyorum, Tobias’la aynı fikirde olduğum için şaşırıyorum.

“Hakaret etmeye çalışmıyordum,” diyor Christina. “Bilgelik yeteneğine sahip olmak kötü bir şey değil. Özellikle de şu anda.”

“Kusura bakma. Ben sadece biraz gerginim. Hepsi bu.”

Marcus pencereden içeri girip fayansların üzerine düşüyor. Cara şaşırtıcı derecede çevik hareket ediyor. Merdivenin üzerinde basamakları birbiri ardına geçerken bir kediyi andırıyor.

Fernando sona kalıyor ve tıpkı bende olduğu gibi merdivenin diğer ucunu tutacak kimse yok. Merdivenin kaydığını gördüğümde ona seslenebilmek için pencereye yaklaşıyorum.

Hiçbir sorun yaşamadan karşıya kolayca geçeceğini düşündüğüm Fernando, hepimizden çok daha beceriksizce ilerliyor. Muhtemelen bütün hayatım bilgisayar ekranının başında ya da kitap okuyarak geçirmiştir. Kıpkırmızı kesilen yüzüyle öne doğru yalpalarken basamakları öyle sıkı tutuyor ki parmakları neredeyse morarıyor.

Sokağın ortasına geldiğinde bir şeyin cebinden kaydığını görüyorum. Gözlükleri kayıyor.

Çığlık atıyorum, “Fernan!..”

Ama çok geç.

Gözlük merdivenin tam kenarına çarparak kaldırıma düşüyor.

Aşağıdaki Dürüstlük askerleri bu sesle irkiliyor ve anında dönüp yukarı ateş etmeye başlıyorlar. Fernando bağırırken merdivene yapışıyor. Kurşunlardan biri tam bacağına isabet ediyor. Diğer kurşunların nereye gittiğini görmüyorum ama basamakların arasından aşağıya damlayan kanı gördüğümde durumun hiç de parlak olmadığını hemen anlıyorum.

Fernando bembeyaz kesilen yüzünü Christina’ya çeviriyor. Christina yardım etmek için pencereden çıkmaya yelteniyor.

“Aptallık yapmayın!” diyor Fernando halsizce. “Beni bırakın!”

Son sözleri bunlar oluyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHRISTINA GERİLİYOR. HİÇBİRİMİZ KIPIRDAMIYORUZ.

“Duygusuz biri gibi görünmek istemem,” diyor Marcus, “Ama Cesurlar ve topluluksuzlar binaya girmeden önce gitmemiz gerekiyor. Tabii henüz girmedilerse!”

Camda bir tıkırtı duyduğumda bir an için Fernando’nun içeri girmeye çalıştığını düşünüyorum ve hemen başımı çeviriyorum. Yağmur yağıyor.

Cara’nın peşinden tuvaletten çıkıyoruz. Artık liderimiz o. Bilgelik Merkezi’ni en iyi o biliyor. Onun ardından Christina ve Marcus takip ediyor. Ben sona kalıyorum. Çıktığımız koridor Bilgelik Merkezindeki diğer koridorlardan farklı değil; beyaz, parlak ve hastane koridorları kadar temiz.

Ama bu koridor, şimdiye kadar girdiğim bütün koridorlardan daha hareketli. Mavi giysili Bilgeler gruplar halinde ya da yalnız, oradan oraya koşturuyor, birbirlerine “Ön kapıdalar! Üst katlara çıkmaya çalışın!” ya da “Asansörleri devre dışı bı rakmışlar! Merdivenlere koşun!” diye sesleniyorlar. İşte tam bu kaosun ortasında felç aletini tuvalette unuttuğumu fark ediyorum. Yine silahsızım.

Cesurlar da koşuşturuyor ama onlar Bilgeler kadar panik halinde değil. Johanna, Dostlar ve Fedakarların bu karmaşada ne alemde olduklarını merak ediyorum. Yaralılarla mı ilgileniyorlardı. Yoksa Cesurluk

tabancalarıyla masum Bilgelerin arasına girerek barış adına kurşunlara siper mi oluyorlardır?

Ürperiyorum. Cara bizi arka merdivenlere götürdüğünde dehşet içindeki bir Bilge grubuna katılıyoruz ve koşarak üç katı çıkıyoruz. Merdiven sahanlığına geldiğimizde Cara tabancasını göğsüne yakın tutarak omzuyla kapıyı açıyor.

Bu koridoru hatırlıyorum.

Burası hücremin olduğu koridor.

Uyuşuyorum. Burada neredeyse ölüyordum. Burada ölmeye yatmıştım.

Adımlarım yavaşladığında arkada kalıyorum. Yanımdan insanlar gelip geçiyor. Marcus bana sesleniyor ama sesler öylesine uzak ki bir türlü uyuşukluğumdan kurtulamıyorum. Christina hızla yanıma gelip kolumu kavrıyor ve Kontrol-A odasına doğru sürüklüyor.

Kontrol odasında bir dizi bilgisayar var ama gözüm hiçbir şey görmüyor; sanki gözümün önüne perde inmiş gibi. Gözlerimi kırpıştırarak körlüğümü gidermeye çalışıyorum. Marcus ve Cara birer bilgisayarın başına oturuyor. Verileri

Bilgelik bilgisayarlarından diğer toplulukların bilgisayarlarına aktaracaklar.

Arkamda kapı açılıyor.

Caleb'ın sesini tanıyorum: "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Sesi beni ayıltıyor. Dönüp elindeki tabancaya bakıyorum.

Gözleri tıpkı anneminkiler gibi. Neredeyse griye kaçan açık yeşil rengi, mavi tişörtü sayesinde daha da belirginleşiyor.

"Caleb," diyorum. "Sence ne yapıyoruz?"

"Ne yapıyorsanız sizi durdurmaya geldim!" Sesi gibi tabancayı tutan parmakları da titriyor.

"Toplulukuzların yok etmek istediği Bilgelik verilerini kurtarmaya geldik," diyorum. "Bizi durdurmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Yalan söylüyorsun," diyor. Başıyla Marcus'u işaret ediyor. "Başka bir şey bulmaya çalışmıyorsan onu neden getiresin ki? Muhtemelen Bilgelik verilerinden çok daha önemli bulduğu bir şeyi arıyordur!"

"Jeanine sana mı söyledi?" diyor Marcus şaşkınlıkla. "Çocuk yaştaki birine?"

"Başta söylemedi," diye karşılık veriyor Caleb. "Ama taraf seçerken gerçekleri bilmem gerektiğini düşündü."

“Gerçekler,” diyor Marcus. “Asıl gerçek, Jeanine’in gerçeklerden ödü koparken Fedakarların hiç korkmamasıydı. Hala korkmuyoruz. Kardeşin de buna dahil. En azından kendi hesabına korkmuyor.”

Kaşlarımı çatıyorum. Bu adam iltifat ettiğinde bile içimden suratına çakmak geçiyor.

Caleb tekrar bana bakarken nazikçe “Kardeşim neye bulaştığını bilmiyor,” diyor. “Herkese göstermek istediğin şeyin ne olduğunu, her şeyi mahvetmek istediğini bilmiyor!”

“Buraya gelmemiz bir amaca hizmet ediyor!” Marcus neredeyse bağırıyor. “Görevimizi tamamladık ve şimdi yapmaya gönderildiğimiz şeyi yapmanın zamanı geldi!”

Marcus’un bahsettiği amaç ve görevin ne olduğunu bilmiyorum ama Caleb hiç de şaşırmış gibi görünmüyor.

“Biz buraya gönderilmedik,” diye yanıtlıyor. “Kendimizden başka hiç kimseye karşı bir sorumluluğumuz yok.”

“Jeanine Matthews’la uzun süre birlikte çalışanların bencilce düşünmeye başlamaları beni hiç şaşırtmıyor. Rahatını bozmaktan o kadar çok korkuyorsun ki bencilliğin insanlığım yok ediyor!”

Artık dinlemeye zahmet etmiyorum. Caleb dik dik Marcus’a bakarken dönüp Caleb’ın bileğine sert bir tekme savuruyorum. Darbenin etkisiyle afallarken tabanca elinden düşüyor. Ayağımın ucuyla silahı uzağa gönderiyorum.

“Bana inanmalısın, Beatrice,” diyor Caleb çenesi titrerken.

“Bana işkence edilmesine yardım etmenden sonra da mı? Jeanine’in beni öldürmesine göz yumduktan sonra da mı?”

“Onun sana işkence etmesine yardım etme...”

“Ama onu durdurmadın! Yanı başımda durmuş, öylece seyrettin...”

“Ne yapabilirdim? Ne..

“Beni kurtarmaya çalışabilirdin, ödlek herif!” Öyle güçlü bağırıyorum ki yüzüm yanarken gözlerim doluveriyor. “Deneyip başarısız olsan bile beni sevdiğini bilirdim en azından!”

Nefes almak için havayı neredeyse yutuyorum. Cara’nın klavyenin üzerinde uçuşan parmakları ve tuş sesleri duyabildiğim tek şey. Caleb cevap veremiyor. Yakaran yüz ifadesi yavaşça kaybolup yerini boş bakışlara bırakıyor.

“Aradığınızı burada bulamayacaksınız,” diyor. “Jeanine böylesi önemli bilgileri ortak bilgisayarlarda tutmaz. Bu çok mantıksız olurdu.”

“Yani bilgileri sildi mi?” diyor Marcus.

Caleb başını iki yana sallıyor. “Bilginin yok edilmesine değil, korunması gerektiğine inanıyor.”

“Eh, buna da şükür!” diyor Marcus. “Bilgileri nerede saklıyor?”

“Size söylemeyeceğim,” diyor Caleb.

“Sanırım ben biliyorum,” diyorum. Caleb, Jeanine’in bu bilgileri ortak bilgisayarlarda tutmayacağını söyledi. Bu durumda özel bir bilgisayar olmalı: ya Jeanine’in ofisindeki ya da Tori’nin bahsettiği laboratuvardaki bilgisayara bakmalıyız.

Caleb bana bakmıyor.

Marcus, Caleb’ın tabancasını yerden alıyor ve tersinden tutuyor. Sonra aniden dönüp kabzayı Caleb’ın çenesine indiriyor. Ağabeyim gözleri devrilirken yere yığılıyor.

Marcus’un böylesine mükemmel hamle yapmayı nereden öğrendiğini bilmek istemiyorum.

“Gidip diğerlerine haber vermesini göze alamayız,” diyor adam. “Hadi gidelim! Cara buradakileri halleder, öyle değil mi?”

Cara gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan başıyla onaylıyor. Mide bulantıları eşliğinde Marcus ve Christina’ nın peşinden kontrol odasından çıkıp merdivenlere yöneliyorum.

Koridor artık bomboş. Yerler kağıt parçaları ve ayak izleriyle dolu. Marcus, Christina ve ben arka arkaya merdiven sahanlığına koşuyoruz. Seyrelen saçlarının arasından Marcus’un tepesine bakıyorum.

Oysa tek görebildiğim Tobias’a kırbaç savurması ve Caleb’ın çenesine tabancanın kabzasıyla vurması. Caleb’ın canının yanması umrumda bile değil. Marcus önce davranmasaydı ben de aynısını yapardım ama bu adam hem insanların canını nasıl yakacağını biliyor, hem de ağırbaşlı Fedakarlık lideri gibi ortalıkta dolaşıyor. İçimi aniden öyle büyük bir öfke kaplıyor ki önümü göremiyorum.

Onunla hareket etmeyi seçtim. Tobias’a rağmen onu seçtim.

“Ağabeyin bir hain!” eliyor Marcus, köşeyi döndüğümüz sırada. “Daha beterini hak ediyor. Bana öyle bakmana gerek yok.”

“Kapa çeneni!” diye bağırıyorum onu sertçe duvara iterken. Marcus itildiği için şaşkın görünüyor. “Senden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun! Ona yaptıkların yüzünden senden nefret ediyorum ve bunun Caleb’la alakası olmadığını adın gibi biliyorsun.” Yüzümü yüzüne yaklaştırıp fısıldıyorum, “Belki seni ben vurmam ama biri silahını sana doğrulttuğunda

asla onu engellemem. O durumda Tanrı’ya dua etmeye başlasan iyi edersin.”

Belli ki umursamadığından bana dik dik bakıyor. Onu bırakıp yine merdivenlere doğru ilerlerken Christina hemen dibimden geliyor. Marcus birkaç adım gerimizde kalıyor.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyor Christina.

“Caleb aradığımız şeyin ortak bilgisayarlarda olamayacağım söyledi, özel bir bilgisayarda olmalı. Bildiğim kadarıyla Jeanine’in iki şahsi bilgisayarı var; biri ofisinde, diğeri laboratuvarında,” diyorum.

“Hangisine gitmeliyiz?”

“Tori, Jeanine’in laboratuvarda sıkı güvenlik önlemleri aldığım söylemişti,” diyorum. “Üstelik odasını gördüm, diğer odalardan farklı değil.”

“O zaman laboratuvara gidiyoruz.”

“En üst katta.”

Merdiven sahanlığına açılan kapıyı hızla açtığımda aralarında çocukların da olduğu bir Bilgelik kalabalığının merdivenlerden koşarak çıktığını görüyorum. Tırabzana tutunup insan değil de etten bir duvarmışlar gibi yüzlerine bakmadan dirseğimle kendime yol açmaya çalışıyorum.

Kalabalığa sürekli birileri ekleniyor. Bir üst kattaki sahanlığın loş mavi ışığında mavi kıyafetli insanlar akmaya devam ediyor. Gözlerinin beyazı bu ışıkta tezat yaratırcasına daha beyaz görünüyor. Dehşetli hıçkırıkları beton duvarlarda yüzlerce kez yankılanıyor. Ciyaklayan parlak gözlü iblisler gibi görünüyorlar gözüme.

Yedinci katın sahanlığına vardığımızda kalabalık azalıyor, sonra sadece biz kalıyoruz. Yukarı çıkarken bana sürtünen saç, giysi ve derilerin hayaletini kovalamak için kollarımı sıvazlıyorum. Durduğumuz yerden merdivenin tepesini görebiliyorum.

Nöbetçilerden birinin kolu merdivenin kenarından sarkıyor ve tepesinde biri duruyor. Gözünde bant olan biri. Topluluksuz biri:

Edward.

“Bakın, kimler gelmiş?” diyor Edward. Aramızda sadece yedi basamak var. Cesurluk haini aramızda yatıyor. Gözleri cam gibi, göğsünde -muhtemelen Edvvard’ın vurduğu yerdekoyu bir leke genişliyor.

“Bilgelerden nefret eden biri için tuhaf bir giysi seçimi,” diye devam ediyor. “Evde oturup kahramanca geri dönecek erkek arkadaşım bekleyeceğini sanıyordum!”

“Şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi,” diyorum bir basamak çıkarak. “Öyle bir şey asla olmayacak!”

Mavi ışık, Edvvard’ın elmacık kemiklerinin altında koyu gölgeler oluşturuyor. Elini arkasına atıyor.

O buradaysa Tori de burada olmalı. Bu da Jeanine’in çoktan ölmüş olabileceği anlamına gelir.

Nefeslerinden arkamdaki Christina’yı hissedebiliyorum.

“Seni geçmemiz gerekecek,” diyorum bir basamak daha çıkarken.

“Şüpheliyim,” diye yanıtlıyor. Tabancasını çıkarıyor. Nöbetçinin cesedi üzerinden üstüne çullanıyorum. Edward ateş ediyor ama ellerim bileğini kavradığından kurşun yolunu şaşırıyor.

Kulaklarım çınlıyor, cesedin sırtında dururken dengemi sağlamaya çalışıyorum.

Christina başımın üzerinden Edward’ın burnuna yumruğunu indiriyor. Cesedin üzerinde dengemi sağlayamıyorum. Dizlerimin üzerine düşerken tırnaklarımı Edward’ın bileğine geçiriyorum. Beni kenara savurup tekrar ateş ettiğinde Christina bacağından vuruluyor.

Nefesini tutan Christina tabancasını çekip ateş ediyor. Kurşun Edward’ın yanına isabet ediyor. Acıyla çığlık atan genç adam tabancasını düşürüp iki büklüm oluyor. Üzerime yuvarlandığında başımı beton basamaklardan birine çarpıyorum. Nöbetçinin kolu sırtımın tam ortasına batıyor.

Marcus, Edward’ın tabancasını kaptığı gibi üzerimize doğrultuyor.

“Ayağa kalk, Tris!” diyor. Sonra Edward’a bakıyor, “Sen Sakın kımıldama!”

Elimle basamağın kenarını bulmaya ' çalışıyorum ve Edvvard’la nöbetçinin cesedinin arasından kendimi çekiyorum. Edward da doğrulup ellerini üzerine dayayarak bir mindere oturur gibi cesedin üzerine oturuyor.

“İyi misin?” diye soruyorum Christina’ya.

Yüzü çarpılıyor. “Ahh! Evet. Kemiğe isabet etmedi en azından.”

Ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanıyorum.

“Beatrice,” diyor Marcus. “Onu bırakmamız gerekiyor.”

“Bırakmak da ne demek?” diye çıkışıyorum. “Onu bırakamayız! Başına korkunç şeyler gelebilir!”

Marcus işaret parmağını köprücük kemiklerimin hemen ortasına bastırıp üzerime eğiliyor.

“Beni dinle,” diyor. “Saldırıyı haber alır almaz Jeanine Matthews laboratuvarına kapanmış olmalı, çünkü orası binanın en güvenli yeri. Ve her

an Bilgelerin yenildiğine karar verip başkası keşfetmeden bilgileri yok etmeye kalkışabilir. Bu durumda buraya boşu boşuna gelmiş oluruz.”

Ve ben sevdiklerimi boşu boşuna kaybetmiş olurum. Annemi, babamı, Caleb’ı ve tabii ki değdiğine dair hiçbir kanıtım olmayacağı için babasıyla arkasından iş çevirdiğim için beni asla affetmeyecek olan Tobias’ı...

“Arkadaşım burada bırakacağız.” Marcus’un nefesi ahır gibi kokuyor. “Yalnız başıma devam etmemi istemiyorsan hemen harekete geçmeliyiz.”

“O haklı,” diyor Christina. “Zaman yok. Burada kalıp Edward’ın peşinizden gelmesine engel olurum.”

Başımla onaylıyorum. Marcus elini çektiğinde, parmağını bastırdığı yerde acı veren bir kırmızılık kalıyor. Boynumu ovuşturup sahanlıktaki kapıya yöneliyorum. Koridora çıkmadan önce arkama baktığımda Christina, elini bacağına bastırmış acıyla gülümsüyor.

*

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇIKTIĞIMIZ YER DAHA ÇOK BİR HOLÜ ANDIRIYOR. GENİŞ AMA uzun değil. Mavi fayanslar, mavi duvarlar, mavi tavan... her şey aynı renkte. Her şey parlıyor ama ışığın nereden geldiğini kestiremiyorum.

Başta hiç kapı göremiyorum, sonra gözlerim kafa karıştıran mavi ışığa alıştığında sol tarafımdaki duvarda bir dikdörtgen seçebiliyorum. Sağ tarafımda da aynı şeyi görebiliyorum. Sadece iki kapı var.

“Ayrılmalıyız,” diyorum. “Kapıları beraber denemek için zamanımız yok.”

“Hangisini istersin?” diyor Marcus.

“Sağ taraf benim,” diyorum. Sonra fikrimi değiştiriyorum. “Hayır, sol!”

“Tamam. Ben sağa gidiyorum.”

“Bilgisayarı bulan ben olursam,” diyorum. “Ne aramam gerekiyor?”

“Bilgisayarı bulduğunda Jeanine’i de bulmuş olacaksın. Eminim tadı dille ona istediğini yaptırmanın yollarını biliyorsundur. Hele acıya dayanıklı olacağını hiç sanmıyorum,” diye yanıtlıyor.

Başımı sallıyorum. Aynı hızda seçtiğimiz kapılara gidiyoruz. Biraz önce sorsalardı, Marcus’tan uzaklaşmanın rahatlatıcı olduğunu söylerdim. Oysa şu anda tek başıma yürüyor olmak üzerime ağır bir yük gibi çullanıyor. Yabancıları uzak tutmak için Jeanine’in tasarladığı sıkı güvenlik

önlemlerini geçemezsem? Hadi geçtim diyelim, ya doğru dosyayı bulmayı başaramazsam?

Elimi kapı koluna koyuyorum. Kilitli değil. Tori, çılgın güvenlik önlemleri olduğundan bahsettiğinde aklıma iris tarayıcılar, şifreler, kilitler falan gelmişti ama öyle görünüyor ki alakası yokmuş.

Bu beni neden endişelendiriyor?

Marcus'la aynı anda önünde durduğumuz kapıları açıyoruz. Son bir bakışmanın ardından içeri giriyoruz.

Dışarıdaki hol gibi burası da mavi ışıkla aydınlanıyor ama ışığın nereden geldiğini kolayca buluyorum. Oda tavandaki, yerdeki ve duvarlardaki bütün panellerin tam ortasından yayılan ışıkla aydınlanıyor.

Kapı arkamdan kapandığında, kilidin yuvasına oturmasına benzer bir gürültü duyuyorum. Kapı kolunu kavrayıp bütün gücümle yükleniyorum fakat yerinden oynamıyor. Tuzağa düştüm.

Fazlasıyla parlak küçük ışık huzmeleri her taraftan üzerime vuruyor. Gözlerimi kapasam bile ışıkları engelleyemiyorum, o yüzden avuçlarımla gözlerimi kapatmam gerekiyor.

Bir kadın sakin bir sesle konuşuyor:

"Beatrice Prior, ikinci nesil. Topluluk kökeni: Fedakarlık. Seçtiği topluluk: Cesurluk. Uyumsuz olduğu doğrulandı."

Bu oda kim olduğumu nasıl bilebiliyor?

Ve şu "ikinci nesil" de neyin nesi?

"Durum: Davetsiz misafir."

Bir klik sesi duyduğumda ışıkların sönüp sönmediğini anlayabilmek için ancak burnumun önünü görebileceğim kadar parmaklarımı aralıyorum. Sönmemişler ama tavandaki armatürlerden renkli bir buhar yayılıyor, içgüdüsel olarak elimle ağzımı kapatıyorum. Birkaç saniye içinde mavi bir sis her yeri sarıyor. Sonra hiçbir şey göremiyorum.

Oda o kadar karanlık ki burnuma tuttuğum elimi bile göremiyorum. Yürüyüp odanın diğer ucunda bir kapı bulmaya çalışmalıyım ama yerimden kımıldamaya, yürürsem başıma gelebileceklerden korkuyorum.

Sonra ışıklar yanıyor ve kendimi Cesurluk eğitim odasındaki dövüş çemberimizde buluyorum. Bu çemberde bir sürü karışık hatıram var; bazıları Molly'yi pataklamam gibi zaferle dolu, bazıları ise Peter'ın bayıltana kadar beni yumruklaması gibi hala kabuslarıma giriyor. Havayı kokluyorum. Havada aynı ter ve toz kokusu var.

Çemberin karşısında orada olmaması gereken bir kapı var. Kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum.

“Davetsiz misafir,” diyor ses. Bu sefer Jeanine’in sesine benzetiyorum ama yanılıyor da olabilirim. “Zehir etkisini göstermeden önce mavi kapıya ulaşmanız için beş dakikanız var.”

“Ne?”

Gerçi sesin söylediğinde anlaşılmayacak hiçbir şey yok. Zehir. Beş dakika. Aslında şaşırmamalıyım. Bu, Jeanine’in vicdansızlığına çok uygun. Sırtım ürperirken zehrin beynime çoktan işlemeye başlamış olabileceğinden korkuyorum.

Odaklan. Buradan çıkamam. İlerlemem lazım ya da...

Ya da hiçbir şey. Alternatifim yok. İlerlemem lazım.

Kapıya doğru yürüyorum ve birden yolumda biri beliriyor. Kız kısa boylu, zayıf ve sarışın. Gözlerinin altında koyu halkalar var. Bu benim.

Bir yansıma mı? Ayna olup olmadığım anlamak için elimi sallıyorum. Kız hareket etmiyor.

“Merhaba,” dediğimde cevap vermiyor. Gerçi cevap vereceğini de sanmıyordum.

Bu ne böyle? Kulaklarım tıkanmış gibi hissediyorum. Kulaklarımın açılması için sertçe yutkunuyorum. Bunu Jeanine tasarladıysa mutlaka zeka ya da mantıkla ilgili bir çözümü olmalı. O yüzden sakinleşip düşüncelerimi berraklaştır mam gerekiyor. Ellerimi koltuklarımın altına soktuğumda biri sarılıyormuş gibi kendimi güvende hissetmeyi umuyorum.

İşe yaramıyor.

Kapıyı daha iyi görebilmek için sağa adım atıyorum. İkizim de ayakkabılarıyla yerdeki toprağı sürükleyerek yolumu kapatmak için yana kayıyor.

Sanırım kapıya doğru yürüdüğümde neler olacağını biliyorum ama denemem gerekecek. Hızla koşmaya başladığımda ikizimin etrafından dolanmayı hedefliyorum ama o yaralı omzumdan tuttuğu gibi beni kenara fırlatıyor. Çığlığım neredeyse boğazımın yırtılmasına neden olacak. Sanki sağ tarafım bıçaklarla oyuluyor. Dizlerimin üzerine çöktüğüm sırada mideme bir tekme indiriyor. Yere yığıldığımda tozu soluyorum.

Karnımı tutarken aynı durumda olsaydım benim de aynen onun gibi hareket edeceğimi fark ediyorum. Bu da onu yenmek yerine, kendimi yenmek üzerine düşünmem gerektiği anlamına gelir. Bildiğim stratejileri

bilip benimle aynı kaynakları kullanıyorsa ve benim kadar zekiyse, nasıl kendimden daha iyi bir dövüşçü olabilirim?

İkizim üzerime doğru gelirken sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve omzumdaki acıya aldırmamaya çalışıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Onu yumruklamak istiyorum ama o benden önce davranıyor. Son saniyede başımı eğiyorum. Yumruğu kulağımı sıyırırken dengemi bozuyor.

Birkaç adım geriliyorum ve üzerime gelmeye devam etmemesini umuyorum ama durmuyor. Yine atılıyor. Bu sefer omuzlarımdan kavradığı gibi beni kaldırdığı dizine doğru çekiyor.

Ellerimi karnımla dizi arasına koyup bütün gücümle itiyorum. Bunu beklemiyordu. Geriye doğru savruluyor ama düşmüyor.

Saldırırken aklımdan ona tekme atmak geçiyor ve onun da bunu istediğini fark ediyorum. Yana kaçarak ayağından kurtuluyorum.

Ben ne düşünürsem aynısını o da düşünüyor. Tek çare karşı karşıya durmak ama hayatta kalabilmem için onu geçip kapıya ulaşmam lazım.

Düşünmeye çalışıyorum, oysa ikizim bana odaklanırken alnını kırıştırarak yine üzerime doğru geliyor. Kolumu kavradığında ben de onunkini yakalıyorum, kollarımız kilitleniyor.

Aynı anda ikimiz birden dirseklerimizi geri çekip birbirimize vurmak için savuruyoruz. Son saniyede öne eğildiğimde dirseğim dişlerine denk geliyor. ikimiz de acıyla çığlık atıyoruz. Kızın dudaklarından damlayan kan bileğimden süzülüyor. Dişlerini gıcırdatıp bağırırken üzerime beklediğimden çok daha güçlü bir şekilde saldırıyor.

Ağırlığıyla yere yapışıyorum. Dizleriyle beni yere çivilerken yüzümü yumruklamaya çalıştığında hemen kollarımla ken dimi koruyorum. Yumrukları ardı ardına kollarıma taş gibi iniyor.

Derin bir nefes alarak bileklerinden birini yakaladığım sırada gözlerimin kenarında uçuşan benekler beliriyor. Zehir.

Odaklan. ikizim elimden kurtulmaya çalışırken dizimi göğsüne geçiriyorum. Sonra ayağımı karnına dayayana kadar bütün gücümle onu itiyorum. Sonunda tekmemle itmeyi başarıyorum ama yüzüm yanmaya başlıyor.

Mantık bulmacası: İki eşit arasındaki dövüşü kim kazanır?

Cevap: Kimse kazanamaz.

İkizim kendini yerden iterek ayağa kalkıyor ve dudağındaki kanı elinin tersiyle siliyor.

O yüzden eşit olmamalıyız. Peki aramızdaki fark ne?

Kız bana doğru yürümeye başlıyor, oysa düşünmek için daha çok zamana ihtiyacım var. Attığı her adımda ben de bir adım geriliyorum. Oda etrafımda dönüyor, sonra sanki deprem oluyor. Kendimi yana attığımda dengemi koruyabilmek için parmak uçlarımla yerden güç alıyorum.

Aramızdaki fark ne? Aynı cüsseye sahibiz, yeteneklerimiz aynı, aynı şekilde düşünüyoruz...

Omzunun üzerinden kapıyı gördüğümde başka bir şey fark ediyorum: Amaçlarımız farklı. Benim o kapıdan geçmem gerekiyor. Onunsa tek derdi o kapıyı korumak. Dahası simülasyonda bile olsak benim kadar çaresiz olması mümkün değil.

Çemberin kenarındaki masaya doğru koşmaya başlıyorum. Biraz önce masanın üstü boştu ama simülasyon kurallarını ve kuralları nasıl bükebileceğimi tecrübelerimden biliyorum. Düşündüğüm anda masanın üzerinde bir tabanca beliriyor.

Gözlerimin önünde uçuşan benekler çoğaldığı için masaya çarpıyorum ama çarpmanın etkisiyle canım yanmıyor. Göğsümden çıkıp beynimle birleşmeye başlamış gibi kalbim sanki yüzümde atıyor.

Odanın diğer ucunda ikizimin hemen ayağının dibinde de bir tabanca beliriyor. Aynı anda silahlarımıza davranıyoruz.

Tabancanın ağırlığını ve pürüzsüzlüğünü elimde hissettiğimde onu unutuyorum, zehri unutuyorum ve her şey aklımdan siliniyor.

Boğazım sıkışırken parmaklarımın kabzayı sımsıkı kavradığını hissediyorum. Aniden kesilen nefesim başımın zonklamasına neden oluyor, kalbim her yerimde atmaya başlıyor.

Şimdi odanın karşısında ikizim yerine başkası duruyor: Will. Hayır, hayır! Will olamaz! Kendimi nefes almaya zorluyorum. Zehir, beynime giden oksijeni engelliyor olmalı. Karşımda duran Will, simülasyonun yarattığı bir hayalden başka bir şey olamaz.

Bir an için tabancayı doğrulturken görüntüsü dalgalanan ikizimi yine görüyorum. Tabancayı kendinden mümkün olduğunca uzakta tutuyor. O da benim kadar güçsüz. Hayır, benim kadar güçsüz değil! Çünkü ne gözleri kararıyor ne de nefesi kesiliyor ama tabancayı tutarken neredeyse benim kadar güçsüz görünüyor.

Sonra Will tekrar geliyor. Gözleri simülasyonun etkisiyle ölü gibi bakıyor, saçları başının etrafında sarı bir hale gibi. Etrafımızda tuğla binalar beliriyor. Beni babamdan ve ağabeyimden ayıran kapı hala arkasında duruyor.

Hayır, hayır! Bu kapı beni Jeanine ve amacıma götürecek kapı.

O kapıdan geçmem gerekiyor. Bunu başarmam gerekiyor.

Omzum ağrısa da tabancayı kaldırıyorum ve iki elimle birden kabzasını kavrıyorum.

“Ben...” Boğulur gibi olurken yaşlar yanaklarımdan süzülüyor, dudaklarımı ıslatıyor. Tuzun tadını alabiliyorum. “Özür dilerim.”

Ve çaresiz hissetmediği için ikizimin asla yapamayacağı tek şeyi yapıyorum.

Tetiğe basıyorum.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

WlLL’İN ÖLÜMÜNÜ BİR KEZ DAHA SEYREDEMEM.

Tetiği geri çekerken gözlerimi yumuyorum. Tekrar açtığımda gözümün önünde uçuşan beneklerin arasından yerde yatanın ikizim olduğunu görüyorum. Bu benim.

Tabancayı elimden atıp kapıya koşarken kendi cesedime takılıp tökezliyorum. Kapıya atılır atılmaz kapı kolunu büküyorum ve içeri dalıyorum. Sırtımı kapıya dayarken uyuşuyorum, tekrar hissedebilmek için ellerimi sallıyorum.

Bu oda da bir önceki kadar büyük. Yine aynı mavi paneller var ama bunlar daha soluk. Odanın ortasında büyük bir masa duruyor. Duvarlara fotoğraflar, çizimler ve listeler asılmış.

Derin nefesler alırken görüşüm netleşiyor, kalbim normal ritmine kavuşuyor. Duvardaki fotoğraflar arasında kendi yüzümün yanı sıra Tobias’ın, Marcusün ve Uriah’ın yüzlerini seçiyorum. Kimyasalların sıralandığı uzun bir liste fotoğrafların hemen yanına asılmış. Maddelerin üzeri kırmızı kalemle çizilmiş. Burası Jeanine’in simülasyon serumlarını geliştirdiği yer olmalı.

İleriden gelen sesleri duyduğumda kendimi azarlıyorum. Ne yapıyorsun sen? Oyalanma[1].

“Ağabeyimin adı,” diyor ses. “Onun adını söylediğini duymak istiyorum.”

Tori bu.

Simülasyonu nasıl geçebildi? O da mı Uyumsuz yoksa?

“Onu ben öldürmedim,” diyor Jeanine.

“Sırf bu yüzden paçanı kurtaracağını mı sanıyorsun? Sırf onu sen öldürmedin diye ölümü hak etmediğine mi inanıyorsun?”

Tori bağırmıyor. Öfkesini kusarken resmen uluyor. Kapıya atılıyorum. Biraz aceleci davranmış olmalıyım ki odanın ortasındaki masaya kalçamı çarpıyorum ve acıyla yüzümü ekşitiyorum.

“Yaptıklarımın ardındaki nedenler senin anlayamayacağın kadar derin,” diyor Jeanine. Aynı sınıfta okuduğumuz sırada bile asla kafanın basmadığı daha büyük bir iyilik için bazı şeyleri feda etmem gerekiyordu!”

Topallayarak buzlu camdan kapıya doğru yavaşça yürüyorum. Sonunda önüne geldiğim kapı kayarak açıldığında karşımda Jeanine’i duvara yapışmış bir halde görüyorum. Tori ise ondan birkaç adım ötede tabancasını doğrultmuş duruyor. Arkalarındaki cam masanın üzerinde gümüş bir kutu, klavye ve bilgisayar duruyor. Odanın diğer ucundaki duvarın tamamı ekranlarla kaplı.

Jeanine bana bakıyor ama Tori yerinden kıpırdamıyor. Beni duymamış gibi davranıyor. Kıpkırmızı yüzünü ter kaplamış, elleri titriyor.

Aradığımız video kaydını kendi başıma bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Jeanine burada olduğuna göre bulmama yardım etmesini sağlayabilirim ama ölürse...

“Hayır!” diye bağırıyorum. “Tori yapma!”

Ama parmağı halihazırda tetikte. Bütün gücümle üzerine atılıp kollarımı iki boşluğuna geçiriyorum. Tabanca patlarken bir çığlık duyuyorum.

Başım yere çarpıyor. Gözümün önünde uçuşan yıldızları görmezden gelerek Tori’nin karşısına geçiyorum. Tabancaya tekme attığımda odanın öbür ucuna uçuyor.

Tabancayı neden almadın aptal?

Tori’nin yumruğu boynuma iniyor. Boğulur gibi olduğumda fırsatı görüyor ve beni itip tabancaya doğru emekliyor.

Jeanine duvarın dibine yığılmış. Bacağı tamamen kana bulanmış. Bacağı!

Aklıma Tori’nin de yaralandığı gelince baldırındaki kurşun yarasının üzerine yumruğumu hızla geçiriyorum. Genç kadın acıyla kıvranırken ayağa kalkıyorum.

Tabancaya doğru adım atıyorum ama Tori benden hızlı. Kollarıyla bacaklarımı sarıp beni aşağı çekiyor. Dizlerim yere çarpıyor ama hala ondan yukarıdayım; göğüs kafesine bir yumruk indiriyorum.

Tori inliyor ama pes etmiyor; tabancaya uzanmaya çalıştığım sırada dişlerini elime geçiriyor. Bu şimdiye kadar aldığım darbelerden çok farklı

bir acı. Kurşun yarasından bile daha çok canımı yakıyor. Hiç tahmin edemeyeceğim kadar yüksek sesle çığlık atarken gözlerim doluyor, görüşüm bulanıyor.

Tori'nin Jeanine'i vurmasına izin verecek aşamaya henüz gelemedim. Buraya almaya geldiğim şeyi de maalesef henüz alamadım. Elimi dişlerinin arasından çekerken gözlerim kararıyor. Sonra ileri atılıp tabancanın kabzasını kavrıyorum. Hemen dönüp tabancayı Tori'ye doğrultuyorum.

Elim, Tori'nin çenesi gibi benim elim de tamamen kana bulanmış. Acıyı görmezden gelebilmek için elimi görüş alanımdan çıkarıyorum. Ayağa kalkarken namlu hala Tori'ye bakıyor.

"Senin de bir hain olabileceğin hiç aklıma gelmezdi Tris," diyor Tori, hiçbir insanın çıkarmayı beceremeyeceği hayvani bir hırlamayla.

"Hain falan değilim!" diye yanıtlıyorum. Onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kırpıştırıyorum. "Şu anda açıklayamam ama... Sadece bana güven lütfen. Yerini sadece onun bildiği çok önemli bir şey var."

"Bu doğru!" diyor Jeanine. "Aradığın şey şu bilgisayarda Beatrice. Yerini ancak ben gösterebilirim. Bana yardım etmezsen her şey benimle birlikte yok olur."

"O bir yalancı," diyor Tori. "O yalancının teki ve ona inanıyorsan hem aptal hem de hainsin demektir Tris!"

"Ona inanıyorum," eliyorum. "Ona inanıyorum çünkü bu çok mantıklı! Dünya üzerindeki en hassas bilgi o bilgisayarda gizli, Tori!" Derin bir nefes alıp sesimi alçaltıyorum. "Lütfen beni dinle! Ben de ondan en az senin kadar nefret ediyorum. Onu savunacak değilim. Ama sana doğruyu söylüyorum. Bu çok önemli!"

Tori susuyor. Bir an için onu kazandığımı, ikna edebildiğimi sanıyorum. Ama biraz sonra "Onun ölmesinden daha önemli bir şey yok," diyor.

"Buna inanmakta ısrar ediyorsan," diyorum, "Sana sözüm yok. Ama onu öldürmene de izin vermeyeceğim."

Tori kendini yerden iterek dizlerinin üzerine kalkıyor ve çenesindeki kanı siliyor. Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor.

"Ben bir Cesurluk lideriyim," diyor. "Ne yapacağıma sen karar veremezsin."

Ve daha ne yapacağımı düşünmeden...

Ateş etmeyi bile aklıma getiremeden...

Tori çizmesinden bir bıçak çekip öne atılıyor ve Jeanine'i karnından bıçaklıyor.

Bağırıyorum. Jeanine korkunç bir ses çıkarıyor. Çığlık atarken gargara yaparmış gibi sesi fokurduyor. Tori'nin sıktığı dişlerinin arasından ağabeyinin adını sayıkladığını duyabiliyorum: Jonathan Wu... Sonra bıçak yere düşüyor.

Jeanine'in cansız gözlerine bakıyorum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

TORI GÖZLERİNDEKİ VAHŞİ İFADEYLE BANA DÖNÜYOR.

Her yerimin uyuştuğunu hissediyorum.

Buraya gelmek için göze aldığım bütün riskler -Marcus'la işbirliği yapmak, Bilgelerden yardım istemek, üç kat yüksekte portatif bir merdivenin üzerinde emeklemek, bir simülasyonda kendimi vurmak- ve feda ettiğim her şey -Tobias'la ilişkim, Fernando'nun hayatı, Cesurluktaki yerim- meğer bir hiç içinmiş.

Hiç.

Biraz sonra cam kapı yeniden açılıyor. Tobias ve Uriah, kavgaya hazır bir şekilde içeriye dalıyorlar. Uriah muhtemelen zehirden dolayı öksürüyor ama kavga çoktan bitti. Jeanine öldü, Tori kazandı ve ben bir Cesurluk hainiyim.

Tobias beni görünce adımını atarken afalladığından neredeyse tökezliyor. Gözleri kocaman oluyor.

"O bir hain," diyor Tori. "Jeanlne'i korumak için az daha beni vuracaktı."

"Ne?" diyor Uriah. "Tris, neler oluyor? O doğru mu söylüyor? Hem burada ne işin var?"

Bense sadece Tobias'a bakıyorum. Bir umut kıymığı yüreğime tuhaf bir acı eşliğinde saplanırken onu aldatmış olmanın suçluluk duygusu buna eşlik ediyor. Tobias hem inatçı hem de gururlu biri, ama o benim... Belki beni dinler, belki yaptıklarımın kötü amaçlı olmadığını ona anlatmama şans verir...

"Buraya neden geldiğimi biliyorsun," diyorum sakince. "Değil mi?"

Tori'nin tabancasını uzatıyorum. Tobias hafifçe yalpalayarak önüme gelip tabancayı alıyor.

"Diğer odada Marcus'u bulduk. Simülasyona sıkışıp kalmıştı," diyor Tobias. "Buraya onunla geldin."

"Evet, öyle," diyorum. Tori'nin ısırdığı elimden akan kan yere damlıyor.

"Sana güvenmiştim!" diyor Tobias öfkeyle titrerken. "Sana güvenmiştim! Oysa sen onunla iş çevirmek için beni yalnız bıraktın, öyle mi?"

“Hayır.” Başımı iki yana sallıyorum. “Bana bir şey söyledi. Ağabeyimin ve Bilgelik Merkezi’nde kaldığım süre boyunca Jeanine’in söylediği her şeyle birleştiğinde Marcus’un sözleri anlam kazandı. Ve ben... Ben gerçeği bilmek zorundaydım.”

“Gerçek.” Tobias burnundan soluyor. “Bir yalancıdan, bir hainden, bir sosyopattan gerçeği öğrenebileceğini mi sandın?”

“Gerçek mi?” diyor Tori. “Sen neden bahsediyorsun?”

Tobias’la bakışıyoruz. Genellikle dalgın bakan mavi gözleri şimdi kınamasına sert bakıyor, sanki derimi soyup her bir katmanın arasını inceliyor.

“Bence,” diye söze başlıyorum ama nefeslenmek için durmam gerekiyor. Onu ikna edemedim, başarısız oldum ve beni tutuklamadan önce bu son konuşma şansım olacak.

“Bence asıl yalancı sensin!” diyorum ciyaklamasına. “Beni sevdiğini, bana güvendiğini, sezgilerimin başka herkesten çok daha güçlü olduğunu söylüyorsun. Ve sezgilerimle ilk hareket edişimde o güven ve sevgi hemen sınanıyor, bütün söylediklerin kendi kendine çürüyor!” Artık ağlıyorum ama ne yanaklarımın ıslanmasından ne de boğuk sesimden utanıyorum. “Demek bana bütün bunları söylerken yalan söylüyordun... Öyle olmalı çünkü bana duyduğun sevginin o kadar da zayıf olabileceğine inanamam.”

Ona doğru bir adım atıyorum. Aramızda sadece birkaç santim kalıyor. Diğerlerinin söyleyeceklerimi duymasını istemiyorum.

“Ben hala seni öldürmektense ölümü göze alacak insanım,” diyorum saldırı simülasyonu sırasında elimin altında atan kalbini hatırlarken. “Ben tam olarak sandığın kişiyim. Ve şu anda sana bu bilginin her şeyi değiştireceğini bildiğimi söylüyorum. Bu bilgi bugüne kadar yaptığımız ve bundan sonra yapacağımız her şeyi değiştirecek.”

Gerçeği gözlerimle anlatmak istercesine gözlerinin içine bakıyorum ama bunu yapmam imkansız görünüyor. Tobias başını çevirdiğindeyse beni dinlediğinden bile emin olamıyorum.

“Bu kadarı yeter!” diyor Tori. “Onu merdivenlerden aşağı indirin. Diğer savaş suçlularıyla birlikte yargılanacak.”

Tobias hareket etmiyor. Uriah kolumdan tutup beni ondan uzaklaştırıyor, laboratuvardan, ışıklı odadan, mavi koridordan geçiyoruz. Burada bekleyen Therese meraklı gözlerle beni seyrediyor.

Sahanlığa çıktığımızda biri omzuma dokunuyor. Arkama baktığımda Uriah’ın elinde bir sargı beziyle durduğunu görüyorum. Sargı bezini alıp

ona gülümsemeye çalışıyorum ama beceremiyorum.

Merdivenleri inerken sargı beziyle elimi sarıyorum. Bu arada insanların yüzüne bakmadan yanlarından geçiyorum. Uriah düşmeyeyim diye dirseğimden tutuyor. Sargı ısırığın acısını azaltmıyor ama kendimi daha iyi hissediyorum. Dahası benden nefret etmiyormuş gibi görünen Uriah da kendimi iyi hissetmeme yardımcı oluyor.

İlk kez Cesurların, kişinin yaşına aldırmamaları gözüme bir fırsat gibi görünmüyor. Daha çok, yaşım yüzünden kınanacağımı düşünüyorum. Ama yaşı daha çok küçük, kafası karışmış olmalı demek yerine bir yetişkin olarak tercihini yapmış diyecekler.

Onlara karşı çıkamam. Bir tercih yaptım. Tercihimi annemle babamın savaşmayı göze aldıkları şeyden yana kullandım.

Merdivenlerden inmek, çıkmaktan daha kolay. Lobiye indiğimizi anladığımda beşinci kata inmiş olduğumuzu görüyorum.

“Tabancanı bana ver, Uriah,” diyor Iherese. “Potansiyel asileri birinin vurması gerekiyor ve onu merdivenlerden yuvarlanmasın diye tutarken senin vurman kolay olmayacak.”

Uriah sorgulamadan tabancayı kadına veriyor. Kaşlarım çatılıyor. Therese’nin zaten bir silahı var, neden Uriah’tan tabancasını vermesini istesin ki? Ama sormuyorum. Zaten başım yeterince belada.

Giriş katında siyah-beyaz giyinmiş insanlarla dolu geniş bir toplantı odasından geçiyoruz. İnsanlara bakmak için bir anlığına duruyorum. Bazıları küçük gruplar halinde birbirlerine sokulmuş, yanaklarında gözyaşlarının izleri görülebiliyor. Tek başına olanlar ya duvarlara yaslanmış ya da köşelerde oturuyorlar; kimi boş gözlerle bakıyor, kimi gözlerini görmedikleri uzaklara dikmiş.

“Çok insan vurmak zorunda kaldık,” diye mırıldanıyor Uriah kolumu sıkarak. “Binaya girmek için bunu yapmak zorundaydık.”

“Biliyorum,” diyorum.

Christina’nın kız kardeşiyle annesini, odanın sağ tarafında birbirlerine sarılmış halde görüyorum. Ve sol tarafta, koyu renk saçları floresan ışığının altında parlayan birini görüyorum, Peter bu. Elini omzuna koyduğu orta yaşlı kadının, annesi olduğunu hatırlıyorum.

“Onun burada ne işi var?” diye soruyorum.

“Küçük ödlek arkamızdan gelmiş. Her şey sona erdikten sonra,” diye yanıtlıyor Uriah. “Babasının öldüğünü duydum. Gerçi annesi pek sorun etmiş gibi görünmüyor.”

Peter omzunun üstünden arkasına baktığında gözlerimiz sadece bir saniyeliğine buluşuyor. Ve o saniyede hayatımı kurtaran kişiye acımayı deniyorum. Ama bir zamanlar ona karşı hissettiğim nefretin yerinde artık yeller esiyor, hiçbir şey hissedemiyorum.

"Niye durdunuz?" diye azarlıyor Therese. "Yürümeye devam edin."

Toplantı odasından bir keresinde Caleb'la kucaklaştığım lobiye çıkıyoruz. Jeanine'in duvarda asılı duran devasa portresi şimdi paramparça olmuş, yerlerde sürünüyor. Kömüre dönmüş kitapların bütün lobiyi saran dumanı rafları sarmış. Bütün bilgisayarlar parçalanmış, yerlere atılmış.

Lobinin orta yerinde kaçamayan Bilgeler ve hayatta kalan Cesurluk hainleri bir sıra halinde duruyor. Tanıdık birini görmek için yüzlerini tarıyorum. Arkalarda sersemlemiş gibi görünen Caleb'ı görüyorum.

"Tris!" diye sesleniyor biri. Christina girişe yakın bir yerde Cara'ınn yanında oturuyor. Bacağı bir kumaşla sıkıca sarılmış. Eliyle işaret ettiğinde yanına oturuyorum.

"Başaramadın mı?" diye soruyor sessizce.

Başımı iki yana sallıyorum.

İç çekip belime sarılıyor. Sarılması öyle rahatlatıcı ki neredeyse ağlamaya başlayacağım. Ama Christina ve ben, kafa kafaya verip ağlayacak insanlar değiliz; biz birlikte dövüşen insanlarız. O yüzden gözyaşlarına tutuyorum.

"Annenle kardeşini toplantı odasında gördüm," diyorum.

"Evet, ben de gördüm," diyor. "Bizimkiler iyi durumda."

"Güzel," diyorum. "Bacağın nasıl?"

"İyi. Cara iyileşeceğini söyledi, fazla kanama yok. Bilgelik hemşirelerinden biri aşağıya indirilmeden önce Cara'nın cebini ağrı kesici, antiseptik ve sargı bezleriyle doldurmuş. İlaç içtiğimden ağrı falan da yok," diyor. Yanındaki Cara o sırada başka bir Bilgenin kolunu muayene ediyor. "Marcus nerede?"

"Bilmem," diyorum. "Ayrılmak zorunda kaldık. Aşağıya indirilmiş olması gerekirdi. Tabii yukarıda öldürmedilerse."

"Açıkçası öldürdülerse hiç şaşırmam," diyor.

Lobi bir an için karışıyor. İnsanlar girip çıkıyor, topluluksuz nöbetçileri yer değiştiriyor. Mavi giysili Bilgeler getirilip aramıza oturtuluyor ama sonra yavaşça her yer yine sakinleşiyor ve işte o zaman onu görüyorum: Tobias kapıdan çıkıyor.

Dudağımı sertçe ısırıp göğsüme yerleşen buz gibi hissi ve başıma yüklenen ağırlığı düşünmemeye çalışıyorum.

Omzumun üzerinden onu seyrediyorum. Caleb'ın yanında duruyor, kolundan tutup onu ayağa kaldırıyor. Caleb birkaç saniye direniyor ama Tobias'ın yarısı kadar bile güçlü olmadığından elinden kurtulamıyor.

"Ne?" diyor panikle. "Ne istiyorsun?"

"Jeanine'in laboratuvarındaki güvenlik sistemini devreden çıkarmanı istiyorum," diyor arkasına bakmadan. "Topluluksuzların bilgisayara girmesini sağlayacaksın."

Ve tabii yok edilmesini, diye geçiriyorum içimden. Tobias'la Caleb merdiven sahanlığında gözden yiterken içimdeki sıkıntı daha da büyüyor.

Christina'yla birbirimize sokulup sarılıyoruz.

"Jeanine Cesurluk alıcılarını çalıştırdı, biliyor musun?" diyor Christina. "Topluluksuz gruplarından biri simülasyonla kontrol edilen Cesurlar tarafından pusuya düşürülmüş. Grup Fedakarlık bölgesinden on dakika daha geç çıkmış. Sanırım topluluksuzlar onları yenmiş ama bir avuç zombiyi vurarak öldürmek ne kadar yenmek sayılır, bilemiyorum."

"Öyle." Söyleyecek fazla bir şey yok. Christina da bunun farkında.

"Ben vurulduktan sonra neler oldu?" diye soruyor.

İki kapılı mavi koridoru, ardından girdiğim simülasyon odasını ve Cesurluk odasını tanımamdan kendimi vurmamla sona eren simülasyonu anlatıyorum. Ama Will meselesini es geçiyorum.

"Bir dakika," diyor Christina. "Gerçekten simülasyon muydu? Yani alıcı bile olmadan?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç aklıma gelmemişti. Özellikle de o sırada. "Laboratuvar insanları tanıyorsa belki herkesle ilgili kayıtları tutuyordur ve böylece topluluğuna uygun bir simülasyon ortamı yaratabiliyordun"

Her şey olup bittiğine göre artık Jeanine'in laboratuvarını korumak için yarattığı güvenlik önlemlerini anlamaya çalışmanın da bir anlamı yok. Ama en önemli problemi çözmekte başarılı olamadığım bir anda bir şeylere odaklanmak, yeni bir problemi çözmeye çalışmak iyi geliyor.

Christina doğruluyor. Belki o da benimle aynı şeyi hissediyordur.

"Ya da zehirde bir tür alıcı vardır."

Bunu da düşünmemiştim.

"Ama Tori nasıl geçti? O bir Uyumsuz değil ki!"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Belki de o da Uyumsuzdur, diyorum içimden. Ağabeyinin başına gelenlerden sonra, bu her ne kadar zaman içinde kabul edilen bir durum haline gelse de kabullenemiyor olabilir.

İnsanların katman katman sırlardan oluştuğunu keşfettim artık. Birini tanıdığınızı sanıyorsunuz, onu anladığınızı düşünüyorsunuz ama her zaman sizden sakladıkları bir yanları, yüreklerinin derinliklerine gömdükleri arzuları oluyor. Hiç kimseyi tam olarak tanıyamazsınız ama bazen onlara güvenip güvenmemeye karar verirsiniz.

"Suçlu bulurlarsa bize ne yaparlar sence?" diye soruyor Christina, sessiz geçen birkaç dakikanın ardından.

"Doğruyu mu istiyorsun?"

"Şu anda doğruculuğun zamanıymış gibi mi görünüyor?"

Gözümün ucuyla ona bakıyorum. "Bence bize zorla bir sürü pasta yedirecekler, sonra manasız bir şekilde uzun süre uyumamızı isteyecekler."

Christina gülüyor. Gülmemeye çalışıyorum, kendimi bırakırsam ağlamaya başlarım çünkü.

Birinin bağırdığını duyduğumda kalabalığın arasından sesin nereden geldiğini bulmaya çalışıyorum.

"Lynn!" Uriah bağırıyor. İki Cesurun taşıdığı derme çatma sedyede yatan Lynn'e doğru koşuyor. Sedyeyi muhtemelen kitap raflarından yapmışlar. Lynn'in rengi atmış, yüzünün rengi kül gibi olmuş, elleriyle karnını tutuyor.

Ayağa fırlayıp ona doğru koşuyorum ama birkaç silahlı topluluksuz daha fazla ileri gitmemi engelliyor. Ellerimi havaya kaldırıp duruyor ve izliyorum.

Uriah savaş suçlularının etrafından dolaşıyor ve saçları ağarmış perişan görünümlü bir Bilgelik kadınım işaret ediyor. "Sen, buraya gel!"

Kadın ayağa kalkıp pantolonunu elleriyle düzeltiyor. Hızlı adımlarla yerde oturan kalabalığa doğru ilerliyor ve beklenti dolu gözlerle Uriah'a bakıyor.

"Sen bir doktorsun, değil mi?" diye soruyor Uriah.

"Evet," diyor kadın.

"O zaman onu iyileştir!" Uriah alnını kırıştırıyor. "Yaralandı."

Doktor, Lynn e yaklaşırken iki Cesurun sedyeyi yere bırakmasını istiyor. Adamlar denileni yaptığında sedyenin yanına çömeliyor.

"Canım," diyor. "Lütfen ellerini yarandan çeker misin?"

"Yapamam," diye inliyor Lynn. "Canım yanıyor."

"Canının yandığını biliyorum," diyor doktor. "Ama göstermezsen yaranı muayene edemem."

Uriah da doktorun karşısına diz çöküyor ve Lynn'in elini karnından çekmesine yardım ediyor. Kadın Lynn in tişörtünü karnından yukarı

sıyırıyor. Kurşun yarası deri üzerindeki kırmızı bir yuvarlaktan ibaret ama etrafı morarmaya başlamış gibi görünüyor. Daha önce hiç bu kadar koyu bir mor görmemiştim.

Doktor dudaklarını büzdüğünde Lynn'in kurtulamayacağını anlıyorum.

"İyileştir onu!" diyor Uriah. "Onu iyileştirebilirsin, ne duruyorsun?"

"Tam tersi," diyor doktor başını kaldırıp ona bakarak. "Çünkü binadaki hastane katlarını ateşe verdiniz. Onu iyileştirmem mümkün değil."

"Başka hastaneler de var!" diyor Uriah, neredeyse bağırarak. "Gerekli malzemeleri oradan alıp onu iyileştirebilirsin!"

"Durumu ağır," diyor doktor alçak sesle. "Yolunuza çıkan her şeyi yakmak konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydınız, elimden geleni yapardım ama şu durumda denemenin bile anlamı yok."

"Kapa çeneni!" diyor Uriah parmağıyla doktorun göğsünü dürterken. "Hastanenizi yakan ben değilim! O benim arkadaşım ve ben... Ben sadece..."

"Uri," diyor Lynn. "Kes sesini! Artık çok geç."

Uriah'ın kolları yanına düşüyor, sonra dudakları titrerken Lynn in elini tutuyor.

"Ben de arkadaşıyım," diyorum, silahını bana doğrultan topluluksuza. "En azından silahım bana orada doğrultamaz mısın?"

Geçmeme izin verdiklerinde Lynn'in yanına koşup kandan yapış yapış olmuş diğer elini tutuyorum. Kafama doğrultulan tabancalara aldırmadan kızın sarıya dönen yüzüne bakıyorum.

Beni fark etmiş gibi görünmüyor. Bütün dikkatini Uriah'a vermiş durumda.

"Simülasyonun etkisi altındayken ölmediğim için mutluyum," diyor halsizce.

"Sen ölmeyeceksin," diyor Uriah.

"Aptallaşma," diyor kız. "Uri, dinle! Onu ben de sevmiştim. Gerçekten sevmiştim."

"Kimi sevmiştin?" diye soruyor Uriah çatlak bir sesle.

"Madene," diyor Lynn.

"Evet, hepimiz Marlene'i sevmiştik," diye karşılık veriyor Uriah.

"Hayır, ben bunu kastetmiyorum." Lynn başını iki yana sallıyor. Sonra gözlerini yumuyor.

Elinin gevşemesi yine de birkaç dakika alıyor. Karnının üzerine yerleştirdikten sonra diğer elini Uriah'tan kurtarıp aynısını yapıyorum.

Uriah, süzülmeden hemen önce gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor. Gözlerimiz Lynn'in cesedinin üzerinden buluşuyor.

"Shauna'ya söylemen gerekiyor," diyorum. "Ve Hector'a."

"Evet." Burnunu çekerken elini Lynn in yüzüne yerleştiriyor. Kızın yanağının hala sıcak olup olmadığını merak ediyorum. Soğuk olduğunu görme korkusuyla dokunmaya çekiniyorum.

Ayağa kalkıp Christİna'nın yanına geri dönüyorum.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

LYNN İLE İLGILI HATIRALAR AKLIMDAN ÇIKMIYOR. ONUN ARTIK öldüğüne bir türlü ikna olamıyor, hatıralar gözümün önüne geldikçe onları kovalıyorum. Bir hain olarak idam edilmezsem bir gün bunu yapmaktan vazgeçeceğim. Ama şu anda tek derdim zihnimi boş bırakmak, bütün dünya içinde bulunduğum lobiden ibaretmiş gibi davranmak. Aslında kolay olmaması gerekirdi, oysa çok kolay yapıyorum. Kederle baş etmeyi öğrenmiş olmalıyım.

Tori ve Harrison bir süre sonra lobiye indi. Tori topallayarak bir sandalyeye yöneldiğinde kurşun yarasını neredeyse unuttuğumu fark ettim çünkü Jeanine'i öldürürken oldukça gözüme sağlam görünüyordu. Harrison da onu takip ediyor.

Arkalarından gelen bir Cesur, Jeanine'in cesedini omzuna atmış. Adam cesedi Bilge ve Cesurluk hainlerinin önündeki bir masaya taş gibi bırakıyor.

Tutulan nefesleri ve mırıltıları duyuyorum ama kimse ağlamıyor. Jeanine, arkasından ağlanacak bir lider değildi.

Yaşarken olduğundan daha küçük görünen cesede bakıyorum. Benden en fazla birkaç santim uzun görünüyor, saçları benden ancak birkaç ton daha koyu. Sakin, neredeyse huzurlu görünüyor. Masanın üstünde yatan bedenin, o tanıdığım vicdansız kadın olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

Üstelik düşündüğümden daha karmaşık bir kişiliği olsa da açıklanmasının felaket olacağını düşündüğü bir sırrı saklaması, iğrençlik derecesindeki koruyucu içgüdülerinin eseriydi.

Johanna Reyes, yağmurdan sırılsıklam ıslanmış olduğu halde lobiye giriyor. Kırmızı giysileri daha koyu kırmızı lekelerle kaplı. Topluluksuzlar hemen etrafını sarıyor ama o silahların farkında değilmiş gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor Harrison ve Tori'ye. "Ne istiyorsunuz?"

“Dostluk liderinin bu kadar kaba olacağı hiç aklıma gelmezdi,” diyor Tori küçümseyen bir gülümsemeyle. “Kabalık topluluk manifestonuza ters değil mi?”

“Dostluk topluluğunu yakından tanısaydınız, aslında resmi bir liderimiz olmadığım da bilirdiniz,” diyor Johanna, hem nazik hem de taviz vermeyen bir edayla. “Ama artık Dostluk temsilcisi değilim. Buraya gelmek adına görevimden vazgeçtim.”

“Evet, seni ve küçük barış elçilerini herkesin yoluna çıkarken görmüştüm,” diyor Tori.

“Evet, bunu bile isteye yaptık,” diye yanıtlıyor Johanna. “Herkesin yoluna çıkmak, silahlarla masumların arasına girmek anlamına geldiğinden birçok hayat kurtardık.”

Yanaklarının kızardığını gördüğümde yine aynı şeyi düşünüyorum: Johanna Reyes hala güzel bir kadın olabilir. Hele şu anda yüzündeki yara izine rağmen güzel görünmekle birlikte sanki asıl yara iziyle daha da güzelleşiyor. Tıpkı elektrik çarpmış gibi görünen saçlarıyla Lynn, baba zulmünü bir zırh gibi üzerine geçiren Tobias ve sade, gri giysiler giyen annem gibi...

“Madem bu kadar iyi kalplisiniz,” diyor Tori, “Dostluk yerleşkesine bizim için bir mesaj götürürsünüz o zaman.”

“Sizi ve ordunuzu kendinize uygun adaletinizi dağıtırken yalnız bırakmak içimi rahatlatmıyor,” diyor Johanna. “Ama mesajınızı iletmesi için başka birini memnuniyetle gönderirim.”

“Güzel,” diyor Tori. “Onlara yeni oluşturulacak yönetimde temsil haklarının olmayacağını söyleyin. Bizce bu, savaşta taraf seçmedeki beceriksizliğiniz için adil bir ceza. Elbette şehir için yiyecek üretimi ve nakliyesi görevlerinden sorumlu olacaklar, ama önde gelen topluluklardan birinin gözetimi altında da olacaklar.”

Bir an için Johanna’nın Tori’ye saldırıp boğazını sıkacağım sanıyorum. Oysa kadın sırtını dikleştirip “Hepsi bu mu?” diye sormakla yetiniyor.

“Evet.”

“Peki,” eliyor kadın. “Ben gidip faydalı bir şeyler yapayım. Sanırım burada yaralılara yardım etmemize izin vermezsiniz?”

Tori ona ters ters bakıyor.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyor Johanna. “Ama unutmayın, bazen ezdiğiniz insanlar gün gelir sizden daha güçlü olurlar.”

Dönüp lobiden çıkıyor.

Sözlerindeki bir şey beni çok etkiliyor. Tehdit olarak savurduğundan eminim, zayıf olsa da bu bir tehditti. Yine de daha fazlası varmış gibi kelimeler beynimin içinde çınlamaya devam ediyor. Sanki Dostluktan değil de ezilen başka bir topluluktan, yani topluluksuzlardan bahsediyordu.

Lobide etrafıma bakındığımda Cesurlar ve topluluksuzlarla ilgili yeni bir şey fark ediyorum.

“Christina,” diyorum. “Topluluksuzlar bütün silahları toplamış.”

O da bakınıp kaşlarını çatarak gözlerini bana çeviriyor.

Kendi silahı varken Uriah’ın tabancasını alan Therese’yi hatırlıyorum. Cesurlukla topluluksuzlar arasındaki ittifakla ilgili rahatsızlığımı dile getirirken dudaklarını sımsıkı kapayıp bir şeyleri benden sakladığını düşünmeme neden olan Tobias gözümün önüne geliyor.

Sonra Evelyn, sarayına geri dönen bir kraliçe edasıyla içeri giriyor. Yanında Tobias yok. Nerede acaba.?

Kadın, Jeanine Matthews’un cesedinin üzerine atıldığı masanın yanına gelip duruyor. Edward da topallayarak onu ta kip ediyor. Evelyn tabancasını çıkarıp yere düşürülen Jeanine portresine ateş ediyor.

Bütün lobi sus pus oluyor. Evelyn tabancayı Jeanine’in başının hemen yanına bırakıyor.

“Teşekkürler,” diyor. “Bundan sonra neler olacağını, eminim hepiniz merak ediyorsunuz. Buraya bunu anlatmak için geldim.”

Tori sandalyesinde doğrulup bir şey söylemek istercesine kadına eğiliyor. Ama Evelyn oralı olmuyor.

“Çok uzun zamandır dışlanan insanların sırtından beslenen topluluk sistemi derhal feshedilecek. Bu değişimin hepiniz için zor olacağını biliyoruz ama.

“Biliyoruz mu?” Tori duyduklarına inanamıyormuş gibi araya giriyor. “Feshetmek derken neyi kastediyorsun?”

“Söylemek istediğim şu,” diyor Evelyn, sonunda Tori’ye bakarak. “Daha birkaç hafta önce topluluksuzlara gıda ve eşya yardımını engellemek için Fedakarlık topluluğunun yıkımı pahasına Bilgelik topluluğuna yalakalık yapan topluluğunuz, artık olmayacak.” Hafifçe gülümsüyor. “Ve bize karşı direnmeye karar verirseniz, silahlanma konusunda büyük zorluklarla karşılaşacaksınız.”

O sırada topluluksuz askerlerinden biri silahını doğrultuyor. Diğerleri de lobinin her yerine belli aralıklarla yerleşmişler. Bazıları da merdiven sahanlıklarından birinde gözden kayboluyor. Etrafımız sarılmış durumda.

Öylesine şık, öylesine zekice bir plan ki neredeyse kahkaha atacağım.

“Askerlerime görevlerini tamamlar tamamlamaz askerlerinizin silahlarını ellerinden almalarını emrettim,” diyor Evelyn. “Başarılı olduklarını görmekten memnunum. İkiyüzlülükten nefret ederim ama topluluk sistemine annenize olduğu kadar bağlı kalmaya koşullandığınızı biliyorum. Silahlarınızı alırsa bu yeni çağa ayak uydurmanızın daha kolay olacağını düşündüm.”

“Kolay mı?” diye üsteliyor Tori. Kollarından güç alıp ayağa kalkıyor ve sakince tabancayı masanın üzerinden alıp doğrultan Evelyn’e doğru topallıyor.

“On yılımı bir Cesurluk kadınını bacağından yaralamak için sabırla bekleyerek geçirmedim,” diyor Evelyn. “Seni vurmamı istemiyorsan eski topluluğunla birlikte oturmanı tavsiye ederim.”

Evelyn’in kol kaslarının ateş etmeye hazır olduğunu seziyorum. Gözleri Jeanine inkiler kadar soğuk değil ama hesapçı bir hali olduğu da kesin. Sürekli değerlendiriyor, plan yapıyor. Bu kadının Marcus’a boyun eğmiş olabileceğini aklım almıyor. O zaman henüz ateşle sınanmış çelik gibi bir kadın değildi herhalde.

Tori birkaç saniye Evelyn in önünde kıpırdamadan duruyor. Sonra topallayarak tabancadan uzaklaşıyor ve lobinin diğer ucuna gidiyor.

“Bilgelik Merkezi’ni ele geçirmemize katkısı olan herkes ödüllendirilecek,” diye devam ediyor Evelyn. “Bize direnenlerse işledikleri suçlar doğrultusunda yargılanıp cezalandırılacak.” Son cümlede sesi yükselince lobideki yankılanmaya şaşırıyorum.

Arkasındaki kapı açıldığında Tobias, yanında Marcus ve Caleb olduğu halde neredeyse fark edilmeden lobiye giriyor. Neredeyse diyorum çünkü bunca zaman kendimi onu fark etmek üzerine eğittiğim için onu hemen seçiyorum. Yaklaşmaya başladığında ayakkabılarını seyrediyorum. Bağcıkları krom halkalardan geçen siyah spor ayakkabılarını giymiş. Hemen yanımda durduklarında omzumun üzerine eğiliyor.

Kendimi taviz vermeyen buz gibi gözleriyle karşılaşmaya hazırlayarak ona bakıyorum.

Şaşırıyorum.

Evelyn hala konuşuyor ama onu duymaz oluyorum.

“Haklıydın,” diyor Tobias kısık sesle. Topuklarının üzerinde dengesini sağlamaya çalışırken belli belirsiz gülümsüyor. “Senin kim olduğunu biliyorum. Sadece arada sırada hatırlatılması gerekiyor.”

Ağzımı açıyorum ama söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Sonra Jeanine'in posterinin asılı olduğu yeri aydınlatan spot ışık da dahil olmak üzere Bilgelik lobisindeki bütün ekranlar -en azından saldırıda zarar görmeyenler- titreşmeye başlıyor.

Evelyn cümlesinin orta yerinde susuveriyor. Tobias elimden tutup ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor Evelyn.

Tobias sadece benim duyabileceğim şekilde konuşuyor. "Bu, her şeyi değiştirecek bir bilgi."

Bacaklarım rahatlama ve endişeyle titremeye başlıyor.

"Aldın mı?" diye soruyorum.

"Sen başardın," diyor. "Benim tek yaptığım Caleb'ı işbirliğine zorlamak oldu."

Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına yapışıyorum. Yüzümü iki elinin arasına alıp o da beni öpüyor. Ona iyice sokulurken sakladığımız sırları ve şüpheleri aramızda eziyorum. İyi olacağımıza dair umudum artıyor.

Sonra bir ses duyuyorum.

Birbirimizden ayrılıp duvara yansıtılan kısa, kahverengi saçlı kadın görüntüsüne bakıyoruz. Kadın ellerini önünde kavuşturmuş, metal bir çalışma masasında oturuyor. Nerede olduğunu anlayamıyorum. Arkası oldukça loş.

"Merhaba," diyor kadın. "Benim adım Amanda Ritter. Bu kayıtta size sadece bilmeniz gerekenleri anlatacağım. Ben adalet ve barış için savaşan bir kuruluşun lideriyim. Bu savaş son yıllarda her geçen gün giderek daha önemli bir hal alırken aynı zamanda neredeyse imkansızlaşıyor. Bunun nedeni işte bu."

Duvarda görünüp kaybolan resimleri algılamak neredeyse imkansız. Dizlerinin üstünde dururken alnına silah dayanmış bir adam. Tabancayı ona doğrultan kadının hiçbir duygu işa reti göstermeyen yüzü. Bir telefon direğine boynundan asılmış küçük bir bedenin uzaktan görüntüsü. Toprakta bir ev büyüklüğünde açılan çukura yığılmış cesetler.

Başka görüntüler de var ama ekrandakiler çok hızlı akıyor. O yüzden gördüklerimden sadece kan, kemik, ölüm, zulüm, ifadesiz yüzler, boş bakan ya da dehşete düşen gözler aklımda kalıyor.

Görüntüleri yeterince seyrettiğimi düşünürken ve neredeyse çığlık atmak üzere, görüntülerin devamına artık bakamayacağıma karar vermişken masada oturan kadın yine duvarda beliriyor.

“Bunların hiçbirini hatırlamıyorsunuz,” diyor. “Ama bunların terörist bir grubun ya da zalim bir yönetimin eylemleri olduğunu sanıyorsanız, sadece kısmen haklı çıkarsınız. Korkunç bir zulme maruz kalan bu resimlerdeki insanların yarısı komşunuzdu. Akrabamzdı. İş arkadaşınızda Savaşımız belli bir gruba karşı değil. İnsan doğasının kendisiyle savaşıyoruz. En azından geldiğimiz noktada bunu yapmak zorunda kaldık.”

Jeanine’in zihinleri köleleştirme ve insanları öldürme pahasına bizden saklamaya çalıştığı bilgi bu. Bizleri çitin içinde güvenli cehaletimize mahkum etmek için uğraşmasının nedeni bu.

Bir yanım onu anlayabiliyor.

“Bu yüzden önemlisiniz,” diyor Amanda. “Şiddet ve acımasızlığa karşı çabalarımız, ancak hastalığın semptomlarını iyileştirebiliyor ama tamamen ortadan kaldırmıyor. Tedavi sizsiniz.

“Güvende olmanızı sağlamak için sizi bizden ayrı tutmanın bir yolunu tasarladık. Su kaynaklarımızdan, teknolojimizden, sosyal yapımızdan sîzleri uzak tuttuk. Çoğumuzun kaybettiği ahlak ve sağduyuyu yeniden keşfedeceğiniz umuduyla belli bir sosyal yapı oluşturmanızı sağladık. Zaman içinde biz değişemesek de sîzlerin değişeceğini umuyoruz.

“Bu kaydı bırakmamın nedeni, bize yardım edeceğiniz zamanı bilmenizi sağlamak. Aranızdan bazılarının zihinleri diğerlerinden daha esnek olduğunda zamanın geldiğini anlayacaksınız. Bu insanlara vereceğiniz isim Uyumsuz olmalı. Aranızda Uyumsuzlar görülmeye başlandığında liderleriniz Dostluk topluluğuna kapıları sonsuza kadar kilitleme emri vermeli. Böylece izolasyonla birlikte Uyumsuzların sayısının artacağına inanıyoruz.”

Annemle babam da bunu yapmak istemişti: Öğrendiklerimizi başkalarına yardım etmek için kullanmak. Tam bir Fedakar gibi...

“Bu kayıttaki bilgiler sadece yönetimde olanlar tarafından izlenebilir,” diyor Amanda. “Bembeyaz bir sayfa olacaksınız. Ama bizi unutmayın!”

Hafifçe gülümsüyor.

“Ben de aranıza katılacağım,” diyor. “Hepiniz gibi ben de gönüllü olarak adımı, ailemi ve evimi unutacağım. Yeni bir kimliği, sahte bir geçmişi ve anıları sahipleneceğim. Ama paylaştığım bilgilerin doğruluğundan emin olabilmeniz için size yeni adımı söyleyeceğim.”

Gülümsemesi genişlerken bir an için onu tanıdığımı sanıyorum.

“Benim adım Edith Prior,” diyor. “Ve bu adı unutmaktan mutlu olmak için birçok nedenim var.”

Prior.

Kayıt sona eriyor. Projeksiyon cihazının ışığı duvarı maviye boyuyor. Tobias'ın elini tuttuğumda, tutulmuş nefes anı gibi bir sessizlik oluyor.

Sonra bağrışmalar başlıyor.

TEŞEKKÜR

BANA VERDIĞIN SÖZLERİ YERINE GETİRDÎĞİN İÇİN TANRIM sana şükürler olsun.

Teşekkürler:

Beta okuyucum, yorulmak bilmez destekçim, fotoğrafçım, en iyi dostum ve her şeyden önemlisi sevgili kocam Nelson... Sanırım en güzelini Beach Boys söylemiş: “Sen olmasaydın ne hale geleceğimi sadece Tanrı bilir.”

Joanna Volpe; daha iyi bir temsilci ve arkadaş isteyemezdim. Mucizeler yaratan editörüm Molly O’Neill; yorulmak bilmeden bu kitabın her şeyiyle ilgilendiğin için teşekkürler. Nazik ve ilgili olduğu için Katherine Tegen ve destekleri için KT Books ekibine sonsuz teşekkürler.

Kelimelerimin doğruluğunu gözeten Susan Jeffers, Andrea Curley ve harikalar yaratan Brenna Franzitta; bu kitabı güzelleştiren Joel Tippie ve Amy Ryan; kitabımın hayal ettiğimden çok daha fazla sınırı aşmasını sağlayan Jean McGinley ve Alpha Wong’a teşekkürler. Jessica Berg, Suzanne Daghlian, Barb Fitzsimmons, Lauren Flower, Kate Jackson, Susan Katz, Alison Lisnovv, Casey Mclntyre, Diane Naughton, Colleen O’Connell, Aubrey Parks-Fried, Andrea Pappenheimer, Shayna Ramos, Patty Rosati, Sandee Roston, Jenny Sheridan, Megan Sugrue, Molly Thomas ve Allison Verost’un yanı sıra düzeltme, tasarım, finans, uluslararası satışlar, yatırım, hukuk, editoryal yönetim, pazarlama, çevrimiçi pazarlama, halkla ilişkiler, prodüksiyon, satış, okul ve kütüphane pazarlaması, özel satışlar ve HarperCollins’te telif haklarıyla ilgilenen ve benim kitap dünyamda olduğu kadar kitaplar dünyasında da muhteşem işler çıkaran herkese ayrı ayrı teşekkürler.

Kitaplarımı büyük heyecanla karşılayan tüm öğretmenler, kütüphaneciler ve kitapçılara; kitap bloggerlarına, eleştirmenlere ve her yerden, her yaştan okuyucularıma teşekkürler. Muhtemelen taraflı bakıyorum ama bence dünyanın en iyi okuyucularına sahibim.

Yazmakla ilgili bilgilerini benden esirgemeyen Lara Ehrlich’e ve yazar arkadaşlarıma teşekkürler. Edebiyat dünyasındaki bütün tanıdıklarımı yazmam birkaç sayfayı doldururdu ama daha iyi arkadaşlar edinemezdim demekle yetineceğim. Özellikle Alice, Mary Katherine, Mallory ve Danielle... Ne muhteşem dosdarsınız!

Gözleri ve bilgeliği için Nancy Coffey; fantastik film ekibim Pouya Shahbazian ve Steve Younger ve yarattığım dün yada yaşamak isteyen Summit Entertainment, Red Wagon ve Evan Daugherty ye ayrıca teşekkürler.

Ailem: müthiş annem, psikiyatristim, amigom Frank Sr., Kari, Ingrid, Frank Jr., Candice, McCall ve Dave. Sizin gibi inanılmaz insanlarla birlikte olduğum için çok mutluyum.

Sevimlilikleri ve katıksız azimleriyle hayal edebileceğimden daha çok okuyucuya kavuşmamı sağlayan Beth ve Darby'ye teşekkürler. Romanya'da bizimle yakından ilgilenen Chase-baci ve Shaneni'ye teşekkürler. Aynı zamanda beni hiç çaba göstermeden aralarına aldıkları için Roger, Trevor, Tyler, Rachel, Fred, Billie ve Granny'ye yürekten teşekkürler.

Verdikleri ilham için Multumesc/Köszönöm'den Cluj-Napuca/Kolozsvar'a kadar arkamda bıraktığım tüm dostlarıma teşekkürler. Yeniden birlikte olmak dileğiyle.

VERONICA ROTH

Northwestern Üniversitesi, Yaratıcı Yazarlık bölümünden mezun oldu. Daha üniversitedeyken, ödev hazırlamak yerine genellikle "Uyumsuz" serisi üzerine çalışmayı tercih etti. Şimdilerde tam zamanlı bir yazar olan Veronica Roth, eşiyle birlikte Chicago'da yaşıyor.

Ayrıntılı bilgi için:
www.veronicarothbooks.com

VERONICA ROTH

Northwestern Üniversitesi, Yaratıcı Yazarlık bölümünden mezun oldu. Daha üniversitedeyken,

ödev hazırlamak yerine genellikle "Uyumsuz" serisi üzerine çalışmayı tercih etti. Şimdilerde tam zamanlı bir yazar olan Veronica Roth, eşiyle birlikte Chicago'da yaşıyor.

Ayrıntılı bilgi için:
www. veronicarothbooks.com

TEK BİR SEÇİM

TEK BİR SEÇİM
FEDAKARLIK BELİRLER

TEK BİR FEDAKARLIK
KAYIP GETİRİR

TEK BİR KAYIP
SORUMLULUK HALİNE GELİR

TEK BİR SORUMLULUK
SAVAŞ DEMEKTİR

TEK BİR SEÇİM
SENİ YOKEDEBİLİR

Her seçimin bir sonucu vardır. Tris sevdiklerini -ve kendini- kurtarmak zorunda. Üzüntü, fedakarlık, kimlik, bağlılık, kurallar ve aşkla ilgili sorunlarla boğuşurken bu hiç de kolay olmayacak. Üstelik savaş başlıyor ve herkes tarafını seçmek durumunda. Ancak geri dönüşü olmayan bir yola giriyorsan, zafer getireceğini umduğun seçim, tüm hayatını altüst edebilir.

KURALSIZ